

ЕПИЧНО
ПРИКЛЮЧЕНИЕ
В ЕДИН ОТ
НАЙ-ПРОЧУТИТЕ
ФАНТАСТИЧНИ
СВЕТОВЕ

РЕЙМЪНД ФИЙСТ

САГА ЗА ВОЙНАТА НА РАЗЛОМА

ТРЕТИ ТОМ

ПРИНЦ НА КРЪВТА
КРАЛСКИЯТ КОРСАР

РЕЙМЪНД ФИЙСТ КРАЛСКИЯТ КОРСАР

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

Нападатели, дошли от едно пиратско убежище, застрашават земите на народа на Островното кралство. Те не са обикновен противник... а враг, свързан с тъмни магически сили...

На Етан и Барбара

БЛАГОДАРНОСТИ

Този труд нямаше да може да се осъществи без богатото въображение на приятелите от клуба „Четвъртък вечер“ и посетнешния „Петък вечер“. Стив А., Ейприл, Джон, Анита, Рич, Етан, Дейв, Тим, Лори, Джеф, Стив Б., Конан, Боб и още мнозина, които се включиха през годините и придадоха на Мидкемия пълнокръвния облик, който сам човек трудно би могъл да постигне.

Благодаря на Джани Вуртс, че ми позволи да се уча от нея, докато работехме заедно близо седем години. И на Дон Майц за неговото въображение, майсторство и артистизъм, и затова, че подкрепяше избора на Джани.

През годините работех с различни редактори от „Дабълдей“ и „Графтън“, сега „Харпър Колинс“. Специални благодарности на Джана Силвърстейн и „Бантам Дабълдей Дел“, за това, че поега тегабите на общата ни работа, и на Джейн Джонсън и Малкълм Едуардс от „Харпър Колинс“, че поега нещата от своите предшественици и ги продължиха със същия ритъм. Също и на онези, чиито имена съм споменава и преди от двете издателства, някои от които вече са се заловили с други проекти, но които не са забравени. От продажбите и маркетинга, през рекламата и промоциите, до онези, които просто прочитаха книгите и казваха добри думи за тях на своите сътрудници — на всички вас, благодаря. Много от вас помогнаха със своята грижа и любов, за да стане трудът ми успешен.

Бих искал да благодаря и на някои хора, които никога досега не съм споменава: на Трес Андерсън и неговия екип, на Боб и Филип Вайнберг, и на Руди Кларк и хората му, които направиха много повече от това да продават книгите ми — те събудиха ентусиазма и помогнаха трудът да изпъкне сред множеството от самото начало.

Както винаги, дължа благодарности на Джонатан Матсън и на всички от „Харолд Матсън Къмпани“ за повече от професионалните им делови съвети.

Най-вече благодаря на Катлин С. Старбък, която вложи време и грижа всичко това да продължи хода си. Нямахме да успеем без нейната обич, подкрепа и мъдрост.

Реймънд Е. Фийст

Сан Диего, Калифорния
Февруари, 1992

ПРОЛОГ СРЕЩА

Гуда се протегна.

През вратата зад него долетя женски глас:

— Спрете вече де!

Бившият охранник на кервани отпусна гръб на облегалката на стола и изпружи крака върху парапета на верандата. Обичайните вечерни крясъци зад гърба му продължиха.

Докато богатите търговци се отбиваха в по-големите странноприемници в града, възможно по-близо до двореца, „Очукания шлем“, собственост на Гуда Буле, разчиташе на по-грубовата клиентела: колари, наемници, селяци, докарали стоката си в града, и войничета от околността.

— Градската стража ли искате да викна? — извика жената откъм гостилницата.

Гуда, все още як мъж, имаше достатъчно работа по поддръжката на хана, така че не беше надебелял, а и оръжията си поддържаше добре — често му се налагаше да изхвърля развилнели се клиенти.

Вечерите, малко преди ядене, му бяха любимата част от деня. Седнал в стола си, можеше да си гледа залеза над залива Елариал — как ярката дневна светлина преминава в сумрачно червено и оцветява белите сгради с меки оранжеви и златисти оттенъци. Това беше едно от малкото удоволствия, които бе успял да запази в иначе изпълнения си с ежедневни грижи живот. От сградата вътре се чу силен трясък и Гуда едва се сдържа да не стане и да не влезе да въведе ред. Е, жена му щеше да го извика, ако се наложеше да се намеси.

— Пръждосвайте се оттук! Вървете да се биете навън!

Гуда извади едната от двете си ками, които винаги носеше на колана си, и почна разсеяно да я лъска. Откъм гостилницата се разнесе дрънчене на счупени съдове. Скоро след това се чу момичешки писък, а после — удари на юмруци по нечие тяло.

Гуда продължи да лъска с парцала острието на камата, все така загледан в залеза. Вече бе почти шестдесетгодишен, лицето му бе заприличало на стара кожена карта, по която личаха годините служби по керваните, битки, много лошо време и още по-лоша храна и лошо вино — и над тази карта стърчеше един многократно чупен нос. Повечето му коса горе беше опадала и му бяха останали само сивите кичури, почващи някъде от средата между темето и ушите. Никога не беше минавал за красавец, но все пак имаше нещо у него — една спокойна и открита прямота, която караше хората да му вярват и да го харесват.

Погледът му се рееше над залива — към сребристорозовите лъчи на слънчевия заник, искрящи над смарагдовите вълни, към чайките и гларусите, които с писък се гмуркаха, за да уловят вечерната си плячка. Дневният зной си беше отишъл, заменен от мекия прохладен бриз откъм пристанището, смътно просмукан с мириса на морска сол, и за миг той се зачуди дали човек с неговото долно потекло би могъл да мечтае за по-хубав живот от този. После примижа към сърдиточервения блясък на слънцето, докосващо линията на хоризонта, защото от запад по пътя към малкия хан много целенасочено крачеше някой.

Отначало не беше нищо повече от черно петънце на пурпурния фон на гаснещото слънце, но скоро фигурата започна да добива по-ясни черти. Нещо в този все още далечен силует предизвика лек сърбеж някъде отзад в мозъка на Гуда и присвитите му очи се съсредоточиха върху уверено приближаващия се странник. Насам идваше слаб кривокрак мъж, облечен в прашен и дрипав син халат, завързан над едното му рамо. Приличаше на исаланец, една от народностите в южната част на империята на Велики Кеш. Носеше през рамо стара торба и се подпираше на дълга тояга.

Когато мъжът се приближи толкова, че да се види вече ясно и лицето му, Гуда се помоли наум: „Богове, само не и той.“

Щом Гуда стана от стола си, откъм гостилницата се разнесе женски вой. Човекът стигна до верандата и свали торбата от рамото си. Бял пух обкръжаваше иначе плешивата му глава. Лицето — приличаше на глава на лешояд — бе много сериозно, но след миг на него се изписа широка усмивка. Очите — две тесни черни цепки — блеснаха и мъжът каза с гробовен и много познат тон:

— Портокал искаш ли?

Бръкна в торбата и извади от нея два големи портокала.

Гуда хвана плода, който му подхвърлиха и отвърна:

— Накор, какво, в името на Седемте най-долни кръга на ада, те води насам?

Исаланецът Накор, ловък картоиграч, тарикат, в известен смисъл магьосник и несъмнен сбърканяк според преценката на Гуда Буле, беше някогашен спътник на бившия наемник. Преди девет години съдбата ги беше запознала и събрала с един млад скитник, който бе успял да убеди Гуда — самият Накор нямаше нужда от убеждаване — да тръгнат за град Кеш, което пътуване ги беше въвлякло в сърцевината на убийства, висша политика и опит за държавна измяна. Въпросният скитник се беше оказал принц Боррик, наследникът на трона на Островното кралство, а Гуда беше излязъл от това изпитание с достатъчно злато, за да може да си намери този хан, вдовицата на бившия му собственик и най-пищните залежи, които бе виждал. Беше си пожелал никога повече в живота си да не преживява нещо подобно на онова пътуване. Но сега сърцето му потъна в петите, защото разбра, че това негово желание най-вероятно ще се провали.

— Дойдох да те взема — каза кривокракият дребосък.

Гуда въздъхна. Откъм отворената врата на гостилницата изхвърча бирена чаша. Накор я улови ловко във въздуха и каза:

— Добре се бият хората вътре. Колари ли са?

Гуда поклати глава.

— Тая вечер гости няма. Това са просто седемте дечица на жена ми. Съсипват гостилницата, както обикновено.

Накор остави торбата си, скочи на перилото на верандата и каза:

— Ами я дай нещо за хапване, че ще тръгваме.

Гуда, който отново се беше захванал да лъска камата, го изгледа накриво.

— Къде да тръгваме?

— За Крондор.

Гуда затвори очи за миг. Единственият, когото познаваха от Крондор, беше принц Боррик.

— Това моето в никакъв случай не може да се нарече съвършен живот, Накор, но предпочитам да си остана тук. Хайде, разкарай се.

Дребосъкът захапа портокала си, откъсна със зъби голямо парче от кората и го изплю. Впи зъби в сърцевината на плода и засмука шумно. После отри уста с опакото на ръката си и рече:

— Доволен си от това?

И посочи вратата, откъм която се носеше детски рев, придружен от викове и трошене.

— Е, труден животец е понякога, но пък много рядко се случва някой да се опитва да ме убие — отвърна Гуда. — Знам къде спя всяка нощ, ям добре и се къпя редовно. Жена ми е грижовна, а дечицата... — Замълча, прекъснат от друг детски вой, последван от възмутен бебешки рев. След това погледна Накор и попита: — Знам, че ще съжалявам, че съм попитал, но защо трябва да ходим в Крондор?

— Да видим един човек.

— Едно нещо съм запомнил у тебе, Накор. Никога не отегчаваш човек с излишни подробности. Кой човек?

— Не знам. Но като идем там, ще разберем.

Гуда въздъхна.

— Когато те видях последния път, беше тръгнал на север от град Кеш, на път за острова на магьосниците, Звезден пристан. Беше със син халат от чудесна тъкан, конят ти беше черен пустинен жребец, струващ колкото едногодишната заплата на охранник, а кесията ти беше тъпкана с имперско злато.

Накор се засмя.

— Конят яде лоша трева, хвана колики и умря. — Опипа мръсния си дрипав халат. — Пелерината все се закачаше в разни неща и взех че я хвърлих. А халатът все още си го нося. Ръкавите му бяха много дълги, затова ги скъсах. Влачеше ми се по земята и все се спъвах, затова го скъсих с камата си.

Гуда изгледа опърпаната фигура на бившия си приятел и каза:

— Могъл си да се позволиш услугите на някой шивач.

— Много зает бях. — Погледна към тюркоазеното небе, прошарено с розови и сиви облаци, и каза: — Похарчих всичките си пари, а в Звезден пристан ми омръзна. Реших да ида в Крондор.

Зарязал всякаква сдържаност, Гуда каза:

— Последния път, когато гледах карта, видях, че пътят от Звезден пристан до Крондор през Елариал е доста дълъг.

Накор сви рамене.

— Трябваше да те намеря. Затова се върнах в Кеш. Ти нали каза, че може да идеш в Яндовай, затова отидох там. После ми казаха, че си отишъл във Фарафра, затова отидох там. После ходих да те търся в Дракони, в Караян и накрая — тук.

— Изглежда, си бил решил на всяка цена да ме намериш.

Накор се наведе към него и гласът му се промени; Гуда го беше чувал преди да заговаря с този тон и знаеше, че това, което се казва да каже, ще е важно.

— Големи неща, Гуда. Не ме питай защо; и аз не знам. Да речем само, че понякога виждам някои неща. Трябва да дойдеш с мен. Ще отидем в места, където малко хора от Кеш са ходили. Хайде, взимай си меч и вързоп и тръгвай с мен. Утре тръгва един керван за Дърбин. Намерил съм ти работа като пазач; хората още помнят Гуда Буле. От Дърбин може да намерим кораб за Крондор. Трябва бързо да стигнем там.

— И защо ли изобщо те слушам? — каза Гуда.

Накор се ухили и гласът му отново стана подигравателен.

— Щото ти е омръзнало, нали?

Гуда се заслуша в рева на най-дребното си доведено отроче, причинен от издевателствата на шестте му братчета и сестрички, и рече:

— А бе, не че нещата тук са чак толкова забавни... — Чу се още един писък и той добави: — ... или чак толкова мирни.

— Хайде. Кажи довиждане на жената и да тръгваме.

Гуда стана със смесено чувство на примиреност и нетърпение, обърна се към дребосъка и каза:

— Ти по-добре иди в кервансарая и ме изчакай. Ще трябва да пообясня някои неща на жена си.

— Женени ли сте? — попита Накор.

— Така и не ни остана време от толкова работа.

Накор се ухили.

— Тогава й остави малко пари — ако ти е останало нещо, — кажи й, че ще се върнеш и се махай. Тя само след месец ще си намери друг мъж, който да седи в твоя стол и да спи в нейното легло.

Гуда се задържа за миг пред прага, загледан в светлината на потъващото зад хоризонта слънце и въздъхна:

— Ще ми липсват залезите, Накор.

Исаланецът, все така ухилен, скочи от перилото, взе си торбата и я преметна през рамо.

— Има залези и над океаните, Гуда. Велики гледки и още по-велики чудеса за очите.

И без повече приказки се обърна и тръгна по пътя към Елариал.

А Гуда Буле влезе в хана, който беше наричал свой дом близо седем години, и се зачуди дали изобщо някога ще се върне тук.

ГЛАВА 1

РЕШЕНИЕ

Наблюдателят посочи.

— Лодка право напред!

Амос Траск, адмирал на флотата на принца, изрева:

— Какво?

Стоящият до адмирала лоцман, който водеше флагманския кораб на принца на Крондор „Кралски дракон“ към кея, извика на помощника си при носа:

— Разкарайте ги!

Помощник-лоцманът, младеж с мрачно лице, викна в отговор:

— Но те веят кралския герб!

Амос Траск избута безцеремонно лоцмана настрани. Все още як и с бичи врат, макар и над шестдесетгодишен, той се забърза към носа с уверената крачка на човек, прекарал повечето си живот в морето. Беше командвал флагманския кораб на принц Арута близо двадесет години и можеше да го докара до кея и със затворени очи, но обичаят изискваше присъствието на пристанищния лоцман. Амос не обичаше да предава командването на кораба си в ръцете на никого, най-малкото пък на някой чиновник, още повече че второто изискване за тази служба бе човекът непременно да има опърничав характер. Първото, изглежда, беше да е женен за една от многобройните сестри и дъщери на началника на пристанището.

Стигна при носа и се загледа напред. Тъмните му очи се присвиха и огледаха разиграващата се сцена. Докато корабът се плъзгаше към кея, една мъничка платноходка с дължина не повече от петнадесет стъпки се опитваше да се промуши в отвора пред него. Отгоре на мачтата лениво се поклащаше малък флаг, подобен на този на принца на Крондор. Двама младежи отчаяно се бореха с платното и кормилото, като единият се мъчеше да задържи посоката колкото може по към кея, а другият се оправяше с платното. И двамата се смееха на импровизираната надпревара с „Кралски дракон“.

— Николас! — ревна Амос, когато момчето на платното му махна. — Идиот такъв! Ние ви отрязваме вятъра! Завийте! — Момчето при кърмата се ухили нагло. — Трябваше да се сетя — каза Амос на помощник-лоцмана, а на хилещото се момче извика: — Хари! Луда главо такава! — Вдигна глава, видя, че платната вече са скъсени, и отбеляза: — Поели сме към пристанището, нямаме място къде да завием дори и да искаме, а да спрем не можем.

Всички кораби, идващи в Крондор, хвърляха котва посред залива и изчакваха да ги изтеглят на буксир до кейовете. Амос беше единственият с достатъчно висок ранг, който можеше да си позволи да унизи пристанищния лоцман, като свие платната в последния момент и пристане на кея. Гордееше се с това, че винаги стига до подходящото място за хвърляне на въжетата, без нито веднъж да се блъсне в кейовете или да му потрябва буксир. За двадесет години беше приставал стотици пъти с този кораб, но никога и с две щури момчета, които да си играят игрички пред носа. Загледа се напред към малката платноходка, която сега забавяше скоростта си още по-бързо, и каза:

— Кажи ми, Лорънс, как се чувстваш като човек, който трябва да потопи най-младия син на принца на Крондор?

Лицето на помощник-лоцмана пребледня и той закрещя на двете момчета бързо да се дръпнат настрана.

Амос поклати глава и се облегна на перилото. Прокара длан по почти олисялото си теме: сивата коса около него — някога тъмна и къдрава — бе вързана на врата му в моряшка опашка. След продължилото само миг усилие да не обръща внимание на това, което правеха момчетата, Амос се предаде и се наведе, за да може да вижда над бушприта. Точно пред тях Николас натискаше здраво, запънал единия си крак в основата на мачтата, другия бе опрял в носа на кораба. Изглеждаше уплашен. Амос чу вика му:

— Хари! Бързо към кея!

Амос кимна в мълчаливо съгласие, защото ако Хари дръпнеше наистина рязко към кея, малката платноходка щеше да се люшне и да се отцепи от надвисналото над нея туловище на кораба, щеше да се раздруса, може би да я залее вълната, но момчетата поне щяха да оживеят. А ако се понесяха на щирборд, щяха да бъдат премазани между туловището на кораба и бързо приближаващите се греди на кея.

Помощник-лоцманът извика:

— Принцът ни прегражда пътя!

— Ха! — поклати глава Амос. — Оставят ни да ги избутаме ние в кея, искаш да кажеш. — Събра дланите си на фуния и изрева: — Хари! Бързо към кея!

В отговор младият скуайър нададе боен вик, борейки се с кормилния лост, за да задържи лодката точно пред корабния нос.

— Все едно че крепят топка на върха на меч — въздъхна Амос. Скоростта на кораба и местоположението му показваха, че е време да се приготвят въжетата.

Отдолу се носеше възбудения рев на Хари — бързо движещият се кораб тласкаше лодчицата напред.

— Принцът държи лодката челно — викна помощник-лоцманът. — Бори се, но успява.

— Пригответи носовите въжета! — извика Амос. — Кърмовите въжета в готовност! — Моряците край носа и кърмата се пригответиха да метнат въжетата на докерите по кея.

— Адмирале! — викна възбудено Лорънс.

Амос затвори очи.

— Не искам да го чуя.

— Адмирале! Изгубиха контрол! Обръщат на щирборд!

— Казах, че не искам да го чуя. — Амос се извърна към помощник-лоцмана, който се беше вцепенил от ужас. В следващия миг се чу трясъкът на кършещата се между кораба и гредите на кея лодка, разнесоха се и паникьосаните викове на хората по кея.

— Не беше по моя вина — проплака помощник-лоцманът.

Амос се озъби злобно.

— Ще свидетелствам на процеса ти. Сега се погрижи за въжетата, иначе ще се натресем. — И като видя, че паникьосаният мъж не го чува, извика: — Мятай носовите въжета.

Секунда по-късно помощник-лоцманът извика да подадат и кърмовите въжета и моряците ги замяха към чакащите долу. Корабът беше убил почти напълно инерцията си и когато въжетата се изпънаха, спря окончателно. Амос извика:

— Вържи всички въжета! Пускай трапа!

Погледна надолу в кипналата вода между кораба и кея, видя мехурите между вихрещите се парчета дърво, въжета и платно и изрева към тълпата на пристана:

— Хвърлете им едно въже на ония идиоти под кея, докато не са се удавили!

Докато Амос слезе от кораба, двамата младежи вече се бяха покатерили на кея. Амос се приближи до тях и ги изгледа свирено.

Николас, най-младият син на принца на Крондор, стоеше леко приведен надясно. Подметката на левия му ботуш беше малко по-висока, за да компенсира деформираното му по рождение стъпало. Иначе Николас беше добре сложен, строен седемнадесетгодишен младеж. Приличаше на баща си по скулестото лице и тъмната си коса, но му липсваше силата на принц Арута, макар да не му отстъпваше по бързина. Беше наследил благия нрав и добродушното поведение на майка си, заради което очите му изглеждаха някак по-различни от тези на баща му, въпреки че бяха точно толкова тъмнокафяви. И в момента беше много смутен.

Виж, приятелят му беше друга работа. Хенри, известен в двора повече с името Хари, защото баща му, графът на Лъдланд, също се казваше Хенри, се хилеше, сякаш изобщо не се беше превърнал в мишена за шегите на околните. На годините на Николас, той беше с половин глава по-висок, имаше къдрава рижа коса и червендалесто лице и повечето млади дворцови дами го смятаха за хубавец. Беше палав младеж, много често оставящ се нравът да надделее над разума и много често жаждата му за забавления го караше да престъпва границите на благоразумието. В повечето случаи Николас престъпваше тези граници заедно с него. Хари прокара длан по мократа си коса и се разсмя.

— Какво му е смешното? — попита Амос.

— Съжалявам за лодката, адмирале — отвърна скуайърът, — но ако можехте да видите физиономията на помощник-лоцмана...

Амос погледна намръщено двамата младежи, но не можа да съдържи смеха си.

— Видях го. Гледката си струваше. — И стисна Николас в мечешката си прегръдка.

— Радвам се, че се върна, Амос. Жалко, че пропусна Празника на средилетието.

Амос избута принца от себе си с малко пресилена неприязън.

— Фу! Целия ме намокри. Сега ще трябва да се преоблека преди да се срещна с баща ти.

Тримата закрачиха от пристанището към двореца.

— Какви новини носиш? — попита Николас.

— Всичко е спокойно. Търговски кораби от Далечния бряг, Кеш и Квег, както и обичайният трафик от Свободните градове. Тази година беше мирна, слава на боговете.

— Надявахме се да чуем възбуждащи разкази за приключения — подхвърли насмешливо Хари.

Амос го плесна закачливо по тила.

— Ще ти дам аз на тебе едно приключение, ненормалник такъв. Какво си въобразяваше, че правиш?

Хари се хвана за тила и се помъчи да си придаде огорчена физиономия.

— Тъкмо се измъквахме.

— Измъквали се! — Амос спря и го изгледа невярващо. — В открития залив, с достатъчно място да завиеш — може би, но с връхлитащ тримачтов кораб, без място нито да обърнеш, нито да спреш... какво „измъкване“ беше това? — Поклати глава и отново закрачи към палата. — „Измъкване“, как не. — Обърна се към Николас и попита: — И какво търсехте по това време в залива? Нямате ли уроци?

— Греъм е на заседание с баща ми — отвърна Николас. — Затова излязохме на риболов.

— Хванахте ли нещо?

Хари се ухили.

— Най-голямата риба, която сте виждали, адмирале.

— Аха, оная дете си остана в залива, нея имаш предвид, нали? — изсмя се в отговор Амос.

— Не хванахме нищо, което да си заслужава вниманието — рече Хари.

— Добре — каза Амос. — А сега тичайте да си облечете нещо сухо. Аз самият ще поотдъхна и ще се обадя на баща ти.

— Ще се видим ли на вечеря? — попита младият принц.

— Предполагам.

— Добре. Баба е в Крондор.

При тази новина лицето на Амос светна.

— Тогава най-вероятно ще съм там.

Николас изгледа Амос с кривата полуусмивка, която беше наследил от баща си и каза:

— Съмнявам се някой да се досеща защо е решила да дойде на гости на мама точно когато се връщаш.

Амос се ухили.

— Само заради страхотния ми чар. — Плесна игриво двете момчета по вратовете и ги подкани: — Хайде, марш! Трябва да докладвам на херцог Джефри, после ще облека нещо по-подходящо за вечеря с... баща ти. — Смигна на Николас и закрачи с широка крачка, подсвирвайки си някаква песничка.

Николас и Хари на свой ред зашляпаха с мокрите си ботуши към покоите на принца. Стаичката на Хари беше наблизко, защото той се водеше официален дворцов скуайър на принц Николас.

Дворецът на принца на Крондор се намираше точно срещу залива, тъй като в древни времена бе служил за бастион на Кралството на Горчивото море. Кралските кейове бяха отделени от останалата част на пристанището с участък открита брегова ивица, затворена между стените на двореца.

Палатът се издигаше величествено на билото на хълма, очертан от лъчите на късното следобедно слънце. Около някогашната цитадела, все още служеща за ядро на дворцовия комплекс, се ширеха многобройните по-късни пристройки с жилища и свързващи ги коридори. Макар смалена и засенчена от другите кули и шпилове, издигнати през последните няколко столетия, старата цитадела все още привличаше погледа като мрачен паметник на отдавна отминали дни, когато светът е бил далеч по-опасно място за живеене.

Николас и Хари влязоха през старата метална врата за работещите в кухнята и вонята от залива, наситена с мириса на риба, морска сол и катран, отстъпи място на далеч по-апетитни аромати. Момчетата забързаха покрай умивалнята и пекарницата, после през малката зеленчукова градина и надолу по тясното каменно стълбище и покрай бараките на слугите.

Минаха през слугинския вход към личните покои на кралската фамилия, с надеждата, че няма да се натъкнат на някого от персонала на принц Арута и още по-малко — на самия принц.

Когато отвориха вратата за слугинския персонал, почти се сблъскаха с две слугинчета, понесли вързопи с ленени чаршафи към

пералнята зад двореца. Николас отстъпи настрани, въпреки че рангът му даваше предимство, от уважение към тежкия им товар. Хари хвърли към девойчетата, само с две-три години по-големи от самия него, неговата си версия на „развратна“ усмивка и едното се изкиска, а другото го изгледа все едно че е видяло плъх.

Щом момичетата се отдалечиха, поклащайки ханшове с пълното съзнание, че са събудили интереса на знатните юноши, Хари каза ухилен:

— Тя ме хареса.

Николас го блъсна напред толкова силно, че приятелят му залитна, и каза:

— Харесала те била! Празни мечти.

— Да бе, хареса ме. Прикри го, обаче аз го разбрах.

— Хари, нашият женкар — изсмя се Николас. — Пази си дъщеричките, Крондор.

След ярката следобедна светлина навън в коридора беше определено сумрачно. В края му двамата се изкачиха по витото стълбище, което ги изведе извън слугинската зона в покоите на семейството на принца. На горната площадка спряха, открянаха вратата, надникнаха предпазливо и след като не видяха никой с висок ранг, забързаха да се приберат.

Николас влезе в покоите си — две големи стаи с огромни килери и гардероб, — смъкна набързо мокрите си дрехи и се подсуши. Обърна се и се огледа в голямото стенно огледало — скъпо изделие от посребрено стъкло, внесено от Кеш. Тялото му — тяло на момче, вече започнало да възмъжава — наливаше на гръд и рамене; беше започнал вече да се окосмява като мъж и се налагаше да се бръсне ежедневно. Но лицето му все още си беше момчешко, липсваше му резкостта на чертите, която придава възрастта.

Заоглежда замислено лявото си стъпало, както правеше всеки ден. Топка плът с малки издатъци на мястото на пръстите се издаваше от основата на иначе добре оформения му ляв крак. Това негово нещастно стъпало се беше превърнало в непрестанен обект на лекарски грижи, знахарски усилия и чародейски магии още от раждането му, но беше устояло на всякакви опити да бъде изцерено. Бе не по-малко чувствително от дясното, но на Николас все пак му беше трудно да го командва. Мускулите бяха свързани неправилно с

несъразмерните кости и не можеха да изпълняват определените им от природата задачи. Като повечето хора с вроден недъг, Николас беше успял да компенсира това до степен почти да не се забелязва. Вървеше със съвсем леко накуцване. Беше същински майстор във фехтовката и може би не отстъпваше в умението си да върти сабята дори на баща си, признат за най-добрият фехтовач в Западните владения. Дворцовият мечемайстор го бе оценил като доста по-умел във фехтовката от двамата му братя на негова възраст. Можеше да танцува добре — както се изискваше от ранга му, — но единственото, което не беше успял да компенсира, беше ужасното чувство, че някак си стои по-долу от това, което трябва да е.

Николас беше израснал като мълчаливо, вгълбено в себе си момче, предпочитащо тихото усамотение в библиотеката на баща си пред шумната палавост, присъща за повечето момчета на неговата възраст. Беше и чудесен плувец, великолепен ездач и много добър в стрелбата с лък, но въпреки това през целия си живот се беше чувствал оцетен. Някакво смътно усещане за провал, за някаква необяснима вина често го обземаше внезапно и умът му се унасяше в мрачни мисли. В компания той в повечето случаи се държеше весело и понасяше шеги не по-зле от всяко друго момче, но останеше ли сам, ставаше унил и мрачен. Това беше една от причините Хари да бъде поканен да дойде в Крондор.

Николас поклати весело глава и почна да се облича. Неизменният му спътник през последната година скуайър Хари беше внесъл рязка промяна в самотното съществуване на младия принц, като непрекъснато и с неуморно постоянство го въвличаше от едно глупаво начинание в друго. Животът на Николас беше станал далеч по-възбуждащ след пристигането на средния син на графа на Лъдланд. Поради ранга си, както и поради навиците, които беше придобил от живота си с другите си двама опърничави братя, Хари беше доста борбен, очакваше да му се подчиняват и рядко се сецаше за разликата в сановете между него и Николас. Само по-натъртено изречена заповед беше в състояние да му напомни, че Николас не е по-малкият му брат, когото може да командва. Предвид властния нрав на Хари, дворецът на принца се беше оказал най-подходящото място, където да го изпрати баща му, за да смекчи малко характера си, преди да се е превърнал в истински тиран.

Николас започна да вчесва мократа си дълга коса, подрязана като на баща му, за да ѝ придаде известно приличие. Завиждаше на рижите къдрици на Хари — минеш само с кърпата, пооправиш ги малко с пръсти — и готово.

Най-сетне прецени, че при създалите се обстоятелства видът му е сравнително поносим, и излезе. В коридора завари Хари вече преоблечен и готов, и при това опитващ се да задържи поредната слугиня, тази вече с доста години по-голяма от него.

Хари си беше облякъл зелено-кафявата униформа на дворецов скуайър, която теоретично го правеше част от кралския скуайърски персонал, въпреки че само няколко седмици след пристигането му го бяха отписали и зачислили за личен придружител на Николас. Двамата по-големи братя на Николас, Боррик и Ерланд, бяха изпратени в кралския двор в Риланон преди пет години, за да се готвят за деня, в който Боррик ще наследи короната от чичо им. Единственият син на крал Луам беше загинал преди петнадесет години и Арута и кралят се бяха разбрали, че ако Арута надживее по-големия си брат, властта ще се поеме от Боррик. Сестрата на Николас, Елена, наскоро се беше омъжила за най-големия син на херцога на Ран, и поради това принцът беше останал почти лишен от спътници и приятели с подходящ за него ранг преди Хари да бъде изпратен на служба при баща му.

Николас се окашля силно и успя да привлече вниманието на Хари за достатъчно време, та слугинята да може да се измъкне. Тя отвърна на принца с почтителен поклон, придружен от благодарна усмивка, и побърза да се отдалечи.

Николас се загледа след нея и каза:

— Хари, трябва да престанеш да злоупотребяваш с положението си и да притесняваш слугините.

— Ама тя не беше притеснена... — почна Хари.

— Това не беше само мнение — отвърна му строго Николас.

Рядко прибягваше до сана си, за да командва Хари за каквото и да било, но в редките случаи, когато го правеше, Хари проявяваше достатъчно благоразумие да не спори... особено когато тонът му звучеше като на принц Арута, сигурен белег, че Николас не се шегува. Скуайърът сви рамене.

— Добре де, до вечеря имаме цял час. Какво да правим?

— Предлагам да си измислим оправданието.

— Какво оправдание?

— Да обясним на татко по каква причина лодката ми сега се носи на жалки отломки из половината залив.

Хари го изгледа със самоуверена усмивка и каза:

— Все ще измисля нещо.

— Не сте го видели? — каза принцът на Крондор и изгледа сина си и скуайъра от Лъдланд до него. — Не сте забелязали най-големия боен кораб в крондорската флота, когато е бил на по-малко от сто стъпки от вас!

Арута, принцът на Крондор, брат на краля и вторият по власт човек в Кралството, изгледа двете момчета с присвития си, неодобрителен поглед, който двамата познаваха много добре. Мършав и сдържан, Арута беше властен управител, който рядко даваше воля на чувствата си, но най-близките му лесно разпознаваха и най-малката промяна в настроението му. А точно сега то никак не беше ведро.

Николас се обърна към своя съучастник в престъплението и му прошепна сухо:

— Страхотна версия, Хари, няма що! Сигурно много дълго си мислил, докато я измислиш.

Арута се обърна към жена си и неодобрението му отстъпи на примиренчеството. Принцеса Анита прикова сина си с укорителен поглед, силно смекчен от едва сдържания ѝ смях. Ядосана беше от глупавата постъпка на момчетата, но досадно безхитростната поза на пълна невинност не можеше да не я развесели. Макар да беше на доста повече от четиридесет години, смехът ѝ, който не можа да удържи, прозвуча почти момичешки. Червеникавата ѝ коса беше прошарена със сиви кичурчета и луничавото ѝ лице се беше понабръчкало от годините служба на държавата, но очите ѝ, които изгледаха с обич най-малкото ѝ дете, все още грееха светли и ясни.

Вечерята беше неофициална и на трапезата присъстваха само няколко придворни. Арута предпочиташе да поддържа неформални порядки на много места в двора си и търпеше официалната помпозност само при неизбежни поводи, така че дългата маса във фамилната трапезария беше празна. За разлика от тържествената зала на Крондор, която беше окичена с бойни трофеи и с държавните

знамена на Западните владения, семейната трапезария беше лишена от подобни спомени за война и бе украсена само с портретите на предишни владетели и картини с необикновено красиви пейзажи.

Анита бе от дясната страна на Арута. Джефри, херцогът на Крондор и главен администратор на Арута, седеше на обичайното си място от лявата страна на принца. Джефри беше спокоен човек с благ нрав и способен администратор. Беше служил десет години в кралския двор и преди осем години се бе прехвърлил в Крондор.

До него седеше прелат Греъм, един от личните съветници на Арута, епископ на Ордена на Дала, Закрилника на слабите. Кротък, но суров учител, прелатът се грижеше Николас, като и братята му преди него, да получи широко образование, да разбира от живопис и литература, от музика и драма не по-малко, отколкото от икономика, история и военно дело. Той седеше до Николас и Хари, и физиономията му недвусмислено подсказваше, че не намира в обясненията им нищо смешно. Въпреки че момчетата бяха освободени от уроци, докато той присъстваше на съвета, прелатът беше очаквал от тях да седнат да учат, а не да трошат лодката си в бойните кораби из залива.

Срещу момчетата седяха майката на Анита и Амос Траск. Между адмирала и принцеса Алисия през годините се беше създала някаква палава връзка, която според дворцовите клюки далеч прекрачваше границите на обикновения флирт. Все още чаровна жена на възрастта на Амос, Алисия очевидно сияеше от вниманието на адмирала. Не беше трудно човек да забележи приликата между Анита и майка ѝ, въпреки че някогашната рижка коса на Алисия вече бе побеляла и житейските изпитания бяха изписали по лицето ѝ безброй бръчици. Но щом Амос изтърсеше някоя шега, която да я накара да се изчерви, искрящите ѝ очи и смутеният ѝ смях ѝ придаваха момичешки облик.

Амос стисна ръката на Алисия, зашепна ѝ нещо, което сигурно беше доста пиперливо, и овдовялата принцеса прикри смеха си със салфетката. При тази гледка Анита се усмихна, спомнила си колко дълго беше скърбяла майка ѝ след кончината на баща ѝ и колко добре дошла се беше оказала появата на Амос в двора на Арута след Войната на разлома. Анита винаги се радваше, когато видеше майка си да се усмихва, а никой не можеше да предизвика искрения ѝ смях така добре като Амос.

Вляво от адмирала седеше първият военен заместник на Арута Уилям — рицар-маршал на Крондор и братовчед на кралската фамилия. Братовчедът Уили, както го наричаха всички в семейството, намигна на двете момчета. Той служеше в двореца от двадесет години и през цялото това време беше чест свидетел как по-големите братя на Николас, Боррик и Ерланд, откриват най-невероятни начини да предизвикат гнева на баща си. В тази област Николас все още беше новак. Уилям се престегна за резен хляб и подхвърли:

— Брилянтна стратегия, скуайър. Без никакви досадни подробности.

Николас се постара да си придаде гузна физиономия, но не успя. Отрязва си бързо късче от агнешката плешка и го лапна, за да не се разсмее, после погледна Хари — той пък се опитваше да прикрие смеха си зад чашата си вино.

— Ще трябва да измислим някакво подходящо наказание за вас двамата — каза Арута. — Нещо, което да компенсира цената на лодката, както и на вратовете ви.

Хари се ухили бързо на Николас иззад чашата си — и двете момчета знаеха, че имат шанс Арута да забрави за суровото наказание, ако дворецовите дела го притиснат, както ставаше често.

Грижите на двора на принца почти не отстъпваха на тези на кралския съвет в Риланон. По същество отделно владение. Западът се управляваше пряко от Крондор и само най-важните политически решения от общодържавен характер се взимаха от дворецовия съвет на крал Луам. За един работен ден на Арута му се налагаше да приема двайсетина важни благородници, търговци и пратеници, да изчита десетина важни документа и да одобрява всяко решение, свързано с живота на територията на Западните владения.

В стаята влезе момче, облечено в пурпурно-жълта ливрея на дворецов паж и се спря до лакътя на кралския церемониалмайстор барон Джером. Прошепна му нещо и баронът се приближи до Арута и каза:

— Ваше височество, при главния вход на двореца има двама мъже. Молят за разрешение да влязат.

— Кои са? — попита Арута.

— Твърдят, че били приятели на принц Боррик.

Веждите на Арута леко се повдигнаха.

— Приятели на Боррик? Няма ли си имена?

— Имат — отвърна церемониалмайсторът. — Представили са се като Гуда Буле и Накор от Исалан. — Джером, човек предано отдаден на службата си, за когото достойнството и етикетът бяха по-важни от въздуха и водата, се постара да придаде леко неодобрение на гласа си: — Кешийци са, ваше височество.

Арута все още се мъчеше да си придаде вид, че разбира за какво става дума, докато Николас възкликна:

— Татко! Това са двамата, които са помогнали на Боррик, когато е бил пленен в Кеш! Той ти разказа за тях, не помниш ли.

Арута примигна и си спомни.

— А, да. — Обърна се към Джером. — Веднага ги доведете тук.

Джером махна на пажа да изпълни заповедта, а Хари се обърна към Николас и попита:

— Търговци на роби?

— Това е дълга история — каза Николас. — Преди девет години братята ми бяха пратеници в Кеш. Боррик беше пленен от разбойници, които не знаели, че е принц. Избягал, добрал се до двора на императрицата и спасил живота ѝ. Тези двама мъже са му помагали.

След малко пажът въведе двама мъже, дрипави и прашни от дългия път. По-високият, ако можеше да се съди по облеклото му, беше войник: старата охлузена кожена ризница и очуканият шлем, тежкия меч на гърба му и двете дълги ками на колана му го доказваха съвсем ясно. Спътникът му беше мършав и кривокрак, с удивително дружелюбна усмивка и детински весела физиономия, въпреки че трудно можеше да се нарече симпатичен.

Двамата дойдоха до масата и се поклониха: войникът малко вдървено и смутено, а по-ниският — разсеяно и доста небрежно.

Арута стана и каза:

— Добре дошли.

Накор продължи да оглежда с любопитство всичко из стаята, унесен в мисли, затова след дълга пауза Гуда каза:

— Извинете за безпокойството, ваше височество, но той... — посочи с палец дребния си спътник — той настоя.

— Няма нищо — отвърна Арута.

Накор най-сетне благоволи да обърне внимание на Арута, огледа го с интерес и накрая каза:

— Синът ти Боррик не прилича на теб.

Очите на Арута се разшириха от удивление при тази липса на каквито и да било почетни обръщения. Исаланецът изглежда принцесата, ухили се пак и кривите му зъби блеснаха, придавайки му още по-комичен вид.

— А, ти си майка му. Приличате си. Много сте хубава, принцесо. Анита се засмя, погледна съпруга си и отговори:

— Благодаря ви, господине.

Странникът махна пренебрежително с ръка.

— Викайте ми Накор. Някога бях Накор Синия ездач, но конят ми умря. — Огледа всички в стаята, погледът му се спря върху Николас и усмивката му изчезна. Огледа го продължително, след което се ухили отново. — Тоя обаче прилича на теб!

Арута беше изгубил ума и дума от неочакваното му фамилиарничене, но накрая успя да каже:

— Мога ли да попитам все пак какво ви води насам? Добре сте дошли, разбира се, защото извършихте голяма услуга на сина ми и на Кралството, но... все пак минаха девет години.

— Тъкмо се канех да ви обясня, ваше височество, че от месец пътувам с този луд и единственото, което успях да измъкна от устата му, е, че трябвало непременно да дойдем тук да се видим с вас, след което да тръгнем на друго пътешествие — каза Гуда. Накор отново се унесе, видимо очарован от блясъка на свещниците и светлинките, играещи по стъклото на големия прозорец зад стола на принца. Гуда издържа още минута неловка тишина и въздъхна. — Извинявайте, ваше височество. Напрасно ви притеснихме.

Арута забеляза неудобството на стария боец и каза:

— О, не, вие извинете. — Огледа дрипавото им облекло и добави: — Бъдете добри дошли. Трябва да отдъхнете. Ще поръчам да ви приготвят стаи, да се окъпете и да поспите добре тази нощ. Ще поръчам да ви донесат и нови дрехи. А утре сутринта може би ще поговорим и за това, за което сте дошли от толкова далече.

Гуда отдаде неловко чест по войнишки, без да е сигурен дали жестът му е уместен, а Арута попита:

— Не сте се хранили, нали? — Гуда погледна лакомо отрупаната с ядене маса и Арута продължи: — Я седнете с нас, ей там. — И махна към двата празни стола до рицар-маршал Уилям.

При споменаването за храна Накор се събуди от унеса си и най-безцеремонно забърза към посочения му стол. Едва изчака слугите да му поднесат блюдата и чашата с вино и започна да се тъпче като умиращ от глад.

Гуда се постара да спази благоприличие, доколкото му беше по силите, но си личеше, че се чувства неловко в присъствието на толкова благородни особи. Амос каза нещо на някакъв непознат за повечето хора на масата език и исаланецът се разсмя, след което отвърна на езика на Кралството:

— Ужасен акцент имаш. Но шегата е добра.

Амос също се засмя.

— Мислех, че говоря добре исалански. — Сви рамене. — Какво да се прави, не съм бил в Шинг Лаи от трийсет години. Забравил съм го. — И отново насочи вниманието си към майката на принцесата на Крондор.

Арута потъна в мрачен размисъл. Нещо в появата на тези двама страници, войника и смешния тип, за които синовете му му бяха разправяли, изведнъж събуди в него смътно чувство на тревога, като че ли в стаята бе лъхнал хладен вятър. Предчувствие ли беше това? Опита се да го изтласка от ума си, но не можа. Махна вяло на слугите да приберат блюдото му. Беше изгубил всякакъв апетит.

След вечерята Арута излезе на терасата и се загледа към залива.

— Какво има, Арута? — попита го Амос, който излезе след него.

— Трябва ми съветът ти — отговори принцът и въздъхна.

— Питай.

— Какво му е на Николас?

На лицето на Амос се изписа недоумение.

— Не те разбирам.

— Не е като другите момчета на неговите години.

— Кракът ли?

— Не мисля, че е от това. В него просто има нещо...

— Предпазлив е — довърши вместо него Амос.

— Да. Точно затова не бях склонен да го накажа за днешната им лудория с Хари. Това е един от много редките случаи, в които Николас е поел някакъв риск.

Амос въздъхна и се облегна на ниския каменен парапет.

— Не бях се замислял толкова за това, Арута. Ники е много добър момък... и не върши непрекъснато щуротии и пакости като двамата си братя.

— Боррик и Ерланд бяха толкова щури, че сдържаността на Николас ми идваше като балсам. Но сега тя започва да се превръща в нерешителност и свръхпредпазливост. А това е опасно за един бъдещ владетел.

— Ние с тебе се знаем отдавна, Арута — отвърна Амос. — Познавам те... от колко, май станаха двайсет и пет години? Ти най-много се тревожиш за хората, които обичаш. Ники си е добър момък и ще стане добър мъж.

— Не съм сигурен — дойде изненадващият отговор. — Знам, че в него няма дребнавост и притворство, но човек може да греши в прекалената си предпазливост също както и в прибързаността си, а Николас винаги е предпазлив. А ще ни трябва за важни неща.

— Поредната сватба ли?

Арута кимна.

— Това да си остане засега само между нас, Амос. Император Диигай ни намеква недвусмислено, че вече е възможно по-голямо обвързване с Кралството. Бракът на Боррик с принцеса Ясмин беше стъпка в тази посока, но народът на пустинята е само една от подчинените раси в Кеш. Диигай смята, че моментът е подходящ за брак с някоя от истинската кръв.

Амос поклати глава.

— Дворцовите бракове са гадна работа.

— Кеш винаги е бил най-голямата заплаха за Кралството — каза Арута. — Освен по време на Войната на разлома. И трябва да се отнасяме с тях вежливо. Щом императорът на Кеш има племенничка или братовчедка от истинската кръв, която иска да омъжи за брата на бъдещия ни крал, трябва много добре да укрепим границата си, преди да кажем „не“.

— Ники не е единственият кандидат, нали?

— Не, разполагаме и с двамата синове на Карлайн, но Николас може да се окаже най-подходящият... стига да бях сигурен, че става.

Амос помълча, после каза:

— Все още е млад.

Арута кимна.

— По-млад, отколкото се полага за годините му. Склонен съм да виня себе си...

— Винаги си го правил — прекъсна го с дрезгав смях Амос.

— За това, че прекалено много съм го пазил. Деформираният му крак... свитият му характер...

Амос кимна и отново се умълча. Накрая каза:

— Ами позакали го тогава.

— Как? — попита Арута. — Да го пратя в Граничните земи като братята му ли?

— Такова каляване ще е малко тежичко за него — отвърна Амос и поглади брадата си. — Мислех си дали няма да е добре да го пратиш за известно време в двора на Мартин.

Арута замълча, но по изражението му Амос разбра, че думите му са улучили целта.

— Крудий. Това за него ще е като втори дом.

— Вие с Луам сте възпитани добре там, а Мартин ще се грижи за момчето, без да го глези. Докато тук никой не смее да повиши глас, камо ли ръка да вдигне срещу „горкото недъгаво момченце на принца“. — Очите на Арута блеснаха гневно от тези думи, но той не отвърна нищо. — Просто обясни с едно писмо на Мартин как стоят нещата и можеш да си сигурен, че няма да позволи Ники да използва недъгавия си крак като извинение за каквото и да било. Принц Марк е горе-долу на годините на Ники и Хари, така че ако пратиш и този пакостник с него, ще станат двама приятели с благороден ранг, чиито характерчета са доста по-груби от този на Ники. Сигурно ще може да ги командва, но едва ли ще му треперят. Далечния бряг не е чак като Висок замък или Железен проход, но не е толкова цивилизован, та да не може Ники да се позакали.

— Ще трябва да убедя Анита — каза Арута.

— Тя ще разбере, Арута — каза адмиралът. — Не мисля, че ще ти се наложи чак толкова да я убеждаваш. Колкото и да ѝ се ще да си опази момчето, ще разбере, че се налага.

— Ха, момче! Че аз бях само с три години по-голям от него, когато поех командата на бащиния ми гарнизон!

— Нали бях там. Помня. — Амос сложи ръка на рамото на принца. — Но ти никога не си бил млад, Арута.

— Прав си — засмя са Арута. — Бях малко прекалено сериозен.

— И още си.

Амос се обърна да си тръгне и Арута го попита:

— Ще те женим ли за майката на Анита?

Амос се извърна изненадано, а после опря юмруци на кръста си и се разсмя с цяло гърло.

— А бе ти на кого ги говориш тия?

— Анита ми ги говори, а е говорила и с Алисия. В палата всички клюкарстват за вас двамата от няколко години: адмиралът и принцесата вдовица. Ще получиш знатен ранг и почести. Ако ти трябва някоя титла, ще го уговоря с Луам.

Амос вдигна ръка да го прекъсне.

— Чакай, рангът няма нищо общо с това. — След което сниши глас. — Животът ми мина в опасности, Арута. И всеки път, щом се кача на палубата, няма гаранция, че ще се върна. Зъл ставам понякога и не само когато съм в открито море. Винаги има шанс да ме убият.

— Да се оттеглиш ли мислиш?

Амос кимна.

— Живея по корабите от дванадесетгодишен, освен когато се помотах на сушата с твоя милост и Ги дьо Батира по време на Войната на разлома и после. Благодаря, но повече титли не ми трябва. Ако изобщо ще се женя, ще си остана у дома с жена си.

— Кога?

— Не знам — отвърна Амос. — Много трудно е да се реши човек. Разбрал си, предполагам, какво може да ти причини морето. — И двамата помнеха първото си пътуване заедно, когато дръзнаха да преминат, преди толкова години, Тъмните проливи зиме. Това пътуване много беше променило Арута, защото не само беше срещнал в открито море смъртта и беше оцелял, но беше стигнал в Крондор и бе срещнал любимата си Анита. Амос продължи: — Трудно е да оставиш морето. Още едно пътуване, може би, а после ще видим.

— Мартин ме помоли за малко помощ с устройването на новия гарнизон в Барран, горе по крайбрежието над Крудий. „Кралски орел“ е в залива, готов да отплава, с достатъчно оръжие и припаси за двеста войници с конете им за една година. Защо не го поемеш? Можеш да откараш Николас до Крудий, да продължиш покрай брега до новия

гарнизон, след което да погостуваш малко на Мартин и Бриана преди да тръгнеш обратно.

Амос се усмихна.

— Последното пътуване, и то пак натам, откъдето започна проклетият ми късмет.

— Проклетият ти късмет ли?

— Да срещна тебе, Арута. Откакто те познавам, все гледаш да ми съсипеш удоволствието от живота.

Шегата между двамата беше стара.

— Е, доста добре се справи за непоправим пират като теб.

Амос сви рамене.

— Постарах се, доколкото мога.

— Хайде, бягай да си ухажваш дамата. И аз ще се върна при моята след малко.

Амос плесна Арута по гърба и го остави. Щом адмиралът си излезе, принцът отново се обърна към залива и се загледа в морето, потънал в мисли и спомени.

Скоро обаче чу стъпки и се обърна. Беше дошъл странният дребен исаланец.

— Искях да си поговоря малко с теб — каза Накор.

— Как мина покрай стражите в коридора? — попита Арута.

Накор сви рамене и отвърна само:

— Нищо работа.

Погледът му се отнесе към водата, сякаш виждаше нещо много далечно.

— Пращаш сина си на дълъг път.

Арута се извърна и изгледа исланеца с любопитство.

— Ти какъв си? Ясновидец? Пророк? Чародей?

Накор сви рамене.

— Комарджия. — Размърда ръка и между пръстите му сякаш от въздуха се появи тесте карти. — Така си изкарвам парите в повечето случаи. — Изви китката си и тестето изчезна. — Но понякога виждам неща. — Помълча малко, после продължи: — Преди години, когато срещнах Боррик, изпитах някакво влечение към него и после се сприятелихме.

Отново замълча, след което, без някой да му е разрешил, скочи върху ниския каменен парапет, дори клекна, погледна принца в очите и

рече:

— Много неща не могат да се обяснят, принце. Защо знам някои неща и мога да правя други... номерцата ми, дето им викам. Но на дарбите си вярвам. Дойдох тук, за да опазя сина ти жив.

Арута поклати глава невярващо.

— Да го опазиш жив?

— Момчето тръгва към голяма опасност.

— Каква опасност?

— Не знам — сви рамене Накор.

— А ако го задържа тук? — каза Арута.

— Не можеш. — Накор поклати глава. — Не, това ще е грешно.

Не трябва да го задържаш.

— Защо?

Накор въздъхна и усмивката му се стопи.

— Преди време се запознах с твоя приятел Джеймс. Той ми разказа някои неща за теб, за живота ти и как ти е спечелил обичта. Разказа ми за човек, който е видял някои неща.

Арута също въздъхна.

— Да. Виждал съм мъртъвци, които възкръсват, за да убиват. Виждал съм неземни магии. Познавах хора, родени на други светове. Говорил съм с дракони и съм виждал невъзможни неща да придобиват плът.

— Тогава трябва да ми повярваш — каза Накор. — Ти вече си направил избора си. Примири се с него. Но остави на мен и Гуда да тръгнем със сина ти.

— Защо пък Гуда?

— За да ме пази — отвърна Накор и пак се ухили.

— Боррик казваше, че си чародей.

Накор сви рамене.

— Изгодно ми е понякога хората да ме взимат за такъв. Приятелят ти Пъг знае, че магия няма.

— Познаваш ли се с Пъг?

— Не. Но той се беше прочул преди да срещна Боррик. Направил е удивителни неща. Пък и поживях малко в Звезден пристан.

Арута присви очи.

— Не съм го виждал от повече от десет години. Извести ни, че се е преселил на Острова на чародея и че не искал повече да се вижда със

старите си приятели. Реших да уважа тази негова молба.

Накор скочи от парапета.

— Време е да я пренебрегнем. Ще трябва да се видим с него. Кажете на капитана си, че ще трябва да се отбием там по пътя си на запад.

— Знаеш къде изпращам Николас?

Накор поклати отрицателно глава.

— Знам само, че когато отново видях Гуда след толкова време раздяла, той седеше и гледаше залеза. Тогава разбрах, че в един момент ще трябва да тръгнем на запад, към залеза. — Исаланецът се прозя. — Принце, трябва да си лягам.

Арута кимна на странния дребен човечец и той си тръгна. Принцът постоя още доста време, самотен и мълчалив, облегал на стената и замислен над казаното. Думите на Накор отекваха в ума му, докато се мъчеше да вникне в смисъла им.

Едно обаче разбираше толкова ясно, колкото пулса на сърцето си: от всички, които обичаше в този живот, Николас бе най-малко способен да се опази, ако наистина тръгнеше на опасен път. Много часове минаха преди Арута най-сетне да реши да си легне.

ГЛАВА 2

ПЪТУВАНЕ

В палата цареше суматоха.

Арута бе прекарал утрото насаме с Анита и докато закусваха, тя се бе съгласила, че година-две при Мартин е подходящо решение за Николас. Тя самата бе живяла в Крудий като гостенка на Арута през последните години от Войната на разлома и имаше мил спомен от това скромно градче на Далечния бряг. Колкото и сурови да изглеждаха условията в него според стандартите на Крондор, все пак там беше опознала добре любимия си Арута с всичките мрачни и по-светли страни от характера му. Разбираше тревогите на Арута, че Николас един ден може да затъне в неспособността си да ръководи съдбините на другите; знаеше също така, че при такъв развой на нещата Арута ще приеме това като личен провал. Отстъпи, въпреки че най-малкото им дете щеше много да ѝ липсва, защото разбираше, че това е необходимо колкото за Николас, толкова и за самия Арута. От уважение към нея, той беше предпазвал Николас от грубата реалност на света. Най-убедителният му аргумент се оказа простото му твърдение, че Николас е третият поред възможен претендент за короната след двамата си братя, а досега нищо в живота му не го е подготвило за ужасната ѝ тежест, ако злата съдба неочаквано му поднесе короната, както се беше случило с чичо му Луам.

Анита освен това беше доловила зад думите му още нещо, нещо повече от обичайното безпокойство поради това, че младежът за пръв път ще напусне родния си дом, но не можеше да каже какво. Но преди всичко тя разбираше, че съпругът ѝ гори от желание да държи нещата в ръцете си, да осигури напътствието си, закрилата и подкрепата си за Николас и че да го остави да замине сега е още по-трудно за него, отколкото за нея.

Само час след заявлението на Арута, че Николас и Хари ще тръгват за Крудий с Амос, хилядата и едно неща, които трябваше да се приготвят за пътуването, бяха хвърлили целия дворцов персонал в

пълна паника. И все пак Арута от опит знаеше, че когато на другия ден корабът потегли, всичко, което ще е нужно на принца и на спътника му, ще е на борда.

„Кралски орел“ чакаше в пристанището, готов да откара оръжията и провизиите за новия гарнизон, който херцог Мартин се канеше да основе. Амос поемаше командването му и щяха да тръгнат за Крудий рано заранта. Решението да се тръгне толкова внезапно беше взето както защото Арута не искаше да му остава време, за да премисли и да се разколебае, така и за да се възползват от благоприятното време. Радващите се на лоша слава Тъмни проливи щяха да са плавателни през следващите няколко месеца, но дъждовете заплашваха да хванат Амос на връщане. А дойдеше ли лошото време, проливите между Горчиво море и Безкрайно море щяха да станат твърде опасни за преминаване.

Амос тръгна по дългия коридор към жилищата за гости. През всичките години, откакто беше живял в Крондор, никога не си беше правил труда да си търси жилище извън двореца, както повечето членове на дворцовия персонал. Беше единственият от кръга на личните съветници и командири на Арута, останал неженен, и не му беше трябвало семейно жилище, освен за дворцовите му задължения. И макар да прекарваше в открито море близо три четвърти от времето си, дните, прекарвани в морето, все едно бяха малко.

Но сега умът му се бореше с мисълта как ще се промени животът му след това последно пътуване. Постоя за миг разколебан, след което почука на вратата. Една слугиня бързо я откряна и като видя адмирала, я разтвори широко. Амос влезе и завари Алисия полегнала на един диван.

Хвана ръката ѝ, наведе се и я целуна по бузата. Макар слугите да знаеха много добре, че е прекарал нощта тук, си дадоха вид, че не знаят — в името на дворцовия етикет. Амос се беше измъкнал от покоите на Алисия още преди зазоряване, беше се върнал в покоите си, беше се преоблякъл и бе прескочил до пристанището да прегледа подготовката на „Кралски орел“.

— Амос — каза принцесата. — Не очаквах да те видя преди вечеря.

Амос не отговори с шегата, което изненада Алисия. Вечерта беше разбрала, че нещо му се върти в ума, защото колкото и пламенен да

беше, се беше държал някак разсеяно. На няколко пъти ѝ се бе сторило, че се кани да ѝ каже нещо, но той веднага превключваше на някаква несъществена тема.

Амос се озърна и когато се увери, че са останали само двамата, седна тежко до нея, взе ръцете ѝ в своите и каза:

— Алисия, скъпа, много мислих по въпроса...

— Какъв въпрос? — прекъсна го тя.

— Чакай да довърша — рече той. — Ако не успея да го кажа, току-виж ще си изтърва нервите, ще вдигна платната и ще се махна.

Тя се помъчи да не се усмихне — толкова сериозен изглеждаше. Но вече имаше ясна представа какво ще последва.

— Аз вече остарявам...

— Все още си младеж — отвърна тя закачливо.

— По дяволите, достатъчно ми е трудно, за да ме поднасяш и ти с ласкателствата си! — Тонът му беше по-скоро объркан, отколкото ядосан, затова тя не се засегна. Лицето ѝ остана сериозно, но очите ѝ светнаха весело.

— Алисия, в живота си съм вършил много неща, с които не се гордея и някои от тях съм ти признал. Други по-скоро бих искал да забравя. — Замълча, търсейки подходящите думи. — Така че, ако не си съгласна, ще те разбера и няма да се обиждам.

— За какво да съм съгласна, Амос?

Амос почти се изчерви и отвърна:

— За венчавка.

Алисия се засмя, стисна силно ръцете му, надигна се и го целуна.

— Глупчо. Че за кого друго да се венчая? Нали обичам теб.

Амос се ухили.

— Е, значи се разбрахме, а? — Прегърна я и я притисна до гърдите си. — Само че няма да съжаляваш после, нали?

— Амос, мога да те уверя, че на моите години съм преживяла достатъчно поводи за съжаление. Омъжих се за Ерланд, защото беше брат на краля, а баща ми беше херцог на Тимънс, а не защото изпитвах нещо към него. След време заобичах мъжа си, защото той беше добър и грижовен, но никога не съм била влюбена в него. Когато той умря, реших, че любовта е нещо, което ще виждам вече само при младите. После обаче се появи ти... — Хвана брадичката му и закачливо разтърси главата му като на малко дете. После ръката ѝ отиде на бузата

му и я погали. — Не, вече нямам време за лош избор. Колкото и да си груб, ти имаш бърз ум и щедро сърце и каквото и да си правил в миналото, то е минало. Ти си единственият дядо, когото внуците ми познават — макар че никога няма да го кажат — но точно така го чувстват. Не, това няма да е грешка. — Отпусна се в ръцете му и той отново я прегърна и въздъхна доволен.

Алисия усети, че в очите ѝ напират сълзи, и примигна да ги махне. Амос винаги се беше чувствал неловко пред откритата изява на чувства. Отношенията им бяха интимни вече от няколко години, но тя разбираше причините за сдържаността му да направи предложението, защото знаеше, че не е свикнал на трайна привързаност. Това, че се грижеше за Арута и семейството му, беше едно, но част от Амос все си оставаше отчуждена. Знаеше, че го таи от доста време, но нямаше да си позволи да го насили да ѝ го каже, освен ако той сам не реши. Годишите я бяха научили на мъдрост, каквато повечето млади жени не притежаваха. Не искаше да го отблъсне от себе си, като го помоли да избере между любовта си към нея и любовта към морето.

Амос я пусна с неохота.

— Е, колкото и да ми се иска да поостана, съпругът на дъщеря ти ми възложи задача.

— Пак ли тръгваш? Но ти току-що дойде! — В гласа ѝ се долавяше искрено разочарование.

— Да, така е. Но Николас трябва да отиде в двора на Мартин за година-две, да поукрепне малко, а и трябва да се закарат припаси в новия гарнизон в Барран, на северозапад от Крудий. — Той се вгледа в зелените ѝ очи и каза: — Това е последното ми пътуване, любов моя. Няма да е за дълго, а после сигурно бързо ще ти омръзна, като остана завинаги под чехъла ти.

Тя поклати глава и се усмихна.

— Едва ли. Ще си намериш много работа в именията ми. Ще ни чакат земи за гледане, слуги за надзираване, а и се съмнявам, че Арута ще ти позволява да се задържаш извън двора за повече от месец. Той цени ума ти и съветите ти.

Поговориха си още малко и Амос каза:

— Има да свършим още доста неща. Трябва да се уверя, че корабът е готов, а ти няма да е зле да обсъдиш с Анита тази работа с женитбата.

Разделиха се и Амос напусна покоите ѝ с олекнала душа и в същото време обзет от необичайно желание да продължи да пътува на запад и след като остави Николас. Обичаше Алисия като никоя друга от многото, които бе срещал през живота си, но перспективата за брак все още му изглеждаше доста страшничка.

Като зави на ъгъла, едва не се сблъска с Гуда Буле. Побелелият наемник отстъпи смутено и се поклони малко непохватно.

— Моля да ме извините, ваше благородие.

Амос превключи на кешийски и отвърна:

— Няма нужда от извинения... как се казваше?

— Гуда Буле, господине.

— А, да — каза Амос. — Извинявай.

Гуда присви очи и рече:

— Да ме прощавате, но май ви познавам.

Амос потърка брадичка.

— Е, бил съм в Кеш един-два пъти.

Гуда се усмихна иронично.

— Аз пътувах с керваните, като охранник. Доста хора съм виждал.

— Е, може да е било на някое пристанище, понеже никога не съм влизал в Кеш по-навътре, отколкото е необходимо. Може да сме се срещали в Дърбин.

Гуда сви рамене.

— Може би. — После се огледа. — Моят спътник изчезна някъде, както му се случва често, затова реших да се поразтъпча и да позяпам. — Поклати глава. — Бях в палата на императрицата преди няколко години, когато пътувах със сина на вашия принц. — Погледна през високите сводести прозорци. — Много различно е тук, но е интересно да се види.

Амос се ухили.

— Ами погледай тогава. Тръгваме призори.

Гуда присви очи.

— *Тръгваме ли?*

Амос се ухили още по-широко.

— Аз съм адмирал Траск. Арута ми каза, че вие двамата ще тръгнете с нас.

— Къде отиваме? — попита Гуда.

— Ха! — избоботи Амос. — Явно твоя странен приятел още не ти е казал. Дватама тръгвате с нас за Крудий.

— Разбира се, че не ми е казал — изсумтя Гуда. — Той никога нищо не ми казва.

Амос го плесна дружески по гърба.

— Е, не съм сигурен много защо, но си добре дошъл. Ще се наложи да делите една каюта с дребосъка, но изглежда, си свикнал с компанията му. Утре, още преди да се е съмнало, ще се видим на двора пред портата.

— Разбира се, че ще съм там. — И след като Амос го остави, Гуда поклати глава и промърмори кисело. — И защо трябва да ходим в Крудий, Гуда? Никаква представа нямам, Гуда. Ще ходим ли да търсим Накор, Гуда? Разбира се, Гуда. А после ще го удушим ли, Гуда? — Кимна и си отговори сам: — С най-голямо удоволствие, Гуда.

Николас бързаше през плаца, където се водеше следобедната строева подготовка. Търсеше Хари.

Младият скуайър се оказа точно там, където принцът очакваше да го намери: гледаше футболния отбор на Крондор, който се подготвяше за мача с гостуващия отбор на Илит. Този спорт, игран по правилата на принца на Крондор, уточнени от самия Арута преди около двадесет години, се беше превърнал в национален за Западните владения и сега градските шампиони се срещаха редовно за решителни двубои. Преди години един предприемчив търговец беше направил близо до палата игрище с щандове около него. През следващите години го беше подобрил, беше го разширил и сега то се бе превърнало в истински стадион, който можеше да побере четиридесет хиляди зрители. Очакваше се следващия шестък, когато щеше да се играе мачът, да се запълни. Гостуващите илитци, „Златните“ от Северния квартал, играеха с крондорските „Каменни“ на Гилдията на мелничарите и пекарите.

В момента отборът се упражняваше в атака. Петима от Каменните налетяха срещу вратаря и тримата защитници и след три ловки паса вкараха гол. Хари се обърна и каза:

— Не обичам да пропускам мачове.

— И аз — отвърна Николас. — Но помисли си само: пътешествие по море!

Хари изгледа приятеля си, забеляза, че е обзет от радостна възбуда, и попита:

— Ама ти наистина искаш да отидеш, а?

— А ти не искаш ли?

Хари сви рамене.

— Не знам. Крудий ми се струва много забутано място. Чудя се как ли ще са момичетата там. — Ухили се, а Николас му отвърна с гримаса. Николас беше толкова свенлив с момичетата, колкото Хари беше безсрамен. Все пак принцът обичаше да е край Хари, когато той се задяваше с по-младите знатни девойчета в двора или пък със слугинчетата, защото си мислеше, че може да научи нещо от него... стига скуайърът да не се държеше толкова просташки с тях като предния ден. Понякога Хари можеше да бъде чаровен, но в повечето случаи поведението му в „тънката част“ беше доста грубо за вкуса на Николас.

— Сигурно ще ти липсва това, че тамошните момичета няма да ти угаждат като нашите, но аз се чувствам все едно че излизам от клетка — каза Николас.

— Толкова ли е зле? — Обичайната напереност на Хари изчезна.

Николас обърна гръб на тренировката и тръгна към двореца, Хари го последва.

— Винаги съм бил най-малкият, най-слабият... недъгавият.

Веждите на Хари се повдигнаха.

— Недъгав, как пък не! От фехтовката с теб имам повече белези и синини, отколкото от всички останали взети заедно, а не мисля, че съм те поразявал повече от един-два пъти.

Николас се усмихна с кривата усмивка, която бе наследил от баща си.

— Е, давам ти някоя и друга точка.

Хари сви рамене.

— Виждаш ли? Аз не съм чак толкова лош, но ти си изключителен. Как може да се смяташ за недъгав?

— Вие в Лъдланд празнувате ли Празника на представянето?

— Не, той е само за кралската фамилия — отвърна Хари. — Нали?

Николас поклати глава.

— Не. По-рано обичаят е бил всяко дете с благородна кръв да бъде представяно пред хората трийсет дни след раждането му, за да видят всички, че е родено без недостатък. Обичаят е отмрял в Източните владения отдавна, но доскоро се практикуваше широко в Западните. Братята ми са били представени, както и сестра ми... всички деца от кралската фамилия. Без мен обаче.

— Добре де, баща ти не е пожелал да те покаже пред хората — каза Хари. — И какво от това?

Николас сви рамене.

— Понякога не е важно какъв си ти самият; важно е как хората се отнасят към теб. Винаги са се държали с мен, сякаш нещо не ми е наред. Тежко е.

— И смяташ, че ще е по-различно в Крудий? — попита Хари. Вече стигнаха оградата на стадиона и доближаваха двореца.

— Не познавам добре чичо Мартин, но го харесвам — каза Николас. — Струва ми се, че животът ми в Крудий ще е по-различен.

— Дано да не се окаже прекалено различен — подхвърли Хари и се зазяпа в едно хубаво слугинче, което изприпка покрай тях.

Арута, Анита и цяла тълпа стояха на кея и махаха на принц Николас. Очите на Анита блестяха, но тя все още успяваше някак да съдържи сълзите си. Николас ѝ беше най-скъпото чедо, но тя бе виждала вече и другите си три деца да напускат дома и това ѝ помагаше да запази спокойствие. Въпреки това бе хванала съпруга си под мишницата и се държеше здраво за него. Нещо в поведението му я тревожеше.

Николас и Хари стояха на кърмата на заминаващата лодка и също махаха на изпращачите си. Зад тях стоеше Амос, без да откъсва очи от скъпата на сърцето му Алисия. Николас извърна поглед от баба си към Амос и подхвърли:

— Е, да ти казвам ли вече „дядо“?

Амос го изгледа заканително.

— Само да си посмял, и ще те пусна да плуваш до Крудий. И излезем ли от залива, ще ме наричаш „капитане“. Както казах и на баща ти преди двадесет години, принц или не, на един кораб няма друг

господар освен капитана. На борда аз съм и върховният жрец, и кралят, и мисли му, ако го забравиш.

Николас се ухили на Хари. Още не можеше да повярва, че Амос ще се превърне в такъв тиран, щом излязат в открито море.

Изтеглиха на буксир кораба от кея и Амос се обърна към пристанищния лоцман и извика:

— Хващай кормилото! — А на екипажа си изрева: — Вдигай всички горни платна! Пригответи главните платна и брамстенга!

След като първите три платна се изопнаха, корабът сякаш оживя. Николас и Хари усетиха тласъка под краката си. Лоцманът завъртя кормилото и корабът се килна леко надясно. Амос остави момчетата и тръгна към кърмата.

Корабът бавно се понесе през залива, подминавайки величествено по-малките съдове наоколо. Николас попиваше с очи всяка подробност, докато екипажът сновеше нагоре-надолу по такелажа да изпълни командите на лоцмана. Щом наближиха изхода на залива, срещнаха два връщащи се от патрул кораба. Щом забелязаха герба на кралския дом на Крондор, те свалиха за почест флаговете си. Николас им замаха с ръка.

— Не е много достойно за сана ви, ваше височество — заяде се Хари.

Николас го сръга с лакът и се засмя:

— Много важно!

При самото устие корабът се завъртя от напора на вятъра и за малко спря. Приблужи се малка гребна лодка и лоцманът и помощникът му бързо слязоха в нея. Корабът остана под командата на Амос.

След като лодката се отдалечи, Амос се обърна към първия си помощник — казваше се Родес.

— Опънете всички платна!

Николас неволно се хвана за перилото, защото вятърът изведнъж изпълни платната и корабът сякаш подскочи напред и се понесе устремно над водата. Слънцето започна да напича през ранната утринна мъгла и небето изсветля до яркосиньо. Над кораба закръжиха чайки, чакащи да изхвърлят сметта през борда.

Николас посочи над носа, Хари погледна и видя надбягващите се с кораба делфини. Момчетата се засмяха възбудено.

Бреговата ивица на залива започна да се стапя зад тях. Амос вдигна очи към слънцето, после се обърна към помощник-капитана.

— Право на запад, Родес. Тръгваме към Острова на чародея.

Шест дни меняха курса заради преобладаващите западни ветрове и ето, че най-после юнгата от мачтата извика:

— Земя!

— Накъде? — изрева Амос.

— Два пункта на щирборд, капитане! Остров!

Амос кимна.

— Огледай добре сушата, Родес. Има едно заливче на югозапад, където можем да се задържим на дрейф. Предай, че ще останем само ден-два. Никой да не напуска кораба без разрешение.

— Че то никой няма да иска и да стъпи на Острова на чародея без изрична заповед, капитане.

Амос кимна. Знаеше кой живее сега там, но старите суеверия умираха трудно. От години за обиталището на Черния Макрос се носеше мътва, че е свърталище на демони и други тъмни твари. Магьосникът Пъг, роднина на Арута след осиновяване, с когото Амос се беше срещал неведнъж, се бе преместил да живее на острова преди девет години и по някакви свои причини не беше особено гостоприемен. Без да се замисля, Амос добави:

— И предай на всички да си отварят очите.

После се огледа и забеляза, че последното му предупреждение е съвсем излишно. Очите на всички на кораба се бяха приковали в малкото петно земя, което растеше с всяка минута. Амос изпита лека и нетърпелива възбуда, защото макар да знаеше, че Пъг не е канил гости, се съмняваше, че магьосникът ще нападне кораб, развял флага на Крондор.

Накор и Гуда се качиха на палубата и дребният мъж се втурна към носа. Принц Николас и скуайър Хари вече бяха там. Николас се ухили, зарадван от появата на дребосъка. Накор беше започнал да му допада; оказал се бе забавна компания в иначе скучното пътешествие.

— Е, сега ще видиш най-после някои неща — рече Накор.

— Вижте, замък — посочи Гуда.

С приближаването им на стръмното, издадено към морето полуостровче се откриха контурите на замък. След малко пред очите им започнаха да се различават детайли. Приличаше на грамада от черен камък, издигаща се над скалистия издатък, отделена от останалата част на острова с тесен провлак, заливан от белогривите вълни. Над тесния ров се издигаше подвижен мост, но макар да беше спуснат, мястото не изглеждаше никак гостоприемно. От единствения прозорец високо на една от кулите проблясваше зловеца синкава светлина.

Корабът се плъзна южно от скалите в основата на стръмния бряг под замъка и скоро навлязоха в малко спокойно заливче. Николас, Хари, Гуда и Накор чуха вика на Амос:

— Сваляй всички платна! Спусни котвата!

След няколко минути корабът спря и Амос пристъпи към тях.

— Е, кой ще слезе на брега освен тези двамата — рече той и посочи Накор и Гуда.

— Не съм сигурен, че разбрах добре въпроса, Амос... капитане — каза Николас.

Амос като че ли намигна на момчето и рече:

— Е, значи, изглежда, баща ти е бил още по-малко словоохотлив с теб, отколкото с мен. На мен ми каза само да се завъртя край Острова на чародея за малко, за да можеш да наведиш братовчед си Пъг. Мислех, че знаеш това.

Николас сви рамене.

— Не съм го виждал от много малък. Почти не го познавам.

— Ти идваш — каза Накор. После посочи Хари. — Ти също. — Обърна се към Амос. — За теб не знам. Мисля, че и ти трябва да дойдеш, но не съм сигурен. Гуда идва с мен.

Амос поглади брадата си.

— Арута каза да постъпя, както ти поискаш, Накор, тъй че ще поразкърша и аз старите си кокали.

— Добре — отвърна дребният мъж с широка усмивка. — Да тръгваме. Пъг ни чака.

— Той знае ли, че сме тук? — попита Хари.

Гуда поклати глава.

— Не. Захъркал е и не е забелязал, че през последните три часа насам се приближава толкова голям кораб.

Николас се изсмя, а Хари прояви приличието да се изчерви. Амос се извърна към екипажа си — повечето моряци висяха по такелажата и гледаха примигващата светлина от далечния замък — и подвижна:

— Спуснете лодка!

Амос се затътри след другите четирима, които го чакаха горе на пътеката. От пътеката, водеща към замъка, се отклоняваше друга и Накор пое по нея.

— Замъкът е насам, кешиецо! — извика му Амос.

— Аз съм исаланец — отвърна Накор. — Кешийците са повисоки, тъмни хора и тичат насам-натам почти голи. А Пъг е насам.

— По-добре да не спориш с него, адмирале — каза Гуда и тръгна след него.

Скоро пред очите им се разкри малка долина. Беше обрасла с храсталаци и вековни дървета. Пътеката като че ли чезнеше в края на леса в подножието на хълма.

— Къде ни водиш? — каза Гуда.

Накор почти подскачаше и тропаше с тоягата си по пътеката.

— Насам, насам. Не е далеко.

Момчетата почти се затичаха и скоро настигнаха исаланеца.

— Накор — каза Николас. — Откъде знаеш, че Пъг е тук?

Накор сви рамене.

— Номер.

Озоваха се пред вдъхващ страх храсталак и дървета, толкова нагъсто едно до друго, че изглеждаше невъзможно да се мине през тях.

— Сега накъде? — попита Хари.

Накор се ухили.

— Виж. — Той посочи напред по пътеката с тоягата си. — Тук гледай. Не нагоре.

После закричи бавно и след това се обърна, така че продължи заднишком, влачейки върха на тоягата си по земята. Момчетата тръгнаха напред, приковали очи във върха на тоягата, вдигаща прах по тясната пътечка. Закрачиха бавно и след малко Николас осъзна, че вече би трябвало да са притиснати от гъстата растителност, но въпреки това пътеката пред тях си оставаше чиста.

— Не гледайте нагоре — каза Накор.

Обкръжи ги непрогледен сумрак, но продължаваха да виждат съвсем ясно пътеката, където я докосваше тоягата. После изведнъж се появи светлина и Накор каза:

— Сега можете да гледате.

Вместо сред гъстата гора стояха пред голямо имение с ниски, добре поддържани плодни дръвчета по краищата. От другата страна на имението пасяха овце, а по една широка ливада обикаляше малко стадо коне. Николас погледна през рамо и видя Амос и Гуда, които се озъртаха, все едно че се бяха изгубили. Накор каза:

— Много се бавят. Ще ида да ги доведа.

— Не е нужно — чу се глас зад тях.

Николас се обърна и видя мъж в черен халат, малко по-нисък от него самия, който ги гледаше със загадъчна усмивка. Очите на младия принц се разшириха, защото само допреди миг не беше възможно непознатият да е бил тук. Мъжът махна с ръка и изведнъж Амос и Гуда зяпнаха с ококорени очи.

— Махнах илюзията — каза мъжът.

Накор се ухили.

— Нали ви казах? Беше номер.

Мъжът погледна двете момчета и Накор, след това се загледа към приближаващите се Амос и Гуда. След малко брадатото му лице се отпусна и сякаш години паднаха от плещите му, когато промълви:

— Капитан Амос! Представа нямах.

Амос zakрачи към него и протегна ръка.

— Пъг, радвам се, че те виждам. — Здрависаха се и Амос отбеляза: — Но ти изобщо не си се променил след битката при Сетанон!

Пъг се усмихна весело и отвърна:

— Това вече съм го чувал. Кой са ти приятелите?

Амос махна с ръка на Николас да се приближи и рече:

— Имам удоволствието да ти представя твоя братовчед принц Николас.

Пъг се усмихна топло на момчето.

— Ники, не съм те виждал, откакто беше почти бебе.

Амос продължи.

— А това е Хари Лъдламски, неговият скуайър, а тези двамата са Гуда Буле и...

Преди да е довършил, Накор се намеси:

— Аз съм Накор Синия ездач.

Най-неочаквано Пъг се разсмя на глас.

— Ти! Чувал съм за тебе. — Искрено развеселен, той им махна с ръка. — Е, добре дошли във Вила Беата.

Даде им знак да го последват и ги поведе към странно изградения дом. Голямата постройка в средата, бяла и с червен керемиден покрив, беше обкръжена с ниска ограда от бял камък, подслонила градина с плодни дървета и цветя. В центъра на градината имаше мраморен фонтан — три танцуващи делфина пръскаха весели струи. По-нататък се виждаха помощни пристройки.

— Какво е Вила Беата? — попита Николас.

— Това място. На езика на онези, които са го построили, означава „благословен дом“, или поне така са ми казвали. А и сам се убедих.

Амос се обърна към Накор.

— А ти как разбра, че не трябва да ходим в замъка?

Дребният мъж се ухили и сви рамене.

— Не знам. Просто го разбрах.

Пъг каза през рамо:

— Ако бяхте отишли в замъка, щяхте да го заварите запустял, освен няколкото малки капанчета в най-високата кула. Разбрах, че помага за спокойствието ми да поддържам легендата за Черния чародей. Предупредителите, които съм разположил там, щяха да ме известят, че сте влезли, и щях да отида да видя кои са тези натрапници, но така си спестихте половин ден загубено време. — Погледна Накор и му рече: — С теб трябва да поговорим преди да си заминете.

Накор кимна енергично и каза:

— Харесва ми къщата ти. Разумно е замислена.

Пъг се засмя и също кимна.

Като стигнаха до вратата в ниската ограда, той я отвори широко и изчака всички да влязат, преди да я притвори.

— Да ви предупредя: не всички от слугите ми са хора и някои може да ви стреснат. Но никой няма да ви навреди.

Сякаш за да илюстрира мисълта му, пред главния вход се появи някакво едро и дългнесто същество. Мечът на Гуда изхвърча наполовина от ножницата, преди да се опомни и да си го прибере. Съществото приличаше на таласъм, макар че беше по-високо от всички таласъми, които Гуда бе срещал. Освен това чертите на лицето му изглеждаха някак по-изтънчени, въпреки че не му липсваше тежкия костен ръб над веждите и смешно големият нос, присъщ на таласъмското племе. Но беше облечено във фино скроени дрехи и се държеше някак с достойнство. Таласъмът се поклони изискано и каза:

— Господарю Пъг, напитките са готови.

— Това е Гатис — поясни Пъг. — Служи като иконом в дома ми. Той ще ви осигури удобствата. — Погледна към небето и добави: — Мисля, че гостите ни ще вечерят и ще пренощуват тук. Подгответе им стаи. — Обърна се към петимата си гости. — Имаме много свободно място и смятам, че ако се отпуснете тази вечер и си отдъхнете, няма да ви се отрази зле. — После се загледа в Николас и подхвърли: — Много приличаш на баща си на твоите години.

— Вие сте познавали баща ми, когато е бил на моите години? — учуди се Николас.

Младоликият Пъг кимна и се обърна към цялата компания.

— Заповядайте. Ще дойда да си поговорим, след като си отдъхнете.

После влезе в къщата и ги остави насаме със странното същество на име Гатис.

Странното създание им заговори с малко съскащ глас, сигурно заради големите си остри зъби, но иначе думите му бяха вежливи.

— Ако имате нужда от нещо, благородни господа, моля, уведомете ме и ще се постарая да удовлетвори потребностите ви тутакси. Моля, последвайте ме.

Поведе ги през просторно преддверие с голяма двукрила порта, отваряща се към още по-просторна централна градина. Отляво и отдясно се изпъваха дълги коридори. Той ги поведе по левия, после на първия ъгъл завиха надясно. Минаха през една врата вляво и видяха портик, свързващ друга голяма сграда с главната. Гатис ги поведе към нея и обясни:

— Това са покоите за гостите, господа.

Гуда отново едва не извади меча си, когато от вратата се заклатушка един трол, понесъл голям вързоп чаршафи. Съществуването беше облечено в обикновена туника и панталони, но без никакво съмнение си беше трол. Без никакво суетене създанието се дръпна настрана, поклони се на гостите и ги пропусна да минат.

Гатис каза:

— Това е Солунк, носачът ни. Ако ви потрябват кърпи или топла вода, дръпвате въженцето на камбанката и той ще се отзове. Не може да говори на кралска реч, но разбира достатъчно, за да изпълни молбите ви. Ако се окаже, че сте поискали нещо, което не е разбрал, ще доведе мен. — Разведе ги всички по стаите и ги остави сами.

Николас се оказа в спретнато подредена, макар и не претрупана с мебел и украса стая. Единият ѝ ъгъл беше зает с най-обикновен креват с дебела завивка, под широк прозорец, гледащ към една от по-малките пристройки зад главната къща.

Той се обърна и започна да разглежда останалите вещи в стаята — проста писалищна маса с един стол, голям гардероб и ракла. Отвори раклата и видя вътре грижливо подредени чисти чаршафи, а в гардероба намери дрехи с различна кройка, цвят и тъкан и с различни размери, сякаш всеки гостувал тук беше оставил по нещо за спомен.

На вратата се почука. Николас отвори и видя на прага трола Солунк. Той посочи голямата метална вана, носена от двама мъже, а след това Николас. Момчето го разбра, кимна и доотвори вратата.

Мъжете поставиха ваната в средата на стаята и излязоха. Тролът отвори гардероба и без колебание избра чифт панталони и туника, които изглеждаха с подходящи размери за Николас. После порови малко в раклата под чаршафите и извади долни гащи и трико. Двамата мъже скоро се върнаха с големи ведра, напълниха ваната с топла вода и оставиха кърпа и парче ароматен сапун.

Тролът измънка въпросително и показа с жест уж че трие гърба на Николас, а момчето отвърна:

— Не, благодаря. Ще се оправя сам.

Николас се облече и установи, че дрехите му прилягат почти толкова добре, колкото собствените му. Нахлузи си ботушите и излезе.

Реши да се поразходи и да поразгледа. Влезе в главната сграда, мина по главния коридор и зави към една широка врата към вътрешната градина. Също като в онази пред къщата, в градината преобладаваха плодни дръвчета и цветя. Точно където пътеките се пресичаха, имаше фонтан, подобен на другия откън, а до него — малка бяла каменна скамейка. Там седеше Пъг и говореше с някаква жена.

Когато Николас се приближи, Пъг се изправи, обърна се към събеседничката си и каза:

— Ваше височество, имам удоволствието да ви представя една моя приятелка, лейди Риана. Риана, това е принц Николас, синът на Арута Крондорски.

Жената стана и направи изискан реверанс и смайващо зелените ѝ очи пронизаха момчето. Възрастта ѝ беше неразгадаема — можеше да е и на осемнадесет, и на тридесет и няколко. Чертите ѝ бяха фино изваяни. „Аристократична“ беше единствената дума, която можа да хрумне на младия принц. В присъствието ѝ сякаш се почувства с ниско потекло, а тя — знатна благородничка. Но колкото и да беше красива, в поведението и жестовете ѝ имаше нещо, което можеше да се нарече само „чуждо“; косата ѝ не беше просто руса, а направо златна, а кожата ѝ беше с цвета на слонова кост и в същото време почти блестеше под лъчите на слънцето. Николас се поколеба за миг, но се поклони и промълви:

— Милейди.

Пъг се усмихна и рече:

— Риана е дъщерята на един стар приятел. Дойде да поучи малко при мен.

— Да учи?

Пъг кимна и даде знак на момчето да седне. Николас зае мястото му, а самият Пъг приседна на ръба на фонтана.

— Повечето тук са слуги или приятели, но има и мои ученици.

— Аз мислех, че сте построили академията в Звезден пристан като място за учене — каза Николас.

Пъг се усмихна и отвърна с лека ирония:

— Академията е като повечето други човешки институции, Николас, което означава, че с времето ще става все повече привързана към собствените си подходи, все повече ще се грижи за „традицията“ и все по-малко — за развитието си. Виждал съм от първа ръка

резултатите от подобно отношение и не желая да видя, че се повтарят отново. Но влиянието ми в Звезден пристан е ограничено. Минаха седем години след последното ми посещение там и осем, откакто живях с тамошните магове. Напуснах скоро след като жена ми почина. — Той замислено вдигна очи към небето.

После махна с ръка, обгръщайки всичко наоколо.

— Тук ще взимам при себе си всички, които са обещаващи, а някои от тях са от други светове. Съмнявам се, че някои от тези, които вече срещна тук, ще бъдат добре приети там.

Николас поклати глава.

— Разбирам. — И старейки се да прояви учтивост, заговори Риана. — Милейди, и вие ли сте от някой от онези далечни светове?

Тя се усмихна, но в гласа ѝ се доловиха чуждоземни нотки:

— Не. Родена съм тук наблизо, ваше височество.

Николас усети, че космите по кожата му настръхват по причини, които не можеше да назове. Жената беше необикновено красива, и все пак красотата ѝ беше някак друга, нещо, което не можеше да го привлече и трогне. Той само се усмихна, понеже не можа да измисли каква друга учтивост да каже.

Пъг като че ли усети неудобството му и рече:

— На какво дължа удоволствието от това ваше гостуване, Николас? Бях твърде изричен в молбата си към баща ти никой да не ме смущава тук. И хайде да си говорим на „ти“. Нали сме роднини.

Николас се изчерви.

— Наистина не зная, Пъг. Татко каза, че Накор е настоял и по някаква причина той се чувства задължен да уважи молбата му. Самият аз съм на път за двора на Мартин в Крудий, за да послужа там известно време като скуайър и... да се позакаля малко повече по границата, предполагам.

Пъг се усмихна и Николас отново се почувства спокоен.

— Е, условията там са по-груби, отколкото в Крондор, но Крудий трудно може да се нарече граница. Градът се е разраснал два пъти повече в сравнение с времето на моето детство, поне както ми разказват. Херцогството там се разраства. Мисля, че ще ти хареса.

— Надявам се — отвърна с усмивка Николас, но без много да го вярва. Опитва се да запази равнодушие, но през последните няколко дни го беше обзела неочаквана тъга по дома. Любопитството от

пътешествието се беше поизхабило и уморителното пътуване, без нищо да може да прави, освен по цял ден да си седи в каютата или да обикаля по тясната палуба, си беше казало своето.

Накор и Гуда се появиха на входа на градината: воинът бе облечен с фина копринена риза и торбести панталони, затъкнати във високите му охлузени ботуши. Мечът беше останал в стаята, но щръкналите на пояса ками се виждаха добре. Дребният комарджия на свой ред се беше облякъл в къса светлооранжева роба, която изглеждаше малко безвкусна за Николас, но на него самия явно му харесваше. Той се забърза напред и се поклони на Пъг.

— Благодаря ти за този хубав халат.

Но като зърна Риана, очите му се ококориха и устните му се разтвориха в едно широко „О“. Той бързо изговори няколко фрази на непознат за Николас език. Зелените очи на жената се разшириха и тя погледна Пъг с израз, който според Николас можеше да се нарече само „паника“. Нещо в думите на дребния мъж я беше изплашило ужасно.

Пъг вдигна пръст към устните си и Накор се озърна към Гуда и Николас, след което се засмя смутено и рече:

— Извинявайте.

Николас се извърна към Гуда, който каза:

— Аз не питам.

— Амос и Хари трябва скоро да дойдат — вметна Пъг. — Можем да се преместим в трапезарията.

Трапезарията се оказа просторна квадратна стая встрани от централната сграда и от другата страна на пристройката за гостите. В средата имаше ниска квадратна маса с възглавнички от всички страни. След като Амос и Хари също влязоха, Пъг рече:

— Аз лично предпочитам да се храня по цурански обичай; надявам се, че няма да възразите.

— Стига да има ядене — и прав ще стоя, ако трябва — каза Амос и спря, като видя Риана. Пъг им я представи.

Хари не можеше да откъсне очи от жената и едва не падна на възглавниците, докато идваше при Николас. Седна до принца и му прошепна:

— Коя е тази?

Николас му отвърна тихо.

— Вълшебничка. Или поне се учи при Пъг. И недей да шепнеш; не е учтиво.

Хари се изчерви и млъкна. Влязоха двама слуги, понесли плата с храна. Бързо подредиха платата пред всеки и излязоха, а след малко се върнаха с чаши вино.

— Нямам много опит в забавленията, така че моля да ме извините, ако нещо липсва — каза Пъг.

— Ние нито сме канени — отговори Амос от името на всички, — нито сме предупредили за идването си, така че нищо не може да липсва.

Пъг се усмихна.

— Много си учтив, адмирале.

— Мислех, че татко разполага с някакъв начин да се свързва с теб — каза Николас.

— Само за спешни неща, и то при крайна нужда — отвърна Пъг. — Досега не му се е налагало да използва устройството, което му дадох. Откакто напуснах, в Кралството цари мир.

Разговорът се насочи към дворцови клюки и други дреболии. Накор беше станал необичайно мълчалив, както и лейди Риана. Пъг се оказа сладкодумен домакин и успя да въвлече двете момчета в разговора, без да се забележи.

Николас, както и Хари, бяха свикнали да си пийват вино откакто бяха пораснали достатъчно, за да могат да седят на масите на бащите си, но както при повечето деца на благородници, им го поднасяха разрежено с вода. Сегашното се оказа гъсто кешийско и след първите две чаши момчетата видимо се оживиха. Когато Амос подхвана третия си разказ за своите славни и дивни приключения, Пъг каза:

— Моля да ме извините за малко. Накор, може ли да поговорим насаме?

Дребният исаланец скочи и се забърза към вратата, която Пъг му посочи. Напуснаха трапезарията и влязоха в друга от многобройните градини на имението.

— Казаха ми, че това гостуване е било твоя идея — рече Пъг.

— Никога не съм очаквал да срещна...

— Как разбра? — прекъсна го Пъг.

Исаланецът сви рамене.

— Не знам. Просто го разбрах.

Пъг спря до една малка пейка и попита:

— Кой си ти?

Накор седна на пейката.

— Как кой? Човек. Разбирам разни неща. Правя разни номера.

Пъг го загледа мълчаливо и продължително. После също седна и промълви:

— Народът на Риана ми се довери. Дъщеря е на едного, когото познавах преди двадесет години. Те са последните от расата си и повечето хора ги смятат за легенда.

— Виждал съм един веднъж — невъзмутимо отвърна дребният мъж. — Бях хванал пътя от Тооуомба към Инджун, през планините. По залез видях един в далечината, беше решил да си поотдъхне на един висок връх, под лъчите на слънцето. Стори ми се доста странно, че трябва да седи там сам-самичък, но после прецених, че на него сигурно също му се струва странно, че аз съм сам. Затова, понеже беше въпрос на гледна точка, реших да не смуцавам медитацията му. Но го погледах няколко минути. Беше красиво същество, също като вашата лейди Риана. — Той поклати глава. — Удивителни същества. Бих искал да си поприказвам с някое от тях.

— Риана е млада — каза Пъг. — Съвсем наскоро е започнала да придобива интелигентност след години живот като диво същество, както е при тяхната раса, и все още едва разбира своята същност, както и новата си сила. По-добре да ограничим контактите ѝ с хора за известно време.

Накор сви рамене.

— Щом казваш. Нали я видях. Това е достатъчно.

— Ти си рядък човек — усмихна се Пъг.

Накор отново сви рамене.

— Защо все пак е това гостуване, Накор?

Обикновено ухилената физиономия стана сериозна.

— Две са причините. Исках да срещна теб, защото тъкмо твоите думи ме отведоха в Звезден пристан.

— Моите думи?

— Преди време си казал на един мъж на име Джеймс, че ако срещне някого като мен, трябва да каже: „Магия няма.“ — Пъг кимна. — И така, когато ми го каза това нещо, аз отидох в Звезден пристан, за

да те потърся. Нямахте те, но се позадържах там. И заварих много сериозни хора, които не разбираха, че магията е само фокуси.

Пъг усети, че се е ухилил.

— Чух, че доста си стреснал Ватум и Корш.

Накор също се ухили.

— Те са много суетни мъже, които приемат учението си твърде на сериозно. Пообиколих сред учениците и посъбрах доста, които споделят моето мнение. Наричат се „Сините ездачи“ в моя чест и са обединени срещу тесногръдите възгледи на онези две бабички, които си оставил да ръководят.

Пъг се засмя.

— Братята Корш и Ватум са между най-способните ми ученици. Не мисля, че би им харесало особено, ако разберат, че ги наричаш „бабички“.

— Ясно, че няма да им хареса. Но се държат точно като бабички. „Не казвай това, не споделяй онова.“ Те просто не разбират, че магия няма.

Пъг въздъхна.

— Когато се вгледах в онова, което десетгодишният ми труд беше донесъл в Звезден пристан, видях повторението на миналото, нова конгрегация на Великите, каквато я познавах на Келеуан. Куп мъже, отдадени на своята сила и величие, за сметка на останалите.

Накор кимна.

— Обичат да изглеждат загадъчни и да се правят на важни.

Пъг се разсмя.

— О, да ме беше видял на Келеуан преди толкова години, щеше да кажеш още по-лоши неща за мен.

— Срещал съм аз някои от твоите Велики — отвърна Накор. — Порталът на разлома все още действа и все още търгуваме с Империята. Господарката на империята е умна в преговорите и поне засега всички са доволни и щастливи и от двете страни. От време на време гостува и по някой Велик. А и по някой от онези магьосници, не-човеците от Чакахар. Това не го ли знаеш?

Пъг поклати глава и въздъхна.

— Ако и магьосници на чо-джа са се появили в Звезден пристан, значи с контрола на Конгрегацията над Империята е свършено. — Очите му се замъглиха и той добави: — Има неща, за които не съм и

допускал, че ще ги видя, докато съм жив, Накор. Краят на тази традиция е свързан най-вече с тях. Повечето от онова, което придаваше на Конгрегацията сила, се основаваше на страха и лъжата. Лъжи за магьосници, лъжи за Империята и лъжи за онези, които са извън нейните граници.

Накор като че ли разбра думите му.

— Лъжите могат да живеят дълго. Но не и вечно. Би трябвало да се завърнеш, да посетиш и да видиш.

Пъг поклати глава, без да е сигурен дали дребничкият му събеседник има предвид Келеуан, или Звезден пристан.

— От близо девет години съм оставил миналото зад гърба си. Децата ми вече приличат на възраст като мен и скоро ще започнат да изглеждат по-стари. Видях как жена ми умря, както и учителят ми. Стари мои приятели, и на двата свята, отпътуваха към Залата на смъртта. Никакво желание нямам да видя как децата ми се състаряват. — Пъг се изправи и zakрачи напред-назад. — Не зная дали проявих мъдрост, Накор. Знам само, че се боях. Ужасно се боях.

Накор кимна.

— Ние си приличаме донякъде.

Пъг се обърна и се взря в дребния човек.

— В какъв смисъл?

Накор се ухили.

— Живял съм три пъти по-дълго от нормалния човешки живот. Раждането ми е записано в архивите на Кеш по времето на император Саджанаджаро, пращадото на жената на император Диигаи. Преди девет години видях императрицата, бабата на жена му. Беше старица, управлявала повече от четиридесет години. Спомням си я като бебенце, а тогава бях също като сега. — Накор въздъхна. — Никога не съм бил доверчив към другите, но разбирам какво искаш да кажеш. Никой от онези, които познавах като дете, отдавна не е жив.

— А коя беше другата причина да дойдеш?

— Виждам неща — отвърна Накор. — Не знам как се получава, но има моменти, в които просто знам. Николас е тръгнал на път, който ще го отведе далече отвъд Крудий. И в бъдеще го чака голяма опасност.

Пъг дълго помълча, замислен над думите на дребния мъж. Най-сетне рече:

— Какво трябва да направя аз, за да помогна?

Накор поклати глава.

— Аз не съм роден мъдрец. Понякога не разбирам и собствените си дарби. — Въздъхна. — Ти, както изглежда, си човек с големи дарования и познания. Живееш сред чудни същества и не го смяташ за странно. Видях работата, която си оставил в Звезден пристан, и трябва да призная, че е впечатляваща. Да те съветвам тъкмо аз би било самонадеяно.

— Самонадеяно или не, посъветвай ме.

Накор замислено прехапа устни.

— Струва ми се, че момчето е свързваща брънка. — Описа кръг с ръката си и поясни: — Тъмни сили се задвижват и ще бъдат привлечени към него. Каквото и да направим, не можем да отменим това; трябва да сме готови да му помогнем.

Пъг помълча дълго.

— Преди около тридесет години бащата на Николас също беше такава брънка, защото неговата смърт щеше да донесе победата на тъмни сили. — Пъг кимна. — Е, добре. Ще помогна на Николас.

Накор стана.

— Трябва да си лягаме. Ти би искал да си тръгнем утре.

Пъг се усмихна.

— Точно за теб бих искал да останеш. Мисля, че би се оказал ценна добавка за нашата тукашна компания, но разбирам какво е човек да е увлечен от собствената си съдба.

Лицето на Накор помръкна и той отново стана толкова сериозен, колкото при първата им среща.

— От тази компания петима трябва да прехвърлят морето, а с други четирима тепърва имаме да се срещаме. — Очите му се присвиха, сякаш се взираше в нещо далечно и невидимо. — Деветима ще тръгнат и някои не ще се върнат.

Пъг го изгледа с тревога.

— Знаеш ли кои?

— Аз съм един от деветимата — отвърна Накор. — На никой човек не е дадено да знае собствената си участ.

— А момчето? — попита след малко Накор и Пъг отвърна:

— По причините, които вече ти изтъкнах, не би ми било приятно да се вълвичам в живота на който и да е смъртен, дори да се падат мои

близки. — Поклати глава, като че ли подразнен. — Но не мога да изоставя онези, към които изпитвам обич. Ще помогна на момчето, когато му дойде времето.

Накор се ухили.

— Добре. Заради това казах на баща му, че трябва да дойдем.

— Ти наистина си необикновен човек, Накор.

Накор се засмя и кимна.

Върнаха се в трапезарията и завариха Амос да довършва поредния си разказ за удоволствие на Гуда и Николас. Риана изглеждаше притеснена, а Хари като че ли изобщо не го забелязваше, омаян от външността ѝ.

Разговорът отново се прехвърли към злободневни неща и клюки от Крондор. Скоро след това прозевките показаха, че на гостите им е време да се оттеглят.

Николас тъкмо беше заспал, когато нечия ръка го разтърси. Събуди се с разгуптяно сърце и видя надвесения над него Хари.

— Какво? — попита той хрипливо.

— Няма да повярваш! Хайде, ставай!

Николас бързо скочи от леглото и отиде с Хари в стаята му в другия край на дългия коридор. Хари му каза:

— Тъкмо заспивах и чух странен звук...

Махна на Николас да дойде до прозореца и прошепна:

— Тихо.

Николас погледна през прозореца и видя лейди Риана, застанала на една далечна морава. Не можеше да се сбърка златната коса, сияеща под светлината на две от луните на Мидкемия. Хари прошепна:

— Тя издаваше тези странни звуци, като че ли правеше заклинание или пееше, но...

— Но тя е гола! — възкликна Николас.

— Но само преди миг беше с дрехи, честна дума! — Жената наистина беше гола и като че ли беше изпаднала в някакъв транс. Хари подсвирна тихо и възкликна: — Какво прави?

Николас усети, че го полазват студени тръпки. Въпреки смайващата красота на жената на моравата, във външността ѝ нямаше

нищо съблазнително или похотливо. Почувства се неловко и дори нещо повече — обзе го страх.

— Виж! — каза Николас.

Около жената се появи златен нимб и засия ослепително. Момчетата се принудиха да извърнат очи от нарастващото сияние. Когато погледнаха отново, светлината беше намаляла, но нимбът се бе уголемил. Стана колкото къща, после — колкото кораба на Амос... мантията от светлина растеше, а вътре в нея нещо придобиваше очертания. А след това светлината угасна и на мястото, където доскоро стоеше лейди Риана, едно могъщо същество от легендите разпери широките си по сто разкрача криле. Златни люспи заблестяха под сребърната светлина на двете луни, дългият сребрист врат се изви и огромната глава се извърна към небето. След това драконът подскочи, плесна с гигантските си криле, блъвна огън и се понесе към небето.

Двете момчета не можеха да помръднат. След като драконът се скри в небето, момчетата се обърнаха и се спогледаха. По лицата и на двамата се стичаха сълзи на страх и възхита. Великите дракони не съществуваха. Имаше по-малки същества, наричани дракони, змейове или виверни, но те бяха просто летящи гущери, лишени от разум. И не живееха по Западните владения, но според мълвата бяха нещо обичайно в южен Кеш. Но златните дракони, които могат да говорят и да вършат магии — те просто не съществуваха. Те бяха митични същества... и въпреки всичко те бяха видели как една жена, с която преди малко бяха вечеряли, се превърна в най-могъщото и величаво същество и как отлита в небесата на Мидкемия.

Николас не можеше да спре сълзите си, толкова развълнуван беше. Хари най-после се окопоти и промълви:

— Дали да не събудим Амос?

Николас поклати глава.

— Не го казвай на никого. Никога. Разбра ли?

Хари кимна, забравил обичайната си хлапашка самоувереност и превърнал се в едно обикновено изплашено момче.

— Няма.

Николас остави приятеля си и се върна в стаята си. И като влезе, сърцето му подскочи, защото видя Пъг. Чародеят бе седнал на леглото му.

— Затвори вратата.

Николас се подчини и Пъг каза:

— Риана не може да издържи дълго с жалката храна, която изяде на вечеря. Трябват ѝ много сили, за да поддържа човешката си външност. Ще полоува няколко часа.

Николас пребледня. За пръв път в живота си се почувства толкова далече от дома и от закрилата на своя баща и майчината обич. Знаеше, че Пъг им се води роднина, но той също така беше могъщ магьосник, владеещ тайнствени изкуства, а Николас току-що беше видял нещо, което не трябваше да вижда.

— Няма нищо да кажа — успя да прошепне той.

Пъг се усмихна.

— Знам. Седни.

Николас седна до Пъг и Пъг каза:

— Я ми дай да ти видя крака.

Не се наложи да му казват кой и Николас повдигна левия си крак, та Пъг да разгледа деформираното му стъпало. Пъг го огледа продължително и каза:

— Преди време татко ти ме попита дали мога да ти оправя крака. Казвал ли ти е?

Николас поклати глава. Все още беше толкова уплашен от видяното, че не можеше да разчита, че гласът му няма да секне, ако се опита да проговори.

Пъг го изгледа.

— Беше когато чух за този дефект. И за усилията да го излекуват.

— Мнозина се опитваха — пак прошепна Николас.

— Знам.

Пъг стана, отиде до прозореца и се загледа в ялната нощ, пълна с искрящи звезди. Обърна се към Николас и рече:

— Казах на баща ти, че не мога. Не беше истина.

— Защо? — попита Николас.

— Защото колкото и да те обича баща ти, Николас — а Арута обича децата си дълбоко, колкото и да му е трудно да го показва — никой родител няма правото да промени природата на едно дете.

— Но защо излекуването ми нямаше да е редно? — попита Николас.

— Не знам дали ще ме разбереш, Николас. — Пъг се върна и седна до момчето. — Всички ние имаме в себе си способността да

преодоляваме себе си, стига да решим да го направим. Повечето от нас обаче не само че не се опитват, но дори не признават пред себе си тази способност.

— Виж, според всичко, което разбирам от магия, а разбирам доста, леченията, прилагани върху теб като малък, е трябвало да подействат. Нещо обаче е пречело на тези заклинания да подействат.

— Искаш да кажеш, че сам не съм позволявал да ме изцерят?

— Нещо такова. Но не е толкова просто.

— Всичко бих дал, за да бъда нормален — каза Николас.

Пъг стана.

— Наистина ли?

Николас замълча дълго и после каза:

— Мисля, че да.

Пъг се усмихна успокоително.

— Лягай да спиш, Николас. — Извади нещо от джоба на халата си и го постави на нощната масичка. — Този амулет е дар. Почти същият е като онзи, който дадох на твоя баща. Ако ти потрябвам, за каквото и да е, стисни го силно в дясната си ръка и изречи името ми три пъти. Ще дойда.

Николас взе амулета от масичката и видя, че е с формата на трите делфина, също като онези във фонтана пред къщата на магьосника.

— Защо?

Пъг се усмихна широко.

— Защото сме роднини и приятели. А в бъдещите дни можем да си потрябваме. И защото оставям на теб и на твоя приятел да опазите една тайна.

— Лейди Риана?

— Тя е твърде млада и глупава — да се остави да я видят така. В нейната раса първите стадии от живота преминават почти без мисъл, като при обикновените животни. На всеки десет години драконът се скрива в пещера, за да смени кожата си, и всеки път излиза оттам с различен цвят. Мнозина са загивали точно в този момент, защото при преобличането си са безпомощни. Едва онези, които са преживели най-дълго, многократно повече от един човешки живот, се появяват със златна кожа и будно съзнание. Когато най-после дойде разумът, той ги безпокои. В древни времена други от нейната раса щяха да я учат. — Пъг отвори вратата. — Малко велики дракони са останали. Веднъж

майката на Риана ми помогна в едно изпитание, така че аз помогнах на детето. Няма да е разумно да позволим на хората да знаят, че сред тях вървят не-хора.

Николас промълви.

— Татко ми е казал, че с времето ще има много неща, които ще науча, но няма да мога да ги казвам на други хора. Сега разбирам.

Пъг не каза нищо и затвори вратата. Николас се отпусна на леглото, но дълго време сънят отказваше да го споходи.

ГЛАВА 3

КРУДИЙ

Корабът хвърли котва.

Крайбрежните улици на Крудий гъмжаха от забързали се по ежедневните си работи граждани. Николас оглеждаше с любопитство новия си дом и очите му жадно поглъщаха всяка подробност. Пристъпите му на тъга по дома се бяха върнали по време на дългия път и се бяха стопили само докато преминаваха през опасните Тъмни проливи в продължение на ден и половина — време, изпълнено с по-сериозни вълнения. След това бяха продължили на север към Тулан и Карс и ето че най-сетне бяха стигнали в Крудий.

Пред последните двадесетина години градът се беше разраснал във всички посоки и това си личеше от пръв поглед. Още докато плаваха на север, Амос им бе посочил слялото се с градчето бивше рибарско селце, южно от носа, наричан „Моряшка скръб“, а на югоизток, на един далечен хълм се виждаха нови сгради.

Николас примижа срещу яркото слънце, отразено в белотата на постройките. Две карети и два фургона тъкмо спираха пред едно здание, над което се вееше голямо знаме — там сигурно бе митницата. Слугите, които стояха отзад на каретите, скочиха и отвориха вратите. От първата излезе висока жена, последвана от още по-висок мъж — това трябва да бяха чичо му и стринка му: Николас не ги бе виждал от съвсем малък.

Амос заповяда да спуснат стълбата. Николас и Хари чакаха до парапета. Херцог Мартин, херцогиня Бриана и дворът им се подредиха да посрещнат принца и свитата му.

— Е, значи поне един от гълъбите е стигнал до Илит — отбеляза Амос.

През последните двадесет и осем години след Войната на разлома връзката между Крондор и Далечния бряг се поддържаше с помощта на конни вестоносци и пощенски гълъби. Но заради внезапно взетото решение да изпратят Николас насам, само ден преди

тръгването, вестта за предстоящото му пристигане беше стигнала в Крудий само няколко дни преди да пристигне корабът.

— Онези момичета кои са? — попита Хари.

Николас също беше забелязал двете девойчета в свитата на херцога и отвърна:

— Предполагам, че едната трябва да е братовчедка ми Маргарет. Не знам коя е другата.

— Ще разбере — ухили се Хари.

След като пуснаха стълбата, Амос се обърна официално към Николас и каза:

— Ваше височество... — Според протокола принцът трябваше да слезе пръв на брега.

Хари пристъпи напред, но Амос опря ръка на гърдите му и каза рязко:

— По ранг, скуайър.

Хари се изчерви и отстъпи.

Николас слезе на кея и Мартин, херцогът на Крудий, се усмихна топло и се поклони на племенника си.

— Ваше височество, много сме щастливи да ви посрещнем с добре дошъл в Крудий. — Мартин приличаше малко на Арута, но беше по-висок от него и доста по-едър. Косата му беше почти съвсем побеляла и лицето му беше набръчкано от слънцето и възрастта, но въпреки това от него се излъчваше сила и това лесно се усещаше от всички. Мартин не беше от ленивите благородници, които си седят по цял ден, пият вино и хокат слугите си. Този мъж въпреки възрастта все още прекарваше нощите си, преспивайки на голата земя под звездното небе, и носеше тежка плячка на гръб.

Николас се усмихна, малко смутен от церемонията и каза:

— Чичо, много се радвам, че съм тук.

Амос слезе втори на кея, каза: „Ваша светлост!“ и потупа грубо Мартин по рамото.

Цялата формалност набързо се изпари, щом Мартин прегърна Амос.

— Е, стари пирате — рече той с усмивка. — Толкова години минаха.

Амос кимна към Николас и Мартин отново насочи вниманието си към принца.

— Ваше височество, позволете да ви представя съпругата си, херцогиня Бриана. — Николас не беше я виждал от съвсем мъничък и споменът му за нея беше смътен. Все едно че я срещаше за първи път. Високата стройна жена сведе леко глава пред него. Косата ѝ, вече посивяваща, с удивително бял кичур на лявото слепоочие, се спускаше назад от високото чело. Херцогинята не можеше да се нарече красива жена, но притежаваше изключителна обаятелност. Сините ѝ очи, обкръжени от ситни бръчици, нанесени от бурите на времето, изгледаха принца от лице, на което възрастта беше спестила каквито и да е следи, въпреки че възрастта ѝ надвишаваше петдесетте. Беше се облякла доста практично, с кожено елече върху копринена риза и панталони, затъкнати във високи до коленете ботуши.

— Милейди — поздрави я Николас, след като пое ръката ѝ и я стисна леко. Отвърнаха му със силно ръкостискане и Николас веднага разбра, че приказките за странната съпруга на чичо му в общи линии са верни. Родом от падналия град Арменгар — където жените бяха били воини наред с мъжете, — лейди Бриана умееше да язди, да ловува и да се бие не по-зле от повечето мъже, поне така разправяха. Сега, след като я видя отблизо, Николас не се съмняваше, че е така.

Мартин продължи с представянето.

— А това е синът ми Марк. — Николас се обърна към братовчед си и се поколеба; в него имаше нещо смътно познато. Кафяви очи и кафява коса: Николас предположи, че му е заприличал на някого в Крондор. Марк беше на ръст колкото него и косата му беше също толкова дълга, но беше с близо две години по-голям от принца и с малко по-едро тяло. Марк се поклони сдържано и отстъпи.

— Братовчедо — отвърна Николас и кимна.

Амос пристъпи зад Николас и каза на Мартин:

— Помниш ли когато за пръв път се досетих, че сте братя с Арута?

— Как да не помня? — отвърна Мартин. — Беше първото ми пътуване по море, а ти за малко щеше да ни издавиш.

— Искаш да кажеш, че ви спасих скъпоценните кожи. — Амос махна с ръка към Николас и Марк и добави: — Но ако все още е нужно някакво доказателство за родството ви, ето ти го пред очите. — Старият моряк поглади брадичката си. — Май ще трябва да боядисаме единия от двамата в зелено, за да ги различаваме.

Николас погледна объркано Амос, но лицето на Марк остана невъзмутимо.

— Приликата — каза Амос.

— Каква прилика?

— Помежду ви — отвърна адмиралът.

Николас изгледа братовчед си.

— Вие смятате ли, че...

Марк поклати леко глава.

— Не го забелязвам... ваше височество.

Амос се засмя.

— Няма и да го забележите.

Мартин продължи с представянията.

— Ваше височество, това е дъщеря ми Маргарет.

Едното от двете девойчета приклепна в изискан реверанс. Косата ѝ беше тъмна като на брат ѝ, но иначе приличаше на майка си. Природата я беше дарила с издължен прав нос и високи скули, но не толкова резки като на Бриана. Носеше косата си дълга до раменете като майка си, свободно и без никакви накити. Тъмните ѝ очи се вдигнаха към принца и тя каза:

— За мен е удоволствие, братовчедо. — Усмихна се и изведнъж стана много хубава.

Погледът на Николас се насочи към девойката до Маргарет и той усети как сърцето му се сви. Изгледаха го очи с цвят на изкласяващо жито и най-големите, които беше виждал, и той изведнъж се почувства неловко, тромаво и неуверено. Маргарет каза:

— Това е моята приятелка лейди Абигейл, дъщерята на барон Белами Карски. — Стройното момиче отвърна с реверанс и Николас можеше да се закълне, че не е виждал някоя досега да го прави толкова грациозно. За разлика от Маргарет, светлорусата коса на Абигейл беше прибрана със сребърно венче на тила и оттам се спускаше като водопад. Тя се усмихна и Николас не можа да се сдържи да не ѝ се усмихне в отговор. И след малко усети, че усмивката му се превръща в глупаво хилене.

Някой до него се окашля и Николас се събуди от унеса си. Промълви „Милейди“ и усети, че гласът му е странно приглушен. След това се обърна към Мартин и каза:

— А това е Хари, моят скуайър. — И посочи слизация по стълбата младеж, понесъл багажа на принца, както и своя. Хари пусна багажа на земята, поклони се на херцога на Крудий и широко се ухили на принцесата и приятелката ѝ.

Мартин обясни, че Николас ще се вози в първата карета с него и с херцогинята. Хари тръгна след тях, но Амос го хвана за рамото.

— Първата карета е за принца, херцога и херцогинята. Втората е за моя милост и за децата на херцога.

— Но... — почна Хари.

Амос посочи фургоните.

— Ти можеш да се погрижиш багажът на принца да се свали и да се натовари на ей ония фургони. Като приключиш, можеш да се качиш на някой от тях.

Накор и Гуда слязоха от стълбата и Хари попита:

— А те?

Накор отвърна ухилено:

— Ние ще повървим пеша. Не е далече. — Посочи замъка на хълма над залива.

— И аз предпочитам да се поразтъпча — заяви Гуда.

Хари въздъхна и помъкна двата вързопа към първия фургон, но коларят му подвижна:

— Ей, момче, това какво е?

Хари вече се беше вкиснал и му се сопна:

— Багажът на принца на Крондор! А аз съм неговият скуайър!

Мъжът, облегнал се на ритлата, отдаде лениво чест и рече:

— Тогава къде ще искаш да сложим ей онова, скуайър? — И посочи.

Хари се обърна и видя, че двама от моряците мъкнат надолу по стълбата първата част от багажа на принца — два тежки обковани сандъка. Последваха ги още три. След което сред скърцане на дърво и опънати въжета от трюма на кораба величествено започна да се издига голяма товарна мрежа и още десетина тежки сандъци и бали с багаж бяха свалени и подредени на кея.

Коларят рече:

— Предполагам, че знаеш къде трябва да отиде всичко това, а, скуайър?

Примирен, Хари бръкна във фургона и извади двете торби, побрала най-нужните вещи на двамата с Николас за през седмиците на борда. Явно те трябваше да се натоварят последни. Хари поклати глава и каза:

— И сигурно трябва да надзиравам товаренето, нали?

Коларят му намигна свойски и се размърда.

— По-лесно и бързо ще стане за всички, скуайър, ако вземеш да надзираваш ей оттам. — Посочи му една врата на дузина крачки от фургона. — Ейлът е добър, месните плънки на баничките също, и спокойно можеш да си надзираваш от прозореца.

При мисълта за месните банички след омръзналата му храна на кораба устата на Хари се напълни със слюнка, но той отвърна:

— А, не. Имам си задължения.

Коларят поклати глава.

— Тогава направи ни услуга, скуайър, и надзиравай, ако може, малко по-отстрана и по-кратко, ако ми схващаш намека.

Хари кимна и се отдръпна от пътя на първите два сандъка, понесени към фургона. Намери си сянка под ниския покрив на сградата на митницата и се облегна на стената. После погледна към хълма и видя Гуда и Накор, които вече напускаха района на пристанището и крачеха по широката улица, цепеща градчето на две и водеща към замъка. Най-вероятно щяха да са там поне час преди него.

— А аз си мислех, че ще е интересно — промърмори Хари.

Когато първата карета влезе в двора на замъка, двете строени редици бойци застанаха мирно. Всички бяха облечени в кафяво-златистите табарди на Крудий и държаха щитове със златния гларус на Крудий на кафяво поле, а от всяка алебарда висеше кафяво-златист пискюл. Броните им блестяха на слънцето. Когато кочияшът отвори вратата и Николас слезе, някакъв нисък кривокрак мъж извика:

— За... почест!

Алебардите се наклониха напред, след което отрядът войници ги дръпна обратно. Мартин и съпругата му също слязоха от каретата и конярите подкараха конете към конюшната отзад.

Николас огледа с любопитство новия си дом. Замъкът изглеждаше малък в сравнение с онова, с което беше свикнал.

Представляваше стара цитадела, около която по-късно беше издигната пристройка и след това отзад беше добавена още една зала. Николас бързо прецени разстоянията и с известно разочарование забеляза, че строителят на външната стена е оставил сравнително малко открито пространство. Ако някой противник преодолеее стената, щеше да остане малко място да му се попречи да стигне до вътрешната цитадела.

Сякаш прочел мислите му, Мартин каза:

— Моят прапрадядо е отнел тази цитадела от разположения тук кешийски гарнизон и е вдигнал стената около нея. — И добави с малко крива усмивка, която напомни на момчето за баща му: — Дядо ми е вдигнал другите две постройките и не е останало повече място. Баща ми, твоят дядо, се канеше да избути стената още малко навън, за да отвори място за повече пристройки... но така и не се стигна до това. — Той сложи ръка на рамото на Николас. — На мен също така не ми остава време.

Някакъв чернокож мъж с къса черна брада закрачи с войнишка стъпка заедно с побелелия кривокрак човек откъм войнишкия строй. Двамата се спряха пред Николас, отдадоха чест и се поклониха на принца.

Амос се ухили на ниския.

— Здравсти, Чарлз!

— Ваше височество — каза Мартин. — Това са моят мечемайстор Чарлз и началникът на конницата Факсън.

Николас отвърна с лек поклон на поздравите на двамата и каза няколко думи на Чарлз на чужд език. Мечемайсторът се поклони дълбоко и отговори на същия език, след което каза на кралска реч:

— Говорите чудесно цурански, ваше височество.

Николас се изчерви.

— Само няколко думи всъщност. Но всички в двора знаят за цуранския мечемайстор на чичо Мартин. — После се обърна към тъмнокожия. — Както и за конемайстор Факсън.

— Ваше височество — поклони се Факсън.

Мартин представи и други членове на персонала си и след като формалностите приключиха, хвана Николас под ръка.

— Ваше височество, елате с мен, ако обичате.

Мартин и Николас се заизкачваха по стълбите на замъка, а децата на Мартин с Абигейл ги последваха.

Бриана се обърна към Амос.

— Довечера ще имаме прием, така че си почини и се пригответи.

— Само ми кажете коя е стаята, милейди. Толкова години съм изкарал в този замък, че едва ли ще се загубя.

— Старата ти стая, Амос — усмихна се Бриана. — Тя си е твоя. И стига вече официалности.

Амос погледна към главната порта на замъка и забеляза двамата застанали на пост стражи.

— Може да кажеш на онези юнаци, че след няколко минути ще се появят двама неподобни типове. Единият е дребен сбърканяк от Шинг Лаи, казва се Накор, а другият е висок наемник от Кеш, казва се Гуда Буле. Да ги пуснат. Те са свитата на Ники.

Бриана повдигна учудено вежди, обърна се към мечемайстор Чарлз и му каза:

— Погрижи се, моля те.

Той отдаде чест и се забърза към портата да уведоми стражите.

— Какви са тези хора, Амос? — попита озадачено Бриана.

Амос отвърна, стараейки се да си придаде лековат тон:

— Една от най-оригиналните двойки на света.

Бриана постави свойски ръка на рамото на Амос. Двата бяха служили заедно в Арменгар, когато морякът бе помогнал в защитата срещу армиите на Братството на Тъмната пътека.

— С теб се знаем достатъчно добре, за да разбера, че тук има нещо по-особено? Какво е то?

Амос поклати глава.

— Просто... нещо, което Арута ми каза, преди да тръгнем насам. Каза, че ако се случи нещо, трябвало да слушам Накор.

Бриана помълча замислено и после каза:

— Не се съмнявам, че това „нещо“ може да означава само беда.

Амос се засмя насила.

— Е, едва ли е искал да каже, че трябва да слушам вещер, ако някой ни изненада с гуляй!

Бриана отвърна с усмивка, прегърна Амос и го целуна по бузата.

— Липсваше ни с твоя хумор, Амос.

Амос се огледа, унесен в спомени.

— Толкова много хора съм виждал да загиват по тези стени, че Крудий никак не ми е липсвал, Бриана. — После също я целуна по бузата и я стисна в мечешката си прегръдки. — Но проклет да съм, ако двамата с Мартин не сте ми липсвали.

Прегърнати, високата херцогиня и дебелият морски капитан се заизкачваха по стъпалата на замъка.

Мартин покани Николас да седне и се премести зад голямото писалище. Кабинетът на херцога изглеждаше малък в сравнение от този на Арута в Крондор и Николас се огледа.

На стената зад Мартин беше провесено знамето на Крудий с гларуса. Над птичата глава личаха смътни очертания на корона, но везмото беше свалено. Николас знаеше, че дядо му някога беше държал този пост и че той също като Мартин е бил втори сериозен претендент за короната, която сега носеше чичо му Луам. Но потомството на Мартин бе лишено от наследство поради незаконното му рождение и всички формални белези за такава претенция бяха заличени от фамилните инсигнии.

— Този кабинет беше известно време на баща ти — каза Мартин — в годините на Войната на разлома. Преди това, Николас, той е бил кабинет на дядо ти, а преди него — на неговия баща и на неговия дядо.

Николас забеляза, че освен херцогското знаме по стените няма нищо — дори никакви лични трофеи; само една голяма карта на херцогството и още една на цялото Кралство красяха иначе голия камък. Писалището на Мартин беше също така спретнато подредено, само с една мастилница и паче перо до нея, калъп червен восък за херцогския печат и една свещ. Два пергаментови свитъка намекваха за нещо недовършено, но иначе стаята създаваше впечатление за организираност и ред, сякаш сегашният ѝ обитател не понасяше работният му ден да приключи с недовършена задача и нерешен проблем. Николас усети, че всичко това му е много познато, защото усетът за ред бе отличителна черта и на баща му. Младежът насочи отново вниманието си към чичо си, който го гледаше напрегнато и се изчерви.

Мартин му се усмихна.

— Ние сме от едно семейство, Николас. Никога не забравяй това.

Николас сви рамене.

— Слушал съм татко да разказва за Крудий, а и безкрайните разкази на Амос за войните, но... — Огледа стаята още веднъж. — Предполагам, че просто не съм знаел какво да очаквам.

— Точно затова си тук — каза Мартин. — Арута пожела да научиш нещо за рода си.

— Условиата в този двор са груби, според крондорските стандарти — продължи херцогът. — А според стандартите на Риланон и другите източни дворове — почти примитивни. Но скоро ще се увериш, че за най-съществените неща тук е достатъчно удобно.

Николас кимна.

— С какво точно ще се занимавам?

— Арута остави на мен да реша — отвърна Мартин. — Смятам на първо време да те назнача за свой скуайър. Малко си голям вече за този пост, но така ще си край мен, а след време току-виж ти намеря и по-подходяща работа. Приятеля ти ще зачисля към Марк.

Николас понечи да възрази, но Мартин каза:

— Скуайърите нямат свои скуайъри, Николас. — Младежът кимна.

— Довечера ще имаме официален прием с трупа музиканти, които са в града. А от утре ще поемеш задълженията си.

— Какви ще са те?

— Икономът Самюъл ще те запознае със задълженията ти. Мечемайстор Чарлз и конемайстор Факсън ще ти възложат други. Всеки ден ще има да свършиш по няколко неща, но преди всичко ще трябва да ме улесняваш в ефикасното управление на херцогството. Сигурно си забелязал новите постройките по крайбрежните хълмове и отвъд тях. Крудий постепенно се превръща в голям град. Много работа има да се върши. Сега ще наредя на някой от слугите да ти покаже квартирата.

— Благодаря, чичо Мартин. — Николас стана, след като Мартин излезе иззад писалището, отвори вратата и махна на един от слугите в коридора да се приближи.

— И запомнете, ваше височество — каза Мартин. — Считано от утре, ще се обръщате към мен с „ваша светлост“. А обръщението към вас ще е „скуайър“.

Николас се изчерви от смущение, кимна и тръгна след слугата към новото си жилище.

Вечерта Николас седеше между чичо си и братовчед си Марк. Храната беше апетитна, макар и без деликатеси, виното — ароматно, и забавленията — прилични. По-голямата част от вечерта за младия принц премина в зяпане през раменете на стринка му и чичо му към седящата до Маргарет Абигейл. Двете момичета като че ли не отлепваха главите си една от друга и Николас, кой знае защо, усети, че се изчервява. Няколкото му опита да заговори Марк приключиха с кратки отговори и дълго мълчание. На Николас започна да му се струва, че по неизвестни причини братовчед му нещо не го харесва.

Амос, Накор и Гуда Буле седяха чак в другия край на масата и Николас нямаше как да поговори с някой от тях. Явно си прекарваха добре с мечемайстор Чарлз и конемайстор Факсън.

Хари пък правеше опити да въвлече в разговор някакъв младеж до него. Младежът, изглежда, говореше много тихо, защото Хари трябваше непрекъснато да се навежда, за да го чуе. Не изглеждаше много по-голям от момчетата, навярно на около деветнадесет години, най-много на двадесет. Косата му беше смайващо светла, стигаше до раменете му и той непрекъснато я отмяташе от челото си. Очите му бяха сини и Николас си представи, че ако този човек благоволи веднъж поне да се усмихне, сигурно ще мине за доста симпатичен.

— Кой е този, братовчеде?

Марк извърна глава.

— Този ли? Антъни. Той е магьосник.

— Наистина? — възкликна Николас зарадван, че най-последно е измъкнал повече от една фраза от устата на братовчедата. — И какво прави тук?

— Баща ми преди няколко години помоли твоя баща да се застъпи пред господарите на Звезден пристан да ни пратят тук някой магьосник. — Марк сви рамене. — Нещо свързано с дядо ни, предполагам. — Остави реброто, което гризеше, топна пръсти в пълната с вода купа и ги изтри в ленената салфетка. — Баща ти не ти ли е разказвал за магьосниците в двора на Крудий?

Зарадван, че най-после завързват някакво подобие на разговор, Николас сви рамене.

— Малко. За Кълган и Пъг, имам предвид. С Пъг се срещнахме по време на това пътуване.

Марк не свали очи от магьосника.

— Антъни е свестен човек, уверявам те, може дори приятел да ти стане, като се опознаете. Но е доста затворен, а в редките случаи, когато татко му е искал някакъв съвет, все е склонен да се измъква. Боя се, че изборът на чародеите от Звезден пристан да пратят тук точно него е някаква шега.

— Наистина?

Марк го изгледа кисело.

— Братовчедо, непрекъснато го повтаряш това „наистина“ все едно, че ще седна да си измислям.

— Извинявай — каза Николас и малко се изчерви. — Просто навик. Искях да кажа, защо смяташ, че господарите на Звезден пристан ще го правят това, с шегата?

— Защото май не е много добър магьосник, доколкото ги схващам тези неща.

Николас за малко да изтърси пак „Наистина?“, но се овладя в последния момент и го промени на:

— Интересно. Искам да кажа, човек не среща магьосници толкова често, но малкото, които са идвали в двора ни, не са се занимавали много-много с магии. Във всеки случай не и пред хорските очи.

Марк сви рамене.

— Предполагам, че е полезен, но нещо в него ме кара да съм предпазлив. Има си някакви тайни.

Николас се засмя и Марк се обърна да види дали не се смее на него. Принцът каза:

— Мисля, че това е част от цялата им работа, нали знаеш. Промъквания в сенките, разни загадки и прочие.

Марк отново сви рамене и се подсмихна.

— Може би. Все едно, той е съветник на татко, макар че не се занимава много с тази работа.

Доволен, че не са потънали отново в неловко мълчание, Николас продължи разговора.

— Знаеш ли, познавах бащата на конемайстора ви. Не предполагах, че Факсън толкова ще прилича на стария херцог.

Марк изсумтя равнодушно.

— Гардан беше много стар, когато се върна от Крондор. Не съм забелязал.

Доловил, че разговорът се изплъзва, Николас каза:

— Много се натъжих, като чух за смъртта му миналата година.

Марк отново сви рамене — най-изразителният му жест, както изглежда.

— Той не правеше почти нищо, освен да лови риба и да разказва историите си. Много стар беше. И аз го харесвах, но... — Отново сви рамене. — Нали знаеш, човек остарява, после умира. Такива работи.

Този път бе ред на Николас да свие рамене.

— Сигурно наистина е бил много остарял. Аз го помня отпреди десет години. — Отказа се да разтегля разговора повече и остатъкът от вечерята мина в мълчание.

След като вечерята приключи, Мартин стана и заяви:

— Приветстваме с добре дошъл в нашия дом своя племенник Николас. — Събралите се придворни и прислугата изръкопляскаха учтиво. — Считано от утре, той ще служи като мой личен скуайър. — При тези думи Хари погледна озадачено приятеля си. Николас сви рамене.

Мартин каза:

— А неговият спътник, Хари от Лъдланд, ще бъде скуайър на моя син.

Хари направи кисела физиономия: „Аха, ясно.“

— А сега — каза Мартин — желая на всички ви лека нощ.

Подаде ръка на Бриана и я поведе към вратата. Маргарет и Абигейл тръгнаха след тях, после стана и Марк, обърна се към Хари и рече:

— Е, щом ще си ми скуайър, искам да ме събудиш един час преди изгрев-слънце. Попитай някой от слугите къде са ми покоите. И гледай да не закъсняваш. — Обърна се към Николас и каза: — Татко също ще иска да си готов утре.

Николас не хареса много тона на братовчед си, но се постара да отвърне много учтиво:

— Ще съм готов.

Марк се усмихна, което беше изненадващо, защото за пръв път през целия прием на равнодушно намръщено му лице се появи нещо като изражение.

— Надявам се. — Махна на слугите и каза: — Покажете стаите на двамата скуайъри.

Момчетата закрачиха след двамата слуги и когато подминаха магьосника, Хари му подвикна:

— До скоро виждане, Антъни.

Магьосникът измърмори нещо неразбрано в отговор. Щом завиха по дългия коридор, Хари прошепна:

— Това е магьосникът на херцога.

— Знам — отвърна Николас. — Марк ми каза, че не бил много добър в занаята си.

Хари даде да се разбере, че няма мнение по въпроса, но отвърна:

— Изглежда ми свестен човек, макар и малко затворен. И освен това само мънка.

Слугите отведоха двамата младежи до две съседни врати. Николас отвори тази, която му посочиха и влезе в нещо, което можеше да се определи само като килия. На пода имаше сламеник, а в единия ъгъл — малка ракла за личните му вещи. Малка масичка, стол и груба глинена лампа на масичката изчерпваха цялото обзавеждане. Николас се обърна към слугата, който вече си тръгваше, и попита:

— Къде са ми нещата?

— На склад са, скуайър — отвърна слугата. — Негова светлост каза, че няма да ви трябват преди да си тръгнете, затова нареди да ги приберат в едно от мазетата. Всичко, което ще ви трябва, ще го намерите в раклата.

Хари плесна приятеля си по рамото.

— Е, скуайър Ники, я да вземем да легнем сега и да му поспим. Утре ще трябва да ставаме рано.

— Не ме оставяй да се успя — отвърна със свит стомах Николас.

— Какво печеля?

— Да не те изритам по задника например.

Хари като че ли се замисли за миг и отвърна:

— Звучи честно. — Засмя се и добави: — Не се тревожи. Ще свикнеш като скуайър. Виж мен: толкова ти служих и още не съм умрял.

Хари влезе в стаята си, а Николас вдигна очи към тавана, сякаш да каже: „Не си, защото никога не ти се е налагало наистина да си такъв“. Влезе в килията си с много мрачно предчувствие, затвори вратата и се съблече. Духна лампата, добра се в тъмното до сламеника, легна в грубата постеля и се зави с единственото одеяло. Остатъка от нощта изкара в мятане и въртене, с много малко сън и много повече страх.

Някой почука и Николас веднага се събуди. Ръката му зашари в тъмното и едва сега ужасно притеснен той осъзна, че е изгасил лампата, без да остави нещо, с което да я запали. Намери дръжката на бравата в тъмното и отвори вратата. Хари, който беше застанал на прага, попита:

— Така ли смяташ да излезеш?

Николас се почувства глупаво само по долна риза и отвърна:

— Забравих да оставя кремък и огниво.

— Те са на масата зад лампата, където се оставят обикновено. Аз ще я запаля; ти се обличай.

Николас отвори раклата и намери вътре проста туника и панталони в кафяво и зелено, които, както предположи, трябваше да са униформата на скуайърите в Крудий, понеже Хари беше облечен по същия начин. Облече ги и реши, че му стоят добре. Измъкна ботушите си и попита:

— Каква е тази работа със ставането преди изгрев?

Хари отиде до вратата, затвори я и отвърна:

— Ами селяни.

— Селяни?

— Нали се сецаш. Селски народ. Винаги стават преди да е съмнало и си лягат с кокошките.

Николас изръмжа разбиращо и нахлузи ботушите си. Левият му крак изглеждаше леко подут, поради което направеният специално за него ботуш се обу малко по-трудно.

— По дяволите. Тук май е по-влажно, отколкото вкъщи.

— Чак сега ли забеляза! — възкликна Хари. — Искаш да кажеш, че мъхът по камъните до леглото ти не те е подсетил?

Николас замахна разсеяно към него.

— Хайде — засмя се приятелят му. — Не бива да закъсняваме още първия ден.

Тръгнаха по тъмния коридор и изведнъж Хари каза:

— Къде са слугите?

— Ние сме слугите, тъпак такъв — отвърна Николас. — Мисля, че се сещам къде са стаите на семейството.

С опитване и грешки момчетата се добраха някак до крилото за семейството на херцога. Скромни жилища в сравнение с това, с което беше свикнал принцът у дома, но въпреки това можеше да се каже, че са по-удобни от килийките, в които двамата бяха изкарали нощта. От две стаи излязоха двама слуги, Николас попита и им обясниха къде всъщност са спалните на лорд Мартин, лейди Бриана и на младия господар Марк.

Момчетата заеха местата си до съответните врати и зачакаха. След няколко мига Николас се осмели лекичко да почука. Вратата се отвори, Мартин надникна навън и каза:

— След няколко минути ще се видим, скуайър.

Преди Николас да успее да отговори: „Да, ваша светлост“, вратата се затръшна под носа му.

Хари се ухили и вдигна ръка също да почука, но преди кокалчетата му да се ударят в дървото, вратата се отвори и Марк излезе.

— Закъсня — сопна се той. — Хайде. — Забърза се по коридора и Хари трябваше да подтичва, за да го настигне.

След няколко минути Мартин излезе от спалнята си и закрачи по коридора, без да каже дума, а Николас заподтичва след него. Но вместо да свие по главния коридор, както момчето очакваше, херцогът се отправи към главния вход, пред който ратаите изкарваха коне от конюшната. Марк и Хари вече излизаха през портата.

— Можеш ли да яздиш? — попита Мартин.

— Разбира се... ваша светлост — побърза да добави Николас.

— Хубаво. Защото тук е пълно с неопитни кончета, които искат здрава ръка.

Щом се качи на седлото, Николас веднага усети, че ще трябва да се пребори с коня. Бързо и рязко дръпване на юздата и стегнат седеж и плашливото животно беше овладяно. Конят беше млад и вероятно беше скопен наскоро, защото буйната му грива все още стоеше

щръкнала като на жребец и се държеше войнствено. На Николас не му хареса и тежкото седло, от което контактът му с тялото на животното ставаше труден.

Но Мартин не го остави да разсъждава дълго над тънкостите на ездата, защото извърна животното си и пое към портата. Николас смуши коня си и установи, че ще трябва доста да го подритва, за да го накара да тръгне. А после дойде взривът: конят хвърли силен къч, след което се опита да го хвърли. Николас инстинктивно го стисна с крака, приведе се и дръпна силно и рязко юздите. Поведо животното в кръг, задържайки го, докато го успокои, и подкара в плавен лек галоп. След това, щом настигна херцога, забави хода му, за да тръгне редом с Мартин.

— Добре ли спа тази нощ, скуайър?

— Не съвсем, ваша светлост.

— Квартирата не ти ли хареса? — попита Мартин.

Николас го погледна накриво да разбере дали не му се подиграват и видя само един безстрастен поглед.

— Не, много си е удобна — отвърна младежът. Не искаше да го хванат, че се оплаква. — Предполагам, че е само заради новостта.

— Бързо ще свикнеш с Крудий — каза Мартин.

— Ваша светлост обикновено не се ли храни сутрин — попита Николас, чийто стомах вече негодуваше от липсата на закуска.

Мартин се усмихна, с едно леко помръдване на горната устна, също като прословутата полуусмивка на бащата на Николас, и рече:

— О, ще закусим, разбира се, но преди хапване винаги имаме един-два часа работа, скуайър.

Николас кимна.

Навлязоха в града и Николас забеляза, че улиците вече са се оживили. Кепенците на дюкяните все още не бяха вдигнати и вратите бяха затворени, но работниците вече бяха тръгнали към пристанищата, мелниците и безброй други места за работа. Виждаха се рибарски лодки, които вече напускаха залива в сивата предутринна светлина — слънцето още не се беше вдигнало над далечните планини на изток. Пекарниците, почнали работата си още през нощта, изпълваха въздуха с благодатния аромат на хляба, приготвян за деня.

Щом наближиха пристанището, до ушите му стигна познат глас.

— Пригответе ги тези мрежи! — викаше Амос.

Николас видя, че адмиралът надзирава товаренето на някакви припаси на кораба от съседните складове. На завоя се появи Марк: крачеше до един бавно тътрещ се фургон, а на стъпка до него — Хари.

— Това е последното, татко — извика Марк.

Мартин не си направи труда да обясни на Николас какво става, но принцът заключи, че херцогът добавя товар за новия гарнизон на север. Мартин извика:

— Амос, ще успееш ли да хванеш сутрешния отлив?

— Даже ще ми останат няколко минути! — ревна в отговор адмиралът. — Стига тези пипкави маймуни да успеят да натоварят до половин час!

Свикнали с подобни грубости като част от ежедневието, докерите по кея като че ли не забелязваха ругатните и невъзмутимо си продължаваха работата. Щом напълнеха поредната мрежа, товарачите на макарата я вдигаха над корабния трюм, смъкваха я и я поставяха съвсем точно на мястото ѝ.

Амос се приближи до загледалия се Мартин и спътника му.

— Трудната част ще е разтоварването. Надявам се, че войничетата в гарнизона ще помогнат, но въпреки това ще ни отнеме две-три седмици, докато всичко се прекара с лодки от залива.

— А ще ти остане ли време да ни погостуваш на връщане?

— Предостатъчно — отвърна ухилено Амос. — Дори месец да ми отнеме, мога да се задържа няколко дни, преди да поема обратно за Крондор. Ако разтоварването стане бързо, мога да дам на хората си една седмица почивка преди да се преборя с проливите.

— Сигурен съм, че ще им хареса — каза Мартин.

След като натовариха и последната мрежа, Мартин каза на Николас:

— Върни се в замъка и кажи на иконома Самюъл, че ще се върнем за храна след половин час.

Николас понечи да обърне коня, но спря и попита:

— Да се връщам ли тук... ваша светлост?

— А ти как мислиш? — каза Мартин.

Понеже не знаеше какво да мисли, отговорът на Николас прозвуча нелепо в собствените му уши:

— Не съм сигурен.

Тонът на Мартин не съдържаше укор, но не беше и много ласкав.

— Ти си моят скуайър. Мястото ти е до мен, освен ако не наредя нещо друго. Върни се веднага след като свършиш каквото ти казах.

Николас се почувства малко неловко, че не е съобразил и се изчерви.

— Слушам, ваша светлост.

Николас подкара на галоп от пристанището. Щом наближи улиците на града обаче, се принуди да забави в тръс. Всеки минаващ конник трябваше да е или благородник, или поне войник, пратен по задача, затова повечето хора се отдръпваха, щом чуеха тропота на копитата или видеха яздеция Николас. И все пак трябваше да внимава. Той забави до обикновен ход и се заоглежда с любопитство. Дюкяните вече се отваряха, майсторите подреждаха изделията си по прозорците, а уличните търговци редяха стоката си по сергиите, още хора излизаха от къщите си и тръгваха по работа. Две млади женички, не по-големи от година-две от самия Николас, си зашушнаха, щом принцът ги подмина.

Крудий му се струваше странен. Нямахше ги нито богатите квартали на Крондор, нито бордеите на бедняшкия район; това тук беше нещо друго. Човек не можеше да види тълпите просяци, гъмжащи по улиците на Крондор, а и едва ли се срещаха крадци, предположи той. Съмняваше се също така, че ще се намерят улични жени по ъглите около пивниците, макар да беше сигурен, че край пристанищните кръчми все има жени с продажен нрав. Нямахше ги също така едрите манифактури, големите мелници, бояджийниците и тепавичарниците, големите ковачници и работилниците за коли и каруци. Несъмнено в Крудий все трябваше да има някоя бояджийница и тепавичарница, но вонята от тях не се усещаше така силно, както около залива в столицата на Западните владения.

Да, Хари бе прав: Крудий си беше едно село — голямо, оживено, растящо, но все пак село или по-скоро малко градче, но не и град. Поради което изглеждаше в очите на Николас едновременно чуден и плашещ. Нервността му от това, че е толкова далече от дома си, обаче неусетно бе потисната от любопитството към това ново място и хората тук.

След като се измъкна от града, той отново скрита животното и препусна в галоп към замъка. Желанието му да се справи добре с

възложената му от Мартин задача отстъпваше на един много по-основен мотив: беше огладнял.

ГЛАВА 4

СКУАЙЪР

Николас се препъна.

— По-бързо, че Самюъл ще ни скъса ушите! — подвикна му Хари.

Още първата седмица, откакто дойдоха да служат в Крудий, момчетата разбраха, че тяхното проклятие си има име: Самюъл. Старият иконом, вече близо осемдесетгодишен, беше служил в домакинството на херцога на Крудий още от времето на дядото на Николас. И все още боравеше добре с дебелията тояга.

На заранта след като Амос замина, Хари се беше спрял, за да се запознае с две местни девойчета, закъсна доста и завари Самюъл да го чака много навъсен и със свити устни. Когато му показаха тоягата, Хари се беше опитал да се измъкне от наказанието с някаква шегичка, защото не го бяха пердашили, откакто беше напуснал имението на баща си. След като се разбра, че старецът не се шегува, Хари беше приел наказанието си с лекомислено пренебрежение, но скоро разбра, че колкото и да е стар Самюъл, шибалката в ръцете му си е доста здрава. Николас се беше постарал да избегне пердах, но на третия ден се беше оплел в няколко задачи, възложени му от херцога. Известно време беше хранил празни надежди, че рангът ще му помогне да избегне наказанието, но Самюъл беше казал само:

— Момченце, навремето съм пердашил и чичо ти, краля!

Двамата скуайъри тичаха с все сила през двора да се представят пред началника си още призори. Икономът трябваше да им каже дали им предстоят някакви по-необичайни задачи, освен да си заемат местата пред вратите на херцога и на Марк. Обикновено трябваше да остават на разположение на Мартин и на сина му в случай, че двамата имат нужда от тях, но понякога херцогът им измисляше друга работа за деня, след като си легнеха, и предаваше указанията си на икономом.

Щом влязоха в коридора, видяха Самюъл да отваря вратата. Правилото беше просто: окажеха ли се там когато той вече е седнал зад

голямата маса, която използваше за писалище, значи са закъснели и ги очаква наказание.

Двете момчета се понесоха по коридора и профучаха през отворената врата тъкмо когато старецът седнаше. Той вдигна побелелите си вежди и изсумтя:

— Тъкмо навреме този път, а, момченца?

Присви очи, позамисли се какво да им нареди и каза:

— Хари, ти иди на пристанището да видиш дали пощенският пакет от Карс е пристигнал снощи. Трябваше да дойде вчера и ако още го няма, херцогът иска да знае. — Хари не изчака да разбере дали и на Николас ще му възложат нещо извънредно; щом икономът възложеше нещо, никой паж или скуайър не смееше да се мотае. Самюъл продължи: — Николас, ти при господаря си.

Николас се забърза към покоите на херцога. След като вече не се налагаше да препуска през още тъмните коридори, той изведнъж изпита умора. По природа не беше от най-ранобудните и тази работа с ранното ставане почваше да си казва думата.

Още от първата сутрин след официалния прием любопитството от това, че се намира в този замък край границата, бързо се замени с ежедневната рутина: или трябваше да бърза нанякъде, или да стои и да чака. А работното време беше от преди съмване до след вечеря. Принцът като че ли беше очаквал нещата да са по-различни, но колко и в какво точно по-различни — това вече започваше да се изплъзва от ума му.

Стигна до вратата на спалнята на Мартин и Бриана и зачака. Ако можеше да съди по скромния си опит от последната седмица, херцогът и херцогинята щяха да станат, да се облекат и да излязат след няколко минути. Николас се обърна и се загледа през прозореца, обърнат към двора и града зад стената. Утрото все още беше тъмносиво и макар Николас да беше свикнал с очертанията на Крудий, все още не беше достатъчно светло, за да могат да се различат подробностите на града. Слънцето щеше да се вдигне след около час и градчето щеше да се окъпе в блясъка на зората... или да остане заслонено от сивата пелена на облаците. Николас бе забелязал, че времето тук е трудно да се предскаже.

Момчето се прозя уморено и съжали, че още не си е в постелята. Не в тази постеля, поправи се той бързо, а в удобното си легло в

Крондор. Трябваше да си признае, че умората правеше този груб сламеник поносим, но чак да го нарече и удобен — едва ли. Все още понякога го обземаше тъга по дома, но само в редки мигове като този, когато му оставаше по някоя свободна минута да помисли за себе си. През останалото време беше твърде зает.

Чичо му го караше да се чувства неловко. Преди да дойде в Крудий, спомените му за Мартин бяха като за един едър мъж с големи нежни длани, който веднъж, когато бе гостувал в Крондор, го беше носил на конче. Но това беше преди повече от четиринадесет години. Оттогава Мартин беше посетил двора на Крондор само още веднъж, но Николас лежеше болен и Мартин се беше отбил само за пет минути. И сега онзи топъл, нежен спомен за чичо му бързо се сменяше с реалността за един доста чужд и далечен човек.

За разлика от Самюъл, Мартин като че ли никога не избухваше, нито повишаваше тон. Но умееше да поглежда двете нови момчета с такъв поглед, че им се дощяваше да запълзят и да се скрият в някоя дупка като мишлета. Ако Николас или Хари се проваляха в някоя задача, не им казваше нищо, но им обръщаше гръб с неизреченото си неодобрение. Момчетата сами трябваше да решат как да си поправят грешката.

Хари поне си имаше Марк, който най-охотно му обясняваше защо и в какво точно се е изложил. Вече бяха разбрали, че студенината на Марк към тях донякъде се дължи на факта, че допреди пристигането на Николас той самият бе служил като скуайър на баща си, така че съвсем естествено сравняваше тяхната работа със собственото си доскорошно представяне. Веднъж Николас бе допуснал грешката да възрази, че не е честно да ги гълчат за това, че не знаят къде се намира едно или друго, когато ги пратят по задача, при което Марк се обърна и му каза много хладно:

— Ами като не знаете, ще трябва да го намерите къде е, нали?

Вратата се отвори и Николас се сепна и се събуди от унеса си. Бриана излезе след съпруга си от спалнята и се усмихна:

— Добро утро, скуайър.

— Милейди — отвърна с изискан поклон Николас. Дворцовият му маниер я развесели още повече — това се беше превърнало вече в нещо като малка игра между двамата.

Мартин затвори вратата и каза:

— Николас, двамата с херцогинята ще појздим малко сами тази сутрин. Иди да ни приготвиш конете.

— Да, ваша светлост — поклони се Николас и се затича без повече приказки по коридора. Самюъл беше уведомил Николас, че когато Бриана и Мартин излязат да појздат сутрин, разходката им обикновено трае два-три часа, така че скуайърът знаеше, че ще се отбият в кухнята за провизии. Реши да прояви малко инициатива и се понесе към кухнята.

Щом стигна там, завари слугите хванали се здраво на работа — приготвяха храната за близо двестате души, в замъка. Майстор-готвачът Мегар, як и държелив старец, стоеше в средата на готварницата и следеше зорко шетнята на работниците. Старата му жена Магя се суетеше около печката и все още бодрите ѝ очи не се откъсваха от гозбите, които вряха по нея. Пред вратата Николас забави ход, влезе и каза:

— Майсторе, херцогът и милейди тази сутрин ще излязат на езда.

Мегар се усмихна дружески на момчето и му махна с ръка. Кухнята май беше единственото място в замъка, където Николас и Хари ги посрещаха топло, защото старият готвач и жена му като че ли изпитваха обич към двете момчета.

— Знам, скуайър, знам. — Посочи дисагите на масата, вече пълни с продукти. — Но добре си се сетил все пак — добави той и се ухили. — Хайде, бегом към конюшната!

Николас изхвърча от кухнята, изпратен от дружен смях, и затича към конюшната. Щом стигна, усети, че вътре още е тихо, и разбра, че Рулф, старшият коняр, още спи. Как този човек беше получил високия ранг си оставаше загадка за Николас, макар да му бяха обяснили, че баща му е заемал този пост преди него. Щом момчето влезе през откренатата врата, конете зацвилиха за поздрав и някои надигнаха глави да видят дали не им носят нещо за ядене.

Насмалко да се блъсне в една неподвижна фигура, спотаила се в сумрака. Едно тъмно лице се обърна към момчето и тих глас прошепна:

— Шшт, скуайър.

Конемайстор Факсън посочи към вратата в дъното на коридора; там в постелята си лежеше Рулф и хъркаше толкова силно, че и

небесата можеше да разтърси.

— Изглежда жалко да нарушим този сладък покой, нали?

Николас се постара да скрие усмивката си и отвърна:

— Херцогът и херцогинята излизат на езда тази сутрин, конемайсторе.

— Е, в такъв случай... — каза Факсън, взе ведрото с вода до себе си, влезе в малката стаичка и го изля върху заспалия. Рулф скочи, изпръхтя, отърка очи и избоботи люта ругатня.

— Трътльо такъв! — изрева Факсън ядосано. — Половината ден изтече, а ти още ми се излежаваш и сънуваш градски девойчета!

Рулф се изправи тежко, плюейки вода, и щом видя Николас, присви очи, все едно че момчето е виновно за нещастията му. След което се събуди съвсем, забеляза конемайлстора и поведението му моментално се промени.

— А-а, прощавай, началник.

— На херцог Мартин и лейди Бриана им трябват конете! Ако не са оседлани и готови преди милорд и милейди да излязат на стълбището на цитаделата, ще ти отрежа ушите и ще ги закова на вратата на конюшната!

Дебелият го изгледа кисело, но отвърна само:

— Веднага, майстор Факсън. — Обърна се към плевника и извика: — Том! Сам! Ленивци такива! Ставайте! Работа ни чака, а не сте ме събудили, както ви казах!

Откъм плевника му отвърна лениво пъшкане и след малко по дървената стълба се смъкнаха двама младежи. Разликата им беше не повече от година — бяха на около двацет и двамата страшно приличаха на Рулф. Той ги наруга и ги прати да докарат конете. После се обърна към Факсън и го увери:

— Ей сегичка ще са готови, майстор Факсън! — И отиде да помага на младежите.

Николас видя, че Факсън се е загледал замислено в тримата разшетали се мъже.

— От пръв поглед няма да забележиш, скуайър, но в работата си са много добри — каза конемайлсторът. — Бащата на Рулф беше главният коняр на конемайлстор Алгон, когато аз бях момче.

— Затова ли още държите Рулф? — попита Николас.

Факсън кимна.

— Сигурно не би го допуснал, но той прояви голяма смелост, когато цураните обсаждаха замъка по време на Войната на разлома. Носеше вода на войниците по стената — самият аз бях един от тях — в разгара на битката и без никакво оръжие.

— Наистина?

Факсън се ухили.

— Наистина.

Николас се изчерви.

— Трябва да престана с това „наистина“.

Факсън го плесна по рамото.

— Ще свикнеш. — Загледа се отново към Рулф и синовете му, които чевръсто оседлаваха конете. — И освен това ми е жал за Рулф, особено след като умря жена му. Тя беше единственото хубаво нещо в живота му. Сега той и синовете му си имат само себе си и конюшнията. Имат си стаи в крилото за слугите, но повечето време спят тука.

Николас кимна. Даде си сметка, че до този момент е възприемал слугите като нещо съществуващо от само себе си и че за много от хората, които слугуваха в родния му дворец в Крондор, не знае нищо. Просто беше приел някак, че идват и си излизат тихо, че се държат кротко и се появяват само когато има нужда от тях. Съвзе се от унеса си и каза:

— Трябва да се връщам при херцога.

— Конете ще са готови — увери го Факсън.

Николас се забърза към кухнята и завари там Мартин и Бриана да преглеждат провизиите. Херцогът и жена му одобриха избраните продукти, Бриана махна на две от слугините да я последват и излезе, а Мартин се запъти към оръжейната и Николас тръгна след него, без да пита. Когато стигнаха до оръжейната, войникът на пост отдаде чест и отвори вратата.

Мартин изчака, докато Николас запали фенера. Светлината затрепка и затанцува, отразена от лъскавия метал по стените. Купища мечове, саби и копия, щитове и шлемове покриваха всяка стена. Николас се забърза към другата врата и я отвори — досещаше се какво ще им трябва.

Мартин пристъпи в малката стаичка, където се пазеше личното му оръжие, и си избра един дълъг лък, висящ на една от стените. Подаде го на Николас, докато той самият започна да пълни колчана със

стрели — бяха дълги един мъжки разкрач. Николас не беше виждал досега как стреля дългият лък, защото всички войници в Крондор носеха на въоръжение или арбалети, или къси конни лъкове, но беше чувал невероятни разкази за това мощно оръжие: че опитен стрелец може да прониже с металния връх на дългата стрела почти всяка броня.

Николас знаеше, че чичо му е служил като майстор-ловец при техния дядо по време, когато рождените му права са били тайна, освен за малцината най-близки съветници на стария херцог. Малко преди смъртта си херцог Боррик го беше признал за свой син, издигайки го от простолюдието, за да стане след време херцог на Крудий. Но още преди това Мартин беше извоювал славата си на един от най-добрите стрелци с лък в Западните владения.

Херцогът подаде на Николас пълния колчан, после огледа оръжията по стената, избра два ловни ножа с широки остриета и също ги връчи на скуайъра. След това избра още един лък за херцогиня Бриана, който също подаде на Николас. Последният му избор беше още един колчан с по-къси стрели.

Излязоха в каменния двор. Лейди Бриана вече ги чакаше до двата оседлани коня. Не беше нужно да се обяснява на момчето, че това няма да е само разходка, а лов, и че херцогът и жена му вероятно ще отсъстват цял ден, ако не и повечко, ако решат да преспят на открито.

Хари се появи тичешком, спря да си поеме дъх и каза:

— Ваша светлост! Пощенската платноходка от Карс още не е дошла.

Мартин свъси вежди.

— Предай на Марк да напише писмо за лорд Белами в Карс. Да го попита дали платноходката не се е върнала по някаква причина в Карс. Да го прати по гълъб.

Хари понечи отново да хукне, но Мартин го спря с думите:

— И, скуайър...

Хари се спря и се обърна.

— Да, ваша светлост?

— Другия път като те пратят до пристанището по служба, вземи кон.

Хари се ухили тъпо, поклони се и побягна.

Бриана се качи, без да чака ненужна помощ, и Николас ѝ подаде лъка, колчана и единия нож. След като и Мартин се метна на седлото, Николас подаде останалото оръжие на херцога.

— Сигурно няма да се върнем преди утре по залез, скуайър — каза Мартин.

— Ваша светлост? — попита объркано Николас.

— Днес е шестък, ако не си забелязал. — Така беше. — Следобеда можеш да прекараш свободно. Обади се на господин Самюъл, ако има някакви задачи за теб, докато се върнем.

— Да, ваша светлост.

Двамата излязоха от двора и Николас въздъхна. Шестък. Свободният за всички ден във всеки замък или дворец на Кралството. Седмък беше денят за усамотение в размисъл и за поклонения, макар Николас да бе забелязал, че доста от слугите продължават да шетат в двореца на Крондор и в седмък. Двамата с Хари бяха пристигнали миналата седмица в седмък, така че нямаше никаква представа какво може да очаква през първия си свободен ден, откакто беше слязъл от кораба.

Момчешките крясъци ехтяха из страничния двор до градинката, която всички тук наричаха „Градината на принцесата“. Навремето в нея се беше усамотявала лелята на Николас, принцеса Карлайн, и името се беше лепнало оттогава.

Вихреше се доста грубовата игра на футбол, като един от войниците беше поел ролята на рефер. Отборите бяха съставени от синовете на слугите в замъка, няколко пажа и двама от по-младите скуайъри. Зоната с установените размери беше очертана в пръстта, с по една врата с опърпана мрежа в двата края. Можеше и да не прилича на смарагдовозеленото тревно поле на професионалния стадион в Крондор, но си беше игрище.

Насядали на една ниска стена, ограждаща градината, Маргарет, Абигейл и Марк гледаха. Накор и Гуда наблюдаваха играта от другата страна на игрището заедно с група войници и щом го забелязаха, двамата му махнаха с ръце. Николас също им махна за поздрав.

Целия предобед Николас беше тичал по задачи, възлагани му една след друга от иконома Самюъл; накрая се беше промъкнал

грохнал в кухнята, за да изяде лекия обяд, който Магя беше приготвила за скуайърите, и чак след това вече можеше да помисли какво да прави със свободното си време. Беше се чудил дали да не се прибере да дремне, но шумът на играта го привлече.

Марк му кимна, а двете момичета се усмихнаха. Той скочи, седна на стената до Маргарет и се наведе да отвърне на поздрава на Марк. После погледна Абигейл, която му се усмихна топло и каза:

— Не ви виждам често наоколо, ваше височество, освен когато тичате от едно място на друго.

Ушите на Николас пламнаха.

— Херцогът ми възлага много работа, милейди — отвърна той и се загледа в играта. Играчите не бяха особено умели, но пък ентузиазмът им беше голям.

— В Крондор играете ли футбол, скуайър? — попита Марк, натъртвайки на последната дума. И докато говореше, се пресегна и сложи ръката си върху ръката на Абигейл. Покровителственият му жест не остана незабелязан за Николас.

Принцът изведнъж изпита самоувереност и каза:

— В Крондор имаме професионални отбори, поддържани от гилдии, едри търговци и някои благородници.

— Имам предвид ти дали играеш?

— Не много — отвърна Николас.

Марк погледна крака на Николас и кимна, с което съвсем не си спечели благодарността му.

Маргарет извърна очи от брат си към Николас и на лицето ѝ се изписа суха насмешка, когато скуайърът заяви:

— Но когато ми остане време, ме смятат за добър играч.

Марк присви очи.

— Въпреки крака ти?

Николас усети, че се изчервява и изведнъж се ядоса.

— Да, въпреки крака ми!

Появи се Хари с парче хляб и сирене в ръка и Марк го изгледа съвсем бегло. Синът на херцога знаеше, че сега времето на Хари е свободно до утре заранта. Хари махна на събралата се група и попита:

— Как върви играта?

Николас скочи от ниската стена и рече:

— Хайде да поиграем.

Хари поклати глава.

— Аз ям.

— Аз ще вляза да изравним силите — каза с усмивка Марк.

Хари се ухили доволно, скочи на мястото на Николас до лейди Маргарет и подвижна окуражително.

— Сбъркай ги, Ники!

Николас съблече туниката и усети милувката на топлото слънце и прохладния вятър по кожата си. Не познаваше почти никой от момчетата на игрището — освен двама от пажовете, — но играта познаваше. Чувстваше се подразнен от държането на Марк и трябваше да излее някак яда си.

След малко топката излезе извън очертаанията на игрището. Марк се затече, взе я и заяви:

— Аз ще я хвърля.

Николас изтича на игрището, огледа се и махна на едно от кухненските ратайчета.

— Как се казваш?

— Робърт, ваше височество — отвърна момчето.

Николас се намръщи и поклати глава.

— Не съм „височество“, а скуайърът на херцога. Кой са на наша страна?

Робърт набързо му показва другите седем момчета, съставлящи импровизирания отбор, и Николас каза:

— Аз ще пазя Марк.

Робърт се ухили:

— Никой няма да ви оспорва привилегията, скуайър.

Николас скочи и изпревари момчето, притичващо да поеме хвърлянето на Марк. За малко щеше да излети извън линията, но успя да изрита топката към един от изненаданите си съотборници. След кратко колебание играта се поднови.

Хари се изсмя доволно и каза на момичетата:

— Николас прави най-добрите финтове, които съм виждал.

Маргарет се загледа как братовчед ѝ се надига от спечената земя и се затичва да се включи в играта и отбеляза:

— Сигурно много боли.

— Той е здрав — отвърна Хари. Погледна момичетата и подхвърли: — Залагаме ли?

Двете се спогледаха.

— Да залагаме?

— Кой ще спечели — поясни Хари, загледан в Марк, който ловко отне топката от един противник и подаде дълъг пас към един от съотборниците си.

Абигейл поклати глава.

— Не разбирам кой е по-добрият.

Маргарет изсумтя презрително и доста грубичко за изискана дама.

— Никой не е „по-добър“. Тези двамата просто ще се избият, докато го разберат.

Абигейл поклати глава, когато един от съотборниците на Марк блъсна доста силно Николас в гърба, незабелязано от рефера, така че той не посочи мястото за дузпата — момчето халоса Николас с лакът по тила и сигурно искри му изскочиха от очите. Марк поклати съчувствено глава, когато Николас се съвзе и се изправи. Момчето, което го беше съборило, вече се намираше някъде в другия край на игрището.

— Внимавай! — извика му Марк. — Тук не се играе много изтънчено.

Николас разтърси глава.

— Вече забелязах.

— По дяволите, двамата много си приличат, нали? — отбеляза Хари.

— Вярно, човек може да ги вземе за братя — каза Абигейл.

Посред мелето в средата на игрището Марк и Николас се озоваха един срещу друг, мъчейки се да овладеят топката, и започнаха да се ръгат с лакти в ребрата.

Хари изгледа двете момичета и подхвърли:

— А басът?

Маргарет го погледна с хитра усмивчица.

— Какъв е залогът?

— Много лесно — отвърна уж небрежно Хари. — След две седмици нали ще има празник, ще трябва някой да ви придружава.

Маргарет се подсмихна и погледна към Абигейл.

— И двете?

Хари се изсмя.

— Че защо не? Това ще ги побърка и двамата.

Маргарет се изсмя на глас.

— Голям приятел си, няма що!

Хари сви рамене.

— Николас го познавам много добре и освен ако не бъркам нещо, между двамата с Марк започва едно дълго и сигурно много интересно съперничество. — Погледна Абигейл в лицето и добави: — Имам чувството, че двамата са очаровани от вас, милейди. — Абигейл прояви благоприличието да се изчерви, макар да не й пролича, че това е новина за нея.

— А вашите амбиции какви са, скуайър?

Откровеният въпрос на Маргарет завари Хари неподготвен.

— Ами... никакви, струва ми се — отвърна той смутено.

Маргарет го потупа свойски по крака и Хари усети, че сега той се е изчервил.

— Както кажете, скуайър — каза дъщерята на херцога.

Хари усети топлина по цялото си тяло от ръката ѝ на бедрото си и изведнъж му се дощя да изчезне някъде, вместо да седи до нея. Никога не беше имал проблем да спре и да поговори с някоя от младите жени от персонала на принца в Крондор, било със слугинчетата, които бяха в по-неизгодно положение от него поради ранга си, или с дъщерите на придворните благородници, в по-неизгодно положение заради младостта си. Но Маргарет изобщо не се държеше като свенливо и неопитно момиченце. В това девойче, почти на годините на Хари и Николас, имаше нещо много открито.

Абигейл се загледа в играта с явно раздвоени предпочитания, но Маргарет загуби интерес, започна да се озърта, забеляза Антъни, застанал зад тях в градината, и му махна да дойде при тях.

Младият чародей се приближи и се поклони малко неловко. Маргарет му се усмихна:

— Антъни, как си?

— Чудесно, милейди. Реших да изляза малко на въздух и слънце и да погледам играта.

— Що не седнеш ей тук, до Абигейл — покани го с тънка насмешка Маргарет. — Трябва ѝ подкрепа. Двама глупаци си проливат кръвта в нейна чест.

Абигейл се изчерви свирепо и отвърна много хладно:

— Изобщо не е смешно, Маргарет.

Не можеше да се каже, че двете са особено близки. Маргарет беше изкарала по-голямата част от детството си в игри с брат си и с грубоватите му приятели. Няколкото градски момичета — дъщери на по-богатите търговци, — избрани за нейни компаньонки, бяха не помалко възмутени от наставничките на Маргарет, когато дъщерята на херцога проявяваше безразличие към обучението, полагашо се за младите дами от нейния ранг. Майка ѝ беше преживяла младостта си като воин и не виждаше особена полза в нещата, на които се опитваха да я обучат, освен от четенето и писането, и често спестяваше на дъщеря си наказанията, когато тя захвърляше ръкоделието, за да излезе да поязди или половува.

Абигейл беше просто последната от дългата поредица спътнички за немарливата и грубовата щерка на херцога и не подхождаше на нрава на Маргарет много повече от другите, само дето не си изпускаше толкова често нервите. Абигейл обикновено проявяваше добро чувство за хумор, което този път бе подложено на сериозно изпитание, когато Маргарет подхвърли много весело:

— Напротив, мисля, че е.

Хари се усмихна зарадван, че поне за малко е престанал да бъде център на внимание. Докато щерката на херцога следеше играта, той се загледа в профила ѝ. На пръв поглед не можеше да се каже, че е ужасно красива, но в държането ѝ имаше нещо властно, долавяше се някаква царствена гордост: не беше суетното позъорство на дворцова дама, а по-скоро самоувереността, излъчвана от майка ѝ, като на жена, която не храни съмнения в своите способности и мястото си под слънцето. Изведнъж Хари се почувства много неловко.

Играта продължаваше и Хари забеляза, че носът на Николас е разкървавен. Огледа игрището за Марк и забеляза, че синът на херцога не изглежда много по-добре от Николас — лявото му око беше подуто.

Хари махна на Накор от другата страна на игрището. Дребният мъж извърна очи към небето и завъртя пръст до главата си, показвайки му, че някой сигурно е полудял. Хари го запита с жест кой точно и Гуда, забелязал безмълвния им разговор, показа, че са и двамата. Хари се засмя.

— Какво? — попита Маргарет.

— Доста грубо играят тук, нали?

Маргарет се засмя съвсем не като дама и отвърна:

— Само когато си мислят, че трябва да докажат нещо, Хари.

Хари не беше виждал Николас да играе толкова агресивно. Досега принцът освен вродената си бързина винаги беше използвал и главата си в каквото и да било спорт, но днес играеше като полудял.

Марк се отскубна от съперника си, прихвана един пас в движение и се понесе към вратата в другия край на игрището. Николас се засили след него и зяпачите завикаха окуражително и на двамата.

Маргарет започна да се смее, Абигейл седеше, стиснала ръце в скута си и на лицето ѝ бе изписана тревога. Хари отвори уста да завика, но гласът заседна в гърлото му. Николас накуцваше и Хари разбра, че няма да може да настигне Марк. Николас напрягаше всички сили, но нещо в движенията му не беше наред.

Хари скочи от ниската стена и Маргарет го погледна учудено и попита:

— Какво има?

Без да ѝ обръща внимание, той се затича към другия край на игрището, където Николас падаше на земята, изоставен от останалите играчи, а Марк стигна до противниковата врата и ловко вкара гол. Реферът извика за край на мача. Докато победителите се трупаха около Марк, Хари стигна до приятеля си и коленичи до него.

— Николас! Какво ти стана?

Лицето на принца се беше сгърчило и пребледняло, по бузите му се стичаха сълзи. Той стисна левия си крак и едва успя да промълви:

— Помогни ми да стана.

— Не. По дяволите, ти си пострадал.

Николас хвана Хари за туниката и изпъшка:

— Помогни ми да стана!

Прошепна го ядосан от безсилието си и с болка. Хари го хвана здраво под мишницата и го изправи.

Марк и другите момчета се приближиха. Накор тичаше през полето от другата страна.

— Добре ли си? — попита синът на херцога.

Николас се усмихна насила.

— Изкълчих си глезена. Нищо ми няма. — Хари почти не можа да познае гласа му, погледна го и видя, че лицето на принца е станало тебеширено. — Хари ще ми помогне да се прибера. Ще се оправя.

Преди Марк да успее да каже нещо, Накор го изгледа с присвити очи.

— Счупил ли си нещо?

— Не, нищо ми няма — отвърна Николас.

— Виждал съм и трупове, на които им „няма нищо“ — изръмжа дотичалият само преди миг Гуда. — Дай аз да те занеса до стаята ти.

Но преди наемникът да се е навел, Антъни хвана Николас под другата мишница.

— Оставете. Аз ще му помогна.

Момичетата също бяха дошли. Маргарет изгледа братовчед си без никакъв сарказъм и попита:

— Добре ли си?

Николас се усмихна насила.

— Да.

Абигейл стоеше мълчаливо до дъщерята на херцога, но очите ѝ издаваха искрено притеснение, докато Хари и Антъни поведоха принца. Той закуцука между двамата, докато заобиколят градината, след което припадна.

Съвзе се чак когато стигнаха до стаята му. Антъни и Хари го сложиха да легне на сламеника и Хари каза:

— Какво стана?

— Някой ме настъпи по недъгавия крак и усетих, че нещо изпука. — Лицето на Николас все още беше пребледняло и от него се стичаше пот.

— Трябва да свалим ботуша — каза Антъни.

Николас кимна и стисна зъби, докато двамата го сваляха. Сгърчи се от болка, но запази съзнание.

Антъни огледа деформираното стъпало и каза:

— Не мисля, че има счупени кости, но нещо се е разместило.

Виж тук.

Николас се надигна на лакти и погледна където му сочеше младият маг — гаден червен оток, покрил почти половината от горната страна на стъпалото. Антъни натисна силно с палец отока и Николас извика от болка, но магьосникът продължи да натиска. Чу се рязко изпукване, придружено от изненаданото пъшкане на Ники. После той

раздвижи стъпалото си и размърда недоразвитите пръсти. Антъни постави леко крака на постелята и Николас се отпусна с въздишка.

— Ще пратя слуги до залива за ведро солена вода — каза Антъни. — Ще го киснеш половин час, после дръж крака изпънат и затоплен цялата вечер. Ще се подуе, но мисля, че скоро ще се оправи. Ще помоля херцога утре да те освободи от работа и още няколко дни да ти възлагат по-леки неща. Няколко дни ще куцаш лошо, приятелю. — Младият магьосник се изправи и каза: — Утре ще те прегледам пак.

— Значи вие сте и лечителят на херцога, не само съветник? — каза Хари.

Антъни кимна.

— Да, може да се каже.

— Мислех, че лечителите са жреци — каза Хари.

— Да, но и някои магьосници разбират от лечителство. — Антъни се усмихна. — Утре ще се видим, Николас.

Когато магът стигна до вратата, Николас каза:

— Антъни?

Магьосникът се спря и се обърна.

— Да?

— Благодаря ти.

За миг Антъни замълча, а после се усмихна и усмивката го подмлади още повече — почти колкото двете момчета.

— Разбирам.

След като Антъни излезе, Хари се обърна към Николас и попита:

— Какво разбира?

Измъкна малкото столче изпод масичката и седна. После извади една ябълка, разчупи я на две и подаде половината на Николас.

Николас се облегна на стената зад сламеника и отхапа от ябълката.

— Разбира, че двамата с Марк още доста време ще си трошим главите.

— Онова преди малко не беше игра, Ники. Беше си истинска война. Ти за едно полувреме получи повече удари, отколкото съм те виждал да получаваш за цял сезон. И също така не съм те виждал да раздаваш толкова лакти. Вие двамата не играехте футбол, а се опитвахте да се убиете.

— Как си позволих да стигна дотам? — въздъхна Николас.

— Имаше неблагоприятието да си пожелаеш същото момиче като Марк, а макар сега да играеш ролята на скуайър, той много добре знае, че си син на принца на Кралството, докато той е само син на херцог.

— Само син на херцог?

Хари поклати глава.

— Понякога си много задръстен, приятелю. — Махна с ръка и продължи: — Ако Марк отиде в който и да е град, освен Крондор или Риланон, местните момичета ще си счупят краката да му привлекат вниманието. Тук на Далечния бряг той е най-желаният ерген заради роднинската си връзка с краля и прочие. Но ти, срамежливото ми приятелче, си най-желаният ерген на север от Велики Кеш, след като братята ти са вече женени, и освен това си братът на бъдещия ни крал. Хубавичката лейди Абигейл може да си счупи краката да тича след Марк, но види ли те, ще спре и ще се позамисли. — Сви рамене и добави: — Така става обикновено.

При споменаването на Абигейл Николас въздъхна.

— Смяташ ли, че тя е...

— Какво?

— Че е влюбена в Марк?

Хари сви рамене.

— Не знам. — После се ухили и каза: — Но мога да разбера.

— Недей, не прави нищо — отвърна Николас. — Ако почнеш да ровичкаш и да разпитваш, тя ще разбере.

— Ха! Страх те е да не разбере, че я харесваш? — Притеснението на принца го развесели. — Не се притеснявай за това, приятел. Късно е.

— Мислиш ли? — изпъшка Николас.

— Сигурен съм — отвърна Хари. — Че нали всеки път, когато тя те погледне, изглеждаш готов да припаднеш. Как смяташ, че го е разбрал Марк? На него никак не му е весело.

— Той е страхотен — каза Николас, донякъде с одобрение, донякъде с неприязън.

Хари кимна.

— Двамата много си приличате, но той е по-затворен от теб.

— Добре де, всички непрекъснато разправят, че двамата сме си приличали много, но ние самите не го забелязваме.

Хари стана.

— Добре. Ти сега си накисни крака, увий го и се наспи добре. Довечера ще ти донеса нещо за ядене от кухнята.

— Ти къде отиваш?

— Връщам се в градината да намеря Абигейл.

— Не и ти! — изстена Николас.

Хари махна с ръка.

— Няма начин. Мен ме интересува Маргарет.

— Защо? — попита Николас и Хари се спря до вратата.

— Ами, първо, защото Марк ѝ е брат и макар браковете между кралски братовчеди да не са нещо нечувано, съмнявам се, че тя е склонна към такъв. Освен това мисля, че съм влюбен в нея.

— Стига бе!

— Най-сериозно. От нея направо ме присвива стомахът. — И излезе без повече приказки.

Николас се отпусна на сламеника и се разсмя, но скоро спря, като осъзна точно какво му е казал Хари. От мисълта за Абигейл стомахът му направо се гърчеше.

ГЛАВА 5

УКАЗАНИЕТО

Николас трепна.

Целия предишен ден го бяха щадили и макар кракът все още да го болеше, вече можеше да се движи. Затова преди да изгрее слънцето той отново беше застанал неподвижно на поста си до вратата на херцога.

Вратата на Марк се отвори, той излезе в коридора и махна на Хари да тръгне с него. Миг след това вратата на Мартин също се отвори и от нея излязоха Бриана и Мартин.

— Как е кракът ти, Николас? — попита херцогинята.

Той се усмихна малко кисело.

— Малко е натъртен, милейди, но се оправям.

— Е, случват се и злополуки — каза Мартин. — Не ставаш много за бягане. Иди при иконома и виж дали може да ти намери някаква по-лека работа за днес.

— Да, ваша светлост — поклони се Николас и закуцука по коридора.

Докато вървеше към кабинета на Самюъл, изпита пълно отвращение към себе си. Играта в първия му шестък се беше оказала пълен провал. Размислял беше целия вчерашен ден, докато се излежаваше в постелята си, и стигна до извода, че се е държал като глупак.

Като най-малкия син на принца на Крондор, той бе попадал в много ситуации, в които би предпочитал да не изпъква в очите на хората. Но нямаше как да го избегне, щом протоколът изискваше да се появи публично по време на някой празник или да присъства на дворцов съвет. Но в повечето останали области предпочиташе да остави водачеството в ръцете на някой друг, Хари например. Във футбола си беше спечелил заслужено реномето на добър защитник, способен да отнеме топка и да подаде далечен пас преди противната страна да е разбрала какво става, но стигнеше ли се до вкарването на

гол, предпочиташе да оставя на други да се порадват на славата. Преди два дни за пръв път се беше изнесъл напред, искаше да му подадат при всяка възможност и се мъчеше да се наложи с волята си. И на всяка стъпка Марк го беше следвал като сянка.

Нищожно беше удовлетворението му от това, че и той се беше оказал също толкова ефективен в блокирането на усилията на Марк, колкото и Марк в блокирането на неговата игра. Играта общо взето беше равна, ако се изключеше нараненият крак, който накрая всъщност даде възможност на Марк да вкара гола.

Докато слизаше предпазливо по стълбището, Николас се замисли за вродения си недъг. От една страна, той се беше приспособил към него и успяваше да го компенсира почти без да мисли. Това, че беше син на Арута, му беше спестило до голяма степен подигравките и изтезанията от страна на връстниците му, нещо, което щеше да е неизбежно, ако беше дете от простолюдието, но донякъде все пак бе преживял и това, както и порядъчната доза съжалителни погледи и шепненето на околните. Но сега за пръв път си даде сметка, че кракът му наистина е недъгав. Сигурен беше, че ако го нямаше това, щеше да надвие Марк. Изруга тихо, ядосан на всички и най-вече на самия себе си.

Най-сетне стигна до вратата на Самюъл и каза:

— Господин иконом?

Самюъл му махна да влезе. Николас се беше явил в този кабинет само преди половин час и му бяха казали, че днес за него няма никакви извънредни задачи. Икономът се огледа, сякаш търсеше вдъхновение отнякъде и вдигна ръце:

— Нямам нищо особено за вас днес, скуайър. Защо не се върнете в стаята си и да си починете?

Николас кимна и си излезе. Никак не му се лежеше в постелята още един ден. Върна се в стаята си и се изтегна с досада върху сламеника. Беше спал почти целия ден вчера, не му се почиваше и сламата го убиваше. А освен това беше и гладен.

След няколко минути въртене стана и тръгна към кухнята. Когато я наближи, миризмата на храна напълни устата му със слюнка. Магя следеше зорко работата на слугите и обикаляше около тях като пълководец, преглеждащ войската си. Тя се усмихна на Николас и му махна да влезе.

— По-добре ли е кракът ви днес, скуайър? — попита старицата. Макар да беше въздебеличка, тя странно как, въпреки възрастта си и теглото си, се движеше из кухнята доста чевръсто.

— Да, но не ставам много за работа според херцога.

— Но за ядене сте достатъчно здрав? — изкикоти се бабата.

— Има нещо такава — отвърна ѝ той с усмивка.

Тя го потупа по рамото и каза:

— Мисля, че ще се намери нещо за вас преди херцогът и херцогинята да са дошли за закуска.

Посочи му един поднос и Николас го вдигна. Тя му гребна черпак гъста каша, която вреше в голямо гърне, поръси я обилно с канела, сложи по средата лъжица мед и поля кашата с мляко. Постави купата на подноса, отрязва дебела филия топъл хляб и резен шунка и махна на Николас да седне в ъгъла.

Скоро в кухнята влезе Мегар — две момчета след него носеха кошници с яйца. Старият готвач махна на момчетата да си отидат по задачите и седна на масата до жена си и Николас.

— Добрутро, скуайър — каза Мегар и набръчканото му лице се озари от приятелска усмивка.

— Да сте виждали случайно Гуда и Накор? — попита Николас. — Не съм ги мяркал и двамата след мача.

Мегар и Магя се спогледаха.

— Кого? — попита Мегар.

Николас им ги описа.

— А, онези двамата ли — каза Магя. — Ниския го видях да си говори с Антъни няколко пъти тази седмица. Едрото войниче излезе с един патрул. Да се позабавлявал, така каза. Заминаха вчера заранта.

Николас въздъхна. Не че му бяха чак приятели, но ги познаваше по-добре от всички останали в замъка, с изключение на Хари. Макар готвачът и жена му да бяха мили хора, не ги познаваше добре и си даваше сметка, че му отделят тези няколко минути само от уважение и че щом се нахрани и си излезе, ще се хванат пак да приготвят храната за останалата част от деня.

Докато Николас се хранеше, продължиха до си говорят. Дватама го разпитаха дали привиква вече с живота в Крудий, както и за пътуването дотук. Когато им спомена за Пъг, двамата се усмигнаха, макар и малко тъжно.

— Той ни беше като син — каза Мегар.

Николас поклати глава да им покаже, че не го е знаел, и Мегар почна да му разправя за Пъг, както и за родния си син Томас, най-близкия приятел на Пъг. Магя също се включи. И докато старците разгръщаха полека-лека историята на своя живот — смесица от спомени и оживен спор кой кого и какво си спомня по-добре, — картината във въображението на Николас постепенно започна да се оформя.

Беше слушал приказките на Амос за Войната на разлома, а веднъж-дваж бяха успели да уговорят и баща му да поразкаже за участието си в нея, но простите нещица, които разказваха Мегар и Магя, му се сториха много по-пленителни от всичко, което беше чувал досега. Начинът, по който описваха всичко, което ги засягаше лично — колко ведра вода носел кухненският персонал по стените, колко допълнителни дажби трябвало да приготвят, как трябвало да се оправят без това или онова, как храната изстивала, защото слугите трябвало да се погрижат за ранените — всичко това изтъкаваше в ума на Николас много по-жива картина от най-цветистите хвалби на Амос.

Николас зададе един-два въпроса и изведнъж в съзнанието му изникна образът на Пъг като момче. Николас се усмихна, когато Мегар започна да му разказва надълго и нашироко колко трудно му било като момче, защото бил най-дребничкият от всички в замъка, и как Томас започнал да го закриля. Докато тези истории свършиха, Николас беше излапал всичко, което му предложиха. Магя обясняваше с грейнали очи как изглеждал Томас в деня, в който станал мъж, в деня на Подбора — онзи древен ритуал, в който всички тукашни момчета били взимани от майсторите, пожелали да ги обучават.

Името Томас му беше познато отнякъде, но Николас не можа да се сети откъде. Той попита:

— А къде е синът ви сега?

И моментално съжали, че е попитал, защото лицата и на двамата старци изведнъж посърнаха. Помисли си, че младежът сигурно е загинал във войната.

Но за негова изненада Мегар каза:

— Ох, той живее с елфите.

Николас изведнъж направи връзката.

— Вашият син е съпругът на кралицата им!

Магя кимна и отвърна примирено:

— Рядко го виждаме. Навестиха ни веднъж, когато им се роди детето и оттогава ни праща по някое писмо.

— Дете ли?

— Внучето ни — отвърна Мегар. — Калис.

Лицето на Магя светна.

— Добро момче е. Гостува ни веднъж-дваж годишно. Прилича повече на татко си, отколкото на онези елфи, с които живее — добави тя убедено. — Често ми се дощява да дойде да живее тук при нас, в Крудий.

Разговорът замря, Николас си намери извинение и излезе в двора на цитаделата. Спомни си за онова, което вуйчо му Лаури му беше разказвал за последните дни от Войната на разлома и откъсите, които му беше разказвал Амос. Томас не беше човешко същество. Най-малко с такова впечатление беше останал Николас досега; беше нещо друго, свързано някак с елфите, но съвсем различно и от тях. Помисли си, че щом е имал родители човеци, особено толкова топли и открити същества като Мегар и Магя, трябваше да е приличал съвсем на останалите момчета в цитаделата: „Какво е могло толкова да го промени?“ — зачуди се Николас.

Тръгна да се поразходи до градината с напразната надежда, че може да срещне там Абигейл и Маргарет. По това време те най-вероятно щяха да са в трапезарията и да се хранят с херцог Мартин, но Николас все пак се надяваше.

Вместо момичетата обаче за своя изненада видя Накор и Антъни. Бяха легнали по корем на земята и зяпаха нещо под каменната скамейка.

— Ето, виждаш ли? — каза Накор.

— Онази там ли? — попита Антъни.

— Да.

Двамата се изправиха и се изтупаха от прахта.

— Запомни, че е с малки оранжеви шарчици — каза Накор. — Ако са червени, е смъртоносна. Щом е с друг цвят, е безполезна.

Антъни забеляза Николас и му кимна.

— Ваше височество.

Николас седна на пейката, отпусна болния си крак и го поправи:

— Скуайър.

Накор се ухили криво.

— Засега си скуайър, но тъй или иначе си принц. Антъни знае това.

Николас махна с ръка и попита:

— Какво правехте?

Антъни като че ли се притесни.

— Ами там растат едни гъби, дето може да се намерят по тъмни и влажни места...

— Под пейката — вметна Накор.

— И Накор ми обясняваше как да ги разпознавам.

— За вълшебства ли? — попита Николас.

— За лекарство — сопна се Накор. — Да приспива... ако е приготвено правилно. Много е полезно, когато трябва да изрежеш връх на стрела от ранен войник или да извадиш болен зъб.

— Мислех, че вие, магьосниците, трябва само да махнете с ръка и човекът веднага изпада в транс.

Антъни сви рамене, все едно искаше да каже, че не е кой знае какъв магьосник, но Накор отвърна:

— Виждаш ли докъде води лошото образование. — Отвори торбата си и извади един портокал. — Искаш ли?

Николас кимна и Накор му подхвърли плода. Даде още един и на Антъни, след което подаде торбата на Николас.

— Погледни вътре.

Николас взе торбата. Беше най-обикновена, от някаква черна тъкан, като грубо тъкана вълна на пипане и се стягаше с кожена каишка. И беше празна. Николас я върна на Накор и каза:

— Вътре няма нищо.

Накор бръкна и извади гърчеща се змия. Очите на Антъни се разшириха, а Николас се дръпна.

— Но това е пепелянка!

Накор махна с ръка и отвърна:

— Това ли? Най-обикновена пръчка.

В ръката му наистина имаше най-обикновена пръчка. Той я прибра в торбата и я подхвърли на Николас. Младежът я огледа внимателно и възкликна:

— Но тя е празна! Добре де, как го направи това?

Накор отново се ухили.

— Лесно е, стига да знаеш номера.

Антъни поклати глава.

— Той прави много впечатляващи неща, но въпреки това твърди, че нямамо магия.

Накор кимна.

— Може би някой ден ще ти го обясня, магьоснико. Пъг го знае.

— Днес май всички са решили да ми говорят за Пъг — каза Николас.

— Той се е превърнал в нещо като легенда тук. В Звезден пристан — също. Беше си отишъл преди аз да отида в общността.

— Е, човек не може да е член на нещо прекалено дълго — каза Николас. — Заминал си е оттам преди осем години.

Антъни се усмихна.

— Страхувам се, че съм твърде младши магьосник. Майсторите смятаха, че...

— Майстори! — изсумтя Накор. — Ония самодоволни глупаци Корш и Ватум! — Исаланецът поклати глава и седна до Антъни. — Точно заради тях напуснах Звезден пристан. — Обърна се към Николас и посочи Антъни. — Това момче е доста надарено, но е от тези, които глупаците му с глупаци наричат „низши“ магьосници. Ако бях останал, щях да го направя един от моите Сини ездачи! — Ухили се на Антъни и каза: — Ама и аз ги забърках едни там, нали?

Антъни се засмя и Николас отново забеляза, че не изглежда по-голям от него самия и Хари.

— Вярно е. Сините ездачи сега са най-популярната фракция в Звезден пристан и борбите са много жестоки...

— Борби!? — възкликна Николас. — Борби между магьосници?

— Кавги между учениците, по-скоро — уточни Антъни. — Има няколко по-стари чираци, които се наричат „Ръката на Корш“ — въпреки че на него това не му харесва много, — и те често предизвикват крамоли из кръчмите на Звезден пристан. Не че нанасят кой знае какви щети — учителите не биха го позволили, — но от време на време се стига до пукнати глави. — Той въздъхна. — Аз не се задържах толкова дълго, че да се вълвека в „политиката“. Много трудно ми вървеше учението. Затова всъщност ме изпратиха тук след молбата на херцог Мартин — защото не ме бива много като магьосник.

Накор поклати глава и направи физиономия.

— Ако не си като тях, толкова по-добре. — Стана. — Аз ще прескоча до гората да потърся някои неща. Ще се видим на вечеря. А ти сложи от твоите мехлеми на крака на момчето, за да е по-добре утре.

— Имам някои неща, които може да помогнат — каза Антъни.

Без повече приказки Накор се измъкна от градината и остави магьосника и скуайъра сами.

— Не съм познавал по-странна личност от него — каза Николас.

— Срещал съм странни особи в Звезден пристан, но с Накор не може да се сравни никой — отвърна Антъни.

— Той беше ли от учителите ти в Звезден пристан преди да напуснеш?

Антъни поклати глава.

— Не съвсем. Всъщност не знам какво точно правеше той там, освен да създава грижи на Ватум и Корш. Както разправяха, дошъл един ден с писмо от принц Боррик и с твърдението, че Пъг му казал да отиде в Звезден пристан. Задържа се там три-четири години и вършеше разни странни неща, но най-вече привличаше много ученици към възгледа, че всеки обикновен човек може да се научи на магията — или по-точно на онова, което той нарича „номера“ — и че магьосниците не били особено умни хора, след като не могат да разберат това. — Антъни въздъхна. — Аз самият повечето време си имах проблеми и не обръщах много внимание на тези спорове. Бях съвсем нов и видях Накор само два-три пъти на острова.

— Вярно ли е, че са те пратили тук, защото не си много добър? — попита Николас.

— Така предполагам — отвърна Антъни. — Там имаше много по-надарени ученици от мен, а и немало завършени магьосници.

Лицето на Николас помръкна.

— Нали се сещаш, това е почти оскърбление.

Антъни се изчерви.

— Не бях го помислял.

— Не исках да те унизя, Антъни — каза Николас. — Ти може би си по-талантлив, отколкото си мислиш. Така поне твърди Накор — добави той бързо. — Но братът на краля ги е помолил за магьосник, за да заеме службата на някогашния учител на Пъг. Трябвало е да пратят един от най-добрите.

Антъни стана.

— Сигурно. — Държеше се малко сковано, потиснат от смущение, както и от обида. Изчерви се малко и каза: — Всъщност боя се, че в Звезден пристан не смятат, че дължат особена лоялност към Кралството. Ако Пъг все още беше там, щеше да е различно, след като е братовчед на краля и прочие, но както стоят нещата сега, Корш и Ватум имат силно влияние сред учителите, а те двамата са от Кеш. Струва ми се, че биха искали да държат Звезден пристан колкото се може по-встрани от политиката от двете страни на границата.

— Това може би е добра идея, но все пак е невъзпитано — каза Николас.

— Защо не дойдеш с мен? — каза Антъни. — Имам някои мехлеми, които може да ускорят оздравяването ти. Най-малкото няма да навредят.

Николас тръгна след младия маг. Отново съжали, че момичетата ги няма.

Седмиците се нижеха със смайваща бързина. Всеки ден беше запълнен със задачи от съмване до мръкване и Николас установи, че трескавата бързина, с която трябва да се справя с работата си, му помага. Това, че беше непрекъснато зает, го лишаваше от възможността да се отдава на мрачен размисъл, навик, наследен от баща му. Напрегнатото му ежедневие, свързано с непрекъснато бързане или с физическо напъгане, закаляваше и младежкото му тяло. Той бе пъргав и здрав още от малък поради ездата и упражненията по фехтовка, но сега към ловкостта му се добавяше и повече физическа сила. Първия ден, когато се наложи да мъкне тежковъоръжение, да го почисти и след това да го връща в оръжейната, му се стори, че ще умре. Сега можеше да носи два пъти повече товар, без да изпитва почти никакво напъгане.

Работата като че ли се отразяваше добре и на Хари, въпреки че приятелят му не пропускаше да се оплаче при всяка възможност. За трите седмици, откакто бяха пристигнали в Крудий, на двете момчета не им беше оставало много време да са с Маргарет и Абигейл, въпреки че Хари намираще повече време от Николас. Доставяше му удоволствие да закача принца заради копнежите му по младата

придворна дама и понякога успяваше да го ядоса не на шега. Но повечето време така или иначе бяха улисани в безкрайните си задължения. До този момент Николас беше успявал да остане с Абигейл само в следобедите на шестък и за негово горчиво разочарование Марк винаги се оказваше наблизо.

Хората в Крудий се държаха с момчетата от Крондор всеки по свой начин. Кухненският персонал беше дружелюбен, другите слуги проявяваха сдържана почтителност. По-младите слугинчета гледаха на Хари със смесица от насмешка и боязън, други пък се заглеждаха в Николас с открито възхищение, което в известна степен го смущаваше. Мечемайстор Чарлз беше интересна личност, но винаги се държеше и говореше с него официално и хладно. Факсън беше открит и дружелюбен и Николас намираще в негово лице добър събеседник. Накор и Гуда рядко се мяркаха пред очите му — двамата като че ли все си намираха нещо, което да ангажира времето им в града или околните гори. Постепенно чувството за нещо чуждо, което принцът бе изпитал при пристигането си, започна да изчезва и макар Николас все още да не можеше да приеме Крудий като свой дом, той му ставаше близък. А Абигейл запълваше повече мислите му от всяко друго момиче, което беше познавал. В редките моменти, когато му се случеше да остане насаме с нея, без Марк да се мотае наоколо, тя се държеше с него много мило и топло и след това той оставаше с противоречивото чувство, че се е държал като пълен глупак, но пък и че на нея компанията му ѝ е приятна.

Близо месец след приема в чест на пристигането им Николас и Хари отново седяха на вечеря с херцога. Тъй като бяха членове на домакинството, събитието не беше необичайно, но сега за пръв път, откакто бяха дошли в Крудий, момчетата се оказаха достатъчно свободни от задължения, за да могат да се хранят заедно с останалите. Седяха в края на дългата маса, далече от херцогското семейство и не можеха да чуват нещо повече от откъслечни реплики от разговора. Присъстваше не само дворът, но и няколко по-важни представители на гилдии, насядали до херцога. Гостуващите изкупвачи и търговци бяха настанени на други маси в залата.

Николас седеше и гледаше захласнат Абигейл, която като че ли слушаше доста разсеяно онова, което ѝ говореше Марк. Тя също така

поглеждаше често към Николас и когато погледите им се срещнеха, се изчервяваше и свеждаше очи.

— Харесва те — каза Хари.

— Ти откъде знаеш?

Хари отпи от бокала си и се ухили.

— Непрекъснато гледа насам.

— Сигурно съм й смешен нещо — отвърна с безпокойство Николас.

Хари се засмя.

— Като имаме предвид колко си приличате двамата с Марк, както и че вие сте единствените момчета, на които тя изобщо обръща внимание, бих казал, че по-скоро е някакво предпочитание. — Той потупа приятеля си по рамото. — Харесва те бе, тъпак.

По време на вечерята на двете момчета се наложи да разменят банални любезности с двамата седящи до Николас младежи. Единият се оказа търговец на скъпоценни камъни, който искаше да подготви експедиция в района на планините Сиви кули: твърдеше, че там имало останали залежи на скъпоценни камъни, все още неизкопани от джуджетата рудари, както и от хора. Николас знаеше, че младежът ще остане разочарован. Кралството нямаше никакви претенции отвъд подножията на Сиви кули; търговецът на скъпоценности трябваше да се договаря с Долган, краля на западните джуджета, в едно село на име Калдара, което се намирало на около седмица или повече път във вътрешността на континента.

Другият беше търговец от Квег. Беше докарал за продан скъпи коприни и редки благовония и беше задържал момичетата през по-голямата част от следобеда да им показва стоката си, така че Николас не беше успял да ги види. Маргарет си падаше повече по ловните кожени дрехи и прости туники, също като майка си, макар че на дворецов съвет си обличаше полагащите се за ранга ѝ дрехи. Но Абигейл и дъщерите на знатните градски търговци бяха накупили достатъчно от стоката на търговеца, за да му осигурят изгода от пътуването дотук преди да продължи за Карс и Тулан.

Търговецът се казваше Вазарий и нещо в него дразнеше Николас. Сигурно беше от начина, по който поглеждаше към Маргарет и Абигейл, начин, който принцът не можеше да нарече другояче, освен „алчен“. Когато Николас го улови в това, онзи само извърна очи от

момчетата и му се усмихна все едно че просто се е оглеждал из залата.

След вечерята търговците се струпаха около херцога и херцогинята да се сбогуват. Николас забеляза, че докато повечето се стараят да привлекат вниманието на Мартин, Вазарий бърби мазно-мазно с Чарлз и Факсън.

Тъкмо се нахрани да го каже на Хари, когато към тях се приближи Марк и им каза:

— Утре ще ходим на лов. Пригответе всичко, което ще ни трябва. Вземете двама слуги да ви помогнат.

Николас стана, Хари също се изправи и едва прикри прозявката си. Тръгнаха към изхода и махнаха на двама от слугите да излязат с тях. Николас се обърна и забеляза, че Абигейл се е загледала към него. Тя му махна с ръка да му пожелае лека нощ, а Николас видя, че Марк я гледа с кисела физиономия. Принцът се подсмихна и се почувства по-добре от всякога, откакто бе дошъл в Крудий.

Отне им почти цял час да привършат организирането на екипировката за лова. Щяха да отсъстват само за два-три дни, но щяха да са шестима — Мартин, Марк, Николас, Хари, Гуда и Накор — така че трябваше да се осигурят доста провизии. След като се посетиха малко, без да знаят какво да правят, момчетата оставиха на опитните слуги да се заемат с нещата и повече гледаха отстрани, освен когато се стигна до оръжието: двамата скуайъри знаеха, че те отговарят за този избор, а вече имаха добра представа какво ще им трябва на Мартин и Марк. Също като баща си, Марк беше отличен стрелец и предпочиташе дългия лък.

Когато всичко беше готово, Николас и Хари се върнаха в залата и принцът отиде при херцога. Мартин свърши разговора си с един от търговците и каза:

— Да, скуайър?

— Всичко е готово за утре, ваша светлост — докладва Николас.

— Добре. Нямам повече нужда от теб за тази вечер, скуайър. Тръгваме утре призори.

Николас се поклони и си тръгна, оставяйки Мартин с гостите. Хари, изглежда, също беше освободен, защото се забърза през залата

към принца.

— Къде отиваш?

— Мислех да си легна. Утре ставаме много рано.

— Лейди Маргарет спомена, че ще се поразходи в градината.

— Ами добре, отивай там тогава — каза Николас. — Сега ти е паднало.

Хари се ухили.

— И Абигейл ще е с нея.

— Ама какво чакаме тогава?

И без капка благоприличие двете момчета изхвърчаха от залата и само дето не хукнаха по коридора.

Когато момчетата взеха на бегот трите стъпала към градината на принцесата, Маргарет и Абигейл се спогледаха и се усмихнаха. Усмивката на Маргарет беше самоуверена и насмешлива; тази на Абигейл — свенлива и доволна.

Двете момчета заковаха на място и се поклониха много изискано. Николас се ухили самоуверено и каза:

— Добър вечер, дами.

— Добър вечер, скуайър — отвърна Маргарет.

— Добър вечер, ваше височество — отзова се тихо Абигейл.

Двете момчета тръгнаха до тях, Николас до Абигейл, а Хари — до Маргарет. Момчетата помълчаха малко, след което и двамата заговориха едновременно. Момчетата се разсмяха, а момчетата видимо се смутиха. Отново настъпи неловко мълчание, след което Хари и Николас отново проговориха едновременно.

Маргарет каза:

— Вие двамата като че ли не можете да живеете разделени, но защо все пак не дойдете ето тук с мен, скуайър Хари.

Хари погледна към Николас и погледът му беше смесица от изненада, удоволствие и паника, когато Маргарет го хвана уверено за ръка и го поведе към една малка пейчица до разцъфналите рози.

Николас и Абигейл бавно продължиха до другия край на градинката и седнаха на друга пейка. Абигейл тихо промълви:

— Изглежда, се приспособявате към живота с нас, ваше височество.

— Тук съм скуайър, милейди — отвърна Николас, изчерви се и добави: — Мисля, че... ми харесва. Донякъде. — Загледа се в нея, удивен от деликатните черти на лицето ѝ, почти като кукленски. Кожата ѝ беше чиста и гладка, без обичайните петънца, присъщи за момичетата на нейната възраст. Беше сигурен, че никога не е виждал толкова големи очи. Косата ѝ беше прибрана назад със сребърно венче и падаше до раменете ѝ като водопад от златиста коприна. Той сведе поглед и промълви: — Някои неща тук ми се струват много по-хубави от други.

Тя се изчерви и сведе очи, но после се усмихна и каза:

— Много ли работа ви възлага Негова светлост? От седмици не можем с вас да си кажем повече от десетина думи.

— Работата наистина е много — отвърна Николас, — но честно казано, ми е по-интересно, отколкото да ходя на уроци или да стоя с бащината ми свита като статуя на непрекъснатите паради, представяния и приеми в Крондор.

— Аз бих си помислила, че такъв живот е чудесен — отвърна тя леко разочаровано. — Не мога да си представя нещо по-възхитително от това да бъда представена в двора на баща ви или в кралския двор. — Изрече го с широко отворени очи и съвсем искрено. — Великите лордове и красивите лейди, посланиците от далечни земи... всичко това ми звучи удивително. — Цялата сияеше.

— Е, живописно е повечето пъти. — Всъщност всички дворцови задължения бяха за него пълна скука. Но беше сигурен, че Абигейл не би искала да го чуе, а точно в този момент последното, което можеше да си позволи, бе да я разочарова. Тя го гледаше с толкова широко отворени очи, че му се струваше, че ще пропадне в тях. Дори се насили да си поеме дъх, защото през последните няколко мига беше забравил да диша.

— Навярно някой ден ще можете да посетите Крондор или Риланон.

От възхитено изражението ѝ стана примирено.

— Аз съм дъщеря на барон от Далечния бряг. Ако стане, както го иска татко, скоро ще бъда вретена да се омъжа за Марк; ще бъда стара жена с деца преди да имам възможност да посетя Крондор, а Риланон сигурно никога няма да мога да видя.

Николас не знаеше какво да отговори. Знаеше само, че гърлото и стомахът му се стегнаха болезнено, щом тя спомена за женитба с Марк. Накрая каза:

— Не си длъжна.

— За какво? — попита тя с плаха усмивка.

— Да се омъжваш за Марк, ако не искаш — отвърна той неловко.
— Такова нещо баща ти не би могъл да ти заповяда.

— Но може да ми направя живота тежък, ако откажа — промълви тя и го погледна изпод невероятно дългите си мигли.

Николас вдървено хвана ръцете ѝ.

— Аз бих могъл да...

Очите ѝ се вдигнаха към неговите и тя прошепна:

— Какво, Ники?

Думите сякаш го задавиха.

— Бих могъл да помоля татко да...

— О, Ники, ти си чудесен! — Абигейл го прегърна през врата и придърпа лицето му към своето.

И Николас изведнъж усети, че го целуват. Не беше и подозирал, че една целувка може да е толкова мека, чувствена и сладка. Устните ѝ докоснаха неговите, а дъхът ѝ беше като аромата на рози. Той се отзова на целувката и главата му се замая. Притегли я към себе си и тялото му пламна, щом усети мекотата ѝ под ръцете си. А тя сякаш се разтопи в него, отпусната в прегръдката му.

След което се дръпна рязко.

— Марк! — прошепна Абигейл и докато Николас се съвземе, нея вече я нямаше. Той примигна объркано, все едно че някой му беше излял ведро ледена вода на главата. Миг след това изникна Марк — бе влязъл в градината по задните стъпала, към футболното игрище. Николас беше толкова замаян от целувката, че не бе усетил появата на братовчед си.

Щом Марк видя Николас на пейката, лицето му помръкна.

— Как си, скуайър? — каза той хладно.

— Добре, Марк — отвърна Николас много раздражено.

— Лейди Абигейл не е тук, така ли?

Николас усети, че не му харесва начинът, по който го гледа Марк, а още по-малко му хареса, че го чу да споменава името ѝ.

— Не, не е тук.

Марк се озърна.

— Но освен ако не си започнал да носиш нейния парфюм, е била тук допреди малко. — Присви очи и го попита: — Къде е тя?

Николас стана.

— Отиде натам.

Марк закрачи по алеята. Николас тръгна след него. Стигнаха до другия край на градината и видяха Хари. Скуайърът от Лъдланд се беше изчервил свирепо.

— Предполагам, че си забавлявал сестра ми — каза Марк.

Лицето на Хари стана мораво.

— Не съм сигурен. — Извърна поглед към замъка — посоката, в която явно бяха избягали двете момичета, и добави: — Тя е изключително момиче.

Марк изгледа мрачно и двамата.

— Надявах се, че сами ще съобразите как стоят нещата тук, но явно не сте. Е, ще трябва да ви ги обясня аз тогава. — Посочи с пръст Хари и каза: — Сестра ми, разбира се, може сама да се погрижи за себе си, но тя е предназначена за по-големи неща от някаква си безсмислена връзка със синчето на един дребен граф.

Лицето на Хари стана пурпурно и очите му заблестяха от гняв, но си замълча.

Марк извърна очи към Николас.

— А колкото до теб, братовчеде... Абигейл едва ли има нужда от едно глезено дворцово момче, което да ѝ разбие сърцето и после да я изостави, щом се върне у дома. Ясно ли е?

Николас пристъпи към него.

— Слушай, Марк, това, което аз правя в свободното си време, когато твоят баща не ми е възложил задачи, си е моя работа. А с кого ще избере Абигейл да си прекарва времето, си е нейна работа.

Двамата братовчеди изглеждаха на ръба да се сбият, но Хари застана между тях.

— Няма да е от полза за никого, ако се сбиеете. — Самият той изглеждаше готов да го направи, защото изгледа много предизвикателно Марк. — Херцогът няма да остане доволен, ако го разбере, нали?

Марк и Николас го изгледаха изненадано. Марк преглътна и каза:

— Тръгваме призори, скуайър. Погрижи се всичко да е готово.

Обърна им гръб и вдървено се отдалечи.

— Този ще ни създаде неприятности — въздъхна Николас, загледан след братовчед си.

— Ти си този, който вече създаде неприятностите — отвърна Хари.

— Но тя не го обича — каза Николас.

— Охо, тя ли ти го каза?

— Не точно с тези думи, но...

— Ще ми разкажеш, докато се връщаме. Трябва да се приготвим за утре.

Тръгнаха и Николас рече:

— Тя не иска да остава тук с Марк. Това поне е сигурно.

Хари кимна.

— А ти смяташ да си я заведеш в Крондор, така ли?

— Че защо не? — отвърна разпалено Николас.

— Много добре знаеш защо — каза Хари. — Защото ще те оженят за някоя принцеса от Ролдем или за дъщерята на някой херцог, или за някоя принцеса на Кеш.

С гняв и трепет от целувката на Абигейл, която все още усещаше на устните си, Николас отвърна:

— А ако не пожелае?

— А ако кралят ти заповяда?

Николас стисна устни, но не отвърна нищо. Заболя го от безсилие — от това, че бяха прекъснали прегръдката му и че не можеше да удари Марк с юмрук в лицето. Накрая попита:

— А Маргарет какво толкова направи, че така се беше изчервил?

Хари отново почервеня.

— Тя е... удивителна. — Пое си дълбоко дъх. — Отначало ме попита как се целували мъжете в Крондор, а после ме помоли да ѝ покажа. И така, полека-полека... — Бузите му направо пламнаха. — Тя стана много дръзка и... — Замълча за миг, след което изломоти: — Николас, тя ме попита дали някога съм бил с жена!

— О, не!

— Да бе! А след това...

— Какво?

— След това ме попита как е!

— О, не!

— Не те лъжа! Престани да ми го повтаряш. Попита ме.

— И ти какво й каза?

— Казах й какво е.

— И тя?

— Ами тя ми се изсмя! След което ми каза: „Когато наистина научиш за какво става дума, скуайър, ела да ми го обясниш. Любопитна съм.“ После пак почна да ме целува и така се натискаше в мене, че щях да се пръсна! А после дотича Абигейл, каза, че Марк е тук, и двете избягаха.

— Удивително — отбеляза Николас и гневът и безсилието му се стопиха пред удивлението му от необикновената му братовчедка.

— Такава е тя — каза Хари.

— Още ли смяташ, че си влюбен в нея? — попита го закачливо Николас.

— Повече от всякога, но...

— Какво?

— Твоята братовчедка Маргарет наистина ме плаши.

Николас се засмя и му пожела лека нощ, но когато се прибра в стаичката си, потъна в сладък спомен за мека прегръдка, нежен парфюм и най-възхитителните очи на света.

ГЛАВА 6

НАБЕГ

Мартин им даде знак.

Групата спря, а той се обърна и каза:

— Изчакайте ме тук. Има нещо напред.

Момчетата се зарадваха от спирането. Краката им бяха отекли от това ходене. Бяха оставили покрайнините на Крудий зад гърба си още призори. Мартин беше решил този път да научи градските момчета да познават леса и затова през целия път вървяха пеш. Крайната им цел беше на още един ден път пеша, до бреговете на река Крудий. Зачакаха с Накор и Гуда, докато Мартин и Марк се отдалечиха още малко напред и изчезнаха безшумно сред дърветата.

— Как го правят това? — попита Николас.

Майстор-ловецът Гарет — принцът се бе запознал с него предния ден — отвърна:

— Чичо ти е бил отгледан от елфите, както и от монасите на абатството Силбан, които го намерили, а той научи Марк и мен на всичко, което знаем за гората.

Накор махна разсеяно с ръка към дърветата и каза:

— Някой ни следи.

Гуда, чиято десница също така разсеяно лежеше на дръжката на меча му, допълни:

— От половин час.

Никой от двамата не изглеждаше притеснен. Николас се озърна учудено, а Хари каза:

— Аз не виждам нищо.

— Защото не знаеш накъде да гледаш — каза нечий глас вляво от тях.

Между дърветата се появи млад мъж — походката му беше също толкова безшумна като на Мартин и Марк.

— И освен това не беше половин, а близо цял час — добави младежът.

Беше облечен в кожена туника и панталони боядисани в тъмнозелено. Косата му беше руса, но не светла като на Антъни, а по-скоро слънчевозлатиста. Висеше до раменете му, но отстрани беше отрязана и откриваше ушите му, които изглеждаха почти човешки, само дето им липсваше мекото отдолу. Очите му бяха сини, но някак твърде светли, а движенията му издаваха мощ, въпреки крехката му фигура.

После той се усмихна широко, съвсем детински, и каза:

— Това е игра между Мартин и нас.

— И „нас“ ли? — учуди се Николас.

Младежът даде знак, откъм дърветата се появиха още три фигури и Николас възкликна:

— Елфи!

Младият мъж кимна.

— Аз съм Калис.

Тримата елфи застанаха мълчаливо наблизко, после единият рязко се обърна, а от гората се появиха Мартин с Марк. Марк каза с усмивка:

— Не си въобразявайте, че сме се подвели по лъжливата следа, нали?

Мартин взе да прави някакви съвсем леки жестове с ръце, а елфите закимаха. Гарет прошепна на Николас и останалите:

— Те си имат език на ръцете и когато поискат, почти не употребяват думи.

После Мартин заговори на глас.

— Това е Николас, син на моя брат Арута, и неговите приятели Хари от Лъдланд, Накор исаланеца и Гуда Буле от Кеш.

Калис се поклони и рече:

— Поздрави. За Елвандар ли сте тръгнали?

Мартин поклати глава.

— Не. Гарет вчера се върна в замъка и ни донесе вестта, че сте на юг от реката, и аз реших, че това е добър повод, докато сме на лов, да ви представя племенника си. В бъдеще може би ще доведе някой път Николас в двора на Елвандар.

— И мен — рече Накор.

Калис се засмя, почеса се по слепоочието и ръката му отметна дългата му коса.

Мартин се понамръщи, но Накор каза:

— Никога не съм си говорил с Тъкач на заклинания и бих искал да се срещна с такъв.

Калис и Мартин се спогледаха, но Накор продължи:

— Да, знам за вашите Тъкачи на заклинания, и не — не съм магьосник.

Другите трима елфи замръзнаха за миг, а Калис се ухили:

— Щом не си, откъде знаеш толкова много?

Накор сви рамене и отвърна:

— Просто внимавам, когато хората около мен си бъррят. Ако си мълчи, човек може много да научи. — Бръкна във вечната си торба и каза: — Искате ли портокали?

Извади четири плода и ги подхвърли на Калис и тримата елфи.

— Благодаря — каза Калис. — Не съм ял портокал откакто за последен път гостувах в Крудий.

Другите елфи опитаха портокалите и кимнаха благодарно на Накор. Хари въздъхна:

— Дали ще разбере някой ден как ги събираш толкова портокали в тази торба.

Накор отвори уста да му отговори, но Николас го прекъсна:

— Знам, знам. Това е номер.

Накор се засмя.

— Може би ще ви покажа някой ден как става.

— Защо кралицата ви е пратила на юг от реката? — попита Мартин.

— Поотпуснахме се в последно време с нашите патрули, лорд Мартин — каза Калис. — Твърде дълго продължи мирът по границите ни.

— Някаква беда ли? — изведнъж настръхна Мартин.

Калис сви рамене.

— Не че е нещо сериозно. Една банда моредели прекоси границите ни на изток от реката преди няколко месеца, замина бързо на юг, но не навлязоха в земите ни, така че ги оставихме на мира. — Николас знаеше за тъмните братовчеди на елфите, наричани „Братството на Тъмната пътека“. Последното им надигане бе съкрушено в битката за Сетанон. — Татар и останалите заклинатели споменават за бледо ехо от тъмни сили, но не усещат нещо, което да ни

заплашва пряко. Така че просто поусилихме патрулите и излизаме по-надалече от дома, отколкото преди.

— Нещо друго?

— Донесоха ни наскоро за някаква странна поява близо до новото ви укрепление при Барран до река Содина. В устието на реката преди няколко седмици е спряла лодка. През нощта. Намерихме следи в калта — от лодката и от човешки стъпки.

Мартин помълча замислен.

— Едва ли са били контрабандисти — каза Мартин. — Те не биха се осмелили да слязат толкова близо до гарнизон. Освен това никой не върти търговия толкова далече на север.

— Да са съгледвачи? — вметна Марк.

— Но на кого? — попита Николас.

— Нямаме съседни на север — каза Мартин. — Освен таласъми и моредели. А след Сетанон те се усмириха.

— Не съвсем — каза Калис. — Имахме няколко малки сражения по северните граници на Елвандар.

— Отново ли се подготвят за нашествие? — попита Мартин.

— Не може да се разбере — отвърна Калис. — Като че ли в действията им няма определен замисъл. Татко обиколи по онези места и смята, че са най-обикновени преселения поради лоша реколта или битките между клановете им. Той извести джуджетата на Камен връх, че скоро може да се сдобият с нежелани съседи.

Николас изведнъж се сети: това беше внукът на Мегар и Магя! Баща му беше самият Томас, легендарният войн от Войната на разлома.

Мартин кимна.

— Значи трябва да пратим вест и на Долган, че могат да се опитат да се върнат и в Сивите кули. Над трийсет години минаха от големите преселения; моределите може да са решили да се върнат в изоставените си земи.

— Трийсет години не е много дълъг срок за елфите — отбеляза Гарет.

— Едно завръщане на Тъмните братя в Сивите кули и Зеленото лоно може да ни отвори големи неприятности — каза Марк.

— Ще известим също и командира на гарнизона в Джонрил — рече Мартин. — Ако Тъмните братя вдигнат селища в Зеленото лоно,

всички кервани от Карс до Крудий ще са застрашени.

Марк се озърна.

— Може би ще трябва да се подготвим за нощувка, татко. Стъмва се вече.

— Калис, ще останете ли с нас? — попита Мартин.

Калис погледна небето, увери се, че се стъмва, погледна мълчаливо тримата си спътници, които според Николас стояха неподвижни като статуи, и отвърна:

— Ще се радваме да споделим огъня с вас.

Мартин се обърна към Николас и Хари.

— Скуайъри, хващайте се да съберете дърва, докато още се вижда. Ще нощуваме тук.

Хари и Николас се спогледаха, но решиха, че е по-добре да не питат как се събират дърва — наоколо бе пълно със сухи клони и паднали дънери. Николас почна да дърпа един изгнил дънер, но нечия ръка го хвана за рамото. Николас едва не подскочи, обърна се и видя зад себе си Марк, който му подаде брадвичка.

— Така сигурно ще ти е по-лесно, отколкото да се опитваш да чупиш клоните със зъби — рече той и подаде още една на Хари.

Николас се почувства много глупаво и след като Марк се върна при другите, процеди през зъби:

— Някой ден наистина ще го намразя.

Хари се хвана да сече клоните.

— И той май не те обича много.

— Вече ми се върти в главата дали да не взема Абигейл и да се върна в Крондор с Амос.

Хари се разсмя.

— О, какво ли не бих дал да съм муха на стената, когато обясниш това на баща си.

Николас замълча и почна да сече ядосано дънера. Когато събраха по един наръч, отнесоха дървата на поляната при другите. Мартин, който вече беше запалил огъня с клечки и сух мъх, хвърли няколко клона върху пращящите пламъчета и каза:

— Добре, за начало е чудесно. Донесете още три пъти по толкова и ще имаме достатъчно за през нощта.

Оцапаните и запотени скуайъри едва потиснаха въздишките си, върнаха се при дънера и отново почнаха да секат.

Часовият се наведе от кулата. Нещо се движеше по водата от устието на залива. Постът му на върха на фара на Дългия нос беше най-важният пост в херцогството, тъй като Крудий беше по-уязвим откъм морето, отколкото от друго място — тежък урок, научен с цената на големи страдания през годините на Войната на разлома. Цураните тогава бяха опожарили половината селище с по-малко от тридесет души.

Шест ниски сенки безшумно се плъзгаха по водата. Лодки! Всяка беше с по дузина гребци, а още по една дузина стояха по средата въоръжени и готови за нападение.

На войника бе заповядано да хвърли в огъня едно гърне със специален прах, от който пламъците щяха да станат кървавочервени; след това трябваше да удари гонга — сигнал, че в залива влизат нападатели! Но когато се обърна, една тънка корда с тежест на края изсвистя и докато часовият направи една крачка, вратът му беше прекършен.

Убиецът се беше скрил под прозореца на кулата, присвит под една от опорните греди, която се подаваше само на няколко пръста от каменния зид. Той бързо се изкатери през прозореца и свали металните котки, с чиято помощ се беше изкачил по стената. Спусна се бързо по витото стълбище, като мимоходом уби още двама стражи. Тримата служеха всяка нощ в кулата, а долу в караулката имаше още трима. Щом стигна до караулката, убиецът завари три трупа, проснати на масата, а през вратата вече излизаха две облечени като него в черно фигури. Тримата убийци закрачиха по тясната ивица суша, водеща от града до фара. Единият от черните главорези погледна към залива. След първите шест влизаха още дузина лодки и скоро набегът щеше да стане съвсем сериозен. Сигнал за тревога все още нямаше и всичко вървеше според плана.

Към сушата Дългия нос се уширяваше, с нисък пристан от едната страна и дюкянчета и складове от другата. Покрай кея над притихналата вода лениво се полюшваха корабчета, а пазачите им дремеха по палубите. Една врата се отвори и навън излезе с клатушкане последният посетител на крайбрежната гостилница. Преди да е направил и две крачки, той естествено бе мъртъв, както и

гостилничарят, който го беше завел до вратата. Един от тримата убийци надникна вътре и жената на стопанина издъхна прободена от ловко метнатата кама преди да разбере, че на прага стои непознат, а не мъжът ѝ.

Щяха да подпалят кейовете и да унищожат закотвените съдове, но по-късно. Сега това щеше да разбуди замъка, а за да успее набегът, гарнизонът трябваше да се вдигне на крак едва след като се отворят портите на цитаделата.

Тримата убийци стигнаха до главния пристан. Подминаха последния вързан с яки въжета кораб и забелязаха някакво движение при носа. Единият изпъна назад ръката си с ножа за мятане, готов да убие всеки, който дръзне да вдигне тревога толкова преждевременно, но позната чернодреха фигура им махна с ръка, прехвърли се през перилото и се спусна по въжето на кея. Пазачите на този кораб вече бяха мъртви до един. Четиримата продължиха на юг покрай кейовете до мястото, където лодките вече спираха. Там ги чакаха още двама в черно. Стояха настрана от въоръжените мъже, които слизаха от лодките — те бяха жалки мародери, чиято задача бе само една: да палят, убиват и грабят. Шестимата мъже в черно не изпитваха симпатия към разбойниците.

Но дори тези мъже с корави сърца отстъпиха боязливо, за да направят път на закачулената фигура в тъмен халат, която стъпи на пристана от последната лодка. Мъжът мълчаливо им посочи към замъка и четиримата черни убийци закрачиха нагоре по пътя към цитаделата. Задачата им бе да се прехвърлят през стените и да отворят портите.

Мъжът в халата махна с ръка и от основната сила се отдели малка група — тя беше избрана да нахлуе първа през портите.

— Помнете какво ви е заповядано — каза мъжът. — Само някой да наруши командите ми, лично ще му изтръгна дроба и ще го изям преди светлината да е напуснала очите му. — Усмихна се и дори най-коравосърдечния от мъжете го полазиха мразовити тръпки, защото зъбите му бяха изпилени и остри — един от отличителните белези на канибалите от Скашака. Главатарят отметна качулката и откри плешивата си глава. Масивното му чело изглеждаше уродливо, както и издадената му напред челюст. Ушите му бяха пробити и от тях до раменете висяха каишки от човешка плът с вързани по тях златни

фетиши. Златна халка красеше носа му, а светлата кожа на лицето му беше покрита с кървавочервени татуировки, от които сините му очи изглеждаха още по-стряскащи и ужасяващи.

Капитанът погледна към залива, където трябваше да се появи третата вълна лодки с още триста души. За третата вълна тишината беше последна грижа, защото докато дойдеше тревогата отдавна щеше да е вдигната.

Към него се приближи един мъж и каза:

— Капитане, всичко върви според плана.

— Тръгвайте — каза мъжът. — Портите ще са отворени. — После попита: — Всички ли са наясно със заповедите?

Мъжът кимна.

— Да. Могат да убиват старите и всички деца, които са твърде малки, за да оцелеят по пътя, но всеки, който е млад и здрав, трябва да бъде пленен, а не убит.

— А момичетата?

— Това не им харесва на хората, капитане. Малко изнасилване щеше да им дойде добре. То си е част от веселбата. Според някои — най-хубавата част — добави той и се ухили.

Ръката на капитана се стрелна напред и го стисна за яката.

— Вазарий, знаеш какво съм заповядал.

Блъсна го грубо настрани и посочи стоящите наблизко половин дузина мъже. Тънките сандали с кръстосани до коленете каишки бяха единствената защита за краката им в този студен за тях климат, а освен черните кожени ремъци, кръстосани на гърбовете и гърдите им, както и късите кожени препаски, нямаха никакво друго облекло. Стояха като вкаменени в студената нощ, пренебрегвайки всякакво неудобство. Бяха ловци на роби от гилдията в Дърбин и репутацията им можеше да вдъхне страх дори на най-закоравелите от бандата главорези на капитан Рендър.

— Много добре знам кой им го е втълпил в главите — каза Рендър. — Много си алчен за момичешка плът, за да стане от теб добър ловец на роби, квеганецо, така че запомни: само ако някоя от тези девиси бъде насилена, ще убия насилника, но ще клъцна и твоята глава. С твоя дял злато ще можеш да си купиш цяла дузина момиченца, стигнеш ли в Кеш. А сега се погрижи за хората си! — Блъсна

квеганския пират от пътя си и се обърна към останалите разбойници, стоящи готови за атака.

Вдигна ръка — знак за мъжете да пазят тишина. И те зачакаха да стигне до ушите им шумът на битката. Минутите затекоха тягостно. Най-накрая откъм цитаделата прозвуча сигнал за тревога. Пиратският капитан пусна ръката си и ордата главорези изрева и се затича към града. След още няколко минути пламъците озариха нощта.

Капитан Рендър нададе радостен вой, разбрал, че мирният доскоро Крудий потъва в хаос и разруха. Беше на върха на възторга си и като церемониалмайстор на дворецов пир ликуваше, че всичко се сбъдва според плана му. Извади сабята си и се затича след връхлитащите мъже, решен да вземе своя дял от кървавото пиршество.

Бриана отвори очи. Нещо не беше наред. Дете на Арменгар, който постоянно бе живял във война, тя бе свикнала да спи в пълно снаряжение със сабя в ръката още от девойче. Макар да беше вече на доста години, стана от леглото си с пъргавината на два пъти по-млада жена, измъкна сабята си от ножницата, окачена на стената до тоалетната ѝ масичка, и само в тънката си нощница и с разчорлени до раменете сиви коси скочи към вратата на покоите си.

Откъм коридора отекна писък. Бриана отвори вратата и веднага се дръпна назад, вдигнала сабята. Пред нея стоеше непознат мъж, насочил меча си право към нея. В коридора се разнесе дрезгав мъжки вик и закънтяха звуци на битка. Зад мъжа на прага застана друг, вдигнал факел, под чиято светлина се открояваше само силуетът на първия. Бриана отстъпи крачка назад и зачака.

Първият пристъпи напред: нисък мъж с високо подстригана руса коса, безумни сини очи под рунтавите вежди и още по-безумна усмивка.

— Ха! Някаква бабичка със сабя! — почти разочаровано възкликна той. — Много е стара за продан. Ще я убия. — И замахна с меча си. Херцогинята парира, сабята ѝ се плъзна покрай насоченото острие, проби защитата му и го поразил под мишницата с ловък и убийствен удар.

— Тя уби Харолд Малкия! — изрева мъжът, който държеше факела.

Покрай факлоносеца притичаха още трима мъже и се развърнаха. Бриана отстъпи, приковала поглед в средния, без да изпуска от око другите двама. Знаеше, че противникът в центъра най-вероятно ще предприеме лъжлива атака, докато истинският удар ще дойде от единия или и от двамата по фланговете. Единствената ѝ надежда беше, че тези хора може да не са обучени да се бият координирано и ще си пречат взаимно.

Точно както бе предположила, онзи в средата скочи напред и после отстъпи. Този, който беше от лявата ѝ страна — по-слабата, — замахна с широкия си къс меч за посичащ удар. Бриана се сниши под оръжието му, прониза го с върха на сабята си и щом краката му се подкосиха, хвана свободната му ръка, извъртя го и го тласна срещу десния си нападател.

Мъжът в средата издъхна втори, защото си бе въобразил, че ще бъде притисната от приятелите му и няма да забележи удара му. Сабята на Бриана изсвистя, прободе го в гърлото и той залитна назад, неспособен да издаде звук, и кръвта изригна от раната под брадичката му. Последният умря, докато се опитваше да се освободи от трупа на приятеля си — посичащият ѝ удар по врата го покоси мигновено.

Бриана свали дългата кама от колана на последната си жертва. Разбираще, че няма да ѝ остане време да навлече броня или да си вземе щит. Нападателят, останал пред вратата с горящия факел, гледаше по коридора, очаквайки, че тримата ще я довършат. Издъхна преди да му остане време да се обърне, за да се увери, че приятелите му са се справили.

Стените на коридора бяха озарени от яростни червени и жълти светлини и Бриана разбра, че другият край на коридора е пламнал. Чу се писък и тя обърна гръб на пламъците и се затича с все сила към стаите на дъщеря си — босите ѝ крака зашляпаха по каменните плочи.

Абигейл се беше свила на прага, нощницата ѝ висеше разкъсана от едното рамо. Очите ѝ се бяха разширили от страх. В краката ѝ лежеше мъртъв нападател, а до нея се беше свила Маргарет, стиснала дълга кама и готова да се защити. Пред нея стоеше ранен мъж и я гледаше предпазливо и Маргарет изобщо не се извърна към майка си, за да не го предупреди. Секунда след това мъжът издъхна, пронизан от камата на Бриана в гърба.

Маргарет грабна меча на убития и го надигна в двете си ръце да опита тежината му. Абигейл стана и Маргарет ѝ подаде камата.

Абигейл сведе очи към окървавеното оръжие, посегна да го вземе, но нощницата ѝ се смъкна от рамото и тя я притисна с две ръце към тялото си.

— По дяволите, Абигейл! Ще се грижиш за честта си после! Стига да оживееш за това!

Абигейл взе камата, а разкъсаната нощница падна до кръста ѝ. Тя прикри гърдите си с лявата си ръка, а с дясната стисна непохватно камата. После надигна тънката тъкан на нощницата си и се опита да се покрие.

Бриана посочи другия край на коридора и каза:

— Щом са стигнали дотук, значи вече са избили войниците по долните етажи. Ако успеем да се задържим в кулата, докато останалите от гарнизона си пробият път от войнишките бараки до цитаделата, може и да оцелеем.

Тръгнаха към южната кула на цитаделата, но преди да стигнат до средата на пътя, ги пресрещнаха половин дузина мъже. Бриана се спря и даде знак на дъщеря си и Абигейл да се върнат към покоите си, а тя самата остана да ги защити.

Маргарет направи само една крачка и спря, защото зад тях се появиха още мъже. Извърна се, застана с гръб до майка си и каза:

— Няма да можем.

Бриана се озърна през рамо.

— Ще се опитаме да ги задържим колкото може по-дълго.

Маргарет избута Абигейл от лявата си страна и ѝ каза:

— Те ще се опитат да ме нападнат от слабата страна. — Абигейл я погледна объркано. — От лявата ми страна! Не се бой за дясната си. Мушкай във всичко, което се опита да мине от лявата ти страна.

Изплашеното момиче протегна непохватно оръжието напред. Стискаше го толкова отчаяно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. С лявата си ръка придържаше разкъсаната нощница над гърдите си. Мъжете в двата края на коридора спряха извън обсега на сабите и зачакаха.

После тези, които бяха срещу Маргарет и Абигейл, отстъпиха встрани и пропуснаха напред трима едри мъже с черни маски. Водачът на тримата огледа жените и извика:

— Убийте старата, но младите да останат невредими!

Със смайваща бързина единият от тримата замахна отдолу нагоре и дългият черен камшик в ръката му изплющя и се изви като змия към дясната ръка на Маргарет, стиснала сабята. Тя инстинктивно изви китката си надолу, за да парира, но ремъкът се изви на спирала, стегна рязко ръката ѝ и тя изохка от острата болка. Грубата кожа се впи в китката ѝ и ловецът на роби дръпна рязко камшика. Маргарет беше силно момиче, но загуби равновесие и с писък полетя напред.

Бриана се извърна да разбере какво е станало с дъщеря ѝ и видя замръзналата от ужас Абигейл и Маргарет на каменния под. Бриана скочи напред и замахна със сабята, опитвайки се да отсече ремъка.

Маргарет се превъртя по гръб и викна на Абигейл:

— Срежи го!

И в същия момент видя как очите на Бриана се разшириха и разбра, че един от нападателите зад нея е използвал момента да я промуши в гръб.

— Аби! Срежи ремъка! — изпищя Маргарет, но приятелката ѝ се беше свила от ужас, притиснала гръб в стената.

— Майко! — изпищя Маргарет, когато видя как Бриана се срине на колене. Друг мъж пристъпи зад първия, хвана косата на херцогинята и дръпна главата ѝ назад за смъртен удар. Бриана извъртя сабята си и замахна силно назад. Мъжът, хванал косата ѝ, изрева, преви се на две и от ръцете му, стиснали слабините, бликна кръв.

Но този, който беше поразил Бриана пръв, не се поколеба. Измъкна мечата си и още веднъж го заби силно в гърба ѝ. После нечии груби ръце хванаха ръката на Маргарет, извиха я рязко назад и я принудиха да изтърве оръжието.

— Майко! — изпищя отново Маргарет, когато очите на Бриана се изцъклиха и тя рухна по лице върху каменните плочи.

Третият ловец на роби се втурна към Абигейл, хвана я за косата и грубо я вдигна, като я принуди да застане на пръсти. Тя изпищя от ужас, изтърва камата и заразмахва ръце. Нощницата ѝ се смъкна до кръста.

Мъжете завиха от възторг и се разсмяха дрезгаво, като видяха оголените ѝ гърди. Един от тях пристъпи към нея, прекрачвайки тялото на херцогинята, но водачът им извика:

— Само да я докоснеш, и си мъртъв!

Двама мъже повлякоха ритащата и драскаща Маргарет, надигнаха я от пода и бързо овързаха китките ѝ, след което стегнаха и краката ѝ, за да не може да рита. Онзи, който я беше хванал с дългия бич, пъкна дървена палка между каишките, стегнали китките ѝ, и накара другите двама да я вдигнат. Маргарет, също като Абигейл, се принуди да застане на пръсти и не можеше да окаже вече никаква съпротива. Главатарят на ловците на роби посегна и разкъса горницата на нощната ѝ дреха. Тя го заплю в лицето, но хрчката се залепи на черната му маска и той не реагира. Хвана превръзката на кръста, разкъса я, нощницата се свлече от тялото ѝ и Маргарет остана гола. Мъжът я огледа с опитно око. Докосна с пръсти малките ѝ гърди и прокара длан по плоския ѝ корем.

— Обърнете я! — нареди той на другите двама и те се подчиниха. Ловецът на роби прокара ръка по гърба ѝ и в това докосване нямаше никаква нежност. Оглеждаше я, както търговец на коне оглежда животно, изложено за продан. Опипа задника ѝ и прокара пръсти по бедрата ѝ, стегнати и мускулести от редовната езда и бягането. Накрая изпръхтя доволно и каза: — Тая не е хубавица, но под тази кадифена кожа се крие стомана. Има пазар за здрави момичета, които могат да се бият. Някои купувачи ги харесват зли и груби. Или може да си изкарва хляба, биейки се на арената.

После се извърна към Абигейл, даде знак и един от останалите мъже доразкъса нощницата ѝ и я свлече на пода. Мъжете се разсмяха одобрително, щом видяха тялото ѝ, а неколцина открито изказаха недоволството си, че не могат да си използват правото веднага.

Очите на водача им се плъзнаха по пицните ѝ форми и той каза:

— Виж, тази е необикновено красива. Ще ни донесе двайсет и пет хиляди златни екю, а може да стигнат и до петдесет, ако все още е девица. — Неколцина от мъжете се разсмяха, а други подсвирнаха при споменаването на сумата — невъобразимо голямо за тях богатство. — Увийте ги хубаво, за да няма по телата им никакви белези. Ако забележа и една драскотина, ще разбера, че не сте се погрижили добре за тях, и ще отрежа главата на този, който ги е наранил.

Другите двама разбойници измъкнаха две широки меки роби, скроени така, че да могат да се завързват над раменете и около врата, без да се налага да се освобождават ръцете и краката на пленничките. Абигейл заплака, а Маргарет продължи да се мятта, докато я увиваха.

Един от мъжете все пак опипа тялото на Абигейл, макар робата вече да ѝ беше навлечена и завързана, както се полага.

— Стига! — викна ловецът на роби. — Още малко и ще ти се доще нещо повече, и тогава ще трябва да те убия! — Посочи мъжете, блокирали изхода към кулата, и заповяда: — Довършете претърсването.

Мъжът на пода застана от болка и водачът го изгледа през рамо, докато привързваха ръцете на Абигейл за един кол.

— Нищо не може да се направи. Убийте го.

— Съжалявам, Дълъг Джон — каза един от приятелите му. — Твоя дял ще го изпием и ще споменем името ти. — След което нещо преряза гърлото на ранения. Докато животът напускаше очите на умиращия, този, който го бе доубил, изтри окървавения нож в туниката му и му каза дружески: — Сбогом. Ще се видим в ада.

От другия край на коридора притича един мъж и извика:

— Огънят идва насам!

— Тръгваме! — заповяда водачът.

И поведе бандата си с двете пленнички. Привързана за кола, чиито краища лежаха на раменете на мъжа пред нея и на втория отзад, и със спънати крака, Маргарет въпреки това продължи да се съпротивлява. Стисна здраво кола, изрита с все сила с два крака мъжа зад себе си и го отпрати на пода. Самата тя изгуби равновесие и се озова седнала върху каменните плочи и вдигнала очи нагоре. Водачът им извика:

— Носете я, ако трябва!

Двамата бързо овързаха и краката ѝ за кола и я понесоха, увиснала като ловна плячка. Щом я вдигнаха, тя можа да погледне назад по коридора и с очи, изпълнени със сълзи на гняв и мъка, видя майка си, проснала се по лице върху студения камък в локвата кръв около нея.

Нечие раздражено пъшкане пробуди Николас и той чу озадачения глас на херцога:

— Какво има?

Момчето се надигна и под сумрачната лунна светлина видя как Накор разтърсва Мартин за рамото.

— Трябва да тръгваме. Веднага!

Марк и останалите също се разбудиха, а Николас се пресегна и разтърси Хари. Очите на приятеля му моментално се отвориха и той каза стреснато:

— Какво става?

Накор посочи на югоизток и каза:

— Нещо лошо. Ето натам.

В нощното небе се виждаше някакво далечно сияние.

— Какво е това? — попита Хари.

Мартин вече беше станал и бързо събираше вещите си.

— Пожар.

Калис заговори бързо на тримата елфи. Единият кимна и тримата тръгнаха и се стопиха в сивотата на ранното утро. Калис се обърна към Мартин.

— Аз ще дойда с вас. Това може да има нещо общо с онези странни появи на чужди хора по реката.

Мартин само кимна и Николас видя, че вече е готов за път, както и Марк. Сръга бързо Хари в ребрата и му каза:

— Ако не скочим, ще ни оставят.

Двамата скуайъри набързо прибраха вещите си, но докато се приготвят, Мартин и Марк вече напускаха поляната, с Калис до тях. Гарет каза:

— Аз ще се погрижа да ви върна живи и здрави, но лорд Мартин не може да чака.

Николас го разбра. Небесното зарево бе запалило в очите на Мартин мрачна решимост. За да бъде един пожар толкова голям, че да освети небесата толкова, та да може да се види от половин ден разстояние, това предвещаваше някакво ужасно бедствие — било в лесовете около града, било в самия град.

Гуда и Накор изчакаха момчетата и след това петимата потеглиха. Гарет каза:

— Вървете в нишка по един след мен, всички. В тази тъмнина лесно можеш да се нараниш, ако свиеш настрани. Ако вървя прекалено бързо, кажете ми.

— Светлина искаш ли? — попита го Накор.

— Не — отвърна Гарет. — Факелът или фенерът няма да светят достатъчно, само ще ни пречат да виждаме.

— Имах предвид хубава светлина — каза дребният мъж, отвори неизменната си торба, извади от нея някаква топка и я подхвърли във въздуха. Вместо да падне, топката се завъртя и започна да свети, отначало бледо, а после с усилващ се блясък. В същото време започна да се издига, докато не застана на петнадесетина стъпки над главите им, осветявайки горската пътека на стотина крачки напред и назад.

Гарет погледна учудено синкавобелия предмет във въздуха, поклати глава и рече:

— Хитро. Да тръгваме.

Тръгна на леки ритмични отскоци и останалите се постараха да не изостават. Забързаха през дърветата, осветени от странното сияние. Николас очакваше, че бързо ще настигнат Мартин и другите двама, но не можаха.

Пътят им се превърна в низ от привидно несвързани картини на ярко осветената пътека, водеща в нощната чернилка и прекъсвана тук-там от случайни препятствия — дебел прогнил дънер, по който трябваше да се изкатерят, поточе, което да прескочат, или скална издатина, която да заобиколят. Все още изтощен след дългия преход предния ден и след прекъснатия сън, Николас отчаяно се бореше с порива си да помоли за почивка. Нервите му се бяха опънали от напрежение, а стомахът му се бе стегнал на възел от ужасни предчувствия.

Минутите се нижеха, станаха часове и по едно време Николас забеляза, че светлината на Накор е изчезнала и че цялата гора е потънала в бледосива мъгла.

Малко по-късно Гарет спря да починат и Николас се отпусна на ствола на едно дърво. Беше плувнал в пот, а лявото му стъпало пулсираше.

— Идва буря — разсеяно промълви той.

Гарет кимна.

— Да, скуайър. Ставите ме заболяха.

Мъглата изведнъж се вдигна и Хари каза:

— Вижте!

На югозапад към небето се вдигаше огромен димен стълб — белег за ужасно бедствие.

— Отишъл е поне половината град! — изпъшка Гарет.

После мълчаливо се надигна и отново затичаха.

Някъде по пладне стигнаха невисокия хълм, дялящ ги от цитаделата и града под нея, и когато се изкачиха на билото и погледнаха надолу към Крудий, най-лошите им страхове се потвърдиха.

На мястото на замъка стърчеше изтърбушена каменна грамада и от нея все още се вдигаха гъсти валма черен дим. Доскоро мирното крайморско градче представляваше окаян пейзаж от купища овъглени греди, сред който тук-там продължаваха да бушуват пожари. Само по далечните хълмове на юг все още се виждаха незасегнати сгради.

— Унищожили са целия град! — прошепна Хари с дрезгав от изтощение глас.

Гарет ги остави и се затича неудържимо надолу към града. Тръгна след него по-бавно, стъписани от ужасното бедствие.

Накор поклати глава и промърмори нещо, а Гуда се заоглежда настръхнал за дебнеща опасност. Чак след пет минути Николас забеляза, че кешиецът е извадил меча си, и измъкна ловния нож от колана си. Не знаеше какво друго да направи, но с оръжието в ръка се почувства малко по-готов да срещне онова, което можеше да ги очаква.

В края на града, на една уличка между доскорошните скромни къщички на пристанищни работници и техните семейства, вонята на изгоряло стана почти непоносима. С насълзени от пушека очи, те продължиха напред и стигнаха до един от по-малките пазарни площади, откъдето улицата водеше към главния площад в центъра на града. Тук се спряха, защото площадът, както и улицата, се оказаха осеяни с купища трупове.

Хари се преви и повърна. Николас запрегльща, за да задържи вътрешностите си да не се разбунтуват. Гуда го хвана здраво под мишницата, а Накор промълви:

— Варварство.

— Кой го е направил? — прошепна Николас.

Гуда го пусна и заоглежда телата, после огледа околните сгради. Накрая каза:

— Тия са били истински кучи синове. — Посочи изпепелените сгради. — Подпалили са ги и са зачакали тук. Онези, които първи са изскочили от пламъците, са били посечени, докато онези, които са

останали вътре, накрая са се опитали да избягат, защото е станало непоносимо горещо. — Отри потта от лицето си. — Или са се опекли живи.

Николас усети сълзи в очите си и не разбра дали е от пушека, или от ужас.

— Но кои са били те?

Гуда се огледа отново и отвърна:

— Сигурно е, че не са били редовни войници. — Пак заоглежда труповете и накрая каза: — И аз не знам.

— А нашите къде са били? — попита невярващо Хари.

— И това не знам — отвърна Гуда.

Тръгнаха бавно между телата към големия пазар и оттам — към входа на замъка. Гадно сладникава миризма изпълни обонянието на Николас и той изведнъж осъзна, че е от изгоряла човешка плът. Не можа повече да се удържи, обърна се и повърна като Хари преди малко.

Хари продължи да залита напред като в мъгла, неспособен да приеме с ума си това, което виждаха очите му. Гуда им каза твърдо:

— Хайде да побързаме. Ще сме нужни.

Николас разтърси глава, за да не му причернее, и закрачи след наемника. На всяка стъпка се виждаха покъртителни сцени на разруха. Поразяваха ги случайните предмети по улицата, останали по някакъв начин непокътнати. Николас, който знае защо, прекрачи внимателно една търкулнала се насред улицата синя глинена паница. После спря стъписан пред парцалена кукличка, останала изправена до оцелялата част от тухлен зид, като ням свидетел на разигралото се безумие.

Николас погледна Хари и видя, че пепелявото му лице е набраздено от стичащите се сълзи, прорязали вадички по покритите му със сажди бузи. Озърна се към Гуда и Накор и видя, че и техните лица са посивели от мъгливия пушек, увиснал неподвижно във въздуха. Погледна дланите си и видя, че са покрити с тънък пласт черни сажди, после докосна бузата си; пръстите му се намокриха и той почти спря, съсипан от безсилието си.

Когато приближиха замъка, стана още по-лошо. Повечето граждани бяха побягнали да потърсят очакваното спасение в замъка и бяха посечени в подножията на рухналото убежище. На пресечката на две улици едно до друго лежаха три тела, пронизани от стрели.

Първия признак на живот Николас и Хари видяха, докато минаваха през руините на главния градски пазар. Едно малко момченце седеше вцепенено до мъртвата си майка. Очичките му се бяха ококорили в ням ужас, а лицето му беше почерняло от съсирена кръв.

Накор се наведе и вдигна момчето, което сякаш не усети нищо.

— Черепна рана. — Цъкна с език на момчето, което се събуди от вцепенението си и стисна парцаливия син халат на исаланеца с двете си ръчички. — Не е толкова зле. Само изглежда лошо. Навярно това е спасило живота му: решили са, че вече е мъртво. Детето, което не изглеждаше повече от четиригодишно, не откъсваше очи от Накор, който го погали по лицето. Когато я отдръпна от очите му, те се бяха затворили и главичката му клюмна на гърдите на мъжа. — Ще поспи. Така е по-добре за него. Твърде малък е за такъв ужас.

— И ние сме твърде малки за всичко това, Накор — проплака задавено Хари.

Понесъл притихналото на гърдите му дете, дребният мъж продължи да крачи към цитаделата. Сепнаха ги звуци от други оцелели, които ридаеха или стенеха.

Стигнаха до главната порта на цитаделата. Като в сцена от някой от най-долните кръгове на ада, цитаделата се бе превърнала в овъглен скелет, осветен отвътре от все още бушуващите пламъци. Из целия централен двор лежаха кой където е намерил място ранени и сред тях сновяха малцината оцелели, мъчейки се да им предложат някаква утеха.

Николас и Хари тръгнаха през ранените и стенещи в предсмъртни болки хора и видяха Мартин, Марк и Калис. Мартин бе коленичил до едно проснато на камъните тяло.

Забързаха се към тримата и Николас позна в лежащия на земята човек мечемайстор Чарлз, с вкочанена от съсирената кръв нощна риза. Лицето на бившия цурански войник беше плувнало в пот и почти обезкървено. Не беше нужно да казват на принца, че мечемайсторът умира. Безжизнено извитите му крака и аленото петно в средата на ризата показваха, че Чарлз е ранен смъртоносно в корема.

Лицето на Мартин се беше вкочанило като каменна маска, но очите му издаваха безумна скръб. Той се наведе над мечемайстора на Крудий и каза:

— Кой още?

Чарлз вдиша с мъка и прошепна дрезгаво:

— Някои от нападателите... бяха цурани.

— Ламътски ренегати ли? — каза Марк.

— Не. Не бяха войници от войната. Бриману Тонг. — Изкашля се дрезгаво и изохка. — Наемни убийци. Те... те са без чест... — Очите му за миг се затвориха и той ги отвори отново с усилие. — В това... в това нямаше чест... Не беше битка. Беше... касапница. — Изстена, очите му се склопиха и задиша едва-едва.

Отнякъде се появи Антъни. Накуцваше и лявата му ръка беше превързана към рамото, а с дясната носеше ведро с вода. Хари притича и взе ведрото от него. Магьосникът коленичи с мъка до Чарлз и го огледа. После вдигна очи към Мартин.

— Няма да се събуди повече.

Мартин се изправи бавно, без да откъсва очи от Чарлз и промълви:

— Факсън?

— Загина в конюшната — отвърна Антъни. — С няколко войници. Опитвах се да я задържат, докато Рулф и синовете му изведат конете. Те също загинаха; биеха се с гребла и вили.

— А Самюъл?

— Не съм го виждал. — Антъни се огледа и за миг Николас си помисли, че ще рухне от отчаяние, но младият магьосник преглътна и продължи: — Бях заспал и чух шума от битката. Отначало не разбрах дали е в цитаделата, или отвън. Изтичах до прозореца... — Очите му отново обходиха касапницата. — После някой нахлу в стаята ми и хвърли нещо по мен... бойна брадва, струва ми се. — Намръщи се, мъчейки се да си припомни. — Паднах през прозореца. Върху... някого. — Добави съвсем потиснато: — Беше мъртъв. Нищо не си счупих, но съм останал известно време в безсъзнание. Помня, че по някое време се свестих и усетих тази непоносима горещина. Извлякох се по-надалече от нея. След това не помня почти нищо.

— Марк, а семейството ви? — промълви Николас.

Марк отвърна сухо:

— Майка ми все още е там, вътре. — Кимна към още бушуващите в цитаделата пламъци.

Мъката бързо се замени с гняв, а после с тревога.

— А Маргарет! Абигейл?

— Някой твърдеше, че момичетата са отвлечени — каза Антъни.
— Някои от младите мъже също, струва ми се. — Магьосникът притвори очи, сякаш жегнат от внезапна болка, след което продължи:
— Момичетата и момчетата от града също били отвлечени.

Един от войниците наблизко, облегнат на счупеното си копие, се намеси:

— Видях как отвеждат част от пленниците, ваша светлост. — Мъжът посочи към крепостната стена. — Бях там на пост. Чух вик в двора и погледнах, след което ме удариха отзад. Когато се съвзех, бях провиснал на амбразурата — някой се беше опитал да ме хвърли от стената. Бях посечен, но успях да се издърпам. До мен имаше двама мъртви, а замъкът вече беше в пламъци. Погледнах към града и видях как някакви мъже водят овързани на въжета момчета и момичета към залива.

— Видя ли ги кои са? — попита Гуда.

— Беше светло като ден — вече повече от половината град беше обхванат от пламъците. Бяха шестима, препасани с кожени ремъци и с черни кожени маски. И всички с камшици.

— Ловци на роби от гилдията в Дърбин — каза Гуда.

— Това ще го обсъдим по-късно — каза Мартин. — Сега да се погрижим за ранените.

Николас и Хари кимнаха и се отдалечиха и след малко вече бързаха през двора, понесли ведра с вода. През целия остатък от деня помагаха на тези, които можеха да се движат, да се подслонят в единадесетте сгради, оцелели от пожара в южната част на града. Други от ранените бяха отнесени в рибарското селце на една миля от крепостта.

Съкрушеното и съсипано население на Крудий, което бе останало живо, бавно започна да се съвзема и да се залавя с изнурителната задача по оцеляването. Повечето хора бяха загинали и труповете им трябваше да се пренесат на кладата, издигната на градския пазар.

Николас помогна на един войник с превързана глава да вдигнат поредния труп върху купчината мъртъвци, струпани върху дърветата, домъкнати от околния лес, и забеляза, че вече е паднала нощ. Друг войник, стоящ наблизко със запален факел, каза:

— Това е последният. Сигурно ще намерим още утре, но трябва вече да спрем.

Николас кимна мълчаливо, отдръпна се тромаво и факелът се допря до дървата. Пламъците се заиздигаха, за да погълнат мъртвите, а той се затътри без сили към далечния край на Крудий, към мамещите светлини и гласове на живи хора. Усети, че се дави в сълзи. Умът му отхвърляше гротеската на спомена от изминалия ден, недоизгорелите трупове, които трябваше да бъдат пренесени до кладата, посечените дечица, поразените от стрели без никаква причина псета и котки. Горчивината в думите на един от войниците, че нападателите са им спестили половината работа, защото жертвите им вече били изгорели, поразил Николас, застанал сред голата кръпка земя, малък площад в покрайнините на града. Приклепна и започна да трепери, въпреки че нощта не беше студена. Зъбите му затракаха. Момчето загълта лютивия, изпълнен с вонящ дим въздух и изстена с гняв. Насила се изправи и заповяда на тялото си да тръгне. Имаше чувството, че ако отново спре, преди да стигне мястото, където го чакаха Мартин и другите, никога няма да може да ги стигне.

Най-сетне се добра до най-голямата от оцелелите сгради. Беше недовършена нова гостилница. Стените ѝ се издигаха нагоре в тъмното и вторият етаж, покриващ едва половината от гостната, стоеше все още без покрив. Под надвисналия чардак на втория етаж се бяха сгушили хора от града, а Мартин и спътниците му се хранеха мълчаливо под открито небе около малък огън. Рибарите от селцето бяха донесли топла рибена гозба и хляб от оскъдните си запаси.

Николас залитна, седна до Марк и Хари и поклати глава за отказ, щом му предложиха купа от яхнията. Стомахът му отказваше и имаше чувството, че никога няма да се отърве от вонята, изпълнила ноздрите му.

Гарет тъкмо казваше:

— Досега са докладвали дузина следотърсачи и горяни, ваша светлост. Останалите трябва да се върнат до утре.

— Изпрати ги отново — каза Мартин. — През следващата седмица да носят колкото дивеч успеят да уловят. Нямаме почти никаква храна, а само след два дни хората ще подивеят от глад. След като повечето лодки са унищожени, рибарите не могат да ловят риба.

Гарет кимна.

— Част от войниците могат да помогнат в лова.

Мартин поклати глава.

— В гарнизона са ми останали по-малко от двадесет боеспособни мъже.

— Имахме над хиляда души годни за оръжие, татко — каза Марк.

— Повечето са загинали в бараките. Нападателяте са избили всички по стената, отворили са портата, залостили са отвън вратите на бараките и са подпалили покривите. После са хвърлили през прозорците гърнета с нафта. Било е същински ад, докато войниците да се разбудят. Някои са се опитали да изскочат през прозорците и са били поразени от стрелците им. Другите в цитаделата са били избити в сраженията от стая в стая. Останали са ни стотина по-леко ранени и когато се пооправят, можем да ги използваме за лов. Скоро ще паднат снеговете и дивечът ще се придвижи на юг. Ще трябва да разчитаме на Карс и Тулан, за да се оправим през зимата. — Мартин отхапа зальк хляб и продължи: — Други стотина са на ръба на смъртта. Не знам колко от тях ще оцелеят. Антъни каза, че най-обгорените със сигурност ще умрат, така че до първия снеговалеж може би ще ни останат сто и петдесет мъже, годни да носят оръжие.

— Но остават и двестате души в Барран — каза Марк.

Мартин кимна.

— Можем да ги извикаме да се върнат. Но да видим преди това какво може да ни прати Белами.

Хари тикна в ръката на Николас парче хляб, дебело намазано с масло и мед, и без да мисли, Николас започна да яде. Изведнъж изпита вълчи глад и махна с ръка на жената, взимаща купата му с яхния, че в края на краищата ще изяде и нея.

Докато се хранеше, Николас не каза нищо и само слушаше мрачните равносметки. През деня някой бе споменал, че херцогинята била убила поне половин дузина от нападателите, преди да я надвият, и че я били посекли, докато се опитвала да спаси дъщеря си и други млади момичета. Един от ранените войници я видял паднала мъртва пред покоите на Маргарет, докато се измъквал от пожара в цитаделата. Пламъците били твърде силни, а той бил твърде тежко пострадал, за да може да измъкне тялото ѝ извън пожара.

Николас зачака някой да спомене за съдбата на момичетата, но Мартин и останалите говореха само за най-належащите грижи. Идваха и други хора да докладват, напускаха и постепенно картината на бедствието се очерта в ума на момчето. От едно процъфтяващо градче с близо десет хиляди жители живи бяха останали по-малко от две хиляди и много от тях нямаше да преживеят повече от една седмица заради раните си. От хилядата войници едва ли щеше да оцелее повече от един на всеки пет, за да може отново да служи на Кралството. Всички сгради от Дългия нос до старите южни предградия бяха унищожени и половината от новите постройки също бяха съсипани. Нито един от занаятите в града не беше оцелял. От по-вещите занаятчии живи бяха само един ковач, двама дърводелци и един мелничар. Половин дузина калфи и малко повече чираци можеха да помогнат за възстановяването на града. Повечето от оцелелите бяха рибари и селяни. Щяха да им наложат да служат където трябва, но в близко бъдеще Крудий щеше да се смали до едно окаяно селце, примитивна съставка на Кралството на Далечния бряг.

Мартин тъкмо казваше:

— И ще трябва да помолим Белами и Толбърт в Тулан да ни пратят майстори. Трябва веднага да започнем възстановяването на замъка.

Николас не можа да издържи повече и попита тихо:

— А момичетата?

Приказките изведнъж секнаха и всички в кръга извърнаха очи към него. Марк го попита със зле прикрита горчивина:

— Ти какво предлагаш да направим?

Николас не можа да отвърне нищо.

— Подпалили са всички кораби в залива — каза Марк. — Да вземем рибарските лодки и да тръгнем за Дърбин ли?

Николас поклати глава.

— Не, но да известим...

— Баща ти ли? — попита Марк горчиво. — Той е там някъде, навътре в Кралството! Да е останал един пощенски гълъб? Случайно да е останал един здрав кон, който да може да стигне до Карс? Не! — Болката и гневът му от загубата се бяха обърнали към единствената мишена, която му беше подръка — Николас.

Мартин сложи мълчаливо ръка на рамото на сина си и Марк млъкна.

— За това ще поговорим утре.

Николас не поиска разрешение да напусне, просто стана и се отдалечи от топлата утеха на огъня. Намери си някакъв жалък подслон под стълбите, водещи към недовършения втори етаж, и се сгуши там. След няколко минути го обзе копнежът да си е у дома, при майка си и баща си, при сестра си и братята си, при учителите си и при всички онези, които го бяха закриляли и обичали. За пръв път от толкова години отново се почувства малко момче, напласнено от по-големите хлапаци, които го мъчат и заплашват, когато закрилниците му ги няма. Прилоша му от срам, извърна лице към стената и захлипа.

ГЛАВА 7

ИЗБОР

Бурята връхлетя.

Николас се събуди с мокро лице. Сънят му беше дълбок и без сънища; събуди се вкочанен и все още изцеден от умора. В началото, докато умът му се пробуждаше, не можа да се ориентира, но после много бързо си спомни къде е и какво се бе случило.

Обзе го отчаяние. След секунди дъждът зашиба през недовършения покрив и спящите покрай стената или направо под звездите бързо се размърдаха и потърсиха подслон.

Въпреки дъжда небето изсветляваше и Николас разбра, че вече се е съмнало. Хари се добра до него през хората, които се мъчеха да се опазят от дъжда и каза:

— Хайде. Чака ни много работа.

Николас кимна и трмаво се изправи. Кракът го болеше и той закуцука, мъчейки се да върви изправен под сипещия се от небето порой. Само след няколко секунди вече беше прогизнал до кости. Единственото облекчение от бурята бе в това, че вонята от пожара бе намаляла.

Момчетата излязоха навън и видяха Мартин. Единствената отстъпка на херцога пред дъжда бе промазаният с масло калъф, покрил дългия му лък, и още един, предпазващ натъпкания му със стрели колчан.

— Трябва да съберем колкото може повече здрави греди и дъски, скуайър — каза той на Николас.

Николас кимна и се обърна към тесния навес, предлагащ илюзорна защита на тримата сгушили се под него мъже.

— Вие тримата — извика Николас, за да надмогне плющенето на дъжда. — Ранени ли сте?

Тримата поклатиха глави и единият отвърна:

— Не сме, но сме мокри, скуайър.

Николас им махна с ръка да дойдат при него.

— От работа по-мокри няма да станете. Трябвате ми.

Един от мъжете погледна Мартин, който кимна, и тримата се надигнаха и тръгнаха след младежа.

Цяла сутрин се провираха през руините на Крудий и подбираха тук оцеляла греда, там някоя здрава талпа и ги отнасяха при хана. Запомняха и местата с по-големи здрави греди, за да се вземат и използват по-късно.

Някъде по пладне бурята позатихна. Николас и тримата му спътници — един селянин, чиято къща в южния край на града беше изгоряла, и двама работници от една мелница — бяха успели да намерят няколко бурета с пирони и достатъчно дървен материал, за да се сковат десетина груби бараки за подслон. Единственият оцелял от клането дърводелец беше заявил, че ако се намери материал, ще може да довърши покрива на хана за една седмица с помощта на трима по-здрави мъже.

През този ден Николас установи нещо много важно: че древната традиция всяко момче в цитаделата да се упражнява в няколко различни занаята преди да му бъде избрана професия в деня на Подбора, е много полезна. Макар тези мъже да не бяха майстори дърводелци или зидари, имаха представа от тези професии и проявиха изключителна схватливост, залагайки на наученото като момчета.

Свечери се. Николас бе уморен и гладен. Изхранването скоро щеше да се превърне в проблем, но поне засега рибарското селище осигуряваше достатъчно храна за всички. Един войник влезе в хана — подпираше се на грубо издялана патерица — и съобщи на Мартин, че край реката са намерили няколко коня. Мартин се зарадва на възможността да прати вестоносец до барон Белами. Същия следобед бяха изпратили и една рибарска лодка към Карс, но щяха да минат доста дни, докато тя се придвижи покрай крайбрежието.

Хари седна до приятеля си, гребна с една дървена лъжица от горещата яхния и изломоти:

— Не съм и предполагал, че рибената гозба може да е толкова вкусна.

— Защото си гладен.

— Ами, сериозно? — отвърна с горчивина Хари.

— И аз нямам настроение, Хари, но недей да си изкарваш яда на мен, за да не си го изкарвам и аз на теб.

Хари кимна.

— Извинявай.

Николас зарея за миг празен поглед в далечината и въздъхна.

— Смяташ ли, че някога ще ги видим отново?

Хари също въздъхна. Не беше нужно да пита кого има предвид Николас.

— Чух Мартин и Марк да си говорят заранта. Казваха, че ако Белами успее да изпрати вестта достатъчно бързо в Крондор, флотата ни може да блокира Дърбин преди пиратите да са стигнали там. Смятат, че баща ти може да принуди губернатора на Дърбин да върне всички пленници.

— Жалко, че Амос още го няма. Той разбира от тези работи. Някога е бил дърбински капитан.

— И аз съжалявам, че го няма — отвърна Хари. — Всичко това изглежда толкова безсмислено. Защо е трябвало да избият толкова хора и да подпалят всичко?

Николас огледа мълчаливо окаяната им компания в недовършения хан и беше принуден да се съгласи. Изведнъж нещо го порази.

— Но къде е Калис? Откакто издъхна Чарлз, не съм го виждал.

— Той си замина за Елвандар — отвърна Хари. — Трябвало да съобщи на майка си какво се е случило.

Николас настръхна.

— Богове. А баба му и дядо му? — Не беше забелязал Мегар и Магя сред оцелелите.

— Мисля, че зърнах Мегар долу в рибарското селце. Поне приличаше на него. Надзираваше приготвянето на храната.

Николас се засмя за пръв път, откакто бяха тръгнали на лов.

— Сигурно е бил той.

Робин, един от младите пажове, който служеше при иконома Самюъл, мина през пълната с хора гостилница и седна до двамата скуайъри. Тримата си споделиха кой какво е видял през деня и картината се оказа точно толкова тъжна, колкото се беше опасявал всеки. Цялото домакинство на замъка, всички освен Мегар и Магя, още един готвач и едно ратайче, други двама скуайъри и шепа пажове и слуги, бяха убити по време на набега или издъхнали скоро след това

от раните си. През нощта и на заранта още десетима войници бяха измрели от раните си, мнозина от жителите на града също бяха ранени.

След като се навечеряха, Николас, Хари и Робин отидоха при Мартин, който говореше с Антъни и Марк. Като видя момчетата, херцогът ги попита:

— Ядохте ли?

Тримата кимнаха и Мартин каза:

— Добре. Дъждът потуши пожарите, тъй че утре призори елате в замъка да ми помогнете да видим какво може да се спаси. Сега легнете да поспите.

Николас и Хари намериха свободно място, легнаха и скоро Николас задряма, свит между Хари и някакъв едър рибар, който хъркаше силно. Вместо да се подразни от хъркането, момчето намери утеха от човешката близост и топлината.

Изтекоха няколко дни и животът в Крудий бавно започна да се съвзема. Дърводелецът и тримата му помощници довършиха покрива на хана и той се превърна в щаб на херцога, въпреки че Мартин отказа да използва някои от стаите на горния етаж за спане, предоставяйки ги за ранените и болните, които имаха най-голяма нужда от подслон и топлина. Нови стотина граждани и войници бяха измрели от рани и болести въпреки всички усилия и умения на Антъни и Накор. Вестта за трагедията някак бе стигнала до далечното абатство на Силбан и половин дузина монаси от този орден бяха дошли да предложат помощта си.

Хари се беше превърнал в неофициалния ханджия, тъй като човекът, почнал строителството на новия хан, беше загинал по време на набега. Той организираше раздаването на оскъдната храна, потушаваше възникващите спорове и поддържаше реда. Въпреки лекомисления си нрав допреди набега, Хари проявяваше изненадваща дарба в посредничеството между спорещите. Предвид това колко изопнати бяха нервите и колко отчаяни бяха всички в Крудий, това негово умение направо удивляваше Николас. Хари просто умееше да събуди разума в хора, които нямаха настроение да действат разумно. Един ден, когато двамата се върнеха у дома, в не толкова безумен свят като сегашния, от Хари щеше да се получи ценен администратор.

Николас бе придружил Мартин и Марк до цитаделата, където се разбра, че нищо не е останало здраво. Заради нафтата, използвана да се запали пожарът, и припасите със запалително вещество в самата цитадела, пламъците бяха овъглили всичко. Огънят беше бил толкова горещ, че много от вековните камъни на зида се бяха пропукали и дори металните пръстени за факлите по коридорите се бяха стопили.

Тримата обиколиха покритите с черни сажди коридори и завариха горния етаж изгорен до неузнаваемост. Мартин и Марк се позадържаха край вратата на покоите на Маргарет, оглеждайки напуканите и овъглени каменни плочи по пода и останките от степените панци на мястото на вратите. От загиналите тук не беше останал и помен, адските пламъци бяха превърнали телата им в шепа черен прах.

В най-долното подземие бяха оцелели складът с все още годни за употреба вещи: няколко топа плат, наметала и одеяла, които воняха от пушеците, както и няколко сандъка със старо бельо, а също така стари ботуши, колани и дрехи.

Хари намери килери със складирано оръжие; Мартин огледа хранителните запаси, заделени тук сигурно още по времето на Войната на разлома. Сухото говеждо се оказа почерняло и вкоравено като стара кожа; сухарите приличаха на калъпи изсъхнала глина. Но три бурета се оказаха от по-нова реколта и бяха запечатани с хартия и восък. Когато отвориха едното, се оказа, че е пълно с годни за ядене сухи ябълки. И това, което поразвесели малко всички, беше, че се намериха шест каси с превъзходно кешийско бренди. Набелязаха всичко това да се отнесе в града под надзора на Николас.

Николас беше очаквал Мартин или Марк да споменат нещо за смъртта на херцогинята, но те не отрониха и една дума.

Дните се нижеха и градът бавно се съвземаше. Възстановиха втора, после и трета сграда, и щом някой от ранените се вдигнеше на крака, включваше се и той в тежката работа, с което възстановяването се ускоряваше.

В края на седмицата се върна и Калис с дузина елфи, които донесоха дивеч — три сърни и няколко връзки с пьдпъдъци и зайци.

Прегладнелите хора на Крудий благодариха на елфите и се разтичаха да приготвят храната.

Калис прекара един час с дядо си и баба си, след което се присъедини за вечеря към групата на Мартин и каза:

— Майка ми и баща ми много се обезпокоиха от този набег, но ви нося и още лоши новини. Укреплението ви в Барран също е поразено.

Очите на Мартин се разшириха.

— Амос?

— Корабът му е пострадал, въпреки че е успял да отблъсне онези, които са се опитали да го подпалят. Сега го ремонтира и би трябвало да е тук след ден-два.

— Колкото повече информация събираме, толкова по-безсмислено изглежда всичко. Защо им е било нужно на ловците на роби да нападат гарнизон с войници?

— Според баща ми са го направили, за да ти попречат да ги подгониш.

Марк поклати глава.

— Защо ще губим седмици в гонитба на тези търговци на роби от Дърбин, след като можем да известим Крондор с гълъбите на Белами и те да ги пресрещнат?

Калис присви очи и попита загрижено:

— Обадиха ли ви се вече от Карс?

Мартин остави реброто, което гризеше и изтри устни с опакото на ръката си.

— Богове! Пощенската лодка от Карс! Тя така и не дойде!

— Ако и Белами е бил нападенат... — каза Марк.

Мартин се изправи, огледа помещението и привика един войник.

— Искам утре призори двама ездачи да заминат за Карс. Ако срещнат мъже, носещи вест от Карс, че и те са били нападени, да продължат до Белами, да подменят конете и после да отидат при Толбърт в Тулан. Искам пълни донесения за всичко, което се е случило, колкото може по-скоро.

Войникът отдаде чест и напусна.

Мартин отново седна. Скоро дойдоха и Гуда и Накор и дребният мъж каза на угрижения Мартин:

— Смятам, че повечето, които оцеляха досега, ще се оправят.

— Най-последно една добра новина — въздъхна Марк.

Мартин ги покани да седнат и да похапнат и след малко отрони замислено:

— Имам лошото предчувствие, че сме видели само началото на нещо много по-сериозно от този набег.

— Виждал съм и преди как действат ловците на роби от Дърбин, милорд, но няма нищо общо с това — каза Гуда. — Това тук си е чиста касапница. — Наемникът поклати глава. — Просто невероятно. Сякаш са го правили за забавление.

Мартин затвори за миг очи, сякаш го заболя главата, отвори ги и каза:

— Никога не съм бил толкова притеснен след Войната на разлома.

— Смяташ ли, че цураните отново са обърнали поглед към нас? — попита Марк.

Мартин поклати глава.

— Не. Господарката на империята има много здрава ръка, за да позволи такова нещо. Тя доказва, че е много хитър търговски партньор, след като синът ѝ стана император, но е честна. Някой и друг търговец без разрешително, промъкнал се през разлома, за да понакупи метал, това мога да приема. Но това тук... — Ръката му описа дъга да обхване целия град... — Изглежда съвсем нелогично да е дело на цурански ренегати.

— Но Чарлз каза, че част от нападателите са били цуранци, татко — изтъкна Марк.

— Как ги нарече той? — попита Гуда. — Тонг?

— Бриману Тонг — отвърна Накор. — Което означава „Братството на Златния щорм“.

— Ти говориш ли цурански? — попита го Мартин.

Накор кимна.

— Прилично. Това са професионални убийци. Цуранските „Козодои“, ако предпочитате. Гилдия на платени убийци. Господарката на империята е унищожила най-могъщите Тонг, клана Хамои, преди петнадесет години, но има и други.

Мартин поклати глава и се почеса замислено по носа.

— Какво ли означава всичко това?

— Означава, че сме изпаднали в голяма беда, приятелю — отвърна му един много познат глас от вратата на хана.

Всички се обърнаха.

— Амос! — извика Мартин. — Дойде по-бързо, отколкото допусках.

— Опънах всяка педя платно, която можах, и изцедих хората си до изнемога — отвърна Траск и се затътри през гостилницата, сваляйки в движение подгизналото си наметало. Хвърли го на пода и седна до Мартин.

— Какво стана в Барран? — попита херцогът.

Амос свали вълнената си шапка, натика я в джоба си и взе чашата горещ чай, поднесена му от Хари. Никой не разбра откъде скуайърът беше намерил чай, но в хладната вечер утехата на дъхавия му аромат радваше всички.

— Удариха ни преди седем ноци, което значи в нощта преди вие да се върнете тук, струва ми се. — Мартин кимна. — Откакто се сблъсках с цураните през войната, винаги усилвам нощната стража, когато съм на котва. И добре, че го направих, защото повечето от охраната загинаха преди да се вдигне тревога. Един от хората ми обаче успя да ни вдигне навреме и избихме кучите му синове, които се опитаха да ми подпалят кораба. — Той въздъхна. — Гарнизонът нямаше късмет. Тъкмо бяхме привършили с разтоварването на по-голямата част от оръжието и провизиите — още един ден и щяхме да сме приключили. Твоят рицар-лейтенант Едвин спря работата по скелето, за да ни се помогне с разтоварването на кораба, така че портата беше останала недовършена. Преди да се вдигне тревогата, нападателите вече бяха вътре и избиваха хората в бараките. Все пак доста кръвчица им пуснахме преди да подпалят форта.

— Фортът е изгорял? — попита Марк.

— До основи — увери го Амос.

— А гарнизонът? — попита Мартин.

— Нямах избор. Взех ги всички с мен.

Мартин кимна.

— Колко са оцелелите?

Амос въздъхна.

— Съжалявам, по-малко от стотина. Сега Едвин ги сваля от кораба. Той ще ти докладва всичко подробно като дойде. Успяхме да

приберем това, което беше останало сред руините, върнахме и неразтовареното, но повечето оръжие и припаси бяха унищожени. Укреплението вече го няма, а зимата вече идва, така че ни се стори благоразумно да се изостави цялото начинание за следващата пролет. — Амос прокара длан по мокрото си лице. — Но по това, което виждам, че е станало с Крудий, бездруго ще имате нужда от работна ръка.

— Вярно е — каза Мартин. После заразказва подробно на Амос каквото знаеха за набега и докато го слушаше, лицето на адмирала помръкна още повече.

Когато стигна до историята с лодките на нападателите, описани им от един рибар, Амос възкликна:

— Но това е пълна безсмислица!

— Ти не си първият, който го казва, Амос — подхвърли Марк.

— Не, не самият набег — каза Амос. — Все едно, продължавай.

Мартин продължи с описанието си, сглобено от всички сведения, донесени от малцината очевидци. Половин час изтече, докато привърши с разказа си.

Амос стана и закрачи тромаво из препълнената гостилница, потривайки замислено брада. Накрая каза:

— Според това, което ми описахте, трябва да са участвали около хиляда души.

— И? — попита Мартин.

Амос се обърна към него.

— Това означава, че са действали заедно поне шестима, може би дори осем дърбински капитани. Такова нещо не е бивало, откакто ги напуснах.

— Така ли? — каза сухо Мартин. Далечното минало на Амос му беше известно. Един от най-опасните пирати, кръстосвали Горчивото море. Капитан Тренчард, Дебелака, Камата на моретата. С годините личната биография на сегашния адмирал се беше доста променила и сега той понякога с удоволствие разказваше за живота си не като пират, а „приватер“, на служба при губернатора на Дърбин.

— Да, така! — сопна се Амос. — Капитаните, плячкосващи крайбрежието, са доста сприхава пасмина и не си сътрудничат почти в нищо. Единствената причина да им се позволи да останат в града е, че държат флотата на Квег нащрек, а това е идеално решение за Кеш,

защото империята не желае да троши пари за поддържането на своя флота тук. — Погледна Мартин в очите и продължи: — И като адмирал на твоя брат, аз лично се чувствам много по-добре срещу една дузина скарани помежду си пиратски капитани, които лично мога да натупам в Дърбин, вместо срещу някоя имперска кешийска ескадра. Политиката, скъпи ми Мартине, може да направи почти всичко приемливо.

— Значи са зарязали всичките си дрязги и са се съюзили? — каза Гуда.

Амос поклати глава.

— Едва ли. Набег срещу Карс и Крудий? Както и срещу новия форт при Барран? Обзалагам се, че и в Тулан не е останал нито един кораб. — Старият морски вълк плесна с длан по тезгяха, на който се беше облегал, и измърмори. — Какво не бих дал за чаша бренди!

— Ами аз имам малко — каза Хари. — Пазех го за Антъни и Накор, да го използват за болните. — Бръкна под тезгяха, извади бутилка кешийско бренди, наля една чаша и Амос я надигна.

Адмиралът млясна доволно и изпръхтя:

— Небесата ще те запомнят за това добро дело, момко. — Върна се при Мартин и клекна. — Вижте какво, този набег не е бил от Дърбин.

— Но ловците на роби... — възрази Марк.

Амос вдигна ръка.

— Това не ме интересува. Това е фалшива следа, синко. Ловците на роби ще се промъкнат в някое селце, ще го ударят и ще отвлекат дечица и здрави мъже и жени. Но няма да опожарят всичко, което им е пред очите. Те са разумни хора. Няма да почнат цяла война, нито ще отвлекат племенничката на крале. Щото това може да им навлече големи неприятности. — Поглади брадата си. — Само да знаех кой се е забъркал в това, кой от капитаните...

— Един от войниците каза, че водачът им бил висок мъж със светла кожа и татуировки по лицето.

— И с изпилени зъби и сини очи? — попита Амос.

Николас кимна.

Амос се опули и прошепна.

— Рендър! Мислех, че е мъртъв, кучият му син.

Мартин се наведе към него.

— Кой е този Рендър?

Амос заговори тихо, с нотка на тревога.

— Син на зъл демон е той, проклетникът му проклети. Беше изчезнал някъде из западните архипелази, когато беше моряк. С другите от екипажа му беше пленен от островитяните на Скашака. Рендър спечели някак доверието им и те го приеха в племето си. Само той оцеля от екипажа им. Нашарил се е от глава до пети с племенните им татуировки и според ритуала им е изпил зъбите си. За да го приемат като свой, трябвало да изяде един от другарите си. Островитяните на Скашака са канибали.

Амос седна.

— За пръв път го срещнах в пристанището на Маргрейв. Беше първи помощник на кораба на капитан Милост.

— Милост ли? — възкликна Николас и се изсмя невярващо.

— Повечето капитани от Крайбрежието са известни по прякор — поясни Амос. — Аз бях Тренчард Дебелака, а на Тревър Хъл му викаха Бялото око; Жилбер дьо Граси беше капитан Милост; не че беше от най-милостивите, но като дете го обрекли на храма на Дала Милостивия. Прякорът хич не му отиваше, но му се лепна. — Амос се извърна леко намръщен.

— Какво има, Амос? — попита Мартин.

— Рендър разбира от търговия с роби, щото Милост на времето се занимаваше точно с това, но той никога не е бил дърбински капитан, Мартин. Никога не е бил капитан, докато го познавах; последния път, когато чух за него, беше в екипажа на Джон Авъри, а Авъри измени на Дърбин, помагайки на една щурмова ескадра на Квег. Ако Рендър стъпи някога в Дърбин, смятай го за мъртъв.

Един от седящите наблизо войници се намеси:

— Моля да ме извините, адмирале, но като споменахте за Квег...

— Какво има? — обърна се Мартин към войника.

— Милорд, до този момент не бях се сетил, но имаше един друг, който ми се стори познат, макар че го мярнах съвсем за малко в целия този хаос. Помните ли онзи квегански търговец, който посети замъка преди да излезете на лов? Той беше с нападателите.

— Вазарий — каза Николас. — Не ми хареса как гледаше Абигейл и Маргарет.

— И много разпитваше мечемайлора и конемайлора за замъка и как е разположен гарнизонът — добави войникът. — Мазен един такъв, дружелюбен, но сигурно е преценявал отбраната ни.

— Тази работа става все по-сложна — изпръхтя Амос. — Дърбинските пирати не биха предприели такъв набег. Това е обявяване на война. Репутацията им отчасти се дължи на това, че подбират плячката си много грижливо и отбягват тези, които могат да си отмъстят. Единствената причина за набег от такъв мащаб е, че така ще избегнат преследване, защото явно много се боят от това.

Мартин изглеждаше объркан.

— Какво искаш да кажеш?

— Твоите хора ни съобщават, че сред нападателите е имало ловци на роби от дърбинската гилдия. Ами ако не са били истински? Ами ако нападателите са искали да си помислиш, че са тръгнали за Дърбин? Те би трябвало да знаят, че ще намериш начин да изпратиш съобщения преди те да успеят да се измъкнат от Горчивото море. Можеш да пратиш конни вестоносци през планините или към Свободните градове, или някой бърз кораб да те откара до Крондор и да вдигнеш цял флот да им препречи пътя до Дърбин, докато те успеят да се спуснат покрай брега и да преминат Тъмните проливи през това време на годината. Не, те изобщо не са тръгнали за Дърбин и никак не им се ще да ги преследваш.

— Че как можем да ги проследим? — попита Николас. — Искам да кажа, по морето не остават следи.

Амос се ухили.

— Защото знам накъде ще тръгнат, Ники.

При тези думи Мартин възкликна:

— Накъде отвеждат дъщеря ми, Амос?

— Към Фрийпорт, приятелю. Свободното пристанище. Рендър е човек от Островите на залеза — това поне е последното, което чух за него — а според това, което ти ми разказа за лодките, които са използвали, не могат да стигнат по-далече.

— Не разбирам — каза Марк. — Какво общо имат лодките?

Амос се обърна към Мартин.

— Помните ли когато казах, че всичко това ми изглежда безсмислица?

Мартин кимна.

— Имах предвид точно лодките — каза Амос. — Били са пинаки: малки тесни съдове с една мачта, която може да се сваля. Някой голям кораб не би могъл да доплава толкова близо до Крудий и да разтовари такава голяма сила, без да бъде забелязан от вашите постове на Дългия нос и долу, при Моряшка скръб. Според това, което ми разказахте, тук са ударили около хиляда души, а нашия врат в Барран ни го прекършиха други двеста души. Единственото място, откъдето могат да дойдат такива съдове, без говнярите на борда им да измрат от глад, са Островите на залеза.

— Но пиратите от Островите на залеза са се укротили от много години — каза Марк.

Амос кимна.

— Някой ги е поразбудил. Точно това най-много ме тревожи.

— Какво? — попита Мартин.

— Дори всяка черна душица, живееща на Островите на залеза, откакто аз съм се пръкнал, да слезе на брега, дори бабчетата си да доведат, и котките на бабчетата си, няма да съберат повече от петстотин души. А тук ние говорим за два пъти повече от това, включително за цурански убийци и може би за истински дърбински ловци на роби, както и за един квегански ренегат.

Мартин кимна.

— В такъв случай откъде са дошли всички тези нападатели и кой ги е изпратил?

— Възможно ли е Рендър да стои зад всичко това? — попита Николас.

Амос поклати глава.

— Не, освен ако не се е променил доста повече, отколкото го знам отпреди тридесет години. Не, тези нападения са спретнати от някой с много по-големи идеи. Да доведеш ония цурански убийци през разлома от Келеуан... някой е бил подкупен, вероятно хора и от двете страни. А дърбинските ловци на роби искат гаранции. Дори всяко хубаво момиче и момче да бъде продадено на най-висока цена на пазара, не биха си сложили подписа под такова опасно начинание.

— Трябва да тръгваме — каза Мартин.

Амос кимна.

— Ще ми трябват няколко дни, докато оправя кораба.

— Къде да тръгваме? — попита Николас.

— Към Островите на залеза — отвърна Амос. — Там ще им хванем следите на тези псета, Николас.

По-късно Мартин подкани Хари и Николас да излязат навън с Марк и Амос и когато се озоваха далеч от чужди уши, каза:

— Николас, реших двамата с Хари да останете в Крудий. Рицар-лейтенант Едвин ще има нужда от помощ, а когато пристигне кораб от Тулан или от Крондор, можете да се върнете в двора на баща ти.

После им обърна гръб все едно че разговорът е приключил, но Николас каза:

— Не.

— Не съм те питал дали си съгласен, скуайър — срязва го Мартин.

Николас замълча, издържайки гневния поглед на Мартин, пое си дълбоко дъх и каза:

— Не „скуайър“, а „ваше височество“. Или „принц Николас“, ако така предпочитате, лорд Мартин.

Марк изсумтя и се сопна:

— Ще ходиш там, където нареди баща ми...

Николас не извика, но тонът му беше хладен и много гневен.

— Ще ходя там, където сам благоволя, господин Марк.

Марк пристъпи напред, готов да удари Николас през лицето, но Амос се намеси:

— Спрете! — Марк спря и Амос рече: — Ники, какво си наумил?

Николас запремества поглед от лице на лице, накрая очите му се приковаха в Мартин и той промълви:

— Чичо, ти си положил клетва, както и аз. Когато получих титлата си на четиринадесетия си рожден ден, аз се заклех да закрилям и защитавам Кралството. Как бих могъл да твърдя, че съм изпълнил тази своя клетва, ако точно сега избягам у дома си?

Мартин не отговори, но Амос каза:

— Николас, татко ти те изпрати тук, за да научиш нещо за разликата между границата и кралския двор, а не за да гониш ловци на роби през океана.

— Баща ми ме изпрати тук, за да се науча как да бъда принц, адмирале. Аз съм точно толкова принц от кралската кръв, колкото са

Боррик и Ерланд, и съм също толкова длъжен като тях да се грижа за сигурността и благополучието на нашите поданици. На моята възраст Боррик и Ерланд вече се бяха сражавали цяла година на границата с владетеля на Висок замък. — Обърна се към Мартин и каза: — Не ви моля за разрешение да тръгна с вас, милорд. Заповядвам ви.

Марк отвори уста да каже нещо, но ръката на Мартин на рамото му го възпря. Той тихо попита:

— Сигурен ли си, Николас?

Николас се обърна към Хари. Доскоро веселият хлапак от Лъдланд беше прашен от многодневния труд в потъналия в сажди град и очите му бяха заобиколени от тъмни кръгове, но и той кимна.

— Сигурен съм, чичо — каза Николас.

Мартин стисна рамото на Марк и каза тихо:

— Обвързани сме със своята клетва. — И добави: — Ваше височество.

Марк присви очи, но не каза нищо. Двамата с баща му тръгнаха към хана. Амос изчака да влязат и се сопна:

— Очаквах, че си достатъчно пораснал и си станал по-разумен, Ники.

— Маргарет и Абигейл са някъде там, Амос — отвърна Николас. — И ако изобщо има някакъв начин да ги намеря, ще го направя.

Амос поклати глава, огледа изпепеления град и въздъхна примирено.

— Обичам те като свой роден внук, Ники, но ако можех да избирам, щях да предпочета някое дребно магьосниче пред един просълзен принц, който да ми се разпорежда в това опасно пътешествие.

— Пъг! — каза изведнъж Николас.

— Какво „Пъг“? — учуди се Амос.

Момчето бръкна под туниката си и каза:

— Той ми даде това в случай, че имам нужда от него.

— Хм — каза Амос — Едва ли бих могъл да измисля по-голяма нужда от сегашната.

Николас стисна талисмана в дясната си ръка и три пъти изрече името на Пъг. Малкият метален амулет в шепата му се позатопли, но не последва никакъв друг признак за магия.

Само след миг Накор изхвърча от хана и викна:

— Какво си направил?

— Ти усети ли го? — попита Хари.

— Какво да съм усетил?

— Магията.

— Ба. Никаква магия няма — отвърна дребосъкът и махна пренебрежително с ръка. — Видях Мартин и Марк да влизат в хана и не изглеждаха много весели.

— Военният термин е „злоупотреба с ранга“ — каза Амос. — Нашият принц тука реши да тръгне с нас, все едно какво ще каже чичо му или аз.

— Длъжен е — каза Накор.

— Какво? — попита Хари.

Исаланецът сви рамене.

— Не знам защо, но без Николас това, което ни чака, ще надделее.

— Защото той е синът на Господаря на Запада — чу се глас зад тях.

Всички се обърнаха. От сенките се появи Пъг. Беше облечен в тъмнокафяв халат с качулка. Свали я и видяха угриженото му лице.

— Тъкмо се канех да попитам защо си ме извикал — каза той и огледа изпепелените сгради наоколо. — Но ми се струва, че е очевидно.

Пъг и Мартин си поговориха доста време насаме край хана. Останалите чакаха да видят какво ще стане.

— Смятате ли, че той може да направи магия и да ги върне? — попита Хари.

— Пъг е много могъщ — каза Накор. — Но не мисля, че магията има нещо общо. Освен това магия няма. Ще видим.

Пъг и Мартин се върнаха при тях и чародеят каза:

— Ще се опитам да разбера къде са Маргарет и приятелката ѝ. — Той се огледа. — Но ще ми трябва малко свободно място. Стойте тук.

Той тръгна към широкото пространство, което беше предвидено за бъдещ пазарен площад. Засега мястото беше обрасло с буренак,

голям скален къс стърчеше по средата. Пъг стъпи върху камъка и изпъна ръце нагоре.

Николас усети някакво далечно смътно жужене и се обърна към Хари, който му кимна, че също го е почувствал. След дълга пауза от хана излезе Антъни и се присъедини към групата им. Младият магьосник тихо попита:

— Това Пъг ли е?

Накор кимна.

— Започна да издирва момичетата. Този номер е много добър, стига да може да го направи.

Усещането за вибрация във въздуха се усили и Николас чувства, че нещо полазва по кожата му. Едва се удържа да не се почеше.

— Какво е това? — каза Антъни.

Николас примижа натам, където им посочи младият маг, и видя над главата на Пъг малка червена светлинка. Тя като че ли се усилваше и ставаше все по-ярка.

— Залегнете! — извика Накор.

След като Антъни се поколеба, Накор го задърпа за ръкава и го принуди да легне на земята, а после по същия начин започна да дърпа и Николас.

— Лягай! Покрий си очите! Не гледайте! Чуваш ли!

Николас за миг погледна нагоре и видя как светлината се усилва и като че ли се приближава с ужасяваща скорост.

Накор притисна лицето му към земята.

— Не гледай!

Изведнъж Николас усети прилив на топлина. Разкъсващо усещане прониза главата и раменете му, все едно че беше легнал пред отворената врата на нажежена пещ. Ударът на топлината изтръгна дъха от дробовете му. За малко щеше да отвори очи, ако не бяха предупредителните викове на Накор.

После топлината отмина.

— Вижте! — извика Накор.

Пъг стоеше на мястото си като парализиран, обкръжен от съскащ нимб червени енергии, по чиято повърхност сякаш се пръскаха бели искри на мълнии, а във вътрешността му танцуваха сребристи жилки. Накор скочи и затича към него.

Другите го последваха. Когато Накор се озова на ръка разстояние от Пъг, той протегна предупредително ръце към останалите да не се приближават.

Пъг стоеше вкаменен сред бушуващите енергии, като статуя с вдигнати нагоре ръце. Накор описа пълен кръг около странната мантия от червена светлина и заклати глава.

— Какво е това? — каза Амос.

— Много мощна магия, адмирале — отвърна Антъни.

Накор обаче махна пренебрежително с ръка.

— Ха! Магия! Никаква магия няма тук. Това е много ясно *предупреждение*: стойте настрана! — Кимна и добави: — И нещо повече.

— Какво друго? — попита го Мартин.

— Това, че ще си имаме по-големи неприятности, отколкото си мислехме — Исаланецът тръгна към хана.

— Нима ще го оставиш така? — попита Хари.

— Ти какво искаш да направя? — отвърна Накор. — Нищо не мога да направя за Пъг, ако той сам не може да се погрижи за себе си. Но той ще се справи. Просто ще му трябва малко повече време, докато се измъкне от този капан.

— Не трябва ли да изчакаме тук? — каза Николас.

— А, можете, ако толкова искате — отвърна Накор. — Но на мен ми стана студено и искам да хапна нещо. Сигурен съм, че Пъг ще дойде в хана, когато приключи.

— Какво да приключи? — попита Амос и тръгна след него.

— Това, което се е захванал да прави. Няма да му е нужно много време, за да се измъкне, ако иска да направи само това. Но съм сигурен, че прави и нещо друго.

Другите ги последваха — освен Антъни, който предпочете да остане до Пъг и да наблюдава.

Пъг се движеше през сянка. Беше прострял сетивата си на югозапад, към онези острови, за които Амос твърдеше, че са най-вероятното място, където да държат Маргарет и другите пленници. Бързо беше намерил островите, защото там имаше само едно голямо

селище и енергиите на хората там светеха като маяци на иначе пустия морски бряг.

После в разума му прозвуча сигналът за тревога. Някакво предупредително чувство му подсказа, че е нападнат. Той включи духовната си защита и в следващия миг енергиите удариха. Защитата му се оказа напълно достатъчна за целта. Пъг не се възпротиви срещу атаката, задоволи се само с това да се предпази. Лесно можеше да унищожи пленилото го като в непробиваема килия чародейство, но ако го направеше, щеше недвусмислено да предупреди непознатия си пленител, че е на свобода. Вместо това предпочете да разузнае.

Както при всички подобни чародейства, оставаше следа, свързваща източника с целта — тънка магическа нишка. Пъг я опипа внимателно, за да прецени посоката ѝ, както и структурата ѝ; а след това сътвори сянката си.

Не беше точно сянка, но така си го беше представил Пъг, така беше оформил същността му в съзнанието си. Сянката представляваше магически конструкт, нереално създание, съществуващо само и единствено като проводник за съзнанието на Пъг. Подозираше, че интуицията му го е накарала да си го представи като сянка, тъй като щеше да скрие това създание сред онези тъмни и безформени места по пътя на магията, където онзи, който бе изрекъл враждебното заклинание, едва ли щеше да забележи подобно същество.

След като сянката се оформи, той я прати по пътя на магията. Издирването щеше да отнеме време, но той се надяваше да открие източника и естеството на тази атака.

И започна да търси.

Беше почти призори, когато Пъг изведнъж пристъпи извън мантията от светлина. Антъни, който дремеше, плътно загърнал рамене и глава с наметалото, се разбуди и видя залитация извън светлината Пъг. Червеносребристият пашкул си остана на място; по повърхността му все така се пръскаха бели искри, а вътре беше останала сянка, наподобяваща самия Пъг, както беше стоял допреди малко.

Антъни стана и стисна ръката на Пъг.

— Добре ли сте?

Чародеят притвори очи за миг и отвърна:

— Да. Само малко съм уморен. — Пое си дълбоко дъх и отвори очи. Погледна червените енергии, които продължаваха да стоят като рубинен обелиск, и попита: — Другите къде са?

— Вътре — каза Антъни.

Пъг кимна и докосна с пръст червената светлина, оглеждайки собствената си сянка вътре.

— Ще свърши работа за известно време — каза той и закрочи към хана.

Антъни тръгна до него и Пъг го попита:

— Познавам ли те? — Антъни му се представи и Пъг рече: — Аха, значи ти си ми заместникът.

Антъни се изчерви.

— Никой не би могъл да ви замести, велики майсторе.

— Наричай ме Пъг — отвърна Пъг. — Ако остане време, напомни ми да ти разкажа какъв жалък некадърник бях, докато живеех тук, в Крудий. — Антъни само се усмихна едва-едва, но изражението му показваше, че не го вярва. — Сериозно говоря — каза Пъг. — В началото бях ужасен като магьосник.

Пъг отвори вратата на гостилницата и Мартин моментално се събуди. Марк и останалите бързо се надигнаха, кой с побутване, кой от една дума. Хари се протегна, прозя се и каза:

— Мисля, че ми е останало малко кафе. Ще видя. — И закрочи сънен към тезгяха.

Пъг приклекна до Мартин и рече:

— Мисля, че досещането на Амос е правилно. Набегът е прикривал нещо друго.

— Каква беше онази червена светлина? — попита Мартин.

— Много хитър капан.

Накор кимна.

— И предупреждение, нали?

— Да, и това също — отвърна Пъг.

— А Маргарет и другите? — каза Мартин.

— Те са точно там, където предположи Амос — каза Пъг. — Не мога да го кажа къде е с точност, защото бях нападнат тъкмо когато ги открих. Мога само да кажа, че е едно голямо и тъмно помещение. Навярно някакъв склад. Долових настроението им. Всички са ужасно

изплашени и отчаяни. — После Пъг се усмихна. — Въпреки че дъщеря ти освен това е и много ядосана.

Мартин не можа да скрие облекчението си.

— Боях се, че...

Пъг кимна.

— До снощи поне беше жива и здрава.

— Кой се опита да те вкара в капан? — попита Накор.

— Не знам — замислено отвърна Пъг. — Атаката не дойде оттам, където са момичетата. Дойде от някакво много по-далечно място и беше сътворена от някого с голяма вещина и мощ. Изпратена бе в отговор на моето издирване.

Накор въздъхна.

— Значи този, който я е изпратил, ти казва да си гледаш работата и да не се месиш.

Пъг кимна.

— Конструктът с моята сянка отвън скоро ще рухне. Смятам, когато това стане, да съм надалече оттук, така че когато отново нападнат, да не навлека гнева им върху някой друг. Себе си мога да защитя, но се съмнявам, че останалите ще успеете, ако разширят обхвата и силата на набезите си.

Накор прехапа устна, после попита:

— Значи ще трябва да се оправяме без теб, така ли?

Мартин присви очи.

— Не схванах.

— Предупреждението — каза Накор. — Пъг просто е предпазлив. Не иска да ви създава повече неприятности. — Обърна се към брататия магьосник. — По-добре им го кажи ти.

— Какво да ни каже? — попита Мартин.

Пъг поклати глава. Хари дойде с поднос с глинени чаши, пълни с горещо кафе. Раздаде им ги и след като отпи, Пъг каза:

— Не знам как е могъл да го разбере нашият приятел Накор, но към тази атака имаше прикрепено и едно предупреждение: ако се опитам да проследя пленниците, ако приложя магия, за да помогна за освобождаването им, ако по някакъв начин се разбере, че ги преследват от Кралството, момичетата и момчетата ще бъдат убивани един по един, докато онези, които са тръгнали да ги освободят, не се откажат. Те не са просто пленници; те са и заложници.

Амос изду бузи и издиша бавно.

— Което означава, че ако видят платна в открито море и флага на Кралството, ще почнат да режат гърла.

— Точно така — каза Пъг.

— Ти как го разбра? — обърна се Хари към Накор.

Исаланецът сви рамене.

— Не съм го разбрал. Предположих го. Логично е да знаят, че Пъг е роднина на херцога и че би могъл да тръгне по следите на дъщеря му. Заплахата да избиват пленниците е логичен избор.

— Но кой е изрекъл заклинанието? — попита Антъни.

— Нещо чуждо, не от тукашния свят — каза Пъг. — Не бях виждал такова нещо досега. — Погледна Мартин и добави. — Ако изобщо нещо може да докаже опасенията на Амос, че това не е обикновен набег за роби, то най-доброто доказателство е точно това заклинание.

Накор кимна и обикновено ведрото му лице помръкна.

— Тези ловци на роби имат доста мощни съюзници, лорд Мартин.

Стаята притихна.

А след това лицето на Амос просветна и той възкликна:

— Сетих се!

— Какво? — попита Мартин.

— Знаем как можем да се доберем до Фрийпорт по море, без пленниците да пострадат.

— Как? — попита Пъг.

Ухилен като момченце, на което току-що са подарили нова играчка, Амос отговори:

— Благородни господа, от днес нататък всички вие ставате корсари.

Работниците сновяха трескаво по борда на „Кралския орел“ и следвайки указанията на Амос, правеха всичко, за да променят външността на кораба. Адмиралът се тревожеше, че някои от оцелелите след атаката в Барран може да помнят как изглежда корабът и че ако го разпознаят преди да стигнат безопасното убежище на Фрийпорт, цялото начинание ще се провали.

Двама чираци дърводелци променяха фигурата на носа така, че от орела да се получи ястреб. Докато свършат, Амос им беше ревал няколко часа, но накрая беше преценил, че птицата е достатъчно променена. След това заповяда да заменят бялата и златна боя по нея със зловещо черно, а очите да боядисат кървавочервени. Името „Кралски орел“ естествено бе изчегъртано от носа и кърмата, а един бояджия се постара да заличи следите от изчегъртването.

Реите бяха разместени, където е възможно, а в средната част на кораба вдигнаха и един фалшив парапет; отблизо фалшификатът нямаше да мине, но Амос нямаше намерение да допуска на борда неканени гости. Откъм кея приличаше на естествена част от първоначалната конструкция, както и двете платформи за балисти, които преди се намираха на носа, а сега бяха преместени от двете страни на кораба. Платформите за лъкометците бяха свалени от мачтите, защото такива се използваха само от бойните кораби на Кралството. На тяхно място между мачтите бяха провесени въжета със седалки, на които можеха да седят бойците и да стрелят по вражеските екипажи. Бушпритът беше повдигнат, тъй че сега човек можеше да стои на носа под него.

Други работници усилено се стараеха да „понацапат“ кораба, както се беше изразил Амос. Колкото и да им беше противно да обезобразят флагмана на Кралската флота, те трябваше да остържат боята, та корабът да придобие такъв вид, че все едно се полагат минимални усилия, за да се поддържа годен за плаване. Амос вече не се съмняваше, че от разстояние сега корабът изглежда много по-различно.

Мартин, Пъг и Николас стояха на кея и наблюдаваха работата. Амос се приближи до тях и Мартин го попита:

— Как е?

— Почва да прилича на старо корито — каза Амос и поклати глава. — Можех съвсем да го променя, така че и аз да не го позная, ако разполагах с още една седмица, но като имаме предвид, че онези пирати го видяха през нощта... мисля, че ще свърши работа.

— Дано — каза Мартин.

— Кога тръгваме? — попита Николас.

Амос поклати глава.

— Знам, че си решил да тръгнеш с нас, Ники, но много би ми се искало да си промениш намеренията.

— Защо? — сопна се предизвикателно младежът.

Амос въздъхна.

— Знаеш, че те обичам като свой внук, момче, но трябва да се научиш да разсъждаваш като принц, а не като влюбено до ушите хлапе. — Вдигна ръка преди Николас да успее да възрази. — Спести ми го. Видях как зяпаше по тази Абигейл още първата вечер, когато пристигнахме. При по-нормални обстоятелства щях да ти пожелаая всичко най-добро и да те посъветвам да я пхнеш в леглото колкото може по-скоро, но сега залогът е много сериозен, Ники. — Сложи ръката си на рамото на момчето. — Поглеждал ли си се напоследък в огледалото?

— Защо? — попита Николас.

— Защото си копие на баща си. А знаеш, че той не е кой да е. Той е принцът на Крондор от близо трийсет години и мнозина от онези главорези на Островите на залеза са го виждали.

Николас се намръщи.

— Мога да си променя външността. Ще си пусна брада...

Лицето на Амос се сгърчи от мъка.

— Виж се надолу, Ники.

Николас сведе очи и изведнъж осъзна какво иска да му каже Амос. Нещастният ботуш, скроен така, че да компенсира недъгавостта на левия му крак, издаваше самоличността му отдалече, като развято знаме. Амос почти зашепна:

— Този крак е също толкова известен, колкото баща ти, Николас. За никого не е тайна, че най-малкият син на Арута му е одрал кожата, само ако не беше деформираното му ляво стъпало.

Ушите и бузите на Николас пламнаха.

— Но аз мога да...

Мартин също сложи ръка на рамото на момчето.

— Не можеш да го скриеш, Николас.

Момчето се дръпна рязко, погледна първо Амос, после Мартин и накрая очите му се спряха на Пъг. Нещо в изражението на магьосника привлече вниманието му и го накара да попита настоятелно:

— Какво?

Пъг ги изгледа един по един. Накрая очите му се приковаха в Николас и той каза твърдо:

— Мога да помогна.

Настъпи тягостна тишина, след което Николас промълви:

— Но?

— Мога да помогна, но само ако ти намериш в себе си повече кураж, отколкото мисля, че притежаваш — отвърна Пъг.

Николас настръхна.

— Покажи ми какво трябва да направя! — настоя той.

— Ще трябва да останем насаме — каза Пъг, сложи ръка на рамото на Николас и се обърна към Мартин. — Ще го заведа в замъка. Ще ми трябва помощ. Би ли предал на Накор и Антъни да дойдат след малко при нас? — Мартин кимна и Пъг решително поведе момчето.

Принцът крачеше мълчаливо до магьосника, докато не стигнаха почти до обгорелите останки на замъка. Мислеше за често прибързаните си решения и за това, че недъгавият му крак също така често се оказва натегната пружина, задействаща капана на неблагоприятието.

При портата Пъг спря и каза:

— Ще изчакаме тук другите.

Николас помълча малко, след което въздъхна тежко и гневът му отмина. След още малко мълчание Пъг попита:

— Как се чувстваш?

— Честно ли? — каза Николас.

Пъг кимна. Николас се загледа към далечния залив с жалките останки от хубавото градче, което бе видял първата вечер.

— Страх ме е.

— От какво? — попита Пъг.

— От провал. От това, че мога с намесата си да доведа до провала на други, по-добри от мен хора. От това, че мога да причиня смъртта на момичетата. От... много неща.

Пъг кимна.

— От какво най-много се боиш?

Николас помисли, после каза:

— Че няма да се окажа толкова добър, колкото трябва.

— Тогава имаш шанс, Николас — каза Пъг.

Никой от двамата не каза нищо повече, докато не се появиха Антъни и Накор. Щом стигнаха до портата, Антъни каза:

— Херцог Мартин ни предаде, че трябва да дойдем.

— Николас след малко ще опита нещо и ще му трябва помощта ни — отговори Пъг.

Накор кимна, но Антъни рече:

— Не разбирам.

— Пъг ще ми оправи крака — каза Николас.

— Не — поклати глава Пъг.

— Но аз мислех, че...

Пъг вдигна ръка.

— Никой не може да оправи крака ти, Николас.

— Освен ти самият — добави Накор.

Пъг кимна.

— Ние можем само да помогнем. Стига да искаш.

— Не разбирам — каза Николас.

— Ела, ще ти обясним — отвърна Пъг.

Влязоха в изпепеленото преддверие и тръгнаха по дългия коридор към северната кула, после се заизкачваха по овъгленото каменно стълбище. На първата врата Пъг спря и каза:

— Тук някога беше моята стая. Учителят ми Кълган живееше над мен.

— Сега това е моята стая — каза Антъни. — Или поне беше до миналата седмица. Предпочетох я пред другата горе заради странното коминче. — Посочи една дупка в стената, от която надолу се беше стекъл разтопен метал. — Ей там. Пазеше стаята топла.

Пъг кимна.

— Аз го измислих. — После огледа стаята и Николас, Накор и Антъни усетиха как спомените се връщат в ума му. Накрая рече: — Щом е така, значи е двама по-подходяща. — Махна с ръка на момчето да влезе и му посочи: — Седни ей там, до прозореца. И си свали ботушите.

Николас седна на почернелия под и събу ботушите си. Пъг седна срещу него, без да обръща внимание на саждите, полепнали по кафявия му халат и по ръцете му; Накор и Антъни застанаха от двете му страни. Пъг заговори:

— Николас, ти трябва да разбереш нещо за собствената си природа. Нещо, което е присъщо не само на теб, но и на повечето хора.

— Какво?

— Повечето от нас изминаваме пътя на своя живот с малък шанс да научим нещо повече за самите себе си. Знаем някои неща, които харесваме, и други, които не харесваме, имаме някакви смътни представи какво би могло да ни направи щастливи, но в повечето случаи умираме в невежество по отношение на онова, което е най-съкровената част от същността ни.

Николас кимна.

Пъг продължи.

— По някакви причини се случват неща като твоето недъгаво по рождение стъпало, причини, които често остават за нас неразбираеми. Съществуват много теории, особено след като поговориш за тези неща с жреците на един или друг храм, но никой не знае със сигурност.

— Навярно твоят крак е урок за теб в този живот, Николас — каза Накор.

Пъг кимна.

— Мнозина го вярват.

— Какво мога да науча от един недъгав крак? — попита Николас.

— Много неща — каза Пъг. — Ограниченията си, как да надмогваш враждебността, унижението, гордостта.

— Или нищо — добави Накор.

— Знам, че баща ти се е опитвал да бъде отстранен недъгът ти, когато си бил малко момче — каза Пъг. — Помниш ли?

Николас поклати глава.

— Съвсем малко. Само, че болеше.

Пъг положи длан върху ръката на момчето.

— Така си и мислех. — Топлите му кафяви очи се впиха в очите на Николас и той му заговори утешително: — Трябва да знаеш, че ти си единственият, който може да изцери недостатъка в самия теб. Разбираш ли страха?

Николас усети, че очите му натежават, и отвърна:

— Не знам... Страхът?

— Страхът ни държи, обвързва ни и ни пречи да растем, Николас. — Гласът на Пъг стана настоятелен. — Той убива по частица

от нас всеки ден. Задържа ни към това, което познаваме, и ни пази от онова, което е възможно, и е нашият най-опасен враг. Страхът никога не се саморазкрива; той винаги е предрешен и много потаен. Избира си най-безопасния курс; повечето от нас чувстват, че има „разумни“ причини да избягват рисковете. — Усмихна се окуражително. — Смелият човек не е лишеният от страх, а този, който прави това, което трябва, въпреки че го е страх. За да успееш, трябва да си готов да поемаш риска от пълния провал — това трябва да научиш.

Николас се усмихна.

— Татко веднъж ми каза нещо подобно. — Думите му излязоха размазано, все едно че се беше напил или заспиваше.

— Николас, ако като малко момче сам беше пожелал кракът ти да се излекува, лечителите и жреците щяха да ти го оправят. Но нещо в самия теб се е впило в твоя страх. Нещо в теб обича твоя страх и го е обвързало към теб като майка или като любима. Трябва да се опълчиш на този страх и да го прогониш. Трябва да го прегърнеш и да се оставиш да те погълне. Едва тогава ще можеш да познаеш страха си; едва тогава ще можеш да се изцериш. Искаш ли да се опиташ?

Николас разбра, че не може да проговори, затова само кимна. Очите му бяха съвсем натежали. И той ги затвори.

Някъде от много далече Пъг каза:

— Спи. Спи и сънувай.

Николас бавно се носеше сред някакво тъмно и топло място. Знаеше, че тук е в безопасност. А после до ума му стигна глас.

„Николас?“

„Да?“

„Готов ли си?“

Чувство на обърканост. „Готов ли?“

„Готов да научиш истината.“

Жегна го паника и тъмното място престана да бъде топло. След малко той отвърна: „Да.“

Прониза го ярка светлина. Сега той се носеше из някаква стая. Видя под себе си малко момченце, което хлипаше в ръцете на червенокоса жена, устните на жената се движеха. Не можеше да я чуе,

но разбираше какво казва; беше го чувал преди. Тя казваше, че докато е тук, с него, нищо никога няма да го нарани.

Мълнията на гнева го порази. Тя лъжеше! Много пъти беше нараняван. Образът се разми и на негово място отново се появи момченцето, този път няколко години по-голямо. То крачеше непохватно по дългия коридор, водещ към стаята му. Наблизо стояха двама пажове и когато детето ги подмина, си зашепнаха. Знаеше, че си говорят за него, че му се надсмиват заради недъга. Той се затича към стаята си и по бузите му затекоха сълзи. Тръшна вратата след себе си и се закле, че никога повече няма да излезе от тази стая. Погълнат беше от гнева, от яростта и болката си и плачеше. Един паж влезе и му каза, че идва баща му.

Той стана от леглото, добра се до умивалника и изми лицето си. Докато вратата се отвори, вече се беше успокоил — знаеше, че баща му не обича да го вижда, че плаче. Арута му нареди да се яви в голямата зала за някакъв съвет. Някакви важни държавни дела изискваха присъствието му и той забрави за клетвата си никога да не излиза от стаята. Но беше я изричал стотици пъти и щеше да я повтаря още стотици пъти от шестгодишно момче.

Образът се разми и сега той стоеше между двама снажни младежи с коси като на майка му. Те му се присмиваха и го дразнеха, преструваха се, че не го виждат, или го наричаха „маймунка“ — и той избяга от тях, жегнат отново от смразяващата болка.

Появиха се още картини: сестра му, твърде погълната от задълженията си на принцеса, за да ѝ остане време за по-малкото ѝ братче. Родителите, чието време все се оказваше запълнено от политика и протокол, и не можеха да се позадържат повече при своето свенливо и плахо дете. Слугите, които се държаха почтително, но не изпитваха и капка обич към най-малкото дете на своя господар.

През годините много подобни образи се бяха отпечатали в ума на Николас и когато той се върна в настоящето, чу гласа на Пъг:

— Готов ли си да се изправиш срещу своята болка?

Паника обзе Николас и той заломоти:

— Но аз... мислех, че... точно това... правя.

Гласът на Пъг бе тих и окуражителен.

— Не. Ти само си спомняше. Сега болката ти е с теб. Трябва да я изтръгнеш и да ѝ се опълчиш.

Николас усети, че го пронизват студени тръпки.

— Длъжен ли съм?

— Да — отвърна друг глас и той отново потъна в тъмна и безпаметна празнота.

До ума му стигна глас. Беше мек, топъл и много познат. Той се опита да отвори очи, но не успя, после изведнъж прогледна. Към него, по смътно очертан коридор, идваше млада златокоса жена. Дрехата ѝ беше полупрозрачна и плътта ѝ се очертаваше под тънкия плат. Когато се озова пред него, той промълви: „Абигейл?“

Тя се засмя, а той по-скоро усети смеха ѝ, отколкото го чу. „Аз съм всяка, която би искал да бъда.“ Чувствените нотки в гласа го възбудиха. Но после изведнъж му се дощя да извика, защото нещо в тази млада жена му се стори не по-малко ужасяващо, отколкото мамещо.

След миг пред него стоеше майка му, но такава, каквато я помнеше като малък. Меките ѝ бели ръце се протегнаха надолу да го вдигнат и тя го сгуши до гърдите си, залюля го и му зашепна утешителни слова. Той усети топлия ѝ дъх по шията си и се почувства в безопасност.

Но в ума му прозвуча предупредителна нотка и той се отдръпна. „Не съм дете!“ — извика той, присви ръка и една налята гръд изпълни шепата му. Две сини очи се взряха в него и две сочни устни се разтвориха пред неговите. Той отблъсна Абигейл и извика: „Какво си ти?“

Изведнъж се оказа сам в тъмното и през тялото му пробяга мраз. Отговор не дойде, но той усещаше още нечие присъствие, там някъде, в сумрака. Опита се да види, но в тъмнината нямаше никого, и въпреки това бе сигурен, че не е сам.

Събра цялата сила на волята си и собственият му глас прокълтя в ушите му: „Какво си ти?“

Гласът на Пъг дойде от някакво огромно разстояние:

— Това е твоят страх, Николас. Причината да го държиш в себе си. Виж го добре, такъв, какъвто е наистина.

Николас усети, че гърдите му са се свили и че е много изплашен.

— Не — прошепна той.

Изведнъж до него вече имаше нещо. Далечното присъствие се беше превърнало в надвисваща заплаха. Нещо идеше към него и то

можеше да го уязви; приближаваше се нещо, и то можеше да разкъса защитата му и да го унищожи!

Тъмнината около него се сгъсти и започна да го притиска. Той се задържа на една страна, после на друга, но докато се бореше, натискът от всички страни спираше движенията му и накрая той остана на място, напълно обездвижен.

Усети, че нещо го души, и отвори уста да вдиша, но и глътка въздух не влезе в дробовете му. Обзе го безпомощност и това отчайващо чувство започна да го дави. Писъкът замря в гърлото му и вместо него излезе тих хлип, и сълзите потекоха по лицето му.

„Николас — каза топлият окуражителен глас. Две меки ръце се пресегнаха към него и той видя своята майка... не, беше Абигейл. — Само посегни към мен.“

А после до него достигна гласът на Пъг.

— Какво е той наистина, Николас?

Жените пред него изчезнаха и сега той беше сам, в стаята на кулата. Денят беше изтлял и сега към него пристъпваше нощта, студена и безчувствена. Беше сам.

Беше сам и крачеше из стаята, но не можеше да намери вратата. Погледна навън през прозореца и видя, че Крудий го няма. Стоеше само тази единствена кула. Долу се виждаше обгорена равнина, покрита с камъни и пясък, безжизнена и безнадеждна. Морето беше катранено черно и тлъсти, мазни вълни безшумно връхлитаха и се разбиваха в голите скали.

— Какво виждаш? — попита далечният глас.

Николас се помъчи да заговори и най-сетне намери собствения си глас.

— Падение.

— Падение?

— Пълен и окончателен провал. Нищо не е оцеляло.

— Тогава иди там! — заповяда далечният глас на Пъг.

Той моментално се озова навън, сред обгорената равнина, и траурният шепот на безжизнените вълни закънтя в замрелия въздух.

— Къде да отида? — попита той мъртвото небе.

— А ти къде искаш да отидеш? — попита Пъг.

Изведнъж той разбра. Посочи през залива някъде на запад и каза:

— Там! Искам да отида там!

— Какво те спира? — попита Пъг.
Николас се огледа и отвърна:
— Това, струва ми се.
Изведнъж Пъг застана пред него.
— Какво е твоят страх, Николас?
Николас се огледа и каза:
— Това. Пълният провал.
Пъг кимна.
— Разкажи ми за провала.
Николас вдиша дълбоко и заговори.
— Татко ми... — Усети, че очите му се насълзяват и че гласът му се стяга. — Той ме обича, знам. — Николас се остави на болката да го облее и продължи: — Но не ме приема.
Пъг кимна.
— И?
— И майка ми. Тя се страхува за мен.
— И? — попита Пъг.
Николас отпрати поглед през черното море.
— Тя ме плаши.
— Как?
— Тя ме кара да мисля, че не мога... — Замълча.
— Какво не можеш?
— Не мога... да направя това, което трябва да направя.
— Какво трябва да направиш?
Николас заплака открито.
— Не знам. — После изведнъж в ума му се събуди нещо, което му беше казал икономът Самюъл, и плачът му се обърна на смях. — Точно това е! Трябва да разбере какво трябва да направя!
Пъг се усмихна и изведнъж от плещите на Николас падна бреме. Той погледна Пъг и повтори:
— Трябва да открия кое е това нещо, което трябва да направя.
Пъг махна с ръка на младежа да го последва.
— Защо толкова много се боиш от провала, Николас?
— Защото татко го мрази повече от всичко друго.
— Нямаме много време — каза Пъг. — Нещата се развиват бързо и аз скоро трябва да си тръгна. Ще ми се довериш ли, за да те науча нещо?

— Мисля, че да, Пъг — отвърна Николас.

Изведнъж Николас се озова на една скална издатина високо над морето. Отдолу стърчаха скали и вълните се блъскаха в лицето на канарата. Главата му се замая и коленете му се подкосиха, а Пъг каза:

— Стъпи напред.

— Ти ще ме хванеш ли? — попита Николас и гласът му прозвуча някак детински тъничък в ушите му.

— Стъпи напред, Николас.

Николас го направи и изведнъж започна да пада. Изпищя.

Скалите връхлитаха отдолу да го срещнат и той разбра, че ще умре. Прониза го зашеметяваща болка, той простена, проснат върху скалите, и вълните го заляха.

Изплю солено-горчивата вода и изпъшка:

— Жив съм.

Пъг, застанал на скалите пред него, му подаде ръката си.

— Да, жив си.

Николас я стисна и изведнъж отново се озова на високата издатина.

— Напред — каза Пъг.

— Не! — отвърна Николас. — Да не съм луд?

— Напред! — заповяда Пъг.

Николас се поколеба за миг, затвори очи и направи крачка напред. Това, че затвори очи, не помогна и той усети как пропада стремглаво във въздуха, за да се разбие отново в скалите. Замая се и изненадан откри, че все още е в пълно съзнание. Пъг отново бе коленичил пред него.

— Готов ли си?

— Какво? — попита отчаяно момчето.

— Трябва да го направиш отново.

— Защо? — изхлипа той.

— Трябва да научиш нещо.

Николас стисна ръката на Пъг и изведнъж отново се озова на високата издатина.

— Напред — тихо каза Пъг.

Николас пристъпи напред, но кракът му се беше впил в скалната издатина. Празнота изпълни стомаха му, щом залитна в празното

пространство, но левият му крак го задържа здраво към ръба на канарата.

Острата болка разкъса крака му и той увисна с главата надолу и с гръб към канарата. Изведнъж пред него изникна Пъг.

— Боли, нали?

— Какво става? — попита Николас.

— Това е твоята болка, Николас. — Пъг посочи крака му, залепнал за скалата. — Това е любовта на твоята майка и на твоята любима. Това е твоето оправдание. Заради него ти не можеш да се провалиш.

— Аз винаги се провалям — отвърна с горчивина Николас.

Усмивката на Пъг беше безмилостна.

— Но имаш причина да се проваляш, нали?

Стомахът на Николас се смрази и той попита:

— Какво имаш предвид?

— Ти се проваляш не защото ти липсва нещо, а защото си сакатото дете. — Пъг се понесе във въздуха пред Николас. — Пред теб стоят два избора, принце на Крондор. Можеш да си висиш тук, докато остарееш, знаейки, че е имало какви ли не велики дела, които си могъл да извършиш: да спасиш невинни същества, да намериш жената на своите мечти, да защитиш своите поданици... само да не беше този твой недъгав крак. Или можеш да срежеш своето оправдание и да се освободиш.

Николас се опита да се издърпа нагоре, но не можа да намери опора.

Пъг го посочи обвинително с пръст.

— Ударил си се в скалите! Знаеш вече какво е това.

— Боли! — извика Николас.

— Разбира се, че боли — каза Пъг. — Но може да се превъзмogne. Това е само болка. Не си мъртъв и можеш да се опиташ отново. Не можеш да успееш, освен ако сам не пожелаеш да рискуваш да се провалиш. — Пъг посочи мястото, където кракът му се беше впил в скалата и каза: — Това е само оправдание. Всички ние си намираме оправдания, когато поискаме. Ти притежаваш дарби, които далеч надвишават този жалък и дребен недъг!

Мощен прилив на увереност обзе момчето.

— Какво да направя?

— Сам знаеш — отвърна Пъг. И изчезна.

Николас се пресегна и стисна левия си крак. Кръвта запулсира в главата му и той усети, че кракът му се разкъсва от болката, докато се издърпваше нагоре. Ноктите му задраскаха по скалата, все по-нагоре и по-нагоре, и той закрепва от болка и безсилие.

Изведнъж се озова седнал на ръба на издатината, а кракът му все още се беше впил в скалата. До него лежеше нож, който само допреди миг изобщо не съществуваше.

Той разбра. Взе ножа, поколеба се за миг, след което го заби в собствения си глезен. Болка прониза крака му и стъпалото му пламна. Той изохка, спря за миг, насили се, отново заби ножа и започна да реже. Глезенът се цепеше лесно, но болката го пронизваше като безжалостна мълния.

Докато продължаваше да реже последните влакна от собствената си плът, Николас изведнъж осъзна, че стои изправен. Държеше ножа до гърлото на собствената си майка. Той примигна и се отдръпна назад. Образът на Анита, принцесата на Крондор, промълви:

— Николас? Защо ме нараняваш? Аз те обичам.

После пред него стоеше Абигейл, облечена в прозрачна нощница. Със сведени очи тя промълви:

— Николас? Защо ме нараняваш? Аз те обичам.

Ужас порази младия мъж и той остана за миг вкочанен, но после извика:

— Ти не си Абигейл! Нито си моята майка! Ти си нещо зло, което ме държи окован!

Тъга се изписа по лицето ѝ и тя промълви:

— Но аз те обичам.

Николас изрева нещо несвързано и замахна с ножа. Острието му преряза жената и тя се превърна в сянка и се изпари.

Болка избухна зад очите на Николас и той изпищя. Нещо много скъпо се беше откъснало вътре в гърдата му и той изпита ужасно чувство за загуба. После отведнъж някакво бreme падна от него и зашеметен от облекчение, той замря и мракът го погълна.

Николас отвори очи и Накор и Антъни му помогнаха да се надигне. Той опря гръб в студените осаждени камъни на стената. Беше

сумрачно като по залез.

— Колко време съм бил тук? — попита той. Гласът му беше хриплив, а гърлото — пресипнало.

— Ден и половина — отвърна му Антъни.

— Гърлото ми е раздрано — каза Николас.

— Защото ти викаше и пицеше — каза Антъни и му подаде мях с вода. — Издържа много трудна борба.

Николас отпи и главата му се замая.

— Вие ми се свят — каза той.

— Просто си гладен — каза Накор и му подаде един портокал.

Николас разкъса кората и захапа плода. Сладкият сок потече по брадичката му. Преглътна и каза:

— Имам чувството, че загубих нещо.

Антъни кимна, а Накор каза:

— Хората обичат страховете си. Затова държат толкова здраво на тях. Ти научи нещо много млад, принце, нещо, което дори много постари от теб хора рядко разбират. Научи, че страхът не е нещо ужасно на вид, а нещо красиво и съблазнително.

Николас кимна и довърши портокала. Накор му подаде още един. Докато му белеше кората, Николас каза:

— Убих майка си, или Абигейл... или нещо, което приличаше на тях.

— Не са били те — каза Накор. — Ти уби своя страх.

Николас притвори очи.

— Искане ми се да се смея и да плача едновременно.

Накор се засмя:

— Просто ти трябва храна и сън.

Николас въздъхна и попита:

— А Пъг?

— Построената от него сянка рухна и онова червеното също изчезна. Пъг каза, че едни лоши неща скоро щели да дойдат да го потърсят и че не искал да е край хора в този момент. Взе талисмана ти и го даде на Антъни.

Николас посегна към гърдите си и разбра, че връвта с вълшебното делфинче я няма. Антъни бръкна под халата си и му показа, че е на шията му.

— Не знам защо, но той каза, че трябва да го задържа за известно време, но да не го използвам, преди да съм останал без никакъв друг избор.

Накор кимна.

— А после ни каза „довиждане“ и изчезна.

Николас погледна левия си крак. Беше някак странен... чужд. Той опита и се увери, че може да размърда пръстите си. Сълзи бликнаха от очите му.

— Богове!

И погледна отново здравото, добре оформено стъпало, което приличаше на дясното като две капки вода, отразени в огледало.

— Превъплъщението беше трудно — каза Антъни. — Не зная как го постигна Пъг, но двамата останахте в транс няколко часа. Костите и плътта се удължаваха и движеха пред очите ми. Беше смайващо. Но болката трябва да е била изключителна, защото ти викаше и пищеше, докато не прегракна.

Накор стана и му подаде ръка. Николас я хвана и дребничкият мъж с неочаквана сила го дръпна да се изправи. Николас опита тежестта си върху изцерения си крак и пълното равновесие му се стори странно.

— Ще трябва да свикна с това.

Накор погледна съвършено оформеното стъпало на левия му крак и поклати глава.

— Обаче трябваше да го направиш по най-трудния начин, нали?

Николас прегърна дребничкия мъж, засмя се и каза през сълзи:

— Да. Направих го.

Антъни, Накор и Николас идваха към Мартин. Николас стъпваше предпазливо по камъните и правеше гримаси, сякаш го болеше много.

Мартин тъкмо се канеше да каже нещо на войника до себе си, но забеляза, че Николас е бос. Нещо повече — и двете стъпала на племенника му си бяха нормални!

Херцогът на Крудий забърза към племенника си, взря се дълбоко в очите му и се помъчи да разбере какво вижда там. Накрая каза:

— Какво мога да направя за теб?

А Николас му отвърна ухилено:

— Да ми намериш нови ботуши.

ГЛАВА 8

ЗЛОПОЛУКА

Николас напада.

Марк отскочи ловко, парира удара му и контраатакува. Николас бързо контрира и го принуди отново да отстъпи.

След което самият Николас отстъпи и каза:

— Достатъчно.

И двамата младежи се бяха задъхали и плувнали в пот. Всеки от тях си беше пуснал брадата да расте и сега и двамата имаха невероятно зловещ вид.

Хари излезе от хана, пред който се упражняваха двамата братовчеди и ги попита:

— Е, какво мислите?

Дори стоицизмът на Марк рухна, когато го видя. Хари си беше навлякъл пурпурен брич, затъкнат в ботуши с широки кончови, а поясът му бе жълт. Ризата му беше яркозелена, с избелял златен брокат отпред и по маншетите на издутите ръкави; над нея беше облякъл елек от червено-кафява кожа, а на главата носеше шапка на червени и бели райета, килната на дясната страна.

— Изглеждаш страхотно — каза Николас.

— На какво си се направил? — попита Марк.

— На буканир! — каза Хари. — Според Амос те си падали по шарените дрехи.

— Е, наистина си шарен — каза Николас.

Появи се Накор, захапал портокал. Погледна Хари и се разсмя. Хари също си беше оставил брадата да расте, но неговата беше доста рехава.

— Между другото, какво е буканир? — попита Хари.

— Батиранска дума — отвърна Накор. — Много стара. Първоначално „буканиер“. Това са били хора, които палели огньовете по брега, за да примамват корабите. Плячкаджии, крадци, пирати.

— Колко много думи за едно и също нещо — каза Хари. — Ривер, корсар, пират...

— Много езици — вдигна рамене Накор. — Вашето кралство е като Кеш, създадено е от завоевания. В древни времена хората от Даркмур и хората от Риланон не са могли да говорят помежду си. — Кимна и намигна доволен, че може да си бърби с младоците за такива дреболии.

— Надявам се Амос да не поиска всички да се облечем така — каза Марк и се обърна към Николас. — Още веднъж?

Николас поклати глава.

— Не. Кракът ме боли и съм уморен.

Но Марк изведнъж настъпи и замахна злобно към главата му.

— А какво ще стане, ако някой те нападне, когато си уморен? — Николас едва успя да блокира посичащия удар, който можеше да му счепи главата, ако беше стигнал до целта си. Марк усили атаката си и Николас заотстъпва.

— Хората се опитват да те убият в най-неподходящ момент — извика Марк и изпълни съчетание от високи и ниски удари.

Двамата братовчеди в момента използваха саби, оръжие непривично и за единия, и за другия. С рапирата никой в Крудий не можеше да се сравни с Николас, но с по-тежкото оръжие сечащите атаки бяха много по-важни, а Марк беше бърз и силен.

Николас изпъшка, докато блокираше мушкащия отдолу към слабините удар, след това извика и на свой ред атакува. Серия вихрени и коварни удари отгоре и отдолу отблъсна Марк и накрая Николас изби сабята от ръката му. Притиснал гръб в недоиззиданата ниска тухлена стена, Марк замръзна — върхът на сабята на братовчед му бе опрян в гърлото му. След миг обаче отскочи назад, праметна се през стената и падна по гръб. Николас светкавично се наведе и пак опря върха на сабята в гърлото му.

Хари пристъпи боязливо напред и спря. Очите на Николас се бяха разширили и гневът ясно се беше изписал на лицето му. Той каза хладно:

— Схванах добре мисълта ти, братовчече. — Помълча дълго, след което отстъпи и свали оръжието си. Изсмя се горчиво и каза: — Много добре. — Протегна ръка и помогна на Марк да се изправи.

Един глас наблизко каза:

— Няма да е зле да разбереш, Марк, че дразненето на по-добър саблъор от теб е добър начин да си намериш смъртта.

Тримата младежи и Накор се обърнаха към излизацията от хана Амос. Адмиралът беше зарязал тъмносинята си униформа и сега носеше тежки черни ботуши с широки ивици от червена кожа на кончовите. Торбестият му брич и късият жакет бяха в избеляло синьо, като жакета бе украсен с убитосребрист брукат по маншетите и реверите. Под него Амос беше облякъл някога бяла, но вече пожълтяла риза с оръфано жабо. На главата му беше кацнала черна триъгълна шапка със златни ширити, увенчана с опърпано жълто перо. Къса, но впечатляващо тежка сабя висеше от широкия кожен колан през рамото му. Намазал беше косата и брадата си, тъй че сега лицето му беше цялото покрито с къдрици.

Амос свали шапката и прокара длан по плешивото си запотено теме.

— Ти си гледай лъка, Марк. Баща ти никога не е имал усет към сабята като чичо ти Арута, а Ники е по-добър саблъор от всички ви. — Обърна се към Николас. — Как е кракът ти?

— Още боли — отвърна с гримаса Николас.

— Това е „фантомна болка“ — каза Накор. — Боли, но само в главата му.

Николас закуцука и седна до Марк, който седеше на стената нацупен.

— Фантомна болка ли? — каза Амос. — Какви са тия глупости?

— Ами, боли си като истинско — каза Николас. — Но според Накор щяло да спре да ме боли, когато най-сетне схвана уроците, които започнах снощи в кулата.

— Точно така е — съгласи се дребосъкът. — Когато наистина ги разбере, няма вече да има болка.

— Ами тогава гледай да побързаш с ученето. Защото призори тръгваме.

Марк кимна, скочи от стената и каза:

— Трябва да довърша някои неща преди да тръгнем.

След като Марк си тръгна, Амос каза:

— Вие двамата май наистина не се обичате много, нали?

Николас сведе очи към земята, но Хари отговори вместо него.

— Няма и да се заобичат преди Абигейл да направи избора си между двамата.

— Ако може — каза с горчивина Николас. — Аз отивам да си прибера нещата. — И също стана и влезе в хана.

Амос се обърна към Хари.

— Защо имам чувството, че ако тези двамата не намерят повод да сключат мир, рано или късно единият ще убие другия?

— Нещо стана студено, а? — отвърна Хари. Отпусна се на стената и заговори: — Много си приличат. Никой няма да отстъпи и един ръст. — Погледна към вратата на гостилницата. — Николас е разбрано момче, адмирале. Вие го познавате от по-дълго, но мисля, че аз го познавам по-добре. — Амос кимна, че е съгласен. — Но нещо у Марк превръща този иначе разбран момък в опърничаво магаре.

Накор се засмя.

— Но и Марк се държи като прасе — каза Амос. Плесна Хари по гърба и добави: — А ти гледай по-скоро да се научиш да ме наричаш „капитане“, а не „адмирале“. Аз отново съм Тренчард пиратът. — Със заплашителна усмивка той извади камата от колана си и започна да опитва острието ѝ с палец. — Вече съм с години по-стар и доста побавен, но това, което годините са ми взели, се компенсира с лошотията ми, че и отгатък. — Изведнъж камата му се опря в носа на Хари. — Някакви възражения?

Хари хлъцна и отстъпи крачка назад.

— Не, капитане!

Амос се засмя.

— В предишния ми занаят капитанът беше най-злият кучи син в цялата банда. Така те избират. Наплашваш екипажа до смърт, за да гласуват за теб.

Хари се ухили и го попита:

— Вас така ли са ви избрали толкова млад?

Амос кимна.

— Така, но и защото убих една свиня, втория помощник, още когато бях юнга. — Облегна се на стената и прибра камата. — Бях на дванадесет години, когато за пръв път излязох в открито море. На второто ми пътуване вторият помощник — казваше се Барнс — реши да ме набие заради нещо, което не бях направил. Затова го убих.

— И какво? — попита Хари.

— Капитанът веднага свика целия екипаж. Без разните му там съдебни глезотии. Излагаш си случая и екипажът решава. Оказа се, че повечето мъже мразеха Барнс, а аз дадох да се разбере, че са ме набили за нещо, за което не съм виновен. Виновникът излезе напред и каза на капитана, че не съм направил това, за което са ме обвинили... — Погледът на Амос се зарея в далечината. — Странно, нали? Дори не си спомням за какво бях обвинен. Все едно, виновника го напердашиха с камшик, макар че капитанът беше милостив, защото онзи се оказа достатъчно честен, за да ми спаси живота. Направиха ме трети помощник. След четири години на същия кораб станах първи помощник.

— Станах капитан на двадесет години, Хари — продължи Амос. — На двадесет и шест вече бях плячкосвал почти всяко пристанище в Горчивото море освен Крондор и Дърбин. На двадесет и девет реших да се откажа. — Той се засмя. — И на първия ми честен курс цураните ми подпалиха кораба и ме оставиха да съхна ей тук, в Крудий. Беше преди повече от трийсет години. И ето ме, вече прехвърлил шейсетте и пак пират! — Амос отново се засмя. — Ужасен кръг, нали?

Хари поклати глава в нескрито удивление.

— Каква биография само!

Амос се загледа към опожарените стени на замъка. Предния ден от Карс бяха пристигнали двама зидари и сега започваха първоначалния си оглед на терена за възстановката. Мартин беше горе с тях и им даваше указания, така че работата да може да започне след като снеговете се стопят, все едно дали ще се е върнал дотогава, или не.

— Когато дойдох, намерих тук забележителни хора. — Той сведе поглед замислено. — Те промениха живота ми. Много им дължа. Често съм гълчал Арута, че отнема веселото на живота, а честно казано, понякога той наистина става много кисел. Но е чудесен човек в много отношения и вдигна ли платна в бурни води, бих го избрал за свой първи помощник. Обичам го като син, но да бъдеш негов син не е лека задача. Боррик и Ерланд си имат много качества, не на последно място — че не приличат на баща си, но Николас...

Хари кимна.

— Той просто е като него.

Амос въздъхна.

— Това не съм го признавал пред никого, но Ники винаги е бил любимецът ми. Той е мил момък и макар в голяма степен да притежава силата и способностите на баща си, има нежността на майка си. Само се моля да го върна при семейството му здрав и читав. Не искам и да си представя дори как ще обяснявам на баба му защо съм допуснал да му се случи нещо лошо.

— А аз се моля дано и към мен изпитвате същото с казването на баща ми, капитане — каза Хари.

Амос го изгледа и се ухили злобно.

— Няма да се женя за баща ти, скуайър. Ти отговаряш сам за себе си.

Хари се засмя, но не беше съвсем убедителен.

Изведнъж откъм хълма се чу вик, те се обърнаха и видяха, че един от карските зидари тича презглава надолу по склона. Той викна нещо и Амос се обърна към Хари.

— Не разбрах...

Но човекът извика отново и Амос изпъшка:

— О, богове! Само това не!

— Какво? — попита Хари.

— Станала е злополука — каза Накор и затича нагоре към замъка.

Изведнъж Хари разбра. Само трима души имаше горе при замъка: двамата зидари и херцогът.

— Ще извикам Марк и Николас — каза той и хукна към хана.

— И намери Антъни! — викна Амос. — Ще ни трябва лецител!

Докато всички стигнат до замъка, един монах от абатството при Силбан вече се грижеше за Мартин. Херцогът лежеше в безсъзнание на голата камениста земя, а монахът преглеждаше раните му.

— Какво се е случило! — извика Марк и се втурна към баща си.

Старшият зидар каза:

— Една част от парапета поддаде и Негова светлост падна. Казвах му аз, че е опасно там горе. — Личеше, че повече го интересува да не го обвинят, отколкото нещо друго.

Марк погледна монаха.

— Зле ли е?

Монахът кимна, а Антъни и Накор коленичиха до Мартин, зашепнаха си и след малко Антъни каза:

— Трябва да го пренесем в хана.

— Да пратим за носилка — каза Николас.

— Нямаме време! — отговори Антъни.

Хари, Николас и Марк надигнаха Мартин и бавно го понесоха надолу.

В хана го настаниха в една от малките стаички на втория етаж. Антъни махна на останалите да излязат и двамата с Накор затвориха вратата.

Другите се помотаха малко в коридора, след което Амос изсумтя:

— Никаква полза няма да чакаме тук. Имаме да свършим още сто неща преди да тръгнем утре.

— Утре ли? — възкликна Марк. — Не говорите сериозно.

Амос замълча и погледна строго сина на Мартин.

— Разбира се, че говоря сериозно. Тръгваме утре призори.

Марк гневно пристъпи към него.

— Татко няма да е в състояние да тръгне на път утре.

— Татко ти няма да е в състояние да пътува до пролетта, Марк — каза Амос. — Не можем да го чакаме.

Марк понечи да възрази, но Николас го прекъсна.

— Почакай малко. — И запита Амос: — Откъде знаеш?

— През своя живот, Ники, съм виждал доста хора да падат от реите и да се удрят здраво в палубите — отвърна Амос, погледна отново братовчеда на Николас и рече: — Марк, Мартин вече приближава седемдесетте, въпреки че като го види човек, няма да му даде толкова. И по-млади мъже от него умират от такива рани. Никой няма да вземе да те лъже с приказки, че животът му е извън опасност. Но също така в опасност са сестра ти и другите пленници. Чакането ни тук няма да помогне на Мартин, но всеки ден чакане със сигурност ще застраши още повече живота на сестра ти. Тръгваме утре.

И си тръгна и остави тримата младежи смълчани сред коридора. Николас промълви:

— Съжалявам, Марк.

Марк го изгледа и без да каже нито дума, забърза надолу по стълбището.

Калис влезе в гостилницата, мокър до кости от внезапния проливен дъжд. Тръсна глава, докато сваляше подгизналото си наметало, и го окачи на окачалката зад вратата. Ханът все още беше препълнен, но не толкова натъпкан като последния път, когато младият елф бе дошъл в Крудий, защото вече бяха вдигнали още няколко подслона.

Калис видя Николас и Хари бързо прекоси стаята и седна до тях.

— Имам вести за чичо ви, принц Николас.

Николас му каза за злополуката. Калис го изслуша безстрастно и после каза:

— Това е лоша новина.

На стълбището се появи Антъни и щом зърна Николас, забърза към масата им.

— Негова светлост дойде в съзнание. Къде е Марк?

Хари скочи.

— Отивам да го намеря.

Антъни кимна на Калис, а той му каза:

— Нося вести за херцога.

— Можеш да получиш само няколко минути — каза Антъни.

Николас също стана, но магьосникът го спря.

— Един по един.

Синът на кралицата на елфите последва Антъни нагоре по стълбището, а малко след това в хана влязоха Марк и Хари. Николас стана да посрещне братовчед си и Марк каза задъхано:

— Татко се свестил?

Николас кимна.

— Калис му донесе вести от кралицата на елфите и сега е при него. Можеш да се качиш веднага щом той излезе.

Калис се появи на стълбището и Марк бързо тръгна нагоре, но елфът го спря и каза:

— Негова светлост иска да поговори с Николас.

Очите на Марк светнаха от гняв, но той си замълча, а Николас се шмугна бързо покрай него. Влезе в стаята и видя Мартин да лежи завит с одеяло до гърдите. Антъни, Накор и монахът се суетяха около него.

— Как си, чичо? — каза Николас.

Мартин протегна ръка, Николас я хвана и я стисна. Мартин заговори с невероятно отпаднал глас:

— Трябва да поговоря с теб, Николас. Насаеме.

Николас се озърна към тримата и Антъни каза:

— Ние ще изчакаме отвън.

Мартин притвори очи и се отпусна на постелята. По широкото му чело избиха ситни капчици пот. След като чу, че вратата се затвори, херцогът каза:

— Калис ми донесе ето това.

И подаде на принца някакъв пръстен. Николас го взе и го огледа. Беше изработен от сребристочерен метал и проблясваше хладно. Имаше нещо отблъскващо във формата му — две сплетени змии, всяка от които беше захапала опашката на другата. Той понечи да го върне на Мартин, но той му каза:

— Не, задръж го.

Николас го прибра в малката кесийка, която носеше на колана си, а Мартин попита:

— Колко ти е разказал баща ти за Сетанон?

Въпросът изненада Николас.

— Не много — отвърна той. — Той не говори често за това, а когато го прави, е твърде скромнен за своето участие. Амос обаче ми е разказвал доста.

Мартин се усмихна немощно.

— Не се и съмнявам. Но има много неща, свързани с тази битка, които Амос не знае. — Махна с ръка на младежа да седне на ръба на леглото. Той се подчини и Мартин каза: — Аз може би умирам.

Николас понечи да възрази, но Мартин го прекъсна:

— Нямаме време за безсмислени възражения, Николас. Твърде висок е залогът. Може да умра, а може и да оживея — ще бъде както боговете решат, макар че без Бриана... — За пръв път Николас видя болката от загубата у Мартин. А после чичо му го погледна в очите. — Ти трябва да научиш някои неща и ми е останало още малко дъх да ти ги кажа...

Николас кимна и Мартин си отдъхна за миг, преди да продължи.

— В древни времена в нашия свят е властвала една могъща раса. — Николас примигна изненадано. Мартин продължи: — Те самите са

се наричали валхеру. Нашите легенди ги наричат Властелините на драконите...

Марк кипеше.

— Защо поиска да види Николас?

Хари сви рамене.

— Знам не повече от тебе.

Хари изгледа младежа, на когото беше бил скуайър цял месец. Все още не познаваше Марк добре, но го познаваше достатъчно, за да разбере, че е като запушена здраво бутилка с кипяща вътре ярост и че тапата ѝ всеки момент може да гръмне. Най-напред съперничеството за обичта на Абигейл, после — смъртта на майка му и отвлечането на сестра му, след това — отказът на Николас да играе повече ролята на скуайър на херцога и това, че се обяви за принц на Кралството... всичко това беше предостатъчно, за да докара Марк до ръба на избухването.

Николас се появи на стълбището и махна на Накор, Антъни и монаха, че могат да се качат. Тримата тръгнаха и Марк ги последва.

— Той иска да те види — каза му Николас.

Марк го подмина, без да му отговори, и Николас заслиза надолу. Хари погледна замисленото лице на приятеля си и попита:

— Какво има?

— Трябва ми малко чист въздух — отвърна Николас.

Излязоха от хана и Хари попита с тревога:

— Херцогът?...

— Кракът му е счупен над коляното и надолу и според Антъни кърви отвътре — каза Николас.

— Той ще... — Хари за малко да каже „умре ли“, но бързо се овладя: — Ще се оправя ли?

— Не знам — въздъхна Николас. — По-стар е, отколкото мислех, но все още е доста здрав.

— Има още нещо, нали?

Николас кимна.

— Какво?

— Не мога да ти го кажа.

— Ники, мислех, че сме приятели.

— Приятели сме, Хари. — Николас спря и го изгледа. — Приятели сме. Но има някои неща, които може да знае само кралската фамилия.

В тона му имаше нещо, което смрази Хари и той само попита:

— Сериозно ли е?

— Много — отговори Николас. — Мога да ти кажа само това. Има сили, които са се развихрили и искат да унищожат всички нас и всичко — всичко! — което обичаме. И може би тяхната ръка стои зад това, което стана тук.

— Така е — чу се глас зад тях.

Хари и Николас рязко се обърнаха и ръката на Николас посегна към сабята. Беше Калис. Синът на елфската кралица излезе от сенките и каза:

— Мисля, че имах почти същия разговор с моя баща, както ти със своя чичо, принц Николас.

— Ти знаеш за змиите? — възкликна Николас.

— Един от нашите отряди съгледвачи се натъкна на банда моредели край границата с Камен връх и последва битка — отвърна Калис. — Змийският пръстен беше намерен на тялото на един моредел. Може да е нещо от дните на Великото надигане, когато Лъжемурмандамус тръгна срещу Сетанон. Ако е така, няма защо да се боим.

— Но ако не е... — каза Николас.

— Тогава бедата пак се е надигнала.

— Какво предлагат да правим Томас и майка ти?

Калис сви рамене.

— В момента — нищо. Да реагираме на призраци не е в нашия стил. Но тъй като много рискове се крият в мрака, аз ще тръгна с вас.

Николас се усмихна.

— Защо ти?

Калис също му се усмихна.

— Аз съм точно толкова човек, колкото и от рода на елфите. Видът ми няма да ме издаде, както би издал някой друг от Елвандар. — Той огледа опустошения Крудий. — Бих искал да видя що за хора са способни на такова нещо. — Отново погледна Хари и Николас. — И освен това искам да науча повече за човешкото си наследство. — Калис праметна лъка си на рамо. — Тази вечер мисля да прекарам с

дядо и баба. Напоследък рядко се виждаме с тях, а може да ни няма за дълго време според вашите мерки. — И без повече приказки той ги остави.

Хари изчака още малко, след което попита:

— Каква е тази работа с пръстена?

Николас извади пръстена и го подаде на Хари да го разгледа. Във вечерния здрач той сякаш засия със собствена светлина.

— Някакво зло се крие в този пръстен — промълви Хари с гримаса.

— Навярно и нещо повече — каза Николас. Прибра пръстена в кесийката на колана си и го подкани: — Хайде. Имаме да свършим още много неща преди да тръгнем.

Корабът излезе от залива и Амос заповяда да вдигнат всички платна. Утрото бе ясно и топло — благоприятно предзнаменование, надяваше се Николас. Сега той стоеше на мостика и наблюдаваше пъргаво слизация от такелажа моряк. После погледна надолу към разпенената около носа вода. Пред носа игриво се мятаха делфини, сякаш играеха на гоненица с кораба.

— Добра поличба — подвикна морякът и скочи на палубата.

Николас сравняваше новата външност на екипажа с онова, с което бе свикнал в Крондор. Всички кралски моряци носеха униформи: сини панталони, риза на сини и бели черти и синьо вълнено кепе. Сега се бяха облекли в какви ли не чудновати дрехи. Рибарите от селцето с охота бяха разменили мръсните си стари дрехи срещу удобните и топли флотски униформи. От старите ракли в подземие то на замъка бяха извадили няколко копринени жакета и панталони, ризи от тънък лен, шапки с всевъзможна форма, някои украсени с пера, други — с пискюли. Ако можеше да се съди по кройките и моделите им, бяха носени преди време от лорд Боррик, дядото на Николас, от крал Луам и от бащата на Николас, когато са били още момчета. Други дрехи сигурно бяха били принцеса Карлайн или на майка ѝ, лейди Катерин, и също бяха влезли в употреба, защото Амос беше дал да се разбере, че дръзко ярката премяна е един от отличителните белези на „Братството на корсарите“, както го наричаше самият той. Тъй че сега кралските моряци носеха дрехи, принадлежали преди повече от

тридесет години на един младеж, който сега беше крал, и други, които бяха обшити по маншетите и яките с брокат и дантела и бяха украсявали някога одеждите на сегашната херцогиня на Саладор, сестрата на краля.

Николас се усмихна. Той самият беше избрал едни стари дрехи на баща си. Носеше черни, високи до прасците чизми с високи и остри отпред кожени наколенници. Прости черни панталони, достатъчно широки, за да осигуряват лесно движение, а над тях проста бяла риза без дантели и ширити, с отворена яка и бухнали ръкави. Черен кожен елек отгоре, който осигуряваше известна минимална защита срещу вражеското острие. Единствената му отстъпка пред необходимостта от по-пищно облекло на екипажа беше широкият червен пояс на кръста му. На дясното му рамо висеше широк, извезан със спирали кожен ремък, от който висеше сабята. Сабята не беше предпочитаното от Николас оръжие, но беше доста по-разпространена от рапирата, широко известна като любимото оръжие на принца на Крондор и неговите синове.

Дългата му коса беше прибрана на опашка, завързана с червена лента, а брадата му вече беше пораснала.

Хари ходеше все така облечен в умопомрачително съчетание от цветове, но по настояване на Амос беше оставил дрехите си да се позацапат и да избледнеят от слънцето. Оплакваше се от това, но Амос настояваше, че корсарите били мърлява пасмина.

Марк се качи на палубата и Хари се засмя. Синът на херцога се беше спрял на почти същите дрехи като Николас, само дето поясът му беше син, а косата му се вееше свободно до раменете и носеше синя вълнена шапка. На бедрото му висеше тежка къса сабя — най-подходящото оръжие при превземане на кораб на абордаж, когато боят се води отблизо.

— Ама наистина си приличате като близнаци... — почна Хари и млъкна, след като и двамата го изгледаха свирепо.

— Как беше баща ти? — попита Николас.

— Почти нищо не ми каза — отвърна Марк. — Усмихна се и ми пожела успех, след което заспа дълбоко. — Той опря длани на перилото и го стисна силно. — Останах до него цяла нощ... но все още спеше, когато трябваше да тръгна.

— За годините си той е силен човек — каза Николас.

Марк само кимна, после, след дълго мълчание се обърна към Николас и каза:

— Да сме наясно в едно. Не разчитам на теб. Изобщо не ме интересува какво си направил, откакто дойде в Крудий; стигне ли се до кръв, струва ми се, че ще се откажеш. На теб не ти стиска за онова, което ни предстои скоро.

Николас усети, че кипва от обвинението, но успя да запази спокойствие.

— Не ме интересува дали разчиташ на мен, или не, Марк, стига да се подчиняваш. — След което му обърна гръб и се отдалечи.

А Марк извика след него:

— Аз няма да стана клетвопрестъпник, Николас, но ако заради тебе пострада сестра ми или Абигейл... — Заплахата му остана недовършена.

Хари се втурна по стълбата да догони приятеля си.

— Това трябва да се прекрати.

— Кое? — попита Николас.

— Това съперничество между теб и Марк. Ако не внимавате, някой от вас може да убие другия.

Николас се отдръпна от пътя на двама моряци, които дърпаха някакво дебело въже, за да сменят ъгъла на главното платно. Амос раздаваше команди от мостика.

— Докато Марк не реши да престане да ме мрази или поне да престане да се съмнява в мен, нищо не мога да направя — каза Николас.

— Виж, той всъщност не е толкова лош — отвърна Хари. — Достатъчно време прекарах с него, за да го опозная. В някои отношения той много прилича на баща ти. — При тази забележка Николас присви очи. — Не, сериозно говоря. Баща ти е много твърд човек, но е честен. На Марк просто му липсват поводи да се държи честно с теб, това е всичко. Направи нещо, за да му дадеш шанс да прави това, което е редно, и той ще го направи.

— Ти какво предлагаш?

— Не знам, но трябва да намериш начин да го убедиш, че не си му враг. — Той посочи на запад и добави: — Истинският враг е някъде там.

Николас се замисли за всичките невероятни неща, които му беше казал чичо му предната нощ и кимна.

— Да, мисля, че мога да намеря начин.

— Е, добре — каза Хари. — Аз пък ще ида да поговоря с Марк и да се опитам да го убедя да се вслуша в разума. Ако измислиш нещо, което може да помогне, направи го, защото съм сигурен, че ще имаме нужда един от друг.

Николас се ухили.

— Откога сте станали толкова умен, Хари Лъдландски?

Хари му отвърна със същото.

— Откакто веселбите приключиха, Николас Крондорски.

Николас кимна.

— Ще поговоря с Амос. Постарай се да доведеш Марк в каютата му след няколко минути.

Хари кимна и се затича, а Николас отиде при Амос и му каза:

— Трябва да поговорим.

Амос го погледна и видя, че е съвсем сериозен.

— Насаме ли?

— Най-добре ще е в каютата ти, Амос.

Амос се обърна към първия си помощник.

— Поеми кораба, Родес.

— Слушам, капитане.

— Поддържай същия курс. Аз ще съм в каютата си.

Заслизаха към капитанската каюта, като по пътя надникнаха през отворената врата в каютата, която Марк делеше с Накор, Калис, Гуда и Антъни. Четиримата лежаха на койките си доволни, че могат да поотдъхнат след дългите нощни приготовления и в очакване за трескавите дни, които им предстояха. Николас им махна с ръка и двамата с Амос продължиха.

Амос отвори вратата на каютата си и след като влязоха, рече:

— За какво става дума, Николас?

— Трябва да почакаме Марк.

След минута на вратата се почука и Николас отвори.

— Какво става? — попита Марк и влезе.

— Седни — подкани го Николас.

Марк се обърна към Амос и капитанът кимна.

— Знаем за Сетанон — каза Николас и погледна Амос.

— Разказвал съм ти за това, Ники — рече Амос. — Какво точно имаш предвид?

— Имам предвид, че чичо Мартин ми разказа всичко.

Амос кимна.

— Около тази битка има неща, които знаят само твоят баща и чичовците ти. Аз лично се въздържах да задавам въпроси. Щом смятат за толкова важно да не го споделят с други... — Не довърши мисълта си.

Николас се обърна към Марк и попита:

— Какво ти е разказвал баща ти?

Марк го погледна кисело.

— Знам за Великото надигане на моределите. Знам за самата битка и за помощта от Кеш и от цураните.

Николас вдиша дълбоко.

— Вижте, има една тайна, известна само на краля и братята му. Брат ми Боррик я знае, защото ще бъде следващият крал. Брат ми Ерланд я знае, защото ще бъде принцът на Крондор след татко. Сега я знам и аз.

Марк присви очи.

— Каква ще е тази тайна, че баща ми да я премълчи от мен, а да я каже на теб?

Николас извади пръстена от кесийката на колана си и го подаде на Марк, който го огледа и на свой ред го връчи на Амос. Амос изпъшка:

— Пак ония проклети змии!

— Какво е това? — попита Марк.

— Заклевам и двама ви да го пазите в тайна — каза Николас. — Това, което ще ви кажа сега, трябва да си остане в тази каюта. Съгласни ли сте?

Марк кимна, Амос също. Николас продължи:

— Това, което малко хора знаят, е, че Великото надигане, когато лъжепророкът на моределите Мурмандакус се е опитал да завладее Кралството, е дело на други.

— На други ли? — възкликна Марк.

— На пантатийските змиежреци — промълви Амос.

Марк погледна и двамата объркано.

— Нищо не съм чувал за тях.

— Малцина са чували — каза Николас. — Мурмандамус е бил лъжепророк в много отношения. Той не само не е бил отдавна мъртвият водач, върнал се, за да поведе народа си срещу нас, но изобщо не е бил истински тъмен елф. Бил е змиежрец, преобразен по някакъв магически начин така, че да наподобява легендарния им главатар. Моределите просто са били подведени и така и не са разбрали измамата.

— Разбирам — каза Марк. — Но защо всичко това е трябвало да се държи в тайна? Според мен за нас по северната граница щеше да е само от полза, ако моределите знаеха, че са били мамени от един натрапник.

— Защото рискът е твърде голям — отвърна Николас. — В град Сетанон се крие един артефакт. Един голям камък, сътворен от древна раса, известна под името валхеру.

Очите на Марк се разшириха, а Амос кимна, сякаш видял как последните части на една главоблъсканица си идват на мястото.

— Властелините на драконите ли? — промълви Марк.

— Пантатийците са някаква раса от гущероподобни същества — продължи Николас. — Така поне твърди баща ти, Марк. Те почитат едно същество от древните валхеру като своя богиня и искат да завладеят Камъка на живота, за да използват огромната му сила и да върнат своята богиня в този свят.

— Но Сетанон е изоставен — каза Амос. — Според мълвата над този град тегне проклятие. Да не би тази скъпоценна вещ по някаква причина да е останала без защита?

— Според Мартин тя си имала страж. Един велик дракон, който също така е оракул. Повече не пожела да ми каже, освен че един ден трябва да отида там. След като се върнем от това пътуване, ще помоля татко да ми разреши да посетя оракула.

— Но защо баща ми не пожела сам да ми каже всичко това? — попита Марк.

— Баща ти е положил клетва по настояване на Луам — каза Николас. — Само кралят, моят баща, твоят баща и Пъг са знаели за съществуването на този камък и за неговия страж.

— И Макрос е знаел — каза Амос — Сигурен съм.

— Макрос Черния е изчезнал след битката — каза Калис, отваряйки вратата.

— Вие в Елвандар не чукате ли? — изрева Амос.

Елфският принц вдигна рамене.

— Слухът ми е по-силен, отколкото на хората, а стените на тази каюта не са толкова дебели, колкото би ти се искало. — Облегна се на вратата. — Освен това баща ми също знае за дракона, който пази камъка. По-точно драконката. Някога тя е била негова приятелка и той също ми е разказвал за битката при Сетанон. Но ти защо наруши клетвата си, Николас?

— Защото Марк е от моята кръв и от кралското семейство, въпреки че баща му е отказал всякакви претенции за трона за своето потомство. А Амос ще се жени за баба ми, така че той също ще стане един от семейството. Но преди всичко защото им вярвам и защото ако нещо се случи с мен, други трябва да са наясно какво е заложено тук. Изглежда, много повече неща са изложени на риск, отколкото отнетия вече живот, колкото и да сме обичали тези хора. Възможно е да дойде момент, когато ще изглежда благоразумно да се откажем от преследването, и ако тогава не съм с вас, искам да знаете защо никога не бива да се предавате. — Николас замълча, сякаш претегляше думите си. После се обърна към Марк. — Твоят баща не е от хората, които са склонни към преувеличения, но едва повярвах на това, което ми каза накрая. Това нещо, този Камък на живота, по някакъв начин е свързан с всяко живо същество на Мидкемия. Ако пантатийците го завладеят, ще се опитат да освободят своята господарка, онази, която смятат за своя богиня, но правейки го, ще унищожат всяко живо същество на този свят. Всичко, каза ми той, от най-могъщите дракони до най-малкото насекомо. Целият наш свят ще се превърне в безжизнена пустош, населена само от възкресените духове на Властелините на драконите.

Очите на Марк се разшириха и той се обърна към Калис. Елфът каза:

— Моят баща ме предупреди за същото. Той също така не е склонен към преувеличения, значи трябва да е вярно.

Марк едва прошепна:

— Но защо тези пантатийци ще искат да извършат такава злина? Та нали те също ще умрат?

— Това е култ на смъртта — каза Николас. — Те просто почитат една от валхеру, която им е придала форма и разум, защото преди това

са били обикновени влечуги. — Поклати глава, сам неспособен да повярва на това, което бе казал. — Колко съжалявам, че не го знаех, преди да си отиде Пъг. Много въпроси бих му задал. Все едно, те си въобразяват, че тя ще се върне в пълната си власт и ще ги въздигне като свои полубогове, и че след тях всичко останало ще бъде възродено отново, за да им служи.

— Но дори да знаеха истината, смъртта не буди страх у тях — продължи Николас. — Те с радост биха приели унищожението на целия свят, само за да върнат своята „богиня“. Сега разбираш ли защо сме длъжни да продължим дори някои от нас да загинат по пътя?

Последното беше насочено към Марк и той промълви:

— Разбирам.

— Значи знаеш, че сляпото подчинение е глупаво — каза усмихнат Калис.

— Разбираш ли, че съперничество между нас не може да има?

Марк стана и каза:

— Да. — И протегна ръката си. Стиснаха си десниците и изведнъж Николас видя на лицето на братовчед си същата крива усмивка като на баща си. — Но когато всичко това свърши и Абигейл се върне жива и здрава в Крудий, пази се, принце.

Заканата беше уж на шега, но и малко на сериозно и Николас я прие в същия дух.

— Когато се върне жива и здрава, с твоята сестра и останалите.

Отново си стиснаха ръцете и Николас и Марк излязоха от каютата. Калис погледна Амос, който леко се усмихна.

— Какво му е смешното, капитане?

Амос въздъхна.

— Просто гледах как две момчета се превръщат в мъже, приятелю. Съдбата на целия ни свят може би зависи от това, което правим сега, а те все пак намират време да си съперничат за някакво си хубавко момиче. — Но после лицето му помръкна и той изрева: — И ако само още веднъж си посмьл да влезеш в каютата ми без разрешение, ушите ще ти отрежа и ще ги закова на вратата. Ясно?

Калис се усмихна и отвърна:

— Ясно, капитане.

И излезе.

Останал сам в каютата си, Амос Траск потъна в спомени за мрачното минало. Много хора, които бе познавал, вече бяха мъртви, на борда на „Сидони“, по време на обсадата на Крудий, по-късно, когато „Кралска лястовица“ бе подпалена от таласъми и той и Ги дьо Батира бяха пленени. А после дойдоха годините в Арменгар и непрестанната война, която народът на Бриана водеше с тъмните елфи в земите на север, чак до битката при Сетанон.

Амос Траск въздъхна и отправи кратка молитва към Рутия, Богинята на късмета, последвана от настойчивото: „И не позволявай това да се случи отново, капризна вещице“. Мисълта за Бриана го натъжи и той се помоли дано Мартин да се оправя.

А после, подразнен от тъжните спомени и мрачните мисли, стана и излезе от каютата. Корабът чакаше капитана си.

ГЛАВА 9

ФРИЙПОРТ

Момичето плачеше.

— Ще бъдеш ли така добра да млъкнеш най-после? — каза Маргарет.

Тонът ѝ не беше нито заплашителен, нито заповеден, а само молба за минутка отдих от неспирния хленч и плач от страна на едно или друго от градските момичета и момчета.

Дъщерята на херцог Мартин се беше съпротивлявала през целия път, докато я носеха към лодката в пристанището. Образът на майка ѝ, паднала по очи на пода в бащиния ѝ замък, с пламъците, осветили коридора, се беше врязал в паметта ѝ и подклаждаше безумната ѝ ярост.

Дните, които последваха, бяха не по-малък кошмар и тя също така ги помнеше съвсем отчетливо. Възрастта на пленниците варираше от седем-осемгодишни до неколцина, които надхвърляха двадесетте. Повечето бяха между дванадесет и двадесет и две годишни, млади и силни, и със сигурност щяха да осигурят добра печалба на робските пазари в Дърбин.

Маргарет изобщо не се съмняваше, че тези убийци ще се натъкнат на кралски флот, чакащ да ги пресрещне някъде между Тъмните проливи и Дърбин. Баща ѝ със сигурност щеше да извести чичо ѝ принц Арута, и тя щеше да бъде спасена заедно с всички останали пленници. Тя чек сега бе насочила мислите си към това как да опази хората около себе си, докато пристигне спасението.

Първата нощ беше най-лошо. Всички бяха наблъскани в трюмовете на два големи кораба, останали на дрейф извън залива на Крудий. Няколко от по-малките лодки отплаваха сами, но повечето бяха потопени в дълбоките води и екипажите им се прехвърлиха на палубите на по-големите съдове, за да продължат към крайната си цел. Маргарет се беше качвала достатъчно по кораби, за да може да

прецени, че тази цел не е много далече, иначе изобщо нямаше да им стигнат провизиите не само за пленниците, но и за екипажите.

Абигейл или заспиваше трескаво, когато умът ѝ се умореше от преживяния ужас, или я обземаха ужасяващи мисли за очакващата ги съдба. От време на време се ободряваше, но скоро пак даваше воля на сълзите си, след което притихваше отчаяна.

След първия ден се установи някакво подобие на ред, доколкото пленниците се заловиха сами да го въведат. Място за усамотяване, разбира се, нямаше и всички бяха принудени да клякат над една дупка в пода. Непоносимата първоначално воня се беше превърнала в приглушен фон, неприятна, но нищо повече, също като непрестанното скърцане на дървения корпус, хорския плач, ругатните и тихия отчаян шепот. Това, което сериозно тревожеше Маргарет, бе, че част от хората получиха стомашни болки и дори треска. Поболяваха се в тясното пространство на трюма и тя се стараяше, доколкото може, да облекчи страданията им. Нареди на тези, които още се държаха, да се посместят, за да остане повече място за болните. Поради ранга ѝ, както и заради вродената ѝ увереност, и се подчиниха без възражения.

Едно от по-големите момичета от града замърмори:

— Те поне извадиха късмет. Скоро ще умрат. А ние сме обречени да се превърнем в робини или в курви. По-добре да свикнем с тази представа. Помощ няма да дойде.

Маргарет се извърна, удари я през лицето и присви очи.

— Ако още веднъж чуя такива лигавщини, езика ще ти откъсна!

Друг глас, този път мъжки, каза:

— Милейди, знам, че ни мислите само доброто, но нали всички видяхме набега. Всичките ни войници са мъртви! Откъде би могла да ни дойде помощ?

— От баща ми — отвърна тя уверено. — Той ще се върне от лова и веднага ще изпрати вест в Крондор и чичо ми, принцът, ще вдигне целия крондорски флот да ни пресрещне преди да стигнем Дърбин. — После тонът ѝ се смекчи и тя им заговори умолително: — Трябва да издържим. Нищо повече. Просто да оцелеем и ако можем, да си помагаме, за да оцелеем.

Девойката, която беше изразила гласно съмненията си, каза:

— Извинете, милейди.

Маргарет само я потупа утешително по ръката, седна на отреденото ѝ място, сбутано в масата от потни тела, и видя, че Абигейл се вира втренчено в нея.

— Наистина ли мислиш, че ще ни намерят? — прошепна тя и в очите ѝ просветна плаха надежда.

Маргарет кимна и тихо промълви:

— Надявам се.

Разбуди я някакъв стържещ звук. През деня през решетъчния капак на люка проникваше светлина, това беше и единственият източник на въздух в задушния трюм. Нощем смътната лунна светлина хвърляше блед сумрак в част от трюма, но по-голямата част оставаше в непрогледен мрак. Маргарет отново чу стърженето и видя над главата си късче лунна светлина. Отгоре се спусна някакво въже и по него се смъкна тъмна фигура. Един от разбойниците скочи леко на пода между две от спящите пленнички. Беше стиснал между зъбите си кама.

Той се наведе над едното момиче и затисна устата му. Очите на девойката се разшириха от ужас и тя се опита да се отдръпне, но мъжът я бе затиснал.

— Имам нож, миличка — прошепна той. — Само да гъкнеш и си мъртва, разбра ли ме? — Изплашеното момиче го зяпна с широко ококорени очи, огрени от бледата луна. Той опря острието на камата в корема ѝ и каза: — Или ще те мушна ей с това, или с нещо по-приятно. На мен ми е все едно.

Момичето, все още почти дете, не можа да реагира, вцепенено от ужас Маргарет се надигна, мъчейки се да се закрепил на крака от силното люшкане на кораба и прошепна:

— Остави я на мира. Тя още не разбира какво обичат мъжете.

Мъжът се обърна към Маргарет. Всички пленници бяха облечени еднакво: грубо парче плат, скроено като чувал, с дупка, през която да се промуши главата, и вързано на кръста. Маргарет развърза връвта на кръста си и смъкна дрехата, разголвайки се до кръста. Мъжът се поколеба, явно видял движението на тялото в сумрака. Тя се усмихна на изнасилвача, пристъпи към него под лунната светлина така, че да може да я види по-добре и каза:

— Тя е дете. Ела при мен и ще ти покажа как се язди хубавото конче.

Макар и не красиво момиче, Маргарет все пак беше привлекателна и годините езда, лов, както и необичайно суровият живот бяха направили тялото ѝ здраво и стегнато. На тази смътна светлина изглеждаше определено съблазнителна, с изпънатите назад рамене и мамещата си усмивка.

Мъжът се ухили, разкривайки два реда почернели и прогнили зъби, остави момичето, което беше заплашвал и каза:

— Ами добре. Бездруго щяха да ме пречукат, ако посегнех на девица, но ти явно си минала по тази пътечка, скъпа. — Пристъпи към нея, изпънал камата напред и каза: — Ти сега само си трай, пък стария Нед ще ти го направи хубаво и двамката ще се позабавляваме. После ще се кача горе, че да може да слезе приятелчето и той да те оправи.

Маргарет се усмихна и протегна ръка да го погали нежно по брадичката. След което изведнъж сграбчи китката на ръката му с камата, а с другата го стисна здраво между краката. Нед изрева от болка. Макар да беше по-едър от момичето, не беше по-силен от нея и не можеше да се освободи от болезнената хватка.

Пленниците се развикаха. От въжето горе бързо слязоха двама от пазачите заедно с един търговец на роби. Пазачите издърпаха настрана изнасилвача, а търговецът изгледа разголеното момиче и Нед и каза:

— Отведете го на палубата. И хванете оня, който му е позволил да отвори капака на люка. Вържете ги, накълцайте ги по ръцете и краката и ги хвърлете на акулите. И всички да разберат, че не може да нарушават заповедите.

Пуснаха още едно въже и двамата пазачи вдигнаха горе хленчещия Нед.

Търговецът се обърна към Маргарет и я попита:

— Той нарани ли те?

— Не.

— А насили ли те?

— Не — отвърна тя.

— Тогава се покрый.

Пак пуснаха въжето, търговецът също се качи на палубата и пленниците отново останаха сами. Очите на Маргарет се приковаха в

светлия квадрат на люка. Решетъчният капак изскърца и се затръшна неумолимо, сякаш да подчертае цялата им безпомощност.

Седмица след набега корабът хвърли котва и няколко гласа отгоре извикаха на пленниците да се приготвят за слизане. Отвориха капака на люка и пуснаха въжена стълба. Седемте дни в претъркания трюм и оскъдната храна и вода си бяха взели своето. Докато помагаше на другарите си по съдба да се доберат до стълбата, Маргарет забеляза хората, които бяха издъхнали през нощта. Всяка сутрин двама от ловците на роби слизаха в трюма и отнасяха мъртвите под люка, откъдето спускаха въже с клуп. Затягаха клупа под мишниците на мъртвия и го изтегляха горе. Един от мъжете беше споменал, че след кораба непрекъснато плуват акули и сега тя вече знаеше защо.

Маргарет коленичи до двама свои съграждани, мъж и жена, твърде изнемощели, за да могат да се качат сами. Нечия груба ръка я докосна по рамото и един глас каза:

— Болна ли си?

— Не, свиньо, но тези хора са — отвърна тя, без да крие презрението си.

Ловецът на роби я тласна към стълбата.

— Марш горе. Ние ще се погрижим за тях.

Докато се качваше по стълбата, тя видя как вторият до него коленичи до жената, с ловко движение стегна гърлото ѝ с връв, дръпна само веднъж и прекърши гръкляна ѝ. Младата жена се загърчи, изрита и издъхна.

Маргарет вдигна очи нагоре, за да не види смъртта и на мъжа. Синьото небе я ослепи след едноседмичната тъмнина, така че сълзите ѝ не направиха впечатление никому.

Аби се държеше плътно до Маргарет. До кораба чакаха десетина дълги лодки с по четирима гребци. Пленниците пропълзяваха по спуснатите от борда стълби и щом в поредната лодка се съберяха двадесет, ги откарваха към брега.

Маргарет се спусна по въжената стълба с треперещи от усилието ръце и крака. Когато стигна до лодката, нечия ръка се плъзна по крака ѝ — един от гребците се правеше, че ѝ помага да слезе. Тя изрита и мъжът бързо се дръпна и дрезгаво се изсмя. Маргарет се озърна и видя

как друг от мъжете опипа сладно гърдата на Абигейл през робата и тя се присви уплашено. От палубата горе се чу заканителен вик:

— Остави момичетата на мира, тъпако.

Мъжът се засмя и махна с ръка.

— Няма да развалим стоката, капитане. Майтап само си направихме, к'во ще им стане? — И промърмори: — Проклетият му Питър Страшното око, изобщо няма пак да плавам с него. То напрацяло и хубаво, ще плакне очите на някой курвар, а аз само да го щипна по задника и ще ме хвърлят на акулите.

Друг от мъжете изръмжа:

— Затваряй си плювалника! Тук има повече злато, отколкото ще видиш цял живот. Ще ти стигне да харчиш по курви, докато каталясаш, и пак ще ти остане. Струва си да се държиш прилично.

На брега ги подкараха като стадо овце към някаква съборетина на иначе безлюдния остров. Маргарет и Абигейл влязоха последни и след като голямата врата се затръшна зад гърба им, огледаха новото си обиталище. Гол пръстен под и нищо друго. След бързия оглед Маргарет се увери, че мнозина от докараните са болни. Вече съвсем наясно със съдбата на пострадалите и болните, тя заговори високо:

— Чуйте ме.

Гласът ѝ проряза тихия ропот и хлиповете и онези, които бяха по-близо, извърнаха очи към нея.

— Аз съм Маргарет, дъщерята на херцога. — Огледа се отново и продължи: — Някои от вас са болни. Здравите около тях трябва да им помогнат. Пренесете ги до ей онази стена там. — Посочи им стената в дъното на помещението, срещу вратите. Неколцина от пленниците се размърдаха колебливо. — Хайде!

Болните се преместиха в другия край с помощта на околните, а Маргарет тръгна да обикаля помещението.

— Какво правиш? — попита я Абигейл.

— Гледам къде има наклон.

— Защо?

— Трябва да изкопаем отходно място, за да не затънем в мръсотия. — Стигна до отсрещната стена и закричи покрай нея. После каза: — Ето тук. Копайте тук.

— Милейди — каза един от мъжете, — нямаме с какво да копаем.

Маргарет коленичи и зарови с голи ръце в песъчливата почва. Мъжът я погледа малко, след което се надигна и също започна да гребе пръстта с шепи. Скоро към тях се присъединиха още няколко души.

След като се увери, че работата е тръгнала, Маргарет се върна при вратата и започна да вика:

— Стража!

От другата страна ѝ отвърна дрезгав мъжки глас:

— Какво има?

— Трябва ни вода.

— Ще получите, когато кажат капитаните.

— Тук умира ценна стока. Кажете това на капитаните си.

— Нищо няма да им казвам.

— Тогава ще кажа на първия офицер, който влезе, че си се опитал да изнасилиш едно от момичетата.

— Ха!

— И всички ще свидетелстват.

Последва дълга тишина, след което резето се дръпна и вратата се откряна. Отвън подадоха мях с вода и пазачът каза:

— Ще получите още, когато донесат. Това трябва да ви стигне засега.

Без да му благодари, Маргарет взе меха и го занесе на болните пленници.

Следващите десетина дни изтърпяха в тесния си затвор, без някой от похитителите им да се погрижи за елементарни удобства. Докараха още пленници и от сведенията им Маргарет разбра, че Карс и Тулан също са били нападнати. Според всички сведения туланският гарнизон на острова в устието на реката беше оказал успешна съпротива, но замъкът на Карс бе претърпял същата съдба като Крудий, само градът не бе пострадал толкова. Абигейл изпадна в дълбока угнетеност, след като никой от Карс не можа да ѝ каже дали баща ѝ е оцелял. Маргарет се опитваше да изтласка болката от спомена за смъртта на майка си и да се съсредоточи върху грижите си за другите. Всички пленници вече бяха съвсем изнемощели, десетина бяха измрели и изнесени. Отходната яма помагаше донякъде болестта да не се разпространи, въпреки че вонята и бръмченето на тлъстите

мухи трудно се понасяха. Маргарет късаше ивици плат от дрехата си, за да превърже раните, които не можеха да зараснат, и скоро дрехата ѝ се превърна в окаяна дрипа, едва стигаща до коленете ѝ.

На единадесетия ден всичко се промени.

Шестимата дърбински търговци на роби влязоха, придружени от дузина пазачи — мъже в черно, със скрити под маски лица и тежковъоръжени. Търговците застанаха в средата на голямото помещение, готови да започнат ежедневиия оглед на пленниците.

Най-неочаквано дванадесетте облечени в черно мъже вдигнаха лъковете си и простреляха търговците. Мнозина от пленниците запищяха и се задърпаха към стените, уплашени, че избиването ще продължи, а други останаха по местата си, онемели от ужас.

В помещението влезе нов отряд мъже и един от тях изрева:

— Пленниците вън!

Тези, които бяха най-близо до вратата, започнаха бързо да излизат, а Маргарет почна да помага на най-изнемошелите. Щом се озова навън, примигна под ярката светлина и огледа сцената пред себе си. Пред тях стоеше банда мъже, каквито Маргарет не беше виждала в живота си. Всички носеха тюрбани като на жителите на пустинята Джал-Пур, но много по-големи. Тюрбаните им бяха бели и всички носеха на челата си по един скъпоценен камък със смайваща големина и цвят. Копринените им халати издаваха, че са с висок ранг и богати. Говореха кешийски, но на някакъв непознат за Маргарет диалект, и често използваша думи, каквито тя изобщо не беше и чувала. Зад тях стояха въоръжени мъже, но вместо опърпаните пирати, които бяха пазили пленниците в първата част на пътуването, това бяха редовни войници, облечени съвсем еднакво: черна туника и панталони и червена кърпа на главата. Всеки беше въоръжен с къса извита сабя и кръгъл щит — черен, с изрисувана върху него златна змия.

Мъжете огледаха пленниците и ги разделиха на две групи — здрави и болни. Десетина се оказаха твърде болни, за да могат да издържат пътя, и след като цялата група пленници беше прегледана, ги върнаха в схлупената сграда. Скоро оттам се разнесоха писъци, които бързо замряха. Съдбата им беше ясна.

Останалите пленници бяха отведени до водата и им заповядаха да се съблекат и да се изкъпят. Хладната морска вода не беше много

приятна, но Маргарет изпита облекчение, че може да отмие мръсотията от тялото си. Докато се къпеше, видя кораба.

Абигейл клекна в плитката до коленете вода, мъчейки се да не обръща внимание на подмятанятия на пазачите, застанали наблизко. Колкото и да беше мръсна и със сплъстена от нечистотиите коса, все пак си личеше, че е хубавица. Маргарет ѝ прошепна.

— Виждала ли си такъв кораб?

Абигейл се съвзе от мрачния си унес, погледна кораба и отвърна:

— Не. Никога.

Два пъти по-голям от най-големия кораб на Кралството, той се полюшваше малко по-навътре в залива. Беше черен, с високи предна и задна палуби и четири високи мачти.

— Прилича на квегански, но е без гребци. И е гигантски.

Към брега гребяха лодки, за да ги превозят на кораба.

По залез-слънце корабът вдигна котва и потеглиха.

По някое време Маргарет и останалите жени бяха извадени от трюма и преместени на левия борд, на най-ниската от трите палуби. За всяка от пленничките беше осигурен отделен нар с постелка, с достатъчно място за движение около него. Накараха ги да застанат пред наровете и да свалят робите си. Маргарет бързо се подчини, радостна, че ще се отърве от мръсната дрипава дреха. Абигейл се поколеба и когато робата ѝ се смъкна на пода, се присви да се прикрие.

— Аби — стълча я Маргарет, — ако продължаваш да се боиш за целомъдрието си, това дава на тези зверове още едно оръжие, което могат да използват срещу теб.

Абигейл ѝ отвърна с широко отворени от страх очи:

— Не съм толкова силна като теб, Маргарет. Съжалявам.

— По-силна си, отколкото си мислиш. Дръж се гордо.

Абигейл едва не подскочи, когато един от мъжете застана пред нея. Държеше дъсчица за писане.

— Името — попита я той.

— Абигейл — отвърна тя плахо.

— Кой са близките ти? — каза мъжът със странно писклив глас и смътно познат на Маргарет акцент.

— Аз съм дъщерята на барон Белами Карски.

Мъжът я изгледа и каза:

— Застани ей там.

Голото момиче тръгна колебливо към посоченото ѝ място, прикривайки се с ръце. Мъжът повтори въпроса си пред Маргарет и не виждайки особена полза от това да лъже, тя също му каза истинското си име. Също като Абигейл я отпратиха в другия край. Разпитът продължи. Двама мъже преглеждаха старателно всяка от пленничките и си записваха нещо на дъсчиците. Опипваха и бъркаха тук-там като лекари и младите жени бяха принудени да търпят мълчаливо. След прегледа им раздадоха чисти роби, а после влязоха хора от екипажа и започнаха да поставят вериги на глезените на жените, завързани за краката на наровете и достатъчно дълги, за да могат да се движат, но без да могат да напускат поредния си затвор. После дойдоха при Маргарет и Абигейл и им казаха:

— Вие двете елате.

Момичетата се качиха на по-горната палуба и ги поведоха покрай моряците. Дори Маргарет се опита да прикрие някак голотата си, докато минаваха покрай десетките ухилени мъже. Накрая влязоха в една широка каюта и този, който ги водеше, каза:

— Намерете си нещо, което ви става.

В каютата бяха нахвърляни купища дрехи. Момичетата бързо си подбраха облекло и се облякоха, зарадвани, че най-после са покрити.

След това мъжът ги заведе в друга широка каюта на кърмата на кораба. Там ги чакаха двама мъже. Те станаха почтително, щом момичетата влязоха, и ги поканиха да седнат на един диван.

— Уважаеми дами — каза единият със същия странен акцент. — Радваме се, че намерихме лица от вашия сан в компанията ви. Може ли да ви предложим малко вино?

Маргарет погледна масичката, отрупана с плодове и сирене, хляб и меса, и изпотената от хлад калаена каничка с вино и въпреки глада си попита:

— Какво искате от нас?

С много студена усмивка мъжът отвърна:

— Сведения, госпожице. И вие ще ни ги дадете.

— Земя! — извика вахтеният от мачтата.

Амос вдигна очи нагоре и ги заслони с длан от залязващото слънце.

— Накъде?

— Два пункта ляво на борд — последва отговорът.

Амос се забърза по стълбата към главната палуба, прекоси я и продължи към предния мостик. Изкачи се и отиде при носа, където стояха Николас и останалите. Бяха започнали да се събират тук още от обед, защото Амос им беше казал, че скоро очаква да видят първия от Островите на залеза.

— Повече от трийсет години минаха — въздъхна Амос. — Нищо чудно, че се отклоних.

Николас се усмихна.

— Два пункта отклонение ли му викаш?

Амос махна с ръка.

— Трябваше да е право напред. Сега ще трябва да завия на юг, за да компенсирам.

— Това проблем ли е?

— Не, но обижда чувството ми за елегантност. — И извика на вахтения: — Виждаш ли един единичен връх?

— Да, капитане — последва отговорът. — Някаква закривена височина с връх като счупено острие.

— Добре — каза Амос, обърна се към рулевия и извика: — Два пункта ляво на борд, Родес!

— Слушам, капитане.

— Капитане, кой всъщност живее тук? — попита Хари.

Спомените нахлуха като порой в ума на Амос и той пак въздъхна.

— Преди много време тук имало някакъв жалък кешийски гарнизон. Пасмина воини-псета с няколко имперски офицери и две корабчета. Когато Кеш се оттеглил от провинция Босания — днешните Крудий и Свободните градове на Ябон, — те очевидно забравили за този свой малък гарнизон. Минали години и никой не знае дали войниците са въстанали и са избили офицерите, или пък командирите им са ги повели, но някъде по времето, когато прадядото на Николас се опитвал да завладее Босания, тази банда главорези започнала набезите си. Обикновено нападали търговски кораби, тръгнали от кешийския Елариал или от Далечния бряг, от Квег, от Кралството или от Кеш.

— Нападали са и Тулан от време на време — допълни Николас.

— А защо кралят или императорът на Кеш не са се отървали от тях? — попита Хари.

— Ха! — изсмя се Амос. — Мислиш ли, че не са се опитвали? — Старият капитан поглади брадата си. — Погледнете тоя остров отпред. — Посочи високия връх. — Отвъд него има още дузина големи острови и стотина по-малки. Този район е част от огромен архипелаг, простиращ се далече на запад. Грамадна верига от острови, над хиляда са, на цял месец плаване оттук. Някои са огромни, може би по стотина мили на шир и дълж. Никой не знае кой ги обитава. Други, като тези на скашаканите, са добре известни. Там са хванали навремето и нашето приятелче Рендър.

— Оттук до архипелага има може би около петстотин острова, някои от които не повече от купчини пясък, и само един с достатъчно дълбок залив за кораб като нашия: Фрийпорт — продължи Амос. — Ако наоколо се появи дори един кралски боен кораб, ще го видят отдалече. Нали помните онези лодчици, пинаките, с които нападнаха Крудий? Газят не повече от пет стъпки вода. Тъй че ако докараме флота, докато стигнем до Фрийпорт, ще са натоварили всичко и ще са се махнали. Можем да сринем града до основи — Кеш, както и Кралството, са го правили няколко пъти — а след като напуснем, те се връщат и отново си построяват всичко. Разберете, пиратите на Фрийпорт са като хлебарки — можеш да ги трепеш на рояци, но не можеш да се отървеш от тях.

После се обърна и извика на помощника си:

— Събирай екипажа, Родес!

Докато Амос крачеше към главната палуба, първият му помощник се развика:

— Всички под кварталдека!

След минута целият екипаж се бе строил на главната палуба. Николас и спътниците му останаха да слушат от фордека. Амос огледа екипажа и каза:

— Познавам ви добре всички, освен вас, войниците от Крудий, които се съгласихте да тръгнете с нас и бяхте подбрани лично от херцога. Вярвам ви и разчитам на всички вас. Ако хранех някакви съмнения, нямаше да сте тук. Сега ме чуйте. От този момент вие не сте повече хора на Кралството. Вие сте пирати, току-що идващи от Порт Маргрейв. Ако някой от вас никога не е бил там, попитайте онези,

които са били; то е едно малко градче без никакви забележителности. Ако не можете да запомните описанието, дръжте си устите затворени, щом пристигнем във Фрийпорт.

Огледа ги един по един.

— Скоро всички вие ще се озовете лице в лице пред мъже, които са убили ваши другари моряци или войници, ваши приятели и близки. Ще ви се иска да удушите тези кучи синове, но не можете. Фрийпорт се управлява със също толкова стриктни закони като Крондор, но правосъдието им е много по-сурово. Шерифът на Фрийпорт е законът в града и единствената апелация след присъдата му може да се отправи към Съвета на капитаните, но това се случва рядко. Споровете се решават с оръжие, кавгите са забранени. Така че ако срещнете копелето, което е убило брат ви, усмихнете му се и знайте, че редът му скоро ще дойде.

— Не сме дошли тук за мъст — продължи Амос. — Дошли сме, за да намерим дъщерята на херцог Мартин и другите момчета и момичета, които бяха похитени от Крудий. Тук сме, за да намерим и спасим вашите деца или децата на вашите приятели. Ако някой от вас смята, че няма да може да сдържи нервите си, по-добре да не слиза на брега. Защото се заклевам, че ще обеса всеки, който започне крамола, и ако не успеем да намерим и спасим децата, ще се пържи в ада освен това.

Предупреждението беше ненужно, защото тези мъже бяха решени да спасят всеки пленник или да загинат. Амос се усмихна.

— Добре. Сега, първият кучи син между вас, който ме нарече „адмирал“, ще го подгоня с камшика и ще го пердаша от носа до кърмата, ясно?

Мъжете се разсмяха и отвърнаха хорово:

— Да, капитане!

Амос се ухили широко и извика:

— Аз съм капитан Тренчард! Камата на моретата! Минавал съм Тъмните проливи посред зима! Корабът ми е „Хищник“ и съм се спускал с него до седмия кръг на ада, пил съм ейл в Кахуули и съм се връщал жив и здрав у дома! — При тази дръзка хвалба мъжете се разсмяха и завикаха одобрително. — Майка ми е морски дракон, баща ми е мълния и танцувам джигга върху черепите на жертвите си! Бил съм се с бога на войната и съм целувал самата смърт. Мъжете треперят

от сянката ми и жените припадат, щом чуят името ми, и никой, който ме нарече лъжец, не оживява! Аз съм Тренчард, Камата на моретата!

Мъжете завикаха и запляскаха възторжено, а Амос каза:

— А сега вдигайте черния флаг и всички по местата си. От този миг вече ни гледат. — И посочи далечния връх.

Един от мъжете слезе долу и скоро се върна с голямо черно знаме, ушито под личния надзор на Амос в Крудий. Вдигнаха го на кърмовата мачта и то заплющя под напора на вятъра.

Николас погледна знамето — бял череп върху черно поле, а зад черепа дълга кама с острието надолу под ъгъл, с рубинена капка, падаща от върха ѝ. Принцът погледна Хари, Калис и Марк и видя, че и те са зяпнали знамето. Накор се ухили, а Антъни и Гуда останаха равнодушни.

— Странното е, че... ама той изобщо не се преструваше, нали? — каза Хари.

Николас поклати глава.

— Мисля, че е имал доста сурово детство.

— Още в Крондор ми се стори, че го познавам — промълви Гуда.

— Така ли? — учуди се Николас.

— Веднъж бях в Лимет, когато той нападна — отвърна Гуда. — Видях го от другата страна на барикадата. — Гуда поклати глава и въздъхна. — Стари спомени. — Погледна към острова и посочи към върха.

Влязоха в залива по залез-слънце. „Хищник“ се носеше величествено към Фрийпорт. Заливът представляваше широк овал с коралови брегове и стръмно издигаща се зад тях планина — като огромна ръка от черен гранит на фона на оранжево-пурпурното небе с черни, сиви и сребристи облаци, скрила залязващото слънце. Дълъг низ груби постройки със сламени покриви опасваше залива. На всяко ъгълче гореше фенер или факла. Нощният живот във Фрийпорт започваше.

— Чувал съм за места като този остров — каза Гуда.

— Какво имаш предвид? — попита Николас.

— Виждаш ли как планината се издига в почти съвършен кръг около залива?

— Да, и какво?

— Това е било сърцето на вулкан.

Николас кимна.

— Доста голям вулкан. — Това сякаш го зарадва. — Близо половин миля ширина!

По стръмния склон една след друга се появиха светлини и Николас се загледа очарован в бляскавата панорама. Корабът бавно се понесе към средата на залива, посрещнат от топлия бриз откъм брега. Наоколо се полюшваха на котва други седем кораба с различна големина — два бяха почти колкото „Хищник“, а най-малките бяха обикновени каботажни корабчета. Щом стигнаха до най-доброто възможно местоположение, Амос заповяда да приберат и последните платна и да хвърлят котвата. Лекият ветреца откъм пристанището донесе мирис на подправки и аромати. Отдалече отекваха гласове, но самото пристанище беше тихо.

— Доста спокойно изглежда за толкова много светлини — отбеляза Хари.

— Мисля, че чакат да видят дали не сме под фалшиво знаме — каза Гуда.

След като корабът спря, Амос заповяда да спуснат лодка и зарева обидни ругатни и заплахи. Николас вдигна учудено вежди от грубостта му, но бързо се сети, че Амос разиграва представление, за да го чуят на брега.

— Имам нещо да ви кажа на вас двамата — подхвърли Гуда и Николас и Марк се обърнаха към него. — Доста съм пътувал през живота си и съм виждал много подобни места. Тук сме чужденци и няма много да ни вярват. Няма да е от полза да будим съмнения. Така че се разберете кой как се казва, щото отдалече си личи, че сте роднини.

Николас и Марк се спогледаха и Николас отрони:

— Имам приписан някакъв имот край едно село, Естербрук. Ходил съм там няколко пъти.

Гуда кимна.

— Значи Марк и Николас от Естербрук. Става. А кой е баща ви? Марк се усмихна хитро.

— Мама не знае.

Гуда се засмя и го плесна закачливо по гърба.

— Вървиш, Марк.

— Коя е майка ви? — попита той Николас.

— Меги от Естербрук — каза, без да мисли, Николас. — Тя е слугиня в единствения хан там, собственост на един мъж на име Уил, все още си я бива и на мъж не отказва.

Гуда отново се разсмя.

— Добре казано.

Тримата отидоха при Амос, който продължаваше на бързи обороти да бълва всичките си познания в областта на псувните и ругатните. Двама от войниците наблизко също бяха подхванали играта му и ръсеха гръмко цветисти проклетия за удоволствие на зяпачите по брега.

Когато седнаха в лодката, Амос рече:

— Момчета, а вие нагласихте ли си историите?

— Марк е по-големият ми брат — отвърна Николас. — И сме от Естербрук. Кои са бащите ни — не знаем.

— Ник е малко тъпичък — добави Марк. — Но се спогаждаме, заради мама.

Николас изгледа намръщено фалшивия си брат и каза:

— Това е едва второто ни пътуване. Наели сме се при теб в... — Поколеба се малко и добави: — Порт Маргрейв.

Амос кимна към Гуда и Накор и каза:

— Вие двамата сте си тези, които сте. — После поглади брадата си, погледна замислено Антъни, който се чувстваше много неудобно в панталони и туника, и го попита: — Ами теб за какъв да те представяме?

— За вашия знахар? — предложи Антъни.

— Имаш ли си каквото ти трябва?

— Имам какви ли не билки, корени и разни други неща, които мога да използвам, за да лекувам рани. Ще бъда много убедителен, като попазарувам малко из града.

— Добре — отвърна Амос и се обърна към Калис: — Тебе няма да те затрудни много, ако се представиш за ловец от Ябон, нали?

Елфът кимна.

— Говоря ябонски не лошо, ако се наложи.

Амос се ухили.

— Така. Значи, ако някой ви попита, единственото, което знаете за мен, е, че съм Тренчард и че наскоро съм се върнал от Горчивото море. Може преди това да съм плавал за Кеш или за Кралството, но в това никой не е сигурен. По-добре да не питате.

Двамата моряци хванаха веслата и подкараха лодката към пристанището. След няколко минути стигнаха до нисък пристан, до който се полюшваха завързани лодки. Не се мяркаше никой и те спокойно слязоха на брега и се заизкачваха по каменните стъпала на кея.

Изведнъж някой им извика:

— Стой! Представи се!

Амос изрева:

— Кой иска да знае?

Пред тях излезе плешив мъж с клюнест нос. Беше слаб, но широкоплещест. На лицето му се беше изписала насмешлива гримаса. Мъжът отвърна с дълбок и много учтив глас:

— Аз искам да знам. — И махна разсеяно с ръка. — И още няколко приятели. — От тъмното изскочиха вьоръжени мъже и обкръжиха малката им група. Няколко арбалета се насочиха към тях и Амос им прошепна:

— Стойте спокойно.

Плешивият мъж закрачи наперено, спря пред Амос и каза:

— Вееш знаме, което ни е добре познато, приятел, но не сме го виждали по тези води повече от трийсет години.

Амос изведнъж избухна в смях.

— Патрик от Дънкасъл! Тебе още ли не са те обесили бе, човек? — След което стовари едрия си юмрук в лицето на мъжа и нещастникът отхвърча и тежко падна на каменния кей. Амос пристъпи напред и насочи обвинително пръст. — Къде са ония двадесет златни реала, дето ми ги дължиш?

Ухилен, мъжът потърка пострадалото си чене.

— Я виж ти! Амос! Мислех, че си умрял.

Амос сръга с лакти двама от хората на Патрик, насочили оръжията си към него, протегна ръка на Патрик, дръпна го да се изправи, след което го прегърна, стисна го и изрева като мечка:

— Какво правиш във Фрийпорт? Чух, че си прехвърлял оръжие на ренегатите в Таласъмските планини.

— Богове, че това беше толкоз отдавна — отвърна Патрик. — Десет години минаха оттогава. Аз съм шерифът на Фрийпорт напоследък.

— Шерифът ли? Мислех, че онова зло родезийско копеле — как се казваше? — Франциско Галатос беше шериф тука.

— Това беше преди трийсет години. Той умря отдавна и още двама се смениха след него. Аз съм шерифът от пет години. — Патрик сниши глас. — Ами ти къде беше? Последното, което чух за теб, беше, че прекарваш оръжие от Квег за Далечния бряг.

Амос поклати глава.

— Ако почна да ти разправам, ще е дълга. По-добре най-напред да седнем на халба ейл или бутилка вино.

Патрик го изгледа и каза:

— Амос, нещата тук доста са се променили от последното ти идване.

— Как? — попита Амос.

— Ела с мен.

После махна с ръка на хората си да обкръжат спътниците на Амос и ги поведе по тясната крайбрежна уличка. От прозорците и вратите надничаха местни хора. Няколко пъстро нашарени жени им подвикваха от праговете да им прескочат на гости в случай, че преди това не ги обесят. Тези подмятания се посрещаха с одобрителен смях от зяпачите.

— Бардаците май са си същите, Патрик — рече Амос. — Същите пълни с кучки бърлоги са, като едно време.

— Ти само почакай — отвърна Патрик.

Стигнаха до някакъв широк булевард и Патрик посочи и каза:

— Виж.

Амос спря и загледа изумено. Защото докъдето му стигаха очите, улицата беше обкръжена от дву— и триетажни сгради, боядисани, спретнати и много чисто поддържани. По минувачите пък личеше, че Фрийпорт е доста оживено селище.

— Не мога да повярвам! — възкликна Амос.

Патрик потърка разсеяно брадичката си, където Амос го беше ударил преди малко, и каза:

— Вярваш, не вярваш — това е, Амос. От последното ти идване тук доста се разраснахме. Отдавна не сме онова малко селце с една

кръчма и публичен дом, а голям град. — Той тръгна към улицата и им махна да го последват. — Може и да не зачитаме чак толкова закона като ония в Кралството, но не сме по-покварени от повечето градове в Кеш и сигурно по-малко от Дърбин. При мен работят петдесетима жандарми и ни се плаща добре, за да поддържаме реда във Фрийпорт. — Жестът му обхвана сградите от двете страни на улицата. — Много от тукашните търговци въртят търговията си в Кралството, в Квег и в Кеш.

— Без да ползват услугите на митниците, предполагам — изсмя се гърлено Амос.

Патрик се подсмихна.

— Да, обикновено. Но някои даже са на чисто с митниците в Кеш и Островите — биха загубили много, ако им конфискуват товара. А и не се иска кой знае колко да кажат, че стоката е от друго място — предпочитаме при тия превози името на Фрийпорт да стои понастрана. Като цяло, повечето от работата ни сега е да превозваме. — Патрик посочи една от сградите и каза: — Това е най-голямата независима търговска къща за подправки на север от град Кеш.

Амос се разсмя.

— Независима! Това ми харесва. Тъй като търговията с подправки в Кеш е имперски монопол, сигурно на търговеца никак не му е лесно да действа в империята.

Патрик се усмихна и кимна.

— Но си има източници в империята и подозирам, че си е създал здрави връзки в самия двор. Този човек върти делата си с търговци от страни, за които не сме и чували, Амос. От света на цураните. От Бриджана, отвъд Кеш. От места, чиито имена не мога дори да произнеса, отвъд морета, за които доскоро не знаех, че съществуват. — Той продължи напред и останалите го последваха.

Подминаваха сграда след сграда — в тях все още кипеше работа въпреки късния час.

— Някои от тези хора са ти познати, Амос — каза Патрик. — Хора като нас, пирати на млади години, но сега разбират, че честната търговия носи по-добри доходи и по-малък риск.

На Николас градът му се стори не много по-различен от всички, които беше посещавал досега, само дето гражданите изглеждаха по-раздразнителни и свадливи. Двама мъже се скараха, но двамина от

хората на шерифа набързо ги разтърваха. Синът на принца на Крондор скоро се увери, че по всички мерки Фрийпорт изглежда съвсем процъфтяващ град.

— Затуй значи си се превърнал в толкова мнително копеле на стари години, Патрик — подхвърли Амос.

Шерифът кимна.

— Длъжен съм. Времето, когато можехме да побегнем по хълмовете и да чакаме, докато на щурмовия флот от Крондор или Елариал им омръзне и си съберат партакешите, отдавна мина. Сега имаме твърде много да губим.

Амос изгледа убийствено стария си приятел.

— Затуй значи ни посрещна с цяла дузина биячи?

— Да. И ако не успеете да убедите Съвета на капитаните, че сте точно това, което твърдите, че сте, по същата причина ще се наложи да вземем кораба ви.

— Само през трупа ми — изръмжа Амос.

И арбалетите отново се насочиха към него, а Патрик Дънкасъл въздъхна:

— Ако се наложи, Амос. Ако се наложи.

Капитаните на Островите на залеза заседаваха в една къща в самия край на булеварда. По пътя Николас и приятелите му се натъкваха на коя от коя по-екзотични гледки. Нощният въздух бе изпълнен с неразбираемия ромон на десетки езици, а многоцветното разнообразие на облеклата направо дразнеше очите. Игралните домове и бардаците се редуваха с търговски къщи и представителства на корабни превозвачи. И на всяка врата табели на всевъзможни езици известяваха какви услуги се предлагат.

Улични търговци бутаха колички или мъкнеха подноси, отрупани с всевъзможни стоки, от скъпи коприни и накити до печени сладкиши и бонбони. Главата на Николас се замая. Фрийпорт бе по-голям и много по-оживен от Крудий.

— Как така изобщо не сме чували за всичко това в Кралското море? — каза Амос.

— Това се брой срещу тебе, Амос — отвърна Патрик. — Търговската политика на всяка държава върви по два пътя — правия и

повратливия. И всеки, който върти търговия по далаверата, бързо научава къде оградата е по-ниска, къде може да се разтовари стока, придобита по втория начин. Не е възможно да си плавал в последно време под този твой омразен флаг и да не си чувал, че Фрийпорт е най-голямата световна перачница на плячка. Дори честните търговци знаят за него, защото тук няма мито и такси.

Амос се умълча. Продължиха по улицата.

— Нали ти казах, Патрик; историята е дълга.

В самия край на булеварда се издигаше сграда с голяма табела: „Градска управа“. Сградата беше скромна, с голям чардак и два прозореца. Кепенците бяха разтворени широко и Николас чу, че отвътре се носят гръмки викове.

Влязоха в сградата. Целият долен етаж представляваше едно широко помещение. Дървено стълбище до почернялата стена водеше към втория етаж. От тавана висеше дървен полилей, на който горяха дузина свещи.

Пред стълбището имаше дълга маса и зад нея седяха седмина мъже. Амос свали почтително голямата си шапка и останалите последваха примера му. Но с това цялата предпазливост на стария пират, изглежда, се изчерпа, защото Амос закрачи енергично, застана пред капитана в средата и изрева с цяло гърло:

— Какво, в името на Седемте кръга на ада, ти дава право да срещнеш един брат капитан с въоръжени мъже, Уилям Глътката, кучи сине?

Побелелият капитан в средата на масата отвърна:

— Кротък си както винаги, доколкото виждам.

Друг от мъжете, по-млад и с черни къдрици, увиснали до раменете му, и с тънки завити нагоре мустаци попита:

— Кой е тоя фукльо бе, Глътка?

— Фукльо!? — изрева Амос и се обърна към младия мъж. — И то докато съм жив и дишам, Морган! Чух, че баща ти се натряскал до смърт и ти си поел командата на кораба му! — Изглежда убийствено младока и каза: — Момченце, преди да те откъснат от майчината ти цица, аз палех кешийски кораби и потапах квегански галери. Опосках Порт Натал и подгоних флотата на лорд Бари обратно към Крондор като глутница улични псета! Аз съм Тренчард, Камата на моретата и с ей тия двенките ще убия първия, който ми се опълчи!

— Мислех, че си мъртъв бе, Амос — отвърна кротко Морган.

Амос измъкна кама и докато някой успее да реагира, я метна и закова ръкава на палтото на младия капитан към масата, после изръмжа:

— Ха, мъртъв!

Николас сръга Марк с лакът и му кимна към края на масата — там седеше светлокож мъж с татуировки по лицето и със златна халка на носа. Очите му бяха сини като скъпоценни камъни.

Патрик Дънкасъл обяви официално:

— Господа капитани, това е Амос, капитан Тренчард, и аз го познавам лично.

Капитан Глътка каза:

— Чухме, че си плавал под знамето на Кралството, Амос.

Амос вдигна равнодушно рамене.

— Да, за известно време. Преди това се забърках в една лудория на север. Какво ли не съм правил. Плавал съм за Кеш и срещу тях, плавал съм за Кралството и срещу тях също така. Като всеки в тази стая.

— Твърдя, че тия са кралски шпиони — каза един от капитаните в другия край на масата.

Амос се обърна към него и отвърна, подражавайки на говора му:

— Пък аз твърдя, че ти все още си кръгъл идиот, Питър Страшно око. Как изобщо си станал капитан, за мен е пълна загадка. Капитан Милост ли умря, или двамата с Рендър го „пенсионирахте“?

Мъжът понечи да стане, но Патрик се сопна:

— Никакви кавги!

Мъжът с татуировките рече:

— Моите хора ми съобщиха, че си доплавал с черното знаме, но корабът ти е боен кораб на Кралството.

Амос го изгледа в очите.

— Беше кралски кораб, Рендър, преди да го открадна. — Изгледа го кръвнишки, после погледна Страшното око и отново извърна очи към Рендър. — Качеството на водачите тук, изглежда, е отишло по дяволите. Страшното око и Рендър капитани, ха! Какво стана с твоя капитан Джон Авъри, Рендър? Да не би да го изяде?

Рендър стисна ръба на масата: изглеждаше готов да се изхрачи в лицето на Амос, но се овладя. Помълча за секунда, след което изсъска:

— „Бантамина“ потъна край Тарум преди десет години, Тренчард. Оттогава съм капитан!

Патрик се намеси:

— Можем да си стоим тук и да се обиждаме цяла нощ, Амос, но това няма да помогне на каузата ти.

Амос огледа присъстващите.

— Член съм на Братството на капитаните отпреди всеки от вас освен Уилям Глътката. Кой смее да ми отрича правото на свободно преминаване? Фрийпорт винаги е бил отворен за всеки капитан, комуто му е стискало да доплава дотук. Или може би сте започнали да събирате данъци? Какво, да не би да сте станали цивилизовани, мътните да ви вземат?

— Нещата не са същите като преди, Амос — отвърна Патрик. — Твърде много можем да загубим, ако някой започне да си вре носа тук.

— Аз ще се закълна — заяви Амос.

— По каква работа си дошъл във Фрийпорт? — попита един млад капитан, който до този момент си беше мълчал.

Амос го изгледа — нисък, трътлест, с рижа брада и къдрава червеникава коса до раменете. Усмихна се широко и рече:

— Ти трябва да си Джеймс Червения.

Мъжът кимна.

— Гониха ме от Квесторското око до западната страна на Квег с един кораб също като твоя, Тренчард.

Амос се ухили.

— Преди две години, по-миналата пролет. И не само те гоних, ами щях и да те хвана, ако не беше свърнал към брега и ония квегански галери не бяха излезли да видят на какво си играем.

Червения плесна с десница по масата и изрева:

— Ти плаваше за краля!

Амос също изрева:

— Нали току-що го казах бе! Ти глух ли си, или само си тъп? Плащаха ми куп злато за всеки един кучи син от вас, когото мога да спипам, плюс опрощение за предишните ми грехове, и никой тук на мое място нямаше да се подвоуми да направи същото! — Амос се наведе над масата, впи очи в очите на Червения и добави тихо: — Особено когато алтернативата е въжетото.

— Имаме проблем — каза Патрик. — Повечето от нас тук те познаваме, Амос, но не сме те виждали по тия места доста години. Ти твърдиш, че отново си станал пират, но с какво можеш да ни увериш, че няма да ни продадеш на оня, който вдигне мизата най-високо?

— Със същото, с което всички тия кучи синове тука! — викна Амос и посочи капитаните на масата.

— Залогът е много висок — каза Червения. — Това е най-сладкото начинание в цялата история на Островите и приходите са стабилни. Би трябвало да сме пълни кретени, за да го съсипем.

— Какво предлагате? — обърна се Амос към Патрик.

— Трябва да се позадържите малко тук, Амос.

— За колко време?

— Достатъчно, за да се уверим, че оттатък хоризонта не ни чака някой флот — каза Червения.

— Или да ни дадеш някакво доказателство, че няма да се върнеш в Крондор и да доведеш насам цяла флота — добави Глътката.

— Всеки случай, Амос, няма да е повече от няколко месеца, най-много една година — каза Патрик и се усмихна, все едно че ставаше дума за някакво съвсем незначително неудобство.

— Ти си гламав бе — викна Амос. — Аз не съм дошъл тука случайно и имам да свърша спешна работа.

— Той е шпионин — повтори Страшното око.

— И каква е тая спешна работа? — попита Патрик.

Амос посочи Рендър и каза:

— Дошъл съм да убия ей тоя мръсник.

Рендър скочи като ужилен и извади сабята си.

— Стига! — изрева Патрик и се обърна към Амос. — Какво ти е оплакването от Рендър?

— Преди месец той доведе в Крудий цяла орда убийци, включително дърбински ловци на роби. Изгори целия проклет град до основи и изби почти всичко живо там.

— Преди месец плавах покрай кешийското крайбрежие, Тренчард — презрително изсумтя Рендър. — В Крудий не съм стъпвал от юнга. Пък и какво може да отмъкне човек оттам?

— Той отрича за нападението. А дори да е нападнал Крудий, защо това трябва да събужда спор между вас?

— Защото пет години трупах плячка в един таен склад на пристанището там и тъкмо се канех да си я прибера, а той ми я отмъкна!

— Никакъв склад с плячка нямаше! — викна Рендър.

Всички очи се извърнаха към него и Амос се ухили злобно.

— Щом не си нападал Крудий откъде знаеш, че е нямало?

— Той лъже за мен и за нападението, значи лъже и за плячката — каза Рендър.

Патрик изгледа един по един капитаните и всички му кимнаха. Патрик заяви:

— Фрийпорт си има закон. Никой капитан не може да вдигне ръка срещу друг... иначе екипажите ще се изтрепят. Тоя спор може да си го решите, щом излезете от залива, но докато сте тук, ако някой от двамата вдигне ръка срещу другия, корабът му ще се конфискува и той ще бъде хвърлен в тъмницата.

По време на размяната на любезности Николас беше гледал Рендър и сега каза тихо:

— Той лъже.

Марк също понечи да каже нещо, но преди да си отвори устата, Патрик от Дънкасъл рече:

— Какво каза?

— Казах, че лъже. Имах приятели в Крудий. Това е едно псе, което коли невинни жени и деца. Щом капитан Тренчард не може да го поеме, тогава аз смятам да му взема живота.

— Рендър твърди, че миналия месец е бил по крайбрежието на Кеш — каза Патрик. — Трябва да е бил някой друг.

Николас поклати глава.

— Двама пирати канибали със сини очи, така ли? Не, той е бил.

Патрик се обърна към Амос.

— Капитан Тренчард, вие и вашият екипаж сте задържани. Можете да се движите свободно из града, но ако някой от хората ви предизвика безредици, корабът ви ще бъде конфискуван, а екипажът му — продаден на Квег за роби гребци на галерите им. И стегнете малко човека си. Можете да идвате в съвета, когато пожелаете, и ако успеете да убедите четирима от заседаващите тук капитани, че версията ви е истинска, ще си върнете членството в капитанското братство.

Амос само кимна, обърна си и излезе. Другите тръгнаха след него. Докато слизаха по стъпалата, той прошепна на Николас:

— Това беше добре.

— Да. Сега той със сигурност ще се опита да те убие — подхвърли Гуда.

— Точно това очаквах — отвърна му Николас.

Щом излязоха на улицата, Амос каза:

— Капитаните си въобразяват, че ще останем тук цял месец, но аз смятам да се махаме веднага щом намерим пленниците. — Обърна се към Хари и му каза: — Върни се веднага при лодката и им предай всички от екипажа, с изключение на вахтата, да слязат на брега. Предай им да се държат прилично и да си опичат акъла. Искам всеки да се ослушва какво се говори в града. Да ни търсят в оная гостилница с табелата с червения делфин, край която минахме на пътя за насам. — Хари се затича, а Амос каза на Антъни: — Ти си почвай пазаруването. — Антъни ги остави, а Амос кимна на Гуда да тръгне след него и след като двамата се отдалечиха, каза: — Да го намерим сега тоя хан и да видим дали можем да опазим живота на Ник.

Ханът „Червения делфин“ се оказа скромен, чистичък и сравнително спокоен. Амос нае частна гостна в дъното на хана и Накор седна до откренатата врата, за да може да вижда кой идва. Амос заговори:

— Явно е, че няма смисъл да си губим времето с убеждаване на капитаните един по един. След като Рендър е един от тях, това означава, че ще трябва да променим мнението на четирима от останалите шестима. — Пръстите му забарабаниха по масата. — Смятам, че в тази работа е замесен поне още един от тях.

— Защо? — попита Марк.

— Твърде много неща не се връзват — отвърна Амос — Видяхте ли корабите в залива? — Марк кимна. — Някой е трябвало да докара много наемници отнякъде, после да ги превози до флотилията, която удари Далечния бряг. Това означава дълго планиране, в което са замесени много хора. Мисля, че са участвали поне два големи кораба, може би три, а това означава поне още един капитан освен Рендър.

— Тогава ще трябва да действваме бързо — каза Николас.

— Разполагаме може би с една седмица преди някой от екипажа да направи гаф и да се наложи да си пробиваме път за бягство с бой — каза Амос.

— Ако пленниците все още са тук, трябва да ги намерим преди да са ги преместили.

Амос поклати глава.

— Почти невъзможно е да са още тук.

— Защо смяташ така? — попита Марк.

Накор се обърна и отвърна вместо Амос:

— Защото капитан Рендър лъжеше всички. Твърдеше, че не било имало нападение. Но все пак е довел пленниците тук. Твърде много лъжи.

— Което означава, че онзи, който е подкрепил Рендър в набега, най-вероятно е отвел пленниците бързо. — Амос свали шапката си и изтри потното си чело. — Забравих колко влажно е по тия места. Сега, като виждам колко голям е станал Фрийпорт, вече мога да си представя как Рендър е успял да организира набега и да го скрие от останалите капитани.

Амос махна с ръка и продължи:

— Наоколо има много острови само на половин ден плаване оттук, които могат да се използват за база. Могъл е да отплава от залива по залез, с твърдението, че тръгва на рейд към брега на Кеш. След това обръща натам, където са го чакали другите нападатели, качва ги, натоварва пинаките на корабите, стига до Крудий, разтоварва пинаките и започва щурма.

— Защо е трябвало да ударят от тези води, Амос? — попита Марк. — След като не са искали другите пирати да го разберат, защо изобщо ще започват оттук?

— През Фрийпорт непрекъснато минават чужденци — отвърна Амос. — Какво по-добро място да се спазарят за това мръсно дело? Но въпросът сега е къде е могъл да скрие неколкостотин пленници?

Лицето на Накор се свъси.

— Пъг спомена за някаква голяма постройка. Голямо тъмно здание.

— Мисля, че е време да почваме — каза Амос, изгледа Марк и го попита: — Ти как си като моряк?

— С малка лодка мога да се оправя, колкото да не се удавя — отвърна Марк.

— Добре. Намери утре една и я купи. Ако някой те попита защо ти е, кажи, че искаш да поогледаш околните острови, щото Тренчард е решил да си вдигне къща. Някои от капитаните си имат свои малки лични кралства наоколо. Вземи и Хари и гледай да не се удави.

— Рендър, изглежда, има твърде много да губи, за да ни създаде неприятности заради това, че двамата с Николас го заплашихме, а на нас ни забраниха да се занимаваме с него — продължи Амос, ухили се и потупа Николас по ръката. — А ти, момчето ми, извади най-големия късмет. Ти имаш незавидната задача да подразниш Рендър до такава степен, че да го принудиш да направи някоя глупост. Ще пуснем някой да го следи, а ти ще вървиш по петите му. Искам да си толкова близо до него, че да те помисли за сянката си.

Николас кимна.

Амос отпуши голямата делва с ейл и попита:

— Е, кой ще пие?

ГЛАВА 10

ОТКРИТИЯ

В небето изкрещя чайка.

Марк, Калис и Хари крачеха към залива. Слънцето вече се вдигаше над хоризонта. За младия полуелф, който не изглеждаше по-възрастен от Хари въпреки своите тридесет години, Фрийпорт бе странно изобилие от непонятни гледки и звуци. Беше се смълчал, оставяйки двамата си спътници да си говорят каквото сметнат за нужно, но гледаше, слушаше и изглеждаше очарован от разнообразието на острова. Хари беше споделил с Николас предната нощ, че е напълно възможно човек да забрави за съществуването на елфа, докато той не реши сам да направи някакъв жест или да проговори — толкова мълчалив беше станал.

Хари тъкмо се канеше да го попита нещо, когато иззад една обърната лодка край брега излезе дребничка фигура и тръгна по петите им. Преди другите двама да успеят да се обърнат, Калис вече беше извадил ловния си нож.

— Богове! Какво искаш от нас?

Непознатото дете прошепна:

— По-важното е какво искате вие тримата?

Детето беше облечено в мръсна груба туника и панталони. Под дългите крачоли се показваха кални пръсти. Тънките ръце, щръкнали от дрипавите ръкави, бяха също толкова мръсни като краката, а и за лицето не можеше да се каже, че е прекалено чисто. Над тясната брадичка и малката уста се очертаваха високи скули и две огромни сини очи. А дългата рошава червеникавокафява коса се вееше във всички посоки.

— Разкарай се от пътя ни, хлапе — каза нетърпеливо Марк.

— Хлапе значи! — извика просячето, изрита злобно Марк в пиццала и отскочи. — Ей затова ще си платите двойно за информацията.

Марк изохка, а Хари онемя от удивление. Калис каза кротко:

— Значи момиче. Добре, тогава махни се от пътя ни, момиче.

Продължиха пътя си, но момичето ги настигна и тръгна заднишком пред Марк.

— Аз знам много неща. Питайте всеки във Фрийпорт и всеки ще ви каже: „Щом искаш да разбереш нещо, питай Бриза.“

— А ти си Бриза, така ли? — каза Хари.

— Естествено.

Марк и Калис не казаха нищо и Хари подхвърли:

— Нашият капитан си търси остров да си вдигне къща.

Бриза спря да върви заднишком, застана на пътя на Марк и подхвърли презрително:

— Сериозно?

Марк се принуди да спре, а другите двама я заобиколиха отдясно. Той я изгледа и каза:

— Съвсем сериозно.

Тя се ухили и Марк с изненада забеляза, че има трапчинки на бузите. Загубил търпение, той повтори раздражено:

— Да, съвсем сериозно.

И се опита да я заобиколи.

Тя тръгна едновременно с него и пак му препречи пътя.

— Нямам време за тия глупави игри — каза кисело Марк и отново се опита да я подмине.

Тя направи крачка назад, но се спъна в някакво намотано въже и тупна по задник на пясъка. Марк и Хари се засмяха, Калис остана равнодушен. Бриза изсумтя ядосано, щом Марк я подмина и извика след тях:

— Добре! Но като ви писне да обикаляте, елате да ме потърсите!

Развеселен, Марк ѝ махна с ръка по моряшки за почест. Дори Калис се усмихна, а Хари направо се изкикоти.

Късно вечерта Хари, Калис и Марк се качиха на кея и завариха там Бриза да ги чака. Момичето седеше върху някаква бала и ядеше ябълка.

— Е? — каза тя.

Тримата се спогледаха и се опитаха да я подминат. Но тя скочи от балата и закрачи заднишком пред тях, опънала ръце зад гърба си и

започна да ги дразни:

— Знам аз какво търсите... —

— Казахме ти, че... — почна Марк.

— Не, не стее — припя Бриза.

— Какво не сме?

— Не сте дошли да търсите остров за капитана си. — Тя отхапа последното парче от ябълката и хвърли огризката през рамо в морето. Чайките закрепяха и се сборичкаха за нея.

— И какво търсим тогава? — попита я Хари, уморен от целодневното плаване.

Бриза скръсти ръце на гърдите си.

— Какво даваш, ако ти кажа какво търсите?

Марк поклати отегчено глава.

— Виж какво, момиче, нямаме време за игрички.

Тримата закрачиха по-бързо, а Бриза каза:

— Знам къде отидоха дърбинските търговци на роби.

Те спряха, спогледаха се и се обърнаха кръгом като по команда. Калис се върна при момичето и го стисна за ръката.

— Какво знаеш? — попита Марк.

— Оу! — извика тя и се опита да се отскубне, но Калис я държеше здраво. — Пусни ме, иначе няма да кажа нищо!

Марк сложи ръка на рамото на Калис и каза:

— Пусни я.

Калис го послуша, а момичето се дръпна, разтърка китката си и се нацупи.

— Майка ти не ти ли е казвала, че има и по-добри начини да привлечеш вниманието на една девойка? — Изгледа много сърдито Марк и продължи: — Никак не изглеждаш зле за мърляв разбойник, макар че според мен без брада ще си по-хубав. Смятах да не ви взимам много, но сега цената се вдига.

— Виж какво — каза Хари. — Кажете ни най-после какво знаеш и какво искаш.

— Зная, че преди един месец в града дойдоха някакви странни хора. Други, много повече, се струпаха по околните острови и много се стараеха да не ги забележат хората във Фрийпорт. Повечето говореха на кешийски, но с някакъв странен акцент, какъвто не бях чувала. Други пък дойдоха в града да накупят продукти. Не всичко наведнъж,

но достатъчно, за да събудят любопитството ми. Нищо необичайно не може да се случи тук, без да го забележа. Затова реших да подуша туктам. — Тя се усмихна. — Много съм добра в откриването на разни неща.

Хари неволно се усмихна.

— Сигурно.

— Е, ще се спазарим ли вече? — попита ги тя настойчиво.

— Каква ти е цената? — попита Марк.

— Петдесет златни реала.

— Нямам толкова злато — каза Марк.

— Какво ще кажеш за това? — попита я Хари.

И ѝ подаде някакъв пръстен — златен и с голям рубин.

— Откъде си го взел това? — учуди се Марк.

Хари поклати глава.

— Забравих вече. — И се обърна към момичето. — Това покрива цената, която искаш.

— Добре — отвърна момичето. — Проследих една от групите им, запомних накъде потеглиха и тръгнах вечерта с една лодка след тях. Скоро видях и кораба — най-големия кораб, който съм виждала. Стоеше на котва малко отвъд носа. Беше черен и приличаше на квеганска галера, с високи предна и задна палуби и с много големи платна, и адски широк. Стърчеше високо над водата и мисля, че беше празен, но от него до близкия остров и обратно непрекъснато кръстосваха лодки. С хора и провизии. От това, което бяха струпали на брега, прецених, че се канят да тръгнат на дълъг път, може би чак към отвъдната страна на Кеш. Освен това имаха много патрули, поради което ми се наложи бързо да се махна.

— След три седмици откъм островите се появиха някакви лодки и спряха извън Фрийпорт — продължи тя и се ухили: — Стана ми интересно и се върнах на острова. И видях, че са прехвърлили повечето хора на големия кораб. Но свалиха и много пленници на острова. Командваха ги шестима дърбински търговци на роби.

— А откъде знаеш, че това ни интересува? — попита Хари и задържа пръстена.

— Корабът ви е от Кралството, а всички пленници говореха на кралския език. Един прочут капитан изведнъж се появява след цели тридесет години — твърде много съвпадения според мен. Капитанът

ви си е истински, но всички останали сте адски чистички и възпитанички. Вие сте от кралската флота. Дошли сте да търсите ония пленници, нали?

Хари ѝ подхвърли пръстена и Бриза го улови.

— Къде ги отведоха? — попита Хари.

— На двата острова западно. — Тя изведнъж скочи, побягна и им извика през рамо: — А като се върнете, мога да ви разкажа и още.

— Как да те намерим? — извика Хари.

— Просто попитайте за Бриза, когото и да е! — отвърна момичето и се скри между две сгради.

Същата вечер няколко души от екипажа на „Хищника“ проследиха татуирания капитан из града, предадоха от човек на човек къде е и Николас и Гуда най-неочаквано се появиха в предпочитаната от Рендър гостилница.

Седнаха достатъчно близо до Рендър и той и двамата мъже с него моментално се умълчаха.

— Само въпрос на време, нали? — каза Николас достатъчно високо, за да го чуят всички в гостилницата.

— Рано или късно — отвърна Гуда. Представа нямаше за какво му говори Николас, но влезе в играта.

— Все някой ден, и то скоро, ще дойде кораб от Далечния бряг и ще донесе вестта за набезите. И тогава? Край на търговийката и на плячките. И тогава? Всички търговци от града ще се струпат пред градската управа да поискат главата на престъпника, забита на кол. — Николас хвърли поглед към Рендър, който го изгледа свирепо, и каза все така високо: — Много ще съм доволен да им го предам лично.

Рендър изсъска ядосано нещо на двамата си придружители, стана и излезе. Двамата изгледаха свирепо Николас и Гуда и го последваха.

Николас се отпусна в стола си и зачака.

Призори Антъни, Накор и Амос тръгнаха с Марк да огледат острова. Стигнаха след три часа. Островът по нищо не се отличаваше от десетките други наоколо. Прояден от вятъра и водата, покрит с

гъсти храсталаци и бурени, той изглеждаше доста негостоприемно място над високите скали, без никаква пясъчна ивица. След цял час обикаляне най-после намериха едно плитко заливче. Над бреговата ивица стърчеше огромна постройка, заслонена от високи скали, които я скриваха отвсякъде освен откъм заливчето. Не се мяркаше жива душа.

Избутах лодката на брега и се огледах.

— Наскоро тук са идвали и са излизали много съдове — каза Амос и посочи дирите по пясъка над линията на прилива. Широка, отъпкана от човешки крака пътека отвеждаше към постройката. — Малко по-силен вятър и дъжд, и нямаше да ги видим. Оставени са само преди няколко дни.

Изкачиха се до грубо скованата постройка, бутнаха вратата и влязоха. Вонеше непоносимо на човешки изпражнения и на нещо още по-гадно. Из въздуха се носеха облаци тлъсти мухи — пируваха с трупове на пода.

Амос изруга.

Марк едва се сдържа да не повърне и се насили да огледа най-близкото до него тяло — май беше на момче.

Накор бързо огледа следващия труп и каза:

— Мъртви са отпреди три, най-много четири дни. Подути са и мухите вече са снесли личинките си.

Амос огледа помещението.

— Марк, знаеш ли, май е по-добре да излезеш...

Марк разбра, че Амос иска да му спести възможността да види сестра си или Абигейл след мъртъвците, сви устни и отвърна:

— Не.

Тръгнаха към средата на помещението.

— Цирейте на Банат да ги хванат дано! — изруга Амос.

На пода лежаха пронизаните със стрели трупове на шестима мъже в облеклото на ловците на роби от Дърбин. Амос коленичи и огледа единия от тях. Свали черната му маска и видя татуировката на лицето на трупа.

— Това наистина са дърбински ловци на роби! — прошепна той удивено. — Кой би дръзнал да си навлече гнева на гилдията им?

Но се досещаше кой: същият безмилостен враг, овладял гилдията на убийците в Крондор, подчинявайки ги на собствената си цел, онзи,

който беше извършил най-грандиозната измама в историята на цяла Мидкемия, развявайки пряпореча на легендарния Мурмандабус, за да тласне народите на севера — моределите, както и таласъмите — да завладеят Кралството. Само те можеха да убият шестима ловци на роби от Дърбин и Амос се досещаше защо. Никой жив човек не знаеше къде живеят пантатийските змиежреци. Знаеше се само, че е в някаква далечна земя отвъд морето.

Антъни обикаляше помещението съвсем невъзмутимо и оглеждаше закланите пленници.

— Има само едно момиче. Вижте, ето там — каза Накор.

Бързо отидоха до трупа и Антъни каза:

— Това е Уила. Работеше в кухнята.

Накор им посочи друг труп — на мъж със смъкнати до глезените гащи.

— Този не е бил от пленниците. Опитал се е да изнасили болното момиче преди да го убие — каза той. — И са го убили. — Дребничкият мъж поклати глава, огледа помещението и промълви: — Да натикат невинни деца тук като добитък е жестокост; но да ги оставят няколко дни с труповете и с умиращите е просто нечовешко.

— Никой не твърди, че тези, които стоят зад всичко това, са човешки същества, исаланецо — тихо каза Амос.

Антъни продължи да обикаля, сякаш търсеше нещо. И тъкмо когато Амос се канеше да ги подкани да излизат, се наведе и вдигна от пода някакъв парцал, използван очевидно за превръзка и извика:

— Маргарет!

— Как разбра? — попита Амос.

— Просто знам. Тя го е носила — отвърна магьосникът.

Марк огледа парцала и попита:

— Пострадала ли е? Виж, има кръв!

Антъни поклати глава.

— Мисля, че... използвала го е, за да превърже някой друг.

— Как разбра? — попита Марк.

— Просто... знам — отвърна магьосникът.

Амос се огледа и каза:

— Този набег е бил планиран от дълго време и с всички подробности. Повечето нападатели са дошли от Кеш или от другаде, но в тази работа трябва да са замесени поне стотина души от

Фрийпорт. Проблемът е как да намерим някой, който е бил замесен и който да проговори. Този, който е организиран набега, сигурно е платил добре и... — той посочи разсъблечения мъж с прерязаното гърло — и е раздавал наказания много бързо. Малцина биха се осмелили да издадат такъв главатар. — Обърна се към Марк. — Трябва да намерим онова момиче и да видим какво още знае то.

Мълчаха през целия път обратно до пристанището на Фрийпорт.

Върнаха се в „Червения делфин“ привечер. Хари ги чакаше и гледаше хитро.

— Какво се е случило? — попита го Амос.

— Рендър за малко не предизвика Ник — отвърна ухилено Хари. — Реши да обядва в друга кръчма. Един от нашите хора го забеляза, така че Ники се появил и седнал наблизко. Рендър почнал да крещи. Не е добре с нервите. Нашите хора пускат клюки за набезите и градските хора вече почват да се чудят дали наистина не е станало нещо неприятно — доста хора тука знаят, че се е гласяло нещо мътно през последните няколко месеца, и все повече са склонни да повярват на нас и да се усъмнят в Рендър. — Хари поклати глава. — Ако нещата тръгнат добре, например ако в шестък вечер някой си развърже кесията да черпи всички, които искат да слушат как Рендър ще обърка работите на всички за следващите пет години, като нищо ще се разбунтуват, ще хванат Рендър и ще го обесят сами, без да чакат доказателства. — Веселата му физиономия изведнъж стана сериозна. — Но мисля, че на Рендър вече му писва от нас. По улиците се говори, че утре или вдругиден ще отплава за набези по брега на Кеш и че си търси още хора за екипаж.

— Още хора? Значи ще налети на Ник още тази вечер, ако си го е наумил. — Амос се замисли. — Рендър може да я изиграе тая ръка по два начина. По-умният е да отплава още тази нощ и да не се мярка повече във Фрийпорт. Но той не се слави като много умен. Хитър и лукав — да, но не и умен.

— Доколкото го познавам тоя канибал, сигурно ще се опита да ми вземе кораба... затова му трябва още хора на кучия му син — продължи Амос замислено. — Ще убие Ник, ще прехвърли вината на мен, ще поиска да ме обесят, ще вземе най-добрия кораб и ще изчезне.

— Какво да направим тогава? — попита Марк.

— Ами... ще го оставим да се опита — отвърна Амос и се обърна към Хари. — Тичай да намериш Гуда и Ник, и колкото видиш от нашите хора, и ги доведи тук.

Хари тръгна, а Амос рече на Антъни и Марк:

— Вие почнете да търсите дали някой знае нещо за оная постройка, дето са държали пленниците; може да са си довели собствени дърводелци оттам, откъдето са се довели, но едва ли са мъкнали всичките дървета. И гледайте да не се забъркате в някоя беля.

Марк и Антъни излязоха и Амос каза:

— Чудно как магьосникът разбра, че оня парцал е бил на Маргарет?

Накор се ухили.

— Той е магьосник. А освен това е влюбен в нея.

— Тъй ли? — рече Амос. — Аз пък го мислех за студенокръвно.

Накор поклати глава и каза:

— Свенлив е. Но е влюбен в нея. Затова може да я намери, щом се наложи.

Амос го изгледа с присвити очи.

— Пак ли почваме със загадките, исаланецо?

Накор сви рамене.

— Аз ще взема да подремна. Тук след малко ще стане доста шумно. — Килна стола си назад така, че да може да се подпре на стената, и затвори очи. И само след миг започна лекичко да похърква.

Амос го изгледа и измърмори:

— Това пък как го направи — умът ми не го побира.

Корабът изстена и Маргарет каза:

— Чуй!

Абигейл я изгледа почти равнодушно.

— Какво?

— Променяме курса — каза ѝ Маргарет. — Не усети ли как смениха посоката?

— Не. И какво от това? — попита равнодушно Абигейл.

Въпреки, че бяха получили прилично облекло и лична, много по-голяма каюта и добра храна, Аби все още беше потисната и почти

непрекъснато хлипаше и лееше сълзи.

— Тръгваме на юг — каза Маргарет. — А аз очаквах, че ще тръгнем на изток, за да минем през Тъмните проливи. Но сега обръщаме на ляв борд... — Абигейл я изгледа тъпо — ... надясно! Значи тръгваме на югозапад!

Абигейл поклати глава объркано, после в очите ѝ проблесна искрица любопитство и тя попита:

— И какво означава това?

Със страх и без капка надежда Маргарет прошепна:

— Означава, че не отиваме в Кеш.

Мъжете си подвикваха приятелски ругатни за поздрав и леките жени в гостилницата се смееха високо. Николас пресуши вече седмата или осмата си чаша вино. В другия край на помещението седеше Рендър с петима свои хора и им шепнеше. Близко цял час Николас и пиратският капитан си бяха мятали злобни погледи, а Гуда и Хари продължаваха гръмко да увещават Николас да престане да пие. Той обаче продължаваше. Преди около час беше започнал да сипе закани по адрес на Рендър. Отначало мъжете до него едва го чуваха, но през последните пет минути въпреки врявата всички наоколо чуваха ругатните му съвсем ясно.

Изведнъж Николас се надигна и тръгна с клатеща се походка към масата на Рендър. Гуда и Хари се забавиха с реакцията си и го настигнаха чак когато двама-трима от мъжете с Рендър се бяха изправили с ръце на дръжките на сабите си.

— Сърцето ще ти извадя, свиньо мръсна! — изрева Николас и гостилницата притихна. — В боговете се кълна, ще те накарам да си платиш за онова, което направи!

Рендър го изгледа свирепо, а Гуда и Хари задърпаха принца назад. Един от хората на Рендър викна:

— Разкарайте го тоя пияница преди да сме го отървали от мъките!

— Що не опиташ — отвърна сухо Гуда. — Може пък да стане забавно. — Спокойната му физиономия, в добавка към цялата оръжейница, накичена по якото му тяло, прекрати всякакви понататъшни закани.

Рендър обаче стана и посочи обвинително с пръст.

— Всички чуха. Тоя човек ме заплашваше непрекъснато. Ако стане нещо неприятно, виновни ще са той и капитан Тренчард! Заклевам се пред всички тука, че ще вдигна ръка само за самозащита!

Николас започна да се дърпа, мъчейки се да се добере до Рендър, но Гуда и Хари го удържаха и го повлякоха извън кръчмата. Поведоха приятеля си, крепейки го под мишниците, по булеварда, стигнаха до „Червения делфин“, влязоха и почти понесоха Николас нагоре по стълбището към стаята в дъното на коридора.

Когато вратата се затвори, Николас се изправи и Хари го попита:

— Как си?

— Никога не съм пил толкова вода. Къде е нощното гърне?

Хари му го показа в ъгъла и Николас се облекчи, после попита:

— Мислите ли, че можем да разчитаме на кръчмаря?

— Не — отвърна Гуда. — Но му платих достатъчно и добре го заплаших, така че няма да се раздрънка поне през следващите един-два дни.

— Сега ни остава само да чакаме — каза Николас.

Някъде призори в гостилницата на „Червения делфин“ нахълта банда мъже. Едно от прислужващите момчета спеше под една от масите и трополенето моментално го събуди. Работата му беше да пази и да предупреждава гостилничаря, ако дойдат гости по никое време или ако влязат просяци или крадци.

Но като видя мъжете с извадени саби, момчето изпълзя изпод масата и се сви до стената. Не му стискаше да вдига тревога при толкова много въоръжени главорези.

Когато натрапниците се добраха до вратата в дъното на втория етаж, всички врати по коридора се отвориха и от тях наизлязоха други въоръжени мъже. Задрънча стомана в стомана и битката се разгоря сериозно.

Николас и Гуда пазеха вратата в дъното. Двама от нападателите направиха плах опит да стигнат до тях, но присъствието на мъжете със сабите по праговете от двете им страни бързо ги отказа. После откъм стълбището се чу вик, който надмогна дрънченето на оръжията и крясъците.

— Престанете! Заповед на шерифа! Спрете!

Нападателите, хванати натясно в коридора, се обърнаха и неколцина от тях понечиха да си отворят с оръжие пътя за бягство, но стражите бързо ги надвиха. Останалите в коридора се скупчиха на едно място и един извика:

— Предаваме се!

Николас мрачно се усмихна на Гуда и каза:

— Рендър.

От една врата излязоха Амос и Хари, с Уилям Глътката по петите им. От друга врата се появиха Антъни, Марк и Накор. Всички тръгнаха след хората на Рендър по стъпалата долу, където ги чакаха стражите на Патрик Дънкасъл.

Амос се приближи до момчето, дете беше спало под масата и му даде една жълтица.

— Добре се справи. Кажи на господаря си, че му благодаря, задето ни предостави хана.

Момчето си излезе, а Амос бутна Рендър в голямата съседна стая и го натисна да коленичи пред дългата маса. Четиримата капитани, които седяха зад нея, го изгледаха.

Уилям Глътката влезе след Амос и каза:

— Това, което каза Амос, е вярно. Рендър дойде с хората си с намерение да убиват.

После зае мястото си зад масата и каза:

— Знаеш закона, Рендър. Корабът ти е конфискуван, а ти отиваш в тъмницата.

— Не! Бях измамен! — извика Рендър.

— Преди да сте извлекли този боклук оттука — каза Амос, — трябва да го попитам за някои неща. Отговорите сигурно ще ви интересуват.

Глътката погледна другите капитани, които се намираха в града — всички освен капитан Страшното око, — и те кимнаха.

— Кой ви плати, за да нападнете Далечния бряг? — попита Амос.

Рендър го заплю, в отговор на което Амос го зашлеви с опакото на облечената си в ръкавица ръка и Рендър се срина на пода, а по брадичката му потече кръв. Амос коленичи до него.

— Нямам време за нежности с теб, Рендър, а и честно казано, нямам и такова желание. Ако те изхвърлим на улицата и дадем да се разбере, че си провалил търговията по Далечния бряг за следващите пет години, че си работил за дърбинските ловци на роби и че си лишил останалите капитани и екипажите им от плячка, колко време ще им трябва според теб на гражданите, за да те разкъсат жив?

Рендър не отвърна нищо. Амос продължи:

— Само помисли за нещастните курви, които няма да могат да си печелят парите, след като превозите за Крудий, за Карс и Тулан секнат. Помисли за мъжете на Фрийпорт, за които няма да има кораби да ги наемат. Помисли за честните търговци, за които няма да има пристанища по-близо от Елариал и Свободните градове.

— Амос, чухме слуховете — каза Глътката. — Вярно ли е това?

— Вярно е, Уилям — отвърна Амос. — Този кучи син миналия месец поведе над хиляда души срещу Далечния бряг и срина до основи Крудий. Фортът при Барран е унищожен, Карс и Тулан — опустошени — не знаем колко, но смятаме, че щетите са ужасни. За много години напред нито търговия ще можете да въртите в херцогството, нито набези да правите.

Уилям Глътката стана — лицето му бе преbledняло от гняв — и изрева на Рендър:

— Ти си кретен! Ще докараш срещу нас Кралската флота! И за какво?

Рендър замълча, но Амос го хвана за едното ухо и изви окачения на него златен фетиш. Мъжът изпищя от болка, а Амос каза:

— Или за повече злато, отколкото може да си отмъкне с честен труд за цял живот — няма да е зле да претърсите трюма му, — или за...

Амос сграбчи кесията на колана на Рендър и я изсипа на пода. С монетите и скъпоценните камъни падна и един пръстен с преплетени змии. Амос го показа на Уили Глътката и попита:

— Виждал ли си такъв?

Глътката го огледа и го подаде на другите капитани. След като всички отвърнаха, че не знаят какво е, Николас рече:

— Той слуга ли им е, или доброволно работи за тях?

Амос сграбчи Рендър за ръката и го вдигна на крака.

— Нито му стиска, нито може да е религиозен фанатик. Платен слуга е.

— Амос, благодарим ти за предупреждението. Ще трябва да се подготвим за отмъщението на Кралството. — След което посочи с пръст към Рендър. — А ти ще увиснеш на бесилката утре призори! И всички от екипажа ти ще бъдат продадени в робство!

— С хората му правете каквото искате, но Рендър ми трябва — заяви Амос.

— За какво?

— За да разбере кой му е наредил.

— Не можем да го пуснем, Амос — каза Глътката. — Ако го направим, колко ще струва тогава капитанският ни договор?

Амос вдигна рамене.

— Толкова, колкото е струвал винаги: почти нищо. Това е договор, сключен от страх и алчността винаги го е застрашавала. Никога не е имало достатъчно изгода за един капитан, за да наруши съюза, докато не се появи някой, който да му плати толкова, че такива като Рендър да си загубят ума. — Той огледа стаята. — И като стана дума за тия, дето си губят ума, къде е Питър?

— Казаха му да дойде — отвърна Глътката.

Амос въздъхна.

— Пратете да го потърсят. Подозирам, че в този набег са се замесили двама идиоти. Тук ли беше Страшното око по време на нападенията миналия месец?

— Беше тръгнал за плячка в Горчивото море — отвърна Морган.

— Намерете го преди да е успял да предупреди господарите им, че сме ги разкрили — настоя Амос. — Предлагам ви да се спазарим.

— За какво да се спазарим? — попита Глътката.

— Ако ми позволите да изтръгна от Рендър това, което ми трябва, ще ви обещаю, че никакъв наказателен флот няма да дойде срещу Фрийпорт.

Глътката присви очи.

— Как можеш да го направиш?

— Защото аз съм кралският адмирал на Западните владения — отвърна Амос.

Петимата капитани се спогледаха.

— Значи — рече Червения — не си откупувал само прошка, когато ме гонеше край брега на Квег?

Амос кимна и изръмжа:

— Оставете ме да ви кажа всичко, а после ще решите. Нито имаме време, нито интерес да прекратим дейността ви тук. Тръгнахме да спасим дъщерята на херцог Мартин и други хора от Крудий. Някой е платил на Рендър и Питър за тоя набег, включени са били не само дърбински ловци на роби, но и цурански наемни убийци. — Разказа им всичко, което знаеше за нападението над Крудий и завърши с думите: — Така че сега ни чакат много по-важни неща, отколкото да слагаме край на препитанието ви.

— Че какво ни пречи да ви задържим тук като заложници бе, Амос? — рече Глътката.

— Защото единственият начин да бъде спряна Арута да изпрати тук флот, който да изгори целия ви хубав град до основи, е като бъде върната племенничката му цяла-целеничка в Кралството, идиот такъв! — изрева Амос.

— А можем да го направим така, че да се окаже и изгодно за вас — намеси се Николас.

— Как? — попита Глътката.

— Търговията никога не е била от силните ми дисциплини — каза Николас, — но знам, че печелите, защото осигурявате нужни стоки. — Младежът огледа петимата капитани. — В продължение на една година няма да има никакви наказателни мерки срещу Фрийпорт. След това тук ще дойде един кралски кораб. Всеки, който остане тук, ще получи пълно опрощение за миналите си престъпления, стига да се закълне във вярност на Кралството и да не престъпва повече закона. Който предпочете иначе, ще му бъде дадена възможност да си замине по живо по здраво и да си продължи занаята някъде другаде.

— Че какво ще спечелим ние от всичко това? — изръмжа предизвикателно Глътката.

— Преди всичко мир — каза Марк.

— И защита от Кеш и Квег, ако започнат да си мислят, че ще стоите добре на картата като част от техните владения — добави Гуда.

— Кеш, Квег, Кралството — има ли разлика? — каза Глътката. — Губернатори и данъчни агенти, закони и други подобни дивотии. Това ще е гибел за нашия начин на живот.

— Отчасти — отвърна Николас. — Рейдове повече няма да има. Амос се ухили.

— Уили, двамата с теб все пак понатрупахме нещо през годините, за да гоним търговските кораби като пощурели момци момите по Средилетие.

Глътката кимна.

— Така е, но какъв ще е смисълът да останем тук, Амос? Щом ще ставаме поредното пристанище на Кралството...

— А ако Фрийпорт продължи да действа като свободно пристанище? — намеси се Николас. — Ако един търговец може да дойде тук и да си стовари легално стоката за Кралството, без мита и такси?

— Някои ще продължат да идват тук — каза Глътката, — въпреки че това е по-далечният път от Квег или Крондор. Но пък има определени товари с висока печалба.

— Но кралят няма да го приеме това спокойно, Ник — каза Амос.

— Мисля, че ще го приеме. Опасностите от Фрийпорт се видяха съвсем ясно през последните няколко седмици. Струва си да се лишим от някои приходи, за да запазим спокойствието в този район. Щом Кеш може да си позволи да разреши на капитаните на Дърбин свободно да влизат и излизат, защо Кралството да не може?

— Всъщност защо не? — съгласи се Амос.

— Ти можеш ли да накараш краля да се съгласи, Амос? — попита Глътката.

— Аз — едва ли, Уилям. Но племенникът му сигурно ще може — отвърна Амос и сложи ръка на рамото на Николас.

— Племенникът му? — възкликна Червения.

— Това да си остане между нас. Закълнете ми се, а после ще решите сами как да съобщите на населението какво сме се разбрали тук. Но това момче е Николас, син на принца на Крондор и братовчед на Маргарет, отвлеченото момиче.

— Аз съм нейният брат Марк — добави Марк. — Баща ми е херцогът на Крудий. — При споменаването на баща му очите му се присвиха, но той си замълча.

— Имаме ли друг избор? — попита Глътката.

— Никакъв — каза Амос. — Но все пак ще ви оставим време. Една година, за да размислите.

— Дайте ми хартия и перо — каза Николас. — Ще напиша писмо до баща ми или до този, който би дошъл тук следващата пролет в случай, че не се върнем. До една година ще трябва да решите и да изберете едното или другото.

Глътката се съгласи.

— Патрик? — каза Николас.

— А-а... ваше височество? — отвърна шерифът.

— Засега нещата ще останат каквито си са, но ако капитаните успеят да убедят гражданите да приемат нашите условия когато и да е през следващата година, ти ще действаш като Върховен кралски шериф на Фрийпорт. Съгласен ли си?

Патрик кимна, а Николас продължи:

— Вие, петимата капитани, ще получите кралски грамоти за назначението ви за кралска ескадра на флотата на Крондор. Победително ще изглежда, когато баща ми се появи тук идущата пролет, ако на мачтите ви се вее кралското знаме. Вие сами ще се разберете помежду си кого ще назначите за върховен.

Амос се обърна към Рендър.

— А ти сега ще ни кажеш всичко, което знаеш, мръсно псе. Въпросът е само дали ще го кажеш по лесния начин, или по трудния.

Рендър заплю Амос и викна:

— Настоявам за капитанските си права според съюзния ни договор! Все още не сме част от скапаното ви кралство! Никакви права нямаш върху мен, нито съм осъден! Настоявам за лично правосъдие.

Амос се обърна към капитаните.

— Вие нали няма да...

Глътката го прекъсна:

— Длъжни сме, Амос. Не можем да нарушим правилата на договора, докато хората ни не приемат законите на краля. В противен случай...

— Казахте, че можем да разпитаем Рендър в замяна на благосклонността на Кралството! — изрева Амос.

— Дали сме кръвна клетва пред Капитанския договор! — изрева му в отговор Морган и останалите гръмко го подкрепиха. — Ако

изобщо имаме капка чест от тази страна на ада, то това е нашата клетва!

— Ти си бил достатъчно дълго в Братството и го знаеш много добре, Амос — каза Уилям Глътката. — Може да си убиец, крадец или богохулник, пак ще те приемем сред нас, но ако бъдеш изобличен като клетвопрестъпник, никой няма тръгне по море с теб.

Морган изгледа пленника и добави:

— Аз лично с радост бих изтръгнал сърцето на този предател със собствените си ръце, Тренчард, но думата си не можем да прекършим. Нарушим ли клетвата си, ставаме като него.

— Много добре, Рендър — каза Амос и свали шапката и палтото си. — Щом държиш на капитанската си привилегия...

— Не! — извика Рендър. — Не ти, Тренчард. Той! — И посочи Николас.

— Момъкът го обвини, а и договорот забранява двубоя между двама капитани — каза Глътката.

— За какво става въпрос? — попита Николас.

Амос пристъпи до него и му заговори тихо:

— Като капитан, Рендър има правото да се защити в личен двубой. Ти си този, който трябва да го убие.

Николас го изгледа стреснато и прошепна:

— Аз никога не съм убивал човек, Амос.

Амос погледна Рендър, който вече бе свалил палтото и ризата си и бе разкрил алените татуировки по гърдите и гърба си, и отвърна:

— Не мога да си представя, че ще се намери друг, когото да мразиш по-лесно, момче. Това е човекът, който уби Бриана и който отвлече братовчедката ти и девойчето, което толкова обичаш.

Но Николас съвсем не изглеждаше убеден.

— Не знам дали ще мога... просто да го убия.

— Нямах друг избор, синко — мрачно каза Амос. — Ако откажеш, той ще си излезе оттук като свободен човек.

— Но те не могат да...

— Могат и ще го направят. Това не ти е Кралството и санът ти тук не означава нищо. — Сниши глас и сложи ръце на раменете му. — Виж, той със сигурност ще се опита да те убие, ако му дадеш шанс, така че недей. Ако той победи, ще си излезе оттук с всичките права на свободен човек. Такъв е капитанският закон.

— А момичетата? Ние няма да разберем...

— Тези момци — кимна Амос към петимата капитани — се тревожат по-малко за нашите пленници и повече за главите си. Дай им и най-малкия шанс да премислят и те могат да решат, че да те задържат като заложник в случай, че баща ти дойде с флот, всъщност не е никак лоша идея. Ще мислим как да съберем сведения след като се погрижиш да останеш жив, Николас. — В гласа му, както и на физиономията му, се четеше искрена тревога. — Трябва, разбери ме.

Николас кимна и започна да се съблича. Останалите бързо разкараха масите и столовете от помещението. Червения очерта с тебешир голям кръг на пода, а Глътката викна един мъж с арбалет на вратата и каза:

— Правосъдието ни е просто. Двамата влизате в кръга; единият излиза. Ако някой се опита да избяга от кръга, ще бъде признат за виновен и ще бъде застрелян.

Двамата противници пристъпиха към кръга и Хари прошепна на Николас:

— Също като коридора за фехтовка в двореца. Мисли само за оръжието.

Николас кимна. Част от тренировките им включваше дуел в един тесен коридор, в който не можеш нито да настъпиш бързо, нито да се отдръпнеш на едната или другата страна, без да рискуваш да те наранят.

Рендър взе една тежка сабя и я вдигна над главата си. Николас протегна своята сабя напред, разбирайки, че противникът му може да замахне мигновено отгоре, било за да парира атаката му или за да отсеке главата му. Глътката каза:

— Дано Банат, богът на крадците и пиратите, да даде сила на онзи, чиято кауза е справедлива.

Николас застана в готовност. А после сабята на Рендър изсъска във въздуха и на Николас едва му остана време да вдигне своята, за да блокира. Пое удара и усети силата му чак до рамото си. И едва сега осъзна, че това вече не е упражнение, нито тренировка — мъжът срещу него се опитваше да го убие.

Страх прониза сърцето му и го стисна за гърлото, но часовете всекидневни тренировки му спасиха живота. Рефлексът замести обзетата от ужас и паника мисъл и той парираше успешно всеки удар.

За по-малко от минута Рендър предприе десетина атаки, всяка от които бе контрирана от принца. Лявото стъпало го жегваше всеки път, когато преместеше тежестта си на него, и болката всеки път се оказваше все по-силна.

Николас усети солената влага на собствената си пот в ноздрите си и ужасът пред смъртта удвои усилието му да оцелее. Но все още не се осмеляваше сам да предприеме контраатака. Хари му подвикваше окуражително, но мълчанието на останалите беше смразяващо.

А Рендър нападаше и нападаше, и всеки път Николас го посрещаше със силна защита. Кракът го болеше толкова, че му се искаше да закрепци, да се срине на пода и да се свие на кълбо, и да го стиска, докато това парещо пулсиране се уталожил, но да направи това означаваше да загине.

Рендър замахна с посичащ удар и Николас стисна зъби, блокира и отвърна с внезапен удар, който отпрати със залитане назад изненадания татуиран капитан. Николас не тръгна след него, защото болката отново жегна крака му и коляното му се разтрепери.

Принцът отстъпи крачка назад — гледаше Рендър в очите — и се насили да задиша бавно и дълбоко. „Ще заболи — каза си наум момчето. Но ще го преживееш. То е само болка, а болката може да се преодолее.“

Рендър настъпи, но вече малко по-предпазливо, усетил бързината на младежа. Николас чакаше неподвижно и следеше всяка стъпка на капитана. Стоеше с леко разтворени крака, разпределил тежестта си равномерно, въпреки че левият му крак пареше от болка. А после Рендър нападна с мълниеносна комбинация от удари — високо, ниско, отново посичане отгоре и мушкане отдолу, принуждавайки младежа да заотстъпва в крачка с него. Николас поемаше всеки удар и беше съсредоточил цялото си внимание в оръжието на противника. Миризмата на страха в ноздрите му, болката в стъпалото му, хората наоколо — всичко това го беше оставил настрана, потънал в наложения му ритъм на атаката.

А после Рендър удължи прекомерно посичащата атака и Николас перна рязко рамото на пирата и го посече дълбоко. По червените татуировки и бялата кожа потече кръв, но Рендър като че ли не забеляза раната.

Николас пристъпи напред и после — назад. Докато се отдръпваше от Рендър, за миг изгуби концентрация и изведнъж болката го прониза в стъпалото и той изохка. Залитна и Рендър налетя свирепо, усетил, че младежът се е разсеял от нещо.

Николас едва успя да блокира удара към шията си и острието на пиратската сабя го перна по лакътя. Почти заслепен от болката, той контрира и видя как собствената му сабя посече капитана в ребрата. На свой ред Рендър изохка от болка, дръпна се, а Николас усети, че пръстите му изтръпват. Прехвърли бързо сабята в лявата си ръка и примигна, за да проясни погледа си.

Рендър стоеше пред него, стиснал раната в ребрата си, и изведнъж Николас чу силния глас на Амос:

— Открил се е, момче! Убий го!

Николас стискаше неловко дръжката на сабята в лявата си ръка, а погледът на Рендър като че ли взе да се прояснява. Напук на стичащата се от рамото и от раната в ребрата кръв, той се усмихна. Николас понечи да тръгне отново напред и парещата агония в левия крак отново го жегна. Той отстъпи и Рендър скочи напред.

Николас посрещна атаката, отблъсна сабята на Рендър настрани и контраатакува, насочил острието на оръжието си право в корема на капитана. Очите на Рендър се опулиха невярващо и от устата и носа му потече кръв.

За миг очите му се взряха в очите на Николас, но вместо омраза или страх, в тях сега се четеше ням въпрос, сякаш Рендър питаше: „Защо?“ След което рухна на пода.

Мъжете се скупчиха около Николас и Амос го попита:

— Какво ти стана?

Николас помълча дълго, докато схване въпроса, а кракът му затрепери и изведнъж се огъна под тежестта му. Залитна да падне, но Хари и Марк го подхванаха и го задържаха.

— Кракът ми... — тихо каза той.

Отнесоха го до един стол и го сложиха да седне. Хари свали ботуша му и Николас погледна стъпалото си. Лицето му се сгърчи. Беше станало тъмнолаво.

— Богове! — ахна Хари. — Все едно че кон те е настъпил.

— Какво му е? — попита Амос.

Накор поклати глава, но не отвърна нищо. След като силната болка поутихна, виолетовочервеното също започна да се стапя пред очите им.

Погледът на Николас се проясни и той промълви:

— Какво каза, Амос?

— Казах, какво ти стана?

— О, ръката ми ли? — отвърна Николас. Огледа я, но не видя кръв. Издърпа ръкава нагоре и видя вишневочервения оток на лакътя — той бързо потъмняваше, но нямаше нито порязано, нито счупено.

— Виждал съм те с часове да тренираш с лявата — каза Хари. — Защо ти беше толкова трудно?

— Не знам. Кракът ми... — отвърна Николас.

Амос и останалите от Крудий погледнаха надолу и видяха, че и двата крака на Николас са си съвсем наред.

— Оправи се! — възкликна Гуда.

Николас поклати глава. Кракът му вече изглеждаше съвсем нормално.

— Заболя ме. Много остра болка, когато стъпвах на него. С всяка следваща стъпка ставаше все по-лошо.

— Сега боли ли те? — попита Накор.

Николас стъпи на него и отвърна:

— Съвсем малко... Вече изобщо не ме боли.

Накор отново кимна, но и този път не каза нищо.

Амос се обърна към другите капитани.

— Е, получихте си правосъдието. — И се обърна към Марк и Хари. — Вземете няколко от нашите момчета да придружат шерифа. Нещо против, шерифе?

— Не — отвърна Патрик.

— След като обкръжите екипажа на Рендър, кажете им, че ще откупя свободата на всеки, който може да ми каже кой е отвлякъл момичетата от оня остров и накъде може да са тръгнали — каза Амос на Марк. — Разпитайте ги един по един, защото ако са заедно, тези долни копелета ще ви лъжат.

Марк кимна и двамата с Хари излязоха.

Амос се обърна и видя, че Николас се е взрял смълчан в безжизненото тяло на Рендър. Лицето му беше добило пепеляв цвят и той сякаш всеки момент щеше да повърне.

— Не се тревожи, синко, ще свикнеш.

— Надявам се да не свикна — отвърна младежът с насълзени очи.

И без да обръща внимание на никого, бавно тръгна към стаята си.

На другия ден Николас спа до късно. Пленяването на екипажа на Рендър се бе оказало по-лесно, отколкото се очакваше. Всички мъже бяха на борда на кораба си, „Тъмната дама“, в очакване на заповед да тръгнат с лодки към „Хищник“, за да го завладеят. Няколкото закани от обкръжилите ги лодки, че ако не сложат оръжие, корабът им ще изгори, набързо ги убедиха. Амос бе отбелязал, че са по-нерешителни от моряците на Кралството, тъй като плават за плячка. Но докато започнат разпита, имаше още цели пет часа, а Николас беше изтощен от дуела.

По дървените стъпала се чу трополене и той отвори вратата. На стълбището стоеше задъханият Хари.

— Какво има? — попита Ник приятеля си.

— По-добре ела долу — отвърна му Хари и бързо заслиза обратно.

Долу, в частната гостна, която Амос беше избрал за щаба си, го завариха да заседава с Уилям Глътката и с Патрик Дънкасъл. Амос погледна Николас и каза:

— Те са мъртви.

— Кой? — попита Николас, уплашен да не чуе имената на Маргарет и Абигейл.

— Екипажът на Рендър. Всички до един са мъртви.

— Всички? — присви очи Николас, мъчейки се да осмисли новината.

— Да — каза Патрик с едва сдържан гняв. — А също и шестима от моите хора. Някой е отровил водата за пиене в затвора. Загубих петима пазачи и един готвач.

— Някой ли не е останал жив?

— Гадна работа. Някой осолоил храната, така че всички ожаднели. Ние тук не сме някаква си жестока пасмина все пак и затова

са им дали вода. Тъмничарите се хранят със същата храна като затворниците, затова са измрели и те.

— Има и още — каза Амос.

— Да. Още десетима мъртви в града — каза Глътката.

— Изглежда, са от тия, които са участвали в рейда — каза Амос.

— Ако изобщо намерим Питър Страшното око и екипажа му, обзалагам се, че ще е на морското дъно. И съм сигурен, че и цуранските наемници ще са с тях. Някой е започнал да прикрива следите.

— Значи всички са мъртви? — каза отчаяно Николас.

Амос кимна.

— Не е трудно да се направи, ако разполагаш с религиозни фанатици, готови да умрат. Отравянето на водата на кораба е много по-лесно, отколкото в затвора. И ми помнете думата, че ще намерим още поне двайсет мъртъвци из града до довечера. Не че много ме е еня за съдбата на тия мръсни кучи синове, дето нападнаха Далечния бряг, но ми се искаше да изтръгна каквото може от тях.

— Ще съобщя в града, че всеки, който е участвал в рейда, има повече шанс да остане жив, ако ни се предаде — каза Патрик.

— Не си въобразявай, че това ще свърши някаква работа — отвърна му Амос, стана и се почеса по брадата. — Имаш цял затвор, пълен с мъртъвци, който доказва, че това е лъжа.

— По дяволите, Амос! — отвърна Патрик. — Ще се погрижа никой непознат да не се приближава до този, който ни се предаде.

Амос поклати глава.

— И ще ми разправяш, че твърде дълго не съм свивал по кривия път, Патрик, така ли? Я си помисли, ти сам какво би направил, ако си участвал в този набег? Същото, което и аз. Ще избягаш в планината и ще се храниш с горски плодове и яйца на чайки, докато не се увериш, че онова, което иска смъртта ти, е напуснало острова.

Глътката присви очи.

— „Онова“ ли? Да не искаш да кажеш „онзи“, Амос?

— По-добре да не знаеш, Уилям. Няма да ти хареса. — Амос се обърна към Марк и Хари и каза: — Знаете какво да направите, нали?

Марк кимна.

— Да. Трябва да намерим онова момиче.

Марк се събуди с усещането, че не е сам. Гуда му даде знак да мълчи и посегна за сабята си. А след това се чу глас:

— Казах ви, че трябва само да попитате за мен и ще ви намеря.

Бриза беше седнала на леглото на Марк и той изведнъж се сконфузи и посегна за ризата и панталоните си.

— Знаеш ли къде са отвели пленниците?

Бриза го изгледа насмешливо, докато се мъчеше да се облече, завит с одеялото, усмихна се лукаво и каза:

— Я виж какво хубаво тяло си имал, сърдитото ми момче. Впрочем, как се казваше?

— Марк — отвърна той бързо.

— Знаеш ли, че си още по-хубав, когато си притеснен? — каза тя и се ухили.

Марк замръзна за миг, след което продължи да се облича под одеялото. Отметна го и започна да си надява ботушите.

— Какво си открила?

— А цената?

— Какво искаш? — попита я той кисело.

Бриза се нацупи престорено и отвърна:

— Мислех, че ме харесваш.

Търпението му се изчерпа и той я стисна за тънката ръчица.

— Аз дори не съм...

И изведнъж в гърлото му се опря острието на кама. Той веднага пусна момичето и кимна:

— Така е по-добре. Не обичам да ме пипат така. Ако ми беше дал поне малко шанс, сигурно щях да ти покажа точно как обичам да ме пипат, но след като ми развали настроението, ще платиш в злато.

Гуда стисна ръката на момичето като в клещи и рязко отдръпна камата от гърлото на Марк.

— Я стига с тия игри, момиче — каза старият наемник. — И не се опитвай да ми вадиш камата от ботуша си. Ще ти счупя ръчицата преди да си посегнала. — Изчака малко, след което я пусна.

— Добре — каза навъсено момичето. — Хиляда златни реала и ще ви кажа каквото искате.

— Защо мислиш, че ще ти ги платим? — попита Марк.

Тя го изгледа много мрачно и отвърна:

— Защото ще ги платите.

Марк се поколеба малко, след което каза:

— Изчакай малко.

Излезе и след няколко минути се върна с Николас и Амос.

— Това момиче твърди, че знае какво се е случило, когато пленниците са били отведени от острова. Иска хиляда златни реала, за да ни го каже.

Амос бързо кимна и каза на момичето:

— Ще ги получиш. Е, къде са?

— Първо златото.

Амос кипна, но се сдържа и отвърна:

— Добре. Да тръгваме.

— Къде? — попита Николас.

— На кораба. — Кимна и Гуда отново стисна здраво ръката на момичето.

— Ей! — изохка тя.

— Не нося толкова злато със себе си, момиче. Държа го в каютата си. И не се бой, няма да пострадаш. Но ако ни излъжеш, ще те хвърлим през борда.

Бриза тръгна с тях с ръмжене, но без да се съпротивлява. Амос бързо вдигна останалите от екипажа в хана и всички поеха към пристанището.

Качиха се на „Хищник“ и капитанът отиде при първия си помощник Родес, поговори си тихо с него и после поведе Николас и Бриза към каютата си. Марк и другите останаха да чакат на палубата.

Щом влязоха каютата, Амос махна на момичето да седне на койката, а на Николас да остане при вратата, за да прегради пътя и за бягство.

— Е, момиче, казвай къде са пленниците.

— Първо златото — отвърна Бриза.

Амос отиде до писалището, зад което в пода имаше тайник, отвори капака, извади една торба и я разклати. После я сложи на писалището, развърза я, бръкна, извади пълна шепа жълтици и ги показа на момичето.

— Ето го златото. Сега ни кажи какво знаеш.

— Дай си ми златото първо — настоя момичето.

— Ще си го получиш, когато ни кажеш къде са пленниците.

Момичето се поколеба и за миг Николас си помисли, че ги лъже, но тя каза:

— Е, добре. Когато разказах на приятеля ви, че проследих онези главорези до мястото, където държаха в плен приятелите ви, не му казах всичко.

— Продължавай — подкани я Амос.

— Имаше един кораб, закотвен в дълбоки води, доста далече от острова. Подобен на него не бях виждала, а доста кораби съм виждала в живота си да идват във Фрийпорт. — Тя описа набързо кораба. — Десетки лодки прекарваха хора от острова до кораба. Не посмях да се приближа много, но съм сигурна, че откараха всички.

— Накъде тръгнаха.

— Не стоях достатъчно, за да видя, но по това време можеха да отплават само на юг. Онзи кораб имаше много по-голяма водоизместимост от този, тъй че разбирате за какво говоря.

Амос кимна и каза:

— Щом е газел толкова дълбоко, вероятно е плавал цяла седмица, за да избегне рифовете около островите.

— Значи не си видяла накъде са заминали? Тогава защо да ти даваме златото? — каза Николас.

— Защото преди два дни дойде един търговски кораб от Кеш. Шквалът го отнесъл на една седмица западно и е завил на североизток, за да стигне във Фрийпорт. Един от моряците ми каза, че бил наблюдател на мачтата два дни преди да стигнат до Фрийпорт и видял най-големия кораб, който бил виждал. Плавал към залеза.

— Към залеза — повтори Амос.

— Но Кеш е на изток — вметна Николас.

— А островите са точно на запад оттук — добави Бриза.

— Но натам няма нищо — каза Николас. — Нататък е Безкрайното море.

— Баща ти веднъж ми показва едни карти... — почна Амос.

— От Макрос Черния! — възкликна Николас. — На тези карти са показани други континенти!

Амос кимна, помълча, след което каза:

— Отвори вратата.

Николас го послуша. На прага стоеше първият помощник и Амос му нареди:

— Родес, екипажът да се приготви. Тръгваме.

— Слушам, капитане.

Момичето се надигна от койката.

— Искам си златото!

— Ще си го получиш — отвърна Амос. — Когато се върнем.

— Когато се върнем ли? — изсъска тя като разярена котка. —

Кой е казал, че искам да пътувам с вас до другия край на света?

Амос ѝ отвърна с най-мрачната си усмивка.

— Аз, момиченце. И само да разбера, че си ни пратила да гоним вятъра, ще ти се наложи да плуваш доста повече от този залив.

Момичето извади камата си, но Николас се беше подготвил и бързо изби оръжието от ръката ѝ.

— Дръж се прилично — каза ѝ той и за повече убедителност извади сабята си. — Никой тук няма да те докосне, освен ако не ни създадеш неприятности. Но тези хора са много важни за нас и ако ни лъжеш, много ще си изпатиш. Затова по-добре ни го кажи още сега.

Момичето заприлича на притиснато в ъгъла мишле. Като се увери, че няма път за бягство, отвърна:

— Не ви лъжа. Онзи моряк ми описа твърде подробно кораба, за да е съвпадение. Същият е. Било е южно от Стръмните рифове, западно от Трипръстия остров. Знаеш ли го?

Амос кимна.

— Ако сведенията ти се окажат верни, ще си получиш златото, че и още отгоре. Ще поръчам да ти донесат одеяла в склада за въжета. Стой настрана от хората ми. Ако ни създадеш неприятности, ще те заключа в склада с веригите, където е много по-неудобно. Ясно ли ти е?

Момичето кимна навъсено, после вдигна непокорно брадичка и попита:

— Сега мога ли да си изляза?

Амос стана.

— Да. А, Николас...

— Да?

— Не се откъсвай от нея, докато не се отдалечим достатъчно, за да не може да се върне с плуване. Ако се опита да скочи, удари я по главата.

Николас отвърна с мрачна усмивка:

— С най-голямо удоволствие.
Момичето го изгледа навъсено.

ГЛАВА 11

ГОНИТБА

Маргарет потръпна.

— Какво има? — попита я Абигейл.

— Онова... странно усещане отново. — Маргарет затвори очи.

През последния месец един-два пъти на ден я спохождаше странно чувство. Понякога приличаше на мразовита тръпка, друг път — някакво гъделичкане по цялото тяло. Не беше болезнено, нито страшно, но някак чуждо.

— Сега е по-близо — каза Маргарет.

— Кое е по-близо?

— Онова, което ме кара да го изпитвам.

Маргарет стана и отиде до прозореца. Бяха им дали каюта на кърмата, над рулевото помещение. Имаше диванче откъм краката на двете легла, главите им бяха под прозореца, когато си легнеха, и между двете имаше масичка. Храната им се поднасяше от някакви мълчаливи мъже, отказващи и най-безобидния разговор. Два пъти дневно ги извеждаха на палубата, стига да позволеше времето, и можеха да се порадват на слънцето и да се поразтъпчат.

Времето се променяше. Ставаше все по-топло. На Маргарет това ѝ се струваше необяснимо, след като вече приближаваше зима, но топлите дни, изглежда, не озадачаваха екипажа. А и дните ставаха все по-дълги. Маргарет беше разсъждавала гласно за тези странности, но Абигейл бе останала безразлична.

Маргарет са качи на леглото си и отвори прозорчето. Можеше да си изкара главата навън и да погледне надолу към пенещата се вода. Възможността да поддържат въздуха в каютата свеж беше добре дошла след дните, прекарани в трюмовете. Тя често се чудеше как ли се мъчат другите пленници без чист въздух и достатъчно светлина.

Вратата се отвори и на прага се появи Арджуна Сваджан. Поклони се по странния си обичай, с прибрани пред гърдите длани и пръсти, обърнати към лицето му.

— Надявам се, че сте добре — изрече той думите, които двете момичета вече смятаха, че са нещо като официален поздрав.

Този човек посещаваше Маргарет и Абигейл ежедневно и започваше с привидно безобидна беседа. Нито в поведението, нито във външността му имаше нещо застрашително. Беше среден на ръст, с късо подстригана брада, и облеклото му беше от скъп плат, но съвсем скромно и без излишна украса. Ако пътуваше из Кралството, щеше да мине за заможен търговец.

Отначало беседите с него им изглеждаха добре дошло разнообразие от гнетящата ежедневна скука. Колкото и по-удобна да беше каютата им от предишното им обиталище, все пак си беше затворническа килия. После момичетата бяха станали неразговорчиви и или му даваха безсмислени отговори, или нарочно си противоречаха. Но той проявяваше еднакво безразличие и към двете им тактики, като просто поглъщаше всичко, което му казваха.

От време на време го придружаваше още един човек. Първия ден се представи с името Саджи и говореше малко. От време на време си записваше нещо на дъсчица или пергамент, но повечето време ги наблюдаваше.

— Днес искам да ми разкажете повече за своя чичо принц Арута — каза Арджуна.

— Защо? За да се подготвите по-добре да водите война с него ли?

Мъжът нито се подразни от това обвинение, нито го досмеша.

— Да се води война през толкова голямо море е доста трудно — отбеляза той равнодушно. — Познавате ли добре принца?

— Не много — отвърна тя.

Не беше от хората, които издават чувствата си, но нещо в начина, по който кимна при отговора ѝ, събуди у Маргарет смътното чувство, че е доволен от него.

— Но сте го срещали, нали?

— Да, като малко дете — отвърна Маргарет.

— А вие? — обърна се той към Абигейл. — Вие срещали ли сте принц Арута?

Абигейл поклати глава.

— Баща ми никога не е ходил в двора.

Арджуна прошепна нещо на Саджи и той си записа на дъсчицата.

Разпитът продължи. Въпросите изглеждаха на пръв поглед несвързани с тези, които им бяха задавали на предишните разпити. Мина почти целият предобед и момичетата се отегчиха, умориха и отчаяха, но тези нескончаеми разпити като че ли изобщо не уморяваха Арджуна. По обед на момичетата им донесоха храна, но той не яде, а само забави въпросите си, за да могат двете да се нахранят. Още в началото бяха разбрали, че са длъжни да си изяждат храната, защото Абигейл веднъж бе отказала да яде и в каютата им бяха влезли двама мълачливи мъже: единият я държеше, а другият ѝ натъпка храната насила. Арджуна им беше казал само:

— Трябва да си запазите силите и да сте добре.

След обяда той им се извини и двете чуха, че влезе в съседната каюта. Маргарет бързо изтича до тънката стена, разделяща двете помещения и се опита да подслуша, както правеше всеки път, щом той влезеше там. В нея имаше някакъв загадъчен пътник, с когото Арджуна, изглежда, се съветваше от време на време, но никой друг не влизаше там. Веднъж Маргарет се бе осмелила да попита кой живее там, но Арджуна бе пренебрегнал въпроса и ѝ отвърна със свой.

Чуваше се тихо мърморене, но думите не можеха да се разберат. После онова странно усещане отново споходи Маргарет, само че този път по-силно от всякога. В същия момент от съседната каюта проехтя тревожен вик и през стената се чуха забързани към задната страна на каютата стъпки.

Маргарет изтича до прозорчето, погледна вляво и видя някаква покрита с качулка фигура, надзъртаща през съседния прозорец. Фигурата протегна ръка през прозореца и извика възбудено:

— Ше-ча! Джа-ништ сук, Сваджан!

Маргарет бързо се дръпна в каютата. Лицето ѝ бе преbledняло.

— Какво има? — прошепна Абигейл.

Маргарет стисна ръката ѝ и отвърна:

— Видях съседа ни. Той... протегна ръката си навън. Покрита е със зелени люспи!

Абигейл изхлипа и Маргарет я предупреди:

— Ако пак започнеш да ми плачеш, така ще те плесна, че наистина ще има за какво да плачеш.

— Страх ме е, Маргарет — отвърна Аби с треперещ гласец.

— А мислиш ли, че мен не ме е страх? Но не можем да им позволим да разберат, че знаем.

— Ще се опитам — кимна Абигейл.

— Има и още нещо.

— Какво?

— Преследват ни.

Абигейл се ококори. За пръв път през целия плен изглеждаше обнадядена.

— Как го разбра? Кой е?

— Онова същество в съседната каюта изпита същото, което чувствам напоследък и аз, и се оплака, че някой ни настига.

— Ти си го чула?

— Чух тона му. Не изглеждаше никак доволен. А и най-после се сетих от какво е това чувство.

— От какво е?

— Знам кой ни преследва.

— Кой?

— Антъни.

— Антъни? — повтори Абигейл разочаровано.

— Той не е сам, гарантирам ти — каза Маргарет. — Това, което усещам, трябва да е някаква магия. — Лицето ѝ стана замислено. — Чудно ми е само защо аз го изпитвам, а ти — не.

Абигейл сви рамене.

— Кой ли разбира магията?

— Смяташ ли, че можеш да се провреш през прозорчето?

— Бих могла, ако не бях с рокля.

— Тогава ще си свалим роклите — каза Маргарет.

— Какво си намислила? — попита Абигейл.

— В секундата, в която видим кораб зад нас, смятам да скочим във водата. Плуваш ли добре?

Абигейл поклати глава.

— Изобщо ли не можеш да плуваш? — попита я невярващо Маргарет.

— Мога да цапам малко, ако водата не е много дълбока.

— Да живееш цял живот до море и да не можеш да плуваш! — изсумтя Маргарет, погледна твърдо приятелката си в очите и каза:

— Ще цапаш, а аз ще ти помагам, ако се наложи. Ако след нас идва кораб, няма да останем много дълго във водата.

— А ако не ни видят?

— За това ще се тревожим, като му дойде времето — последва отговорът на Маргарет. После отново усети странния гъдел и каза: — Приближават се.

Антъни посочи и Амос каза:

— Два пункта вляво, Родес.

Николас, Хари и Марк изгледаха магьосника и Хари каза:

— Не разбирам как може да е толкова сигурен. Всички в Крудий разправяха, че не е много добър магьосник.

Николас отвърна:

— Може и да не е добър магьосник, но според Накор той просто знае къде... — Тъкмо щеше да спомене името на Маргарет, но се сети за увлечението на Хари по нея и добави: — Къде са момичетата. Накор е убеден, че Антъни е по вярната следа. А Пъг каза да следваме съвета на Накор. — Амос беше карал Антъни да си използва магията по три пъти на ден, по изгрев-слънце, по обед и по залез, за да коригират курса.

Накор беше на носа и си говореше с Калис. Гуда се беше умълчал недалече от дребния исаланец, потънал в мисли.

Хари погледна към хоризонта.

— Как изобщо може да знае човек къде са при тази безкрайна водна шир?

Николас не можеше да не се съгласи. Освен няколкото бели облачета на север, небето беше пусто, както и океанът. През първите три седмици от пътуването бяха виждали острови тук-там, все от веригата на Островите на залеза и те поне нарушаваха монотонното еднообразие. Сега нямаше нищо.

След като първоначалната възбуда от това, че корабът, който гонеха, не е много далече, се изчерпа, дейността на борда влезе в обичайното си русло. Но напрежението си остана. Марк крачеше нервно по палубата или седеше, потънал в мрачни мисли. Николас и Хари помагаша на екипажа, мъчейки се да разнообразят малко времето си и междуременно усвояваха занаята на моряци. Постоянната

работа, както и оскъдната храна бяха направили двамата слаби и дългнести, а времето, прекарано по палубата, бе придало на Николас тъмен загар. Светлата кожа на Хари отначало беше изгоряла лошо, но Антъни му даде мехлем, с който да я намаже, и сега той беше станал толкова мургав, сякаш целия си живот беше изкарал на открито. Николас беше обръснал брадата си, докато Марк си я бе оставил, така че сега дори и да си приличаха, приликата им не изглеждаше толкова очебийна.

Другите се занимаваха с обичайните си неща. Накор и Антъни прекарваха повечето си време в обсъждането на магията, или „номерата“, както настоятелно я наричаше Накор. От време на време човек можеше да види исаланеца и увлечен в разговор с Калис.

Всички ставаха все по-угрижени, защото Амос бе заповядал да се намалят дажбите. Когато тръгнаха, бе решил, че провизиите им ще стигнат, но тъй като не знаеше дали сушата е малко отвъд хоризонта, или все още на седмици плаване, реши, че ще е по-добре да ги пести. А освен глада ги мъчеше и усещането, че плават в съвсем непознати води.

През последния месец бяха плавали далеч от всякаква суша, като последната им връзка с Островите на залеза бяха жалките ивици пясък и коралови рифове, които трудно можеха да се нарекат острови. След като и те останаха назад, не се виждаше нищо освен море.

Николас знаеше, че отвъд водната шир има друга земя. Приел го беше като факт, защото така му беше разправял баща му. Но ето че сега стоеше на палубата на кораб, плаващ в така нареченото Безкрайно море към някаква суша, докдето нито един човек от Кралството не беше достигал, и колкото и да се мъчеше, не можеше да изтласка от ума си лекия гъдел на съмнението, тънкия гласец, който му нашепваше: „А може би моряците все пак са прави; може би онази карта е била измама.“

Само две неща поддържаха духа на моряците и ги караха да си вършат обичайната работа: обучението им в Кралския флот и твърдото командване на Амос. Колкото и да не вярваха, че магьосникът може да им каже къде пред тях е черният кораб, те все пак бяха убедени, че ако някой изобщо може да ги прекара през Безкрайното море и обратно, то това е адмирал Траск.

Николас вдигна очи към върха на главната мачта, където редовно имаше човек да гледа за кораба, който гонеха. По описанието на момичето Амос бе преценил, че корабът трябва да е галеон, модел, използван в миналото от Квег, понякога с пейки за гребци, друг път само с платна. Ако беше така, той смяташе, че ще е много по-бавен от неговия кораб и въпреки че им водеше с десетина дни или малко повече, ще могат да го настигнат преди да е достигнал далечното пристанище.

Николас се надяваше да е така, защото докато убиваше скуката с неуморна работа на борда на „Хищник“, умът му се отнасяше все повече в сладки копнежи как отново ще се събере с Абигейл. Неприятният спомен с убийството на Рендър продължаваше понякога да му се натрапва и колкото и да беше уморен, все още не можеше да се отърси от онова усещане за сабята, пробиваща корема на Рендър. Дори когато се упражняваше с Марк, Хари или Гуда на клатещата се палуба, си представяше онзи мек тласък, в който острието промушва чуждата плът, вместо кънтежа от сблъсъка на оръжията. А от мисълта за кръвта и последващата смърт му приляваше.

Беше разговарял за това с Хари и Гуда, но никой от двамата не можеше да му помогне да се отърве от гузното чувство за вина. Колкото и да се стараеше Николас да оправдае пред себе си убийството на Рендър, колкото и да си повтаряше, че този човек все пак бе убил стринка му и бе съсипал живота на стотици хора, и че заради него едно чудесно, процъфтяващо градче се бе превърнало в жалка купчина развалини, не можеше да се убеди, че е постъпил правилно.

Но проявяваше достатъчно благоразумие, за да не повдига този въпрос пред Марк. Как можеше да изрази точно пред него съжалението си, че е убил човека, отнел живота на родната му майка и отвлякъл сестра му?

И освен това Николас не бе споделил все още с никого най-големия си страх: това, че не е сигурен дали ще може да си наложи да извърши убийство отново, ако потрѣбва.

Бриза излезе на палубата и Николас неволно се усмихна. Момичето бе съвсем различно от всички, които познаваше, и видът ѝ страшно го развеселяваше. По някакъв начин тя му напомняше за „чичо Джеймс“, един от съветниците на краля в Риланон и бивш спътник на баща му. Сега Джеймс беше барон от кралския двор и

редовно посещаваше Крондор със съпругата и децата си. Нещо диво и много дръзко се криеше в него и Николас беше слушал разкази, че като момче Джеймс се подвизавал като уличен крадец в Крондор. У Бриза също се долавяше някаква дивост, макар да не беше скрита така дълбоко под повърхността. И тази дивост избликваше с тревожна настойчивост всеки път, когато момичето се окажеше край Марк.

Николас и Хари се спогледаха и принцът видя, че приятелят му се ухили широко, когато момичето закричи към тях, приковало очи в Марк. По съвсем непонятни причини Бриза явно си беше харесала обикновено киселия и мрачен син на херцога. Най-малкото я забавляваше да го дразни по всякакъв повод, а понякога Николас дори не беше сигурен дали подканите ѝ са само заядливи закачки, защото поведението ѝ често ставаше направо скандално. Иначе с моряците Бриза се държеше съвсем свойски, защото макар да беше жена и някои от мъжете да вярваха в старото суеверие, свързано с жените на кораб, тя не отстъпваше на най-добрите от тях в ругатните, катереше се по такелажа като маймунка и ръсеше най-мръсните шегички от всички на борда. Макар Амос отначало да се страхуваше, че някои от по-младите моряци може да се опитат да се възползват от присъствието ѝ на борда, предизвиквайки с това конфликти сред екипажа, тревогата му се оказа неоснователна. Крехкото девойче с рошавата коса и големи очи беше успяло да превърне почти цялата компания на кораба в нещо като свои батковци, всеки от които с радост щеше да пребие този, който дръзнеше да посегне да насили тяхната Бриза. И всички с най-голямо удоволствие гледаха как тя кара Марк да си пуска боята.

Този път тя се приближи до стоящия с примирено изражение Марк и подхвърли:

— Здравсти, хубавецо. Искаш ли да слезем долу да те науча на някои работи?

Марк поклати глава, моментално се изчерви и отвърна:

— Не. Но наистина трябва да слеза долу. Още не съм обядвал. — Тя направи крачка след него, но той добави през рамо: — Сам! — Момичето се нацупи, а Николас и Хари изгледаха ухилено как Марк се маха от палубата.

— Защо го дразниш така? — каза Хари.

Момичето сви рамене и отвърна:

— Ох, ами нали трябва да правя нещо. Иначе тук е толкова скучно. Освен това в него има нещо, което ми допада. Мисля, че изобщо няма чувство за хумор. Това е цяло предизвикателство.

Николас се смяташе за щастливец, че се е спряла точно на Марк вместо на него например. Дори изпитваше известно съчувствие към братовчед си: уличното момиче от Фрийпорт беше същинска природна стихия. Изгледа я и си призна, че е хубава, макар и по някакъв хлапашки, предизвикателен начин. Няколко дни след началото на пътуването бе решил, че опърпаното ѝ облекло и мърлявата ѝ външност са по-скоро нарочно търсени, отколкото плод на безгрижие. Да си хубаво момиче в град като Фрийпорт само по себе си беше опасно, но да си нямаш закрилник беше открита покана да те насилят и подчинят на прищевките си. А с това безформено облекло и с мръсотията си Бриза изобщо не изглеждаше съблазнителна и лесно можеше да мине за момче.

Тя сплете ръце на гърба си, изпъчи рамене и заслиза по стълбата, като подсвиркуваше нещо. Николас се засмя.

— Какво му е смешното? — попита го Хари, макар да знаеше отговора.

— Само си помислих как Марк бързо-бързо ще се качи на палубата.

— Някой ден тя може да се изненада.

— Съмнявам се, че може да се изненада от нещо.

— Чудя се как ли би изглеждала в подходящо облекло — подхвърли Хари.

— И аз. Тя и под тези дрипи изглежда доста хубавичка и има чудесни очи.

— Май вече започнахме да забравяме за Абигейл, а?

— Така ли мислиш? — отвърна хладно Николас.

— Извинявай. Пошегувах се.

— Хубава шега, няма що.

Хари въздъхна.

— Извинявай. — После лицето му пак просветна. — Мислех си как ли ще изглежда в една от онези рокли, които носеха Маргарет и Абигейл на онзи прием, с всичките му там дантели и прочие.

Николас неволно се ухили.

— Имаш предвид ония с дълбоките деколтета, които майка ми намира за толкова скандални?

Хари също се ухили.

— Е, шията на Бриза е дългичка и нежна, а ръцете ѝ са направо грациозни.

— Изглежда, аз не съм единственият, който забравя кого сме тръгнали да търсим.

— Май си прав — въздъхна Хари. — Може да е от скуката. Но като изключим Бриза, не съм обръщал внимание на нито едно момиче, все едно дали е хубаво, или не, след последната нощ, когато си говорихме с Маргарет и Абигейл.

Николас кимна.

— И още нещо — каза Хари.

— Какво?

— Чудя се защо си е избрала Марк, а не мен.

Николас погледна приятеля си и се увери, че въпросът му не е само на шега.

Наблюдателят горе извика:

— Капитане! Хора във водата!

Амос бързо закричи към носа и Николас, Хари и половината от екипажа тръгнаха след него. Над вълните пред кораба се люшкаха няколко тела.

— Проклетите търговци — ядосано изсъска Амос. — Умрелите ги хвърлят на акулите.

— Единият е жив! — извика наблюдателят.

— Веднага да пуснете лодка! — викна Амос. — Обърни срещу вятъра, Родес!

Корабът зави, за да забави движението си и спуснаха лодката. Наблюдателят пак извика:

— Акули!

— Ще могат ли да извадят първо живия? — попита Николас.

— Не — отвърна Амос. — Ако акулите налетят първо на някой от мъртъвците, може би ще има шанс. Акулите са непредвидими. Може да обикалят в кръг около теб с часове, но могат и да налетят веднага щом паднеш във водата. Не може да се каже. — Той поклати глава.

— Може би ще успея ги отвлека — каза Калис, опъна лъка си и се прицели в акулата най-близо до кораба. Стрелата изсвистя, прониза акулата малко под гръдната перка и над водата швирна фонтан кръв.

Трите други акули се отказаха от носещите се над водата тела и се насочиха право към мятаната се край кораба тяхна посестрима.

— Голям късмет — каза Амос. — Кожата на акулите е здрава. Все едно да понижеш броня.

— Късметът няма нищо общо — невъзмутимо отвърна Калис.

Мъжете в лодката прибраха оцелелия и загребаха обратно към кораба.

Когато вдигнаха оцелелия горе, Антъни клекна до него, огледа лицето му, извърна клепачите му и притисна ухо до гърдите му, после каза:

— Свалете го долу.

Амос махна на двама от моряците да отнесат мъжа в каютите, след което се обърна към кърмата и викна:

— Връщай на курса, Родес!

— Слушам, капитане!

Амос се почеса по брадата.

— Щом един от тях е останал жив...

— Значи вече ги настигахме — каза Николас.

Николас и Марк чакаха на палубата. Слънцето вече залязваше. Амос бе слязъл долу с Накор и Антъни при мъжа, който бе успял да оцелее в морето и се бавеха от часове. Никой не идваше да каже какво става.

Най-сетне Амос се появи на палубата, махна на Николас и братовчед му да се приближат и каза:

— Все още е жив, но едва диша.

— Кой е той? — попита Марк.

— Казва се Хокинс. Бил чирак на някакъв тъкач в Карс.

— Значи наистина е бил на черния кораб! — каза Николас.

— Да — потвърди Амос. — Каза също така, че изхвърлят мъртвите и болните рано сутрин заедно с боклука. Той се хванал за някакъв счупен сандък и така се спасил. Има лоша кашлица и според

Антъни затова са го изхвърлили през борда. Цяло чудо е, че все още е жив.

— Нещо за момичетата? — попита Николас.

— Само слухове. Отделили ги от останалите пленници още когато корабът отплавал, така че е сигурен, че са на борда, но оттогава не ги е виждал. Твърди, че един от моряците споменал, че ги държали в по-добро помещение заради ранга им, но не е сигурен.

— Ще ги настигнем ли преди да стигнат пристанището си, адмирале? — попита Марк.

— Освен ако не сме по-близо до сушата, отколкото си мисля, ще ги настигнем — каза Амос. — Цветът на водата тук е различен; дълбоко е. — Погледна небето и добави: — Но нямам никаква представа къде сме; звездите са разположени по непознат за мен начин. Някои от познатите ни се скриха миналия месец зад северния хоризонт, а се появиха нови по южното небе. Ако добре си спомням онази карта, смятам, че имаме още доста път.

— Наистина дълъг път — отбеляза Марк.

— Почти четири месеца от Крондор до северния бряг на онзи континент на картата, по моя преценка. От Фрийпорт плаваме вече над два месеца и смятам, че от сушата все още ни делят поне две седмици — каза Амос и поклати глава. — Стига Антъни да е прав за курса им. — Втренчи се в палубата, сякаш можеше да види болния от Карс през дъските и добави: — Е, Хокинс долу поне доказва, че Антъни все пак разбира нещо от магия.

— Трудно ли ще ни е да се върнем? — попита Николас.

— Мога да проследя точно курса ни обратно, стига ветровете да позволят — отвърна Амос. — Всяка вечер записвам посоката и скоростта и го правя вече толкова дълго, че мога да разчитам на корабния дневник. Звездите може да се променят, но си отбелязвам новите и местата, където изгряват нощем познатите ни. Може да се поозорим малко, но на връщане ще сме някъде между Елариал и Крудий.

Тръгна към кварталдека и остави двамата братовчеди сами, потънали в мисли.

След малко на палубата се качи Антъни. Беше явно уморен. След него излезе и Накор.

— Как е Хокинс — попита Николас.

— Не е добре — отвърна Антъни. — Търговците на роби си знаят добре занаята. Дори да оцелее, никога няма да е здрав човек. Не биха могли да го продадат на робските тържища.

— А дали ще се оправи?

Антъни и Накор се спогледаха и лечителят отвърна:

— Ако преживее и тази нощ, ще има шанс.

Накор сви рамене.

— Зависи от него самия.

— Не разбирам — каза Николас.

Накор се ухили.

— Знам. Когато го разбереш, кракът ще престане да те боли.

Дребосъкът хвана Антъни под мишницата и го поведе към другата страна на кораба. Николас хвърли поглед към Хари, който вдигна рамене и каза:

— Я да се поупражняваме. — И извади сабята си. — Щом скоро ще стигнем оня кораб, искам да стана бърз като това острие.

Николас кимна, измъкна сабята си и започнаха да си разменят удари.

Накор ги погледа малко и каза тихо:

— Добре се справи, магьоснико.

Антъни прокара длан по лицето си. Бе явно изтощен от целодневните си усилия.

— Благодаря. Но така и не разбрах какво правеше ти.

Накор сви рамене.

— Номера. Понякога не тялото има нужда от изцерение. Ако се вгледаш малко по-навътре, можеш да видиш и други неща в човека. Говоря за духа.

Антъни се намръщи.

— Приказваш като жрец.

Накор поклати енергично глава.

— Не. Те говорят за душа. — Дребосъкът като че ли затърси подходящи думи, но явно не ги намери, така че каза: — Затвори си очите.

Антъни го послуша.

— Е, кажи ми сега къде е слънцето.

Антъни посочи над носа на кораба.

— Не бе — изсумтя недоволно Накор. — Имам предвид къде го усещаш.

— На лицето си.

— Безнадеждно — каза отвратено Накор. — Магьосници! Само ви объркват мозъците на този ваш Звезден пристан, тъпчат ви с глупости.

Приказките на странния дребосък обикновено развеселяваха Антъни, но сега той бе твърде уморен.

— Защо глупости?

Накор се почеса замислено по бузата и рече:

— Ако беше сляп, щеше ли да можеш да кажеш къде е слънцето?

— Не зная — отвърна Антъни.

— Един слепец може да усеща топлината на слънцето на лицето си и така да го „вижда“.

— Добре. Това го приемам.

— Много мило — сопна му се Накор. — Сега затвори пак очи. — Антъни го направи. — Усещаш ли слънцето?

Антъни извърна лице към носа на кораба и рече:

— Да. Натам е по-топло.

— Добре, значи стигнахме донякъде. — Накор се ухили и продължи: — А как усеща човек слънцето?

— Ами... не знам — отвърна Антъни. — Просто го усеща.

— Но то е там, горе.

— Нали излъчва топлина — отвърна Антъни.

— Аха — пак се ухили Накор. — Въздуха можеш ли да усетиш?

— Не... Тоест, мога да усетя вятъра.

— Значи не можеш да видиш въздуха, но можеш да го усетиш?

— Понякога.

— Щом има неща, за които знаеш, че съществуват, но не можеш да ги видиш, то тогава може да има и неща, за които не знаеш, че съществуват, и не можеш да ги видиш.

— Така излиза — отвърна озадачено Антъни.

Накор се облегна на перилото, бръкна в неизменната си торба и извади един портокал.

— Искаш ли?

Антъни искаше, но първо го попита:

— Как все пак го правиш?

— Кое?

— Ами все вадиш портокали от тая торба. Отдавна напуснахме и Крудий, и „Фрийпорт“, а не си купувал нито един, доколкото знам.

Накор се ухили.

— Това е...

— Знам, знам, че е номер, но как го правиш все пак?

— Е, можеш да го наречеш и магия.

Антъни поклати глава.

— Но ти не го наричаш така.

— Няма магия — сериозно заяви Накор. — Виж, то е точно както ти казах: има неща, които не можеш да видиш, но те все пак съществуват. — Ръката му описа дъга във въздуха. — Като направиш така, усещаш въздуха. — После потърка палеца в показалеца си. — Но като направиш така, не можеш да го усетиш.

Загледа се към океанската шир и замислено продължи:

— Вселената е съставена от много странно вещество, Антъни. Не знам какво точно е това вещество, но то е като топлината от слънцето или вятъра. Понякога можеш да го усетиш и дори да го отместиш.

Сега вече Антъни се заинтригува.

— Продължавай.

— Като малко момче — каза Накор, — можех да правя някои дребни номера. Знаех да правя неща, които развеселяваха хората в родното ми село. Трябваше да стана фермер като баща ми и братята ми, но едно лято през селото ни мина пътуващ магьосник — продаваше церове и правеше заклинания. Не беше кой знае какъв магьосник, но бях очарован от фокусите, които правеше. Така че избягах от бащината си къща, отидох при него и му показах няколко от моите номерца и той ме попита дали искам да му стана чирак. Така че тръгнах с него и не видях повече семейството си.

— Задържах се с него няколко години, докато не разбрах, че моите номера са по-добри от неговите и че мога да постигна нещо повече, затова тръгнах да търся собствената си съдба — продължи исаланецът, обели портокала си и почна да го яде. — След години разбрах лъжите, свързани с така наречената „магия“, защото се научих

да правя неща без никакви заклинания и без да драскам по земята разни вълшебни знаци и всякакви други уловки, измислени, за да се лъжат невежите. Просто ги правех.

— Как?

— Не знам. — Накор се ухили. — Виж, според мен Пъг е много умен човек, не защото е толкова могъщ, а защото знае колко много все още не знае. Той разбира, че е надминал всякакво обучение. — Накор изгледа Антъни с присвити очи. — Струва ми се, че и ти можеш да надмогнеш обучението си, стига да разбереш едно нещо.

— Какво?

— Това, че магия няма. Съществува само това вещество, от което е съставена вселената, а магията е онова, което по-малко просветените хора наричат, когато успеят да боравят с това вещество.

— Непрекъснато го наричаш „вещество“. Имаш ли все пак наименование за този вълшебен елемент?

— Не — засмя се Накор. — Винаги съм мислел за него като за „вещество“ и то изобщо не е вълшебно. — Той задържа палеца и показалеца си един до друг, без да се докосват, отхапа от портокала в другата си ръка и заговори с пълна уста: — Представи си едно ей толкова тънко пространство. Сега си го представи наполовина по-малко. После — половинката на половинката, и отново. Можеш ли да си го представиш толкова малко?

— Не — призна си Антъни.

— Само мъдрецът знае границите си — каза ухилен Накор. — Но въпреки това представи си го това пространство и си представи, че си вътре в него, и сега си представи, че е огромно, колкото най-голямата стая, и направи ето така с пръстите си. — Той ги размърда. — А после го направи отново и отново. И в това последно пространство, което ще е съвсем малко, точно там ще намериш веществото.

— Малко е — призна Антъни.

— Ако човек може само да надзърне там, точно там ще го види.

— Ти как го откри това вещество?

— Бях малко момче и просто можех да правя разни неща. Номерца. Бях много пакостливо дете. Или ще залея някого с ведро с вода, или ще хвърля котка в някоя колиба. Баща ми, той беше важна клечка в селото, повика от град Шинг Лаи жрец от ордена на Дав-лу, този, когото вие в Кралството наричате Банат, защото в нашата

провинция той е известен с прозвището Пакостливеца, а баща ми беше сигурен, че ни безпокои някакъв пакостлив дух или демон. Аз обаче жигосах гърба на жреца с горещо желязо и ме спипаха. Жрецът каза на баща ми да ме набие и той ме наби. Жестоко.

Той отново отхапа от портокала и продължи:

— Та както и да е, през целия си живот разбрах, че мога да правя разни неща, това, което наричам „номера“, просто защото знам как да боравя с това вещество.

Антъни поклати глава.

— Можеш ли да научиш и други?

— Точно това се опитвах да обясня на хората в Звезден пристан, докато бях там: всеки може да се научи.

Антъни отново поклати глава.

— Мисля, че няма успех, ако се опиташ да ме научиш.

— Аз вече те уча — отвърна със смях Накор. — Тъкмо за това вещество у болния долу ти говорех. Съществува енергия във всичко — това вещество, с което мога да боравя. — Той отвори торбата си и каза: — Бръкни и си извади още един портокал.

Антъни бръкна в торбата и каза:

— Вътре няма нищо!

— Това е номер — отвърна Накор. — Затвори очи. — Антъни се подчини. — Можеш ли да напипаш един тънък прорез в тъканта?

— Не.

— Опитай пак. Много е малък, много трудно е да се усети. Постарай се да се съсредоточиш върху пръстите си и просто бръкни. Усети ли го?

Антъни се съсредоточи и каза:

— Струва ми се, че напипвам нещо.

— Сега леко издърпай тази тъкан към мен.

— Мисля, че го изтървах... Аха, напипах го — каза Антъни.

— Сега бръкни по-навътре и ще напипаш портокал.

Антъни бръкна и наистина извади портокал. Погледна го невярващо и възкликна:

— Значи е номер все пак!

Накор му подаде торбата и каза:

— Погледни вътре.

Антъни огледа много грижливо вътрешността на дебелия вълнена торба и рече:

— Не виждам двойно дъно.

— Защото няма — отвърна му със смях Накор. — Ти просто отмести един слой от веществото и намери малък проход към друго място.

— Къде?

— Към един склад в Ашунта, където работех преди време. Принадлежи на богат търговец и когато бръкнеш дотам, ръката ти се озовава точно над един голям сандък, пълен с портокали.

Антъни се засмя.

— Така значи го правиш? Но това е разлом!

Накор сви рамене.

— Може би. Не знам. Не прилича точно на разлом, поне според онова, което съм чувал за тях. По-скоро е малка цепнатинка във веществото.

— Но защо точно търговски склад? Защо не някоя съкровищница?

— Защото точно за него си помислих, когато за пръв път опитах този фокус и оттогава не мога да бръкна другаде.

— Не си учил системно — отбеляза Антъни.

— Може би. Но вашите заклинания не са нищо повече от средство да настроиш ума си, за да можеш да боравиш с веществото. Вие просто не знаете, че правите точно това. Мисля, че Пъг го е открил. Той не е обвързан с вашия Висш път, Низш път и всички тези глупости. Той знае, че човек просто трябва да бръкне, да улови веществото и да го отмести.

Антъни отново се засмя.

— А онзи търговец не усеща ли липсата на портокалите?

— Сандъкът е много голям, а аз взимам само по няколко на ден. Работниците пък влизат в склада само един-два пъти в седмицата. Срещам трудности само когато реша да скрия някои неща там, за да изглежда, че торбата ми е празна, ако я претърсят. Веднъж пяхнах в сандъка няколко жълтици и мисля, че някой работник в склада е извадил голям късмет на другия ден.

Антъни понечи да го попита нещо, но в този момент наблюдателят на мачтата извика:

— Кораб пред нас!

ГЛАВА 12

БЕДСТВОЕ

— Кораб пред нас! — викна наблюдателят от мачтата.

Амос стоеше с другите на носа, а слънцето зад тях се издигаше лениво над водната шир.

— Виждам го — каза Калис.

— По-млади са очите ти от моите, елфе — измърмори Амос.

Калис само се подсмихна.

В синкавата сивота на утрото се виждаше смътна черна точица — петънце, в което можеше да се разпознае кораб само от хора, прекарали повечето си живот в морето.

— По дяволите! — изруга Амос. — Много е бърз.

— Колко остава? — попита Марк.

Маргарет потръпна. Абигейл седна до нея и попита:

— Те да не са...

— Антъни — прошепна Маргарет. Очите ѝ блестяха от сълзи.

Абигейл хвана ръката ѝ и пак попита:

— Какво?

Маргарет се помъчи да сдържи сълзите си и отвърна:

— Не знам. Просто усетих, че... — Поклати глава и се усмихна.

— Не мога да го опиша. Просто начинът, по който Антъни ме докосна... това е.

Абигейл я погледна озадачено, после отиде до прозорчето и впери очи в океанската шир.

— Те са там някъде, зад нас.

Маргарет застана до нея.

— Да. — После присви очи. — Ето там! Онова малко черно петънце!

— Виждам го — прошепна Абигейл. — Това са те!

Продължиха да гледат мълчаливо, с надеждата, че петънцето, гонещият ги кораб, ще ги настигне. Стояха така близо час, мъчейки се да отличат някоя подробност, платно или знаме, а после чуха приближаващи се към вратата стъпки. Маргарет затвори прозореца и когато вратата се отвори и Арджуна и Саджи влязоха, двете вече си седяха на койките.

— Добър ден, почитаеми дами — поздрави ги хладно Арджуна и седна на дивана.

Саджи остана прав.

— Лейди Маргарет — продължи Арджуна, — искам да ни разкажете какво знаете за град Сетанон.

Наблюдаваха непрестанно кораба пред тях. Вече можеха съвсем ясно да видят очертанията на платната и корпуса. Корабът беше огромен и се носеше през океана гордо, но за хората на борда на „Хищник“ във външността му нямаше нищо красиво.

Към пладне наблюдателят извика:

— Сменят курса, капитане!

— Дай наляво, Родес! — викна Амос.

— Какво правят? — извика от носа Николас.

Амос поклати глава, че не знае, след което извика на наблюдателя:

— Отваряй си очите за рифове!

— Водата си мени цвета, капитане! — извика един от мъжете при носа.

Амос изтича бързо при него, наведе се и каза:

— Става плитко. Но не е още опасно плитко.

Изправи се и продължи:

— Струва ми се, че скоро ще видим суша. Острови или може би онзи континент на картата. — Извика на наблюдателя горе: — Отваряй си очите за оня кораб! Ако промени курса, докладвай веднага!

— Слушам, капитане.

Амос махна с ръка на Николас и другарите му и ги изгледа.

— Гуда има най-голям опит като войник, затова ви съветвам да стоите до него. Не се поддавайте на излишна възбуда и не се опитвайте да спечелите битката сами. Онзи кораб е адски голям и на него сигурно

има поне стотина воини освен редовния екипаж. — Погледна забързалия се по задачи екипаж и продължи: — Моите момци са печени и ще се погрижат за себе си. — После хвърли поглед напред към далечния кораб. — В тези неща промяната настъпва много бързо. Ако им се наложи да променят скоростта, може изведнъж да ги догоним и тогава битката ще започне всеки момент.

И без повече думи тръгна нанякъде.

Николас се обърна към Гуда и старият наемник каза:

— Е, служил съм и по кораби. — Посочи напред и добави: — Голям е, пустият му, много по-голям от нас. Това е лошо. Стойте около мен и си пазете гърба, защото тук няма фронт и тил. — После се обърна към Накор и Антъни. — Вие двамата най-добре слезте долу, а после елате да помогнете на ранените.

— Имам един-два фокуса, които може да помогнат — каза Накор.

— Несъмнено — каза сухо Антъни.

Гуда се обърна към Калис и Марк.

— Вие пък ще помогнете най-добре, ако се качите на такелажа с лъковете си. И подбирайте целите си. Сигурно ще имат стрелци по такелажа.

— Лъковете ни стрелят много по-далече от най-добрия арбалет — каза Калис.

— Знаем, че ще ви е трудно, но сега гледайте да отдъхнете — каза Гуда на всички. — Когато започне битката, ще трябва да вложите цялата бързина, на която сте способни, а умореният войник прави грешки. — След което седна на палубата, загърна се в дрехата си и моментално се унесе в дрямка.

Хари и Николас се отдалечиха от заспалия наемник и Хари рече:

— Не разбирам как го прави това.

— Правил го е много пъти, така че няма никаква загадка.

— Може би — отвърна Хари. — Но не мисля, че някога ще мога просто да се отпусна и веднага да заспя като него.

— Видях те да го правиш в Крудий.

Така беше. Хари нямаше как да не се съгласи. Споменът за преживяното тогава, докато помагаша сякаш безкрай на оцелелите, ги натъжи. Дори стоящата недалече от тях Бриза не намери сили да се пошегува.

Николас се загледа към далечния кораб и се зачуди какво ли щяха да намерят на борда му. После се постара да се отърси от мрачните мисли и се прибра в каютата си, за да се опита да си почине.

Маргарет се подаде през прозореца, долови някакво движение с крайчеца на окото си и се дръпна преди обитателят на съседната им каюта да я види. Вдигна пръст до устните си и се вслуша.

Гласът, който чу, бе на Арджуна — говореше на езика на змиеподобните същества: редуващи се гърлени и съскащи звуци. Съществото му отговори и доколкото можеше да се съди по тона му, не беше никак доволно.

Абигейл пристъпи до нея и надзърна през прозореца. Преследващият ги кораб вече се виждаше съвсем ясно и макар познанията ѝ в тези неща да бяха съвсем оскъдни, личеше си, че е кралски кораб.

— Кога ще се опитаме да се спасим? — прошепна тя.

Маргарет мълчаливо поклати глава, затвори прозореца и отговори също шепнешком:

— Мисля, че ще се приближат достатъчно чак утре сутринта. Тогава ще опитаме. Ще бъдат на по-малко от една миля от нас и лесно ще можем да ги пресрещнем с плуване.

Абигейл не изглеждаше съвсем убедена, но кимна.

Вратата се отвори и влезе Арджуна.

— Моите уважения — каза той и се поклони по странния начин, който вече им беше добре познат. — Несъмнено сте забелязали, че ни преследва един кораб. Дори и да не вее знамето на Кралството, според нас той е от родината ви. Ако бяхме напълно сигурни, че е от Кралството, щяхме да хвърлим някой от пленниците през борда, за да ги предупредим. — Изглежда, съжаляваше, че не са сигурни. — Но тъй като може и да е някой пиратски кораб от Фрийпорт, ще трябва да се задоволим с други мерки. Искам да ви уверя, че макар бягството да ви изглежда възможно, не е. Но за да не ви хрумне да направите някоя глупост, ще трябва да вземем мерки. — Махна с ръка и двама моряци влязоха в каютата, минаха покрай момичетата и започнаха да заковават прозореца.

— След като се отървем от преследвачите си, ще ви позволим отново да отваряте прозореца — каза Арджуна и излезе заедно с моряците.

— Сега какво ще правим? — попита Абигейл.

Маргарет огледа пироните и се опита да извади един с пръсти, но не можа. Изруга отчаяно, после огледа стаята и се приближи до масичката. Беше тежка, за да не се хлъзга при по-силно вълнение, но беше прикрепена към палубата само с помощта на кукички в халките под краката. Маргарет коленичи до леглото си и махна с ръка на Абигейл да повдигне масичката от другата страна.

— Мисля да счупим прозореца с нея — каза Маргарет. Сигурно ще се изпорежем, но би трябвало да успеем да се измъкнем.

Абигейл не изглеждаше убедена, но кимна.

— Утре сутринта — каза Маргарет, седна и се замисли. Акулите, следващи кораба, не ѝ излизаха от ума.

Калис стоеше на носа и гледаше напред. Слънцето все още не беше изгряло, но нощта вече си отиваше.

Николас също се взираше напред, но не виждаше нищо. Марк бе до него. Хари стоеше малко настрана, до Бриза, загърнала се плътно заради пронизващия вятър. Изведнъж тя се облегна на рамото му и той я прегърна през кръста, а на лицето му се изписа изумление и радост.

С напредването им на юг времето ставаше все по-топло. Амос беше казал, че са пресекли екватора и че сега тук е късна пролет — беше чувал, че сезоните в южните части на Кешийската конфедерация текат в обратна посока, но не беше слизал толкова на юг.

Слънцето изгря и освети морето и Калис посочи:

— Ето го!

Николас примижа и видя кораба — огромен черен силует, очертан на тъмносивия фон. Беше изпънал всичките си платна и се носеше напористо пред вятъра.

— Бърз е, по дяволите! — изруга Амос.

— Колко още? — каза Марк.

Амос прецени разстоянието и отвърна:

— Преди пладне ще го догоним.

— Земя на хоризонта! — извика наблюдателят от мачтата.

Всички се взряха напред и видяха тъмната сивота зад черния кораб. Утринната мъгла се вдигаше, видимостта се увеличаваше с всяка минута.

— Богове! — възкликна Амос.

Право пред тях се издигаше скалист бряг и блестеше в розово и оранжево под заревото на утринното слънце.

— Влизаме в плитчина! — викна Амос. — По дяволите. Нощес сме могли сто пъти да се натресем в скалите. Рутия сигурно ни обича.

— Да не би да искат да се разбием? — попита Николас.

— Естествено — отвърна Амос. — Но газят по-дълбоко от нас, така че тук трябва да има безопасен канал. — Затвори очи и продължи: — Мъча се да си припомня онази проклетата карта, която ми показва баща ти. Ако не ме лъже умът, пред нас е континентът Новиндус, а това е северният му бряг. Някъде южно от нас, на около седмица плаване, струва ми се, има един полуостров и след като той се заобиколи, на север трябва да има град.

Николас също имаше смътен спомен за картата, но подробностите му се губеха.

— Те завиват, капитане — каза Калис.

Ангъни беше мълчал, откакто видяха кораба, но сега проговори:

— И там има нещо...

Над главите им изпраця мълния. Един от наблюдателите изкрещя и падна от мачтата във водата. Николас изпита чувството, че през него премина енергия, някаква неназовима сила протече от главата през тялото и до стъпалата му, и през тях — по корпуса на кораба. Над ужасените викове на мъжете проехтя тънкият писък на Бриза и когато Ник се огледа, видя Гуда с изваден меч. Дори вечно невъзмутимият Калис се взираше напред да види безименния враг.

А после усещането за енергия се промени и Николас усети лек гъдел по кожата и в косата си. Втора синя мълния изпраця и заигра по реите и платната и той видя как косите на спътниците му щръкнаха като ветрила.

И след това — тишина.

Амос примигна и промълви:

— Какво...

Корабът бавно започна да се тресе и полюшва.

— Проклет да съм! — изруга Амос, затича се към борда, погледна водата и викна: — Отрязаха ни.

— Но как е възможно? — попита Николас. — Вижте!

Черният кораб бавно се отдалечаваше пред тях с издути платна.

— Магия — каза Антъни.

— Номер — изломоти Накор. — Засмукаха вятъра от въздуха около нас. Много гаден номер.

Амос не можеше да повярва на очите си. На около петдесет метра около кораба във всички посоки водата беше мъртво спокойна, но отвъд този кръг свежият вятър плющеше и вдигаше бели гребени по вълните. Амос удари безсилно с юмрук по перилото.

— За малко да ги хванем. — Пое си дъх и извика: — Пуснете лодка, Родес! Пригответе въже за буксир.

— Искате да ни измъкнете на буксир от тази магия ли? — попита Марк.

— Отрязвали са ме и преди — отвърна кратко Амос. — Понякога това е единственото, което можеш да направиш.

— По-добре да изчакаме — каза Гуда.

Николас гледаше бягачия черен кораб, който ставаше все по-малък и по-малък.

— Те спряха — каза Маргарет.

— Какво? — попита Абигейл.

— Изостават.

Абигейл погледна през прозореца и изохка:

— О, богове, не! — Очите ѝ се насълзиха. — Какво ще правим сега?

— Тръгваме веднага! — каза Маргарет и бързо започна да развързва връзките на роклята си. Издърпа дантелите и тъкмо се канеше да я свали, когато вратата се отвори и в каютата влезе Арджуна.

— Почитаеми дами, съветвам ви да запазите дрехите си. Ако ви видят голи, това може да разсее хората ми.

Даде знак и влязоха двама едри моряци в черно. Арджуна каза:

— Те ще ви попазят малко, за да не би някоя припряна глава като нас, лейди Маргарет, да реши да рискува да плува на такова разстояние

във вода, в която гъмжи от акули. После ще махнат пироните и ще можете отново да си проветрявате каютата.

Усмихна се, обърна им гръб и си излезе. Абигейл се отпусна на леглото и погледна приятелката си. Маргарет бавно оправи роклята си и се загледа през прозореца към бавно отдалечаващия се кораб.

Всички безсилно гледаха как черният кораб се отдалечава с издути платна. Адмиралът сипеше люти ругатни и крачеше по кварталдека, а после слезе и отиде при Николас и останалите при носа и попита Накор:

— Можеш ли да направиш нещо?

Дребосъкът сви рамене и отвърна:

— Може би, ако си помисля малко по-дълго. А може би не. Трудно е да се каже.

— Има едно заклинание, което съм учил, но никога не съм използвал — каза Антъни. — За контролиране на времето. Но може и да не подейства.

Амос го изгледа мрачно.

— И?

— Ами, опасно е.

— Да правиш номера, които не знаеш как да използваш, винаги е опасно — каза Накор.

Амос се почеса по главата.

— А какво смятате за това заклинание, с което ни хванаха?

— Ами, то е същата магия като... — почна Антъни.

— Номер — прекъсна го Накор.

— ... като тази, която предлагам да направя. Ако не направим нищо, ще се задържи още един ден, ако не и повече. Ако магьосникът, който го е направил, е особено надарен и учен, може да се задържи и цяла седмица.

Амос изруга и попита:

— Друг избор имаме ли?

— Ако можем да ги настигнем преди да стигнат пристан или поне скоро след това, ни остава някаква надежда да намерим пленниците — рече Николас. — Но ако стигнат до пристан дори ден преди нас, може да се окаже невъзможно да ги намерим.

Амос не изглеждаше доволен, но кимна и каза на Антъни:

— Нещо по-специално трябва ли ти?

— Само късмет — отвърна Антъни.

— Всички на палубата, Родес! — викна капитанът.

Когато целият екипаж се събра, Амос каза високо:

— Момчета! Сега ще се опитаме да надвием това заклинание, дето ни спря вятъра. Не знаем какви ще са последствията, затова искам всеки да си е на мястото и да е готов дори за буря.

Моряците замълвиха тихи молитви към едно или друго божество, но всички застанаха мирно, когато Амос кимна на Антъни.

Антъни каза:

— Накор, ако можеш да ми помогнеш, сега е моментът.

Накор сви рамене и отвърна:

— Този номер не го знам, така че няма да разбера дали го правиш както трябва или не. Най-добре ще е просто да го направиш и да се довериш на боговете.

Антъни притвори очи и зашепна някакво заклинание.

Внезапен лек полъх погали Николас по бузата и той се озърна към другите. Марк и Бриза вдигнаха едновременно очи към върха на мачтата. Николас също погледна натам и видя, че платното започва да се раздвижва.

В следващия миг вятърът се усили и корабът започна да завива, а платната — да се издуват.

— Опъни платната, Родес, и поemi курс след черния кораб! — изрева Амос.

Антъни продължи заклинанието си. Николас погледна към Накор. Дребосъкът сви рамене.

— Казах, че този номер не го знам.

Вятърът набра сила и Амос извика:

— Следете за буря, Родес!

Николас погледна през рамо и викна:

— Вижте!

На североизток в иначе яркосиньото небе бързо се трупаха тъмни кълбести облаци.

Тежка влажна капка плесна бузата на Николас. Бурята идваше. Амос заповяда да свият по-големите платна и да изпънат по-малките.

По палубата се разтичаха мъже — едни започнаха да опъват щормовите въжета, други донесоха промазани платнени наметала. Небето потъмняваше все повече, облаците го заслониха изцяло, а Антъни стоеше все така като вкаменен, с притворени очи, и мърдаше беззвучно устни.

Николас извика силно, за да надмогне воя на вятъра:

— Накор! Не трябва ли да го спрем?

— Как? — попита дребният мъж. — Не знам какво прави.

— Понякога прекият подход е най-добрият — каза Гуда, сграбчи Антъни за рамото и изкрещя в ухото му. Магъосникът не реагира. Гуда го разтърси още по-здраво, но русият маг пак не му обърна внимание.

— Щом тази буря не може да го свести, виковете ми изобщо няма да могат!

Вече бяха мокри до кости.

— Направете нещо! — извика Бриза изплашено. Вятърът бе удвоил яростта си и вълните подмятаха „Хищник“, както дете подхвърля играчка. — Направете нещо!

Моряците се разбързаха да приберат платната, защото вятърът с всяка секунда ставаше все по-свиреп и щеше да ги разкъса.

— Банат да ни е на помощ! — изкрещя Амос.

От североизток се надигаше огромна вълна.

— Силно наляво, Родес. Ако тази вълна ни шибне откъм борда, губим мачта, ако не и по-лошо!

Николас стисна с две ръце парапета и загледа с ням ужас и благоговение как водата се надига все по-високо и по-високо и се понася към тях.

Ударът бе като плесник на гигантска ръка. Николас усети как корабът пропада под краката му и водата го повлече, после усети стърженето на дърво в скала и бялата пяна го повлече надолу.

А после корабът изведнъж тръгна нагоре с удивителна бързина, сякаш същата гигантска ръка се напъна да го измъкне от водата и изхвърча над повърхността.

Николас закашля, захрачи вода и вдиша дълбоко. Издуха солената вода от носа си, изтри лицето си и се огледа. И трите мачти

бяха прекършени. Палубата беше осеяна с парчетии дърво и желязо, и с безжизнени тела.

Марк и Калис стискаха с последни сили някакво въже, а Бриза държеше Марк през кръста. Гуда продължаваше да държи здраво Антъни с една ръка, а с другата беше обгърнал котвената макара. На темето му зееше рана и кръвта се стичаше по лицето му. Накор се беше оплел в останките от въжетата на предната мачта и крещеше някой да го измъкне.

И в следващия миг Николас осъзна кой липсва.

— Хари! — изрева той. Стомахът му изведнъж се сгърчи и той повърна морска вода.

Корабът изстена, завъртя се и Амос изпълзя изпод една скършена рея. Надигна се, огледа щетите, приближи се до Николас и му помогна да се изправи. После каза:

— Ужас! — Обърна се към кърмата и изрева: — Родес!

Отговор не последва. Амос огледа кораба и каза на принца:

— Събери всички и гледайте да спасите каквото можете — най-вече храна и вода. И бързо ги натоварете в лодките. Потъваме.

— Не можем ли да направим нещо? — попита Николас.

Амос поклати глава и му обърна гръб. Николас отиде при Калис, който режеше с ножа си въжетата, за да освободи Накор и им каза:

— Побързайте. Потъваме.

Всички се разбързаха. Николас и Марк затичаха към каютите си. Водата вече нахлуваше през скършените дъски. Награбиха каквото можаха и бързо се върнаха горе. Калис си беше намерил лъка и колчана, предпазени в намаслените си калъфи, но лъкът на Марк се беше изгубил. Николас изтича до каютата на Амос, грабна торбата със злато, която Амос бе показал на Бриза, после отиде до писалището и взе подвързания в червена кожа корабен дневник.

Заизкачва се към палубата, но болката в левия крак го жегна нетърпимо. Измъкна се горе в момента, в който моряците вече скачаха във водата.

— Взех и златото — викна Николас на Амос. — Може да ни потрябва. — И му подаде дневника.

— Благословен да си, момко, че си се сетил. — Амос притисна дневника до гърдите си. — С това ще можем да се върнем у дома...

Докато се отдалечат на четвърт миля, „Хищник“, бившият „Кралски орел“, гордостта на крондорската флота, потъна.

— По дяволите, мразя да губя кораби — изпъшка Амос.

Кой знае защо, на Николас тези думи му се сториха ужасно смешни и колкото и да се мъчеше той не можа да сдържи смеха си и започна да се тресе от неудържим кикот. Амос настръхна, но Бриза и Гуда също се разсмяха и дори вечно мрачният Марк се усмихна.

— Какво по дяволите, му е толкова смешното? — изръмжа Амос.

— Колко кораба си губил досега? — попита Гуда. Лицето му бе покрито със съсирена кръв, но иначе изглеждаше здрав.

— Три — отвърна Амос и изведнъж също се разсмя.

И в същия миг зад борда се чу дрезгав вик:

— Ей, ако няма да ви разваля много веселбата, би ли ми подал някой ръка?

— Хари! — извика Николас, наведе се да помогне на приятеля си да се качи в лодката и каза: — Помислих си, че си се удавил.

Хари изохка и отвърна кисело:

— Както виждам, голяма скръб пада по този повод.

— Просто сме малко замаяни, след като все пак оцеляхме.

— Паднах през борда. Помислих си, че всички сте загинали.

— Изненадан съм, че повечето все пак оцеляхме — каза Амос.

— Вижте. — Той посочи две други лодки, които идваха към тях и извика: — Родес с вас ли е?

Един от моряците отвърна:

— Видях как една греда му отнесе главата, капитане. Мъртъв е със сигурност.

— Колко сте?

— Двайсет и седем в тази лодка и още деветнайсет в другата, сър.

— Провизии?

— При нас нищо, капитане.

От другата лодка един моряк се провикна:

— При нас има буре със свинско и още едно със сухи ябълки, капитане.

Амос се огледа и викна:

— Тръгваме към брега. Скоро ще мръкне, а не искам да се носим безцелно през нощта. Следвайте ни.

Гуда и един от моряците загребаха към брега, а Амос се обърна към Калис:

— Гледай за скали отпред. Ако водата се разделя на две страни, значи има подводна скала.

— Какво ли има там горе? — попита Николас.

— Гори сигурно, или храсталаци — отвърна Калис. — Или степ. Място, където ще мога да изляза на лов.

— А може и някое градче да има там — подхвърли все още подгизналият като удавен плъх Хари.

— И ще мога да си купя чиста риза — обади се Бриза.

— И нещо за ядене — подхвърли Накор.

Поеха бавно между скалите, издигнаха се на гребена на една по-голяма вълна и се оставиха да ги изтласка към брега. Изведнъж Калис извика:

— Скали! Завий надясно!

В следващия момент се чу стържещ звук и лодката изведнъж спря, сякаш се удари в стена. Калис и Марк излетяха през носа и цопнаха във водата, а Бриза изпищя.

Дъното бе пробито и от дупката започна да нахлува вода.

— Хвърляйте всеки каквото може и плувайте към брега! — изрева Амос.

Обърна се и извика към другите две лодки:

— Ударихме се в скалите! Карайте настрана!

Морякът на носа на първата махна с ръка да покаже, че е разбрал, и двете лодки завиха наляво от лодката на Амос и продължиха.

Николас награби два пълни с прясна вода мяха и скочи през борда. Преплува лесно, докато дъното не стигна до гърдите му и продължи с газене към сушата. Всички се измъкнаха.

Втората лодка заседна върху един скален ръб под водата и моряците заругаха ядосано, принудени и те да я изоставят. В третата реагираха навреме и я изкараха на брега невредима.

Амос се разпореди няколко моряци да се върнат с плаване при втората лодка и да видят дали не може да я издърпат.

— Ако не я спасим, вълните ще я разбият в скалите.

Повече от дузина мъже, всички изтощени от преживяното, нагазиха във вълните и заплуваха към лодката. Забутаха я и задърпаха,

но не можаха да я измъкнат.

Накрая Амос им даде сигнал да се връщат. Когато всички стигнаха на брега, морякът, който беше махнал на Амос от носа на лодката, каза:

— Поела е много вода, капитане, и се е впила в тези скали като лешояд в умряло псе.

— По дяволите! — Амос се обърна и огледа брега. Сенките от стръмните канари над тях вече се бяха удължили над водата и вечерният хлад се усещаше. — Вижте дали можем да намерим дърва за огън — обърна се той към Николас, Марк, Калис и Бриза. — Скоро ще стане студено, а одеяла нямаме. — Бързо направи сметка: четиридесет и девет войници и моряци, Николас и приятелите му, всичко петдесет и осем оцелели — от над двеста души. Изрече кратка молитва към Килиан, богинята на моряците, да бъде милостива с душите на изгубените.

Въздъхна примирено и каза на екипажа си:

— Развърнете си и вижте дали на брега не е изхвърлено нещо полезно. — Огледа се и добави: — Остават ни още два часа светло, така че хайде да видим къде се намираме.

Мъжете се подчиниха и тръгнаха по плажната ивица — част от тях закрачиха на северозапад, а другите — на югоизток през скалите. Малцината, които се оказаха твърде тежко пострадали, за да могат да помръднат, просто се отпуснаха на пясъка притихнали и примирени.

Амос се обърна към Накор и Гуда, които продължаваха да държат изпадналия в несвяст Антъни.

— Ако можете, разбудете го, но помогнете на останалите да поразучим какво има наоколо. Имам чувството, че ще трябва да използваме всички предимства, които можем да си набавим, ако държим да оцелеем.

Гуда остави припадналия магьосник върху пясъка и го разтърси силно, но той не помръдна. Гуда се надигна, остави го и тръгна след другите, за да види какво са изхвърлили вълните на брега и дали ще свърши работа. Накор се обърна към Амос и каза:

— Съжалявам за кораба ти.

— Аз също — отвърна Амос.

Накор бръкна в торбата си, дръпна ръката си като ужилен и изпъшка:

- О, каква бея!
- Какво има? — учуди се Амос.
- Има един търговец в Ашунта, който много ще се ядоса, щом разбере, че плодовете му са се развалили от морска вода.

ГЛАВА 13

ИЗКАЧВАНЕ

Огънят едва тлееше.

Бриза се беше сгушила в напразно усилие да се стопли. Останалите седяха скупчени около другите малки огънове или крачеха по тясната пясъчна ивица, за да не изстинат. Предния ден бяха проучили брега и в двете посоки, но след всеки завой не намираха нищо друго освен камънаци и пясък и сякаш безкрайна каменна стена над тях. Малкото дърва, които бяха намерили, вече привършваха, а колкото изпепеляващо горещо бе денем, толкова студено беше през нощта. Вълните бяха изхвърлили достатъчно отломки от разбития кораб и двете лодки, така че успяха да вдигнат груб навес от платно и греди, но изхвърленото дърво беше твърде прогизнало за нещо повече, освен да тлее, без да дава топлина. Осоленото свинско се оказа гранясало, но сушените ябълки ставаха за ядене. Питейната вода беше достатъчно, а един от моряците имаше куки и почнаха да ловят риба от скалите. Хванаха малко риба и в плитчините след отлива, но след като нямаха котле, в което да я сготвят, уловът не ги зарадва особено. Никакви птици не се мяркаха по брега, а малкото, които прелитаха над главите им, изглежда, не гнездяха наблизко.

Антъни се беше съвзел, но не помнеше почти нищо от опита си да прекрати заклинанието, което ги беше хванало в примка. Беше потресен, когато разбра, че са загубили кораба, и като че ли излезе от паниката си едва когато се увери, че имат нужда от дарбите му на лечител.

На заранта Амос дойде при Николас и каза:

— Загиваме. Ако съществува някъде по-негостоприемен бряг на този свят, то аз поне не съм го виждал.

— Какво предлагаш да направим? — попита Николас.

— Едната здрава лодка няма да може да побере петдесет и осем души. Имаме две възможности. Или да подберем екипаж, който да се опита с гребане да заобиколи тези канари и да стигне до някое

населено място, след което да докарат помощ за останалите, или всички да се опитаме да се изкачим по скалите. Или да направим и двете едновременно.

— Не — каза Николас. — Оставаме заедно.

Амос изглеждаше готов да заспори, но след като помисли малко, се съгласи.

— Прав си. Но едно е сигурно: не можем повече да стоим тук. Ще пукнем от глад.

— Тогава да започнем да търсим пътека нагоре.

Амос кимна.

— Аз съм най-старият тук и освен това катеренето по стръмни скали никога не ми е харесвало, но сега нямаме избор. Или канарите, или нищо.

Ник въздъхна.

— И аз не съм добър катерач. Кракът ми... — Извърна се към Калис и Марк. — Ако някой от вас види пътека, извеждаща догоре, дали ще я познае?

Марк се намръщи, но Калис кимна и стана.

— В коя посока?

— Ти тръгни натам — каза Николас и посочи на северозапад, след което се обърна към Марк: — А ти — в обратната посока. Но не се отдалечавайте на повече от половин ден. Щом стане пладне, тръгнете обратно.

Двамата кимнаха и поеха с твърда крачка, но без да бързат прекалено, за да пестят изтощените си сили. Мисълта за глада беше на ума на всеки и Николас знаеше, че ако скоро не намерят храна, ще умрат. Десетина от моряците бяха ранени или болни. Накор и Антъни правеха всичко, за да облекчат страданията им, но без торбата с билки на магьосника не можеха да постигнат почти нищо. Николас им съчувстваше. Самият той беше целият натъртен и знаеше, че най-здравите не са по-добре от него. Изненадваше го, че не бяха пострадали повече, но си призна с тъга, че още по-тежко пострадалите от бедствието просто нямаше как да оцелеят.

Докато Калис и Марк ги нямаше, се заеха да направят опис на малкото полезни вещи, които бяха успели да съберат от изхвърленото на брега. Разполагаха с много малко оръжие: самият Николас и Гуда бяха опазили сабята си и меча, Калис разполагаше с лъка си и освен

това имаха няколко ками и ножове. Имаше една торба със сухари, опазили се в едно изхвърлено на брега буре, освен сушените ябълки. Тук-там по пясъка лежах парчета въже и Николас изпрати няколко души да ги съберат, за да се използват при катеренето.

Николас се отчая, след като цялото събиране и описване отне не повече от час. Мъчейки се да не обръща внимание на собствения си глад, той приседна до изгасналия вече огън и зачака.

Бриза дойде, седна до него и погледна Накор и Хари, които се мъчеха да запазят оскъдните си остатъци от енергия с помощта на съня.

— Мога ли да те попитам нещо? — обърна се момичето към Ник.

Той кимна.

— Какво?

— Марк... — почна тя и се умълча.

— Какво Марк?

— Ами, ти го познаваш добре... — започна тя отново.

Николас я прекъсна.

— Едва ли го познавам изобщо.

— Мислех, че сте братя — каза тя.

— Аз пък мислех, че знаеш.

— Какво да знам? — попита момичето.

— Кой е Марк.

— Да, син е на някакъв си херцог, поне така ми каза Хари. Не знаех дали трябва да му вярвам.

Николас кимна.

— Той не ми е брат. Братовчед ми е.

— Но ти каза, че почти не го познаваш.

— Така е. Запознах се с него няколко седмици преди да срещна теб. Аз не живея на Далечния бряг.

— А къде живееш? — попита Бриза.

— В Крондор — отвърна той кратко.

— Надявах се, че ще можеш да ми разкажеш за него.

Николас изпита съжаление към момичето, защото това го увери, че зад задевките ѝ с Марк се крие по-дълбоко чувство.

— Не знам какво да ти кажа за него. Повечето тук сме от Крондор. Може би някой от войниците...

Тя сви рамене.

— Няма нищо. Бездруго едва ли изобщо ще се измъкнем оттук.

— Не казвай повече това. — Тонът му беше рязък и властен.

Тя го изгледа с широко отворени очи, а Хари надигна глава и каза сънено:

— Какво?

Ник осъзна, че е заговорил високо.

— Имах предвид дори да не си го мислиш. Отчаянието е заразително. Ако се предадем ще измрем. Нямаме избор, освен да вървим напред.

Бриза се отпусна до похъркващия Накор и промълви:

— Знам.

Някъде по залез-слънце Калис се появи, а след няколко минути от другата страна се приближи и Марк. Калис каза:

— Не открих нищо, което малко поне да прилича на пътека за изкачване нагоре.

— На юг също няма нищо — добави Марк.

— Тогава трябва да започнем да се катерим оттук или да се придвижим на юг.

— Защо пък на юг? — възрази с уморен глас Марк. — Нали току-що казах, че натам няма нищо.

— Защото бездруго ще трябва да продължим на юг. Ако отново се изправим пред труден избор, поне да сме по-близо до крайната ни цел.

Амос кимна.

— Щом ще правим нещо, по-добър план от този едва ли може да се предложи. Хайде сега да поспим и призори тръгваме.

— Добре — каза Николас. — И да изядем това, което няма да можем да носим, за да съберем и повече сили.

Приблжиха се Накор и Антъни. Носеха дърва.

— Бях ги оставил на скалите да поизсъхнат — каза дребният мъж.

— Ако можете да запалите огън, ще горят — каза Антъни.

Калис събра недоизгорелите дърва от снощния огън, струпа малка купчина трески, извади кремък и го заудря с ножа си да изкара

искри. Скоро огънят се разгоря и надви тъмнината и студа.

Моряците се събраха около него. Антъни взе една главня и накладоха втори огън, а после двамата с Накор пренесоха болните по-близо до топлината и всички се настаниха, за да изкарат дългата нощ.

Накор приседна до Николас. Никой нямаше настроение за разговори; повечето или се опитваха да отдъхнат, или похапваха от сушените ябълки, твърдите сухари и полуизпечената риба. Накор заяви без предисловия:

— Водата ще ни е проблем.

— Защо? — попита Ник.

— Не можахме да намерим извор. Разполагаме с меховете, които спасихме от кораба, но няма да стигне, а не можем да влачим буретата.

— Особено нагоре по скалите — изсумтя Амос.

Николас въздъхна.

— Ти какво предлагаш?

Накор сви рамене.

— Просто всеки да изпие колкото може, преди да тръгнем.

— А храната? — попита Николас.

— До утре ще ни остане малко — отвърна Антъни и седна уморено край огъня. — Преди малко един от хората издъхна.

Амос изруга, повика двама моряци и им нареди:

— Вземете малко от платното. Не можем да му ушием саван, но го увийте и го овържете с въже. Утре ще го погребем в морето.

Двамата кимнаха мълчаливо и се отдалечиха да изпълнят тъжния ритуал.

— Ще има и други — отрони мрачно Амос.

Никой не проговори повече.

Вече ден и половина се тътреха на юг по брега. Николас редовно ги спираше за отдих, защото умората и гладът си казваха своето. Късно на втория ден Марк каза:

— Тук спрях търсенето си миналия път.

Николас се почувства отчаян. Беше им отнело близо два дни, за да донесат болните и ранените там, докдето Марк бе стигнал само за половин ден. Но се постара да овладее мрачното си настроение и нареди:

— Двамата с Калис тръгнете да огледате напред.

Марк и елфът се надигнаха и се затичаха леко, оставяйки зад гърба си отпусналите се да отдъхнат корабокрушенци. Амос махна на Ник да се отдалечат малко от другите и когато прецени, че няма да ги чуе никой, каза тихо:

— Утре трябва да започнем да се катерим по тази канара, независимо от всичко.

— Иначе ще измрем всички — въздъхна Николас.

— Вече умираме — кимна Амос. — След два-три дни, дори да намерим лесна пътека, на половината от хората няма да им стигнат силите да се изкачат. — Той размърда ръката си и добави тъжно: — Аз може да се окажа един от тях. Ставите ме болят. Времето се разваля.

— Буря ли?

Амос кимна.

— Обикновено се оказва буря. Понякога е просто от смяната на климата.

Николас погледна потъмняващото небе на изток и каза:

— След два часа ще се стъмни. Да поотдъхнем. Ще ни потрябва.

Амос кимна и двамата се върнаха при другите. Амос се разпореди да си разпределят оскъдните припаси, а Ник отиде при Хари, който седеше на пясъка и разтриваше заболялото го стъпало. Бриза седеше до него. Момичето беше прибрало колене под брадичката си и бе обгърнало краката си, сякаш вече й беше станало студено.

— Как сме? — попита Ник.

— Кракът ме боли и съм гладен — оплака се Хари, а после се ухили. — Но пък съм най-хубавият наоколо, нали?

Ник не можа да се сдържи и също се усмихна. Знаеше, че Хари е последният, който ще изгуби присъствие на духа.

— Искам утре ти да поемеш ариергарда. Ще трябва да се преборим със скалите и трябва някой да остане отзад, за да помогне, ако някой се подхлъзне или се предаде.

Хари кимна.

— Ще се справя.

Николас се обърна към момичето.

— Ти как си?

— Скапана съм и съм гладна — кисело отвърна Бриза.

Николас се засмя.

— Значи ставаме двама.

После тръгна да поговори с някои от останалите.

Бриза се загледа продължително след него.

— Много се старае, нали?

— Е — сви рамене Хари, — то си му е в кръвта. Вроденото благородство, службата, дългът и прочие.

— А ти? — подкачи го тя.

— Аз не съм принц. Аз съм по-малкият син на дребен благородник, което значи, че ме чака скромно бъдеще, освен ако не се залепя към някой от по-силните.

— Към него? — попита невярващо Бриза и кимна към отдалечилия се Ник.

— Не се заяждай — отвърна Хари. — Ники е много повече от това, за което го взимаш. Един ден той ще стане много важна особа. Нали разбираш, брат на краля ще е.

— Да бе — каза Бриза невярващо.

— Не се шегувам — увери я Хари. — Той е най-младият син на принц Арута. Наистина. А Марк е синът на херцога на Крудий.

— Мърлява благородническа пасмина, мене ако питаш.

— Добре де, ако искаш ми вярвай. Но някой ден той наистина ще стане много важна клечка.

— Стига да доживеем дотогава — изсумтя Бриза.

Хари нямаше какво да отговори.

Бриза се притисна леко до него.

— Да не си въобразиш нещо. Само искам да се стопля.

Хари се престори на обиден.

— Аха, трябва да заместя Марк значи.

Бриза въздъхна.

— Не, просто искам да ме стопли някой, а ти си безопасен.

— Е, този път наистина ме уязви — каза Хари. — Безопасен значи.

Бриза го целуна приятелски по брадичката.

— И ти си имаш чарове, скуайър, нищо че си малко непохватен. Спокойно. Ще пораснеш.

Тя се отпусна кротко в ръцете му и на него му стана приятно от допира, но все пак се почувства ужилен.

— Непохватен значи?

През нощта Калис и Марк не се върнаха.

Призори Николас заповяда да тръгнат отново. След час Марк се появи отпред и замаха. Николас забърза към него.

— Какво намерихте?

— Калис набеляза едно място на около половин миля оттук. Смятаме, че е пътека за нагоре.

Николас сниши глас, за да не го чуят хората зад тях, и каза:

— Трябва да се опитаме днес. Много от мъжете и сега няма да се справят. Не можем да чакаме повече.

Марк погледна дрипавата банда корабокрушенци и само кимна.

Отне им още доста време докато стигнат до Калис, защото болните и ранените не можеха лесно да се движат по пясъка. Калис посочи една издатина на около десет стъпки над главите им, направи стреме с ръце и Николас се изкатери горе и се озова на широка площадка, зад която имаше вход на пещера. Марк на свой ред се повдигна, а той му подаде ръка и го издърпа. Когато и тримата застанаха на скалната тераса, Николас попита:

— През пещерата ли?

— Не — отвърна Марк. — Тя е плитка и не води доникъде. Ще осигури подслон за тези, които ще останат.

— Никой няма да остане — каза Ник. — Ако оставим хора, ще загинат.

Марк заговори дрезгаво, но в гласа му нямаше гняв, а безсилие.

— Николас, някои от хората едва вървят. Няма да могат да изкачат това! — Посочи нагоре и очите на Ник проследиха ръката му.

До входа на пещерата две скали се събираха под остър ъгъл. По едната скала се виеше тясна пътечка и след това се скриваше от погледа му.

— Качвахте ли се по-нагоре?

— Аз се качих — отвърна Калис. — Продължава до средата на стръмнината, после спира, но на около шест стъпки по-нагоре се издига каменен комин. Доколкото можах да разбера, може да се изкачи до платото горе.

— Как? — попита Николас.

— Това е най-трудното. Но ако двама-трима от нас успеят да се изкачат догоре с голи ръце, имаме достатъчно въже, което да спуснем и да издърпаме онези, които имат нужда от помощ.

Марк се намеси:

— Но по-сериозно ранените и болните няма да могат да се справят... А няма да можем да издърпаме десет-петнадесет души на цели триста стъпки нагоре.

Чувство на безсилие прониза Николас, но той ядосано го изтласка от ума си.

— Ще направим, каквото можем. Първата задача е да изкачим всички до горната площадка.

Камъните, върху които стояха, вече се нажежаваха от обедното слънце, затова принцът се разпореди всички, които могат да се съберат, да се подслонят в хладната сянка на пещерата, после отведе Амос настрана и му каза:

— Веднага щом слънцето престане да напича скалата, тръгвам нагоре с Калис и Марк.

— Защо точно ти? — настоя Амос.

— Защото ако не съм се скапал съвсем, ние тримата сме най-подходящите тук.

— Но ти никога не си опитвал такова нещо! — каза Амос.

— Виж, рано или късно всеки от нас ще трябва да се опита или да изгние на този пясък. Ако ще падам и ще се разбивам в скалите, то поне да го направя, изпълнявайки дълга си, вместо някой да ме тегли нагоре с въжето.

— Момченце, с всеки ден започваш все повече да приличаш на баща си. Много добре, но веднага щом пуснете въжето, искам Гуда да се качи пръв.

— Защо?

— Защото тук долу ние определено няма да имаме нужда от меча му, но никой не знае какво ни чака горе.

— Добре. Но веднага след него се качваш ти.

— Само след хората ми — настоя Амос.

Николас сложи ръка на рамото на стария капитан.

— Някои от тях няма да дойдат. Знаеш го.

Амос се обърна и се загледа към океана.

— Аз съм техният капитан. Трябва да се кача последен.

Николас понечи да възрази, но нещо го накара да замълчи.

— Добре. Но все пак ще дойдеш.

Амос кимна и се отдалечи. Николас се върна при пещерата, седна и зачака слънцето да се отмести от скалите.

Накор се приближи, седна до Ник и попита:

— Скоро ли тръгвате?

Николас кимна.

— Няколко минути след като слънцето се махне от скалите. Все още са много горещи.

— Как се чувстваш?

Николас сви рамене.

— Гладен, уморен и притеснен.

— Притеснен?

Николас стана и махна на Накор да излезе навън с него. Престори се, че уж се взира в наклона на слънцето и заговори тихо:

— Тук има поне десет души, които няма да могат да се изкачат, Накор. А може би повече.

Накор въздъхна.

— Всеки умира. Всички знаем това. И все пак смъртта на някой близък винаги ни тревожи, дори да е някой, с когото сме си разменили само пет-шест думи за няколко минути.

Николас се обърна с гръб към пещерата и се загледа към песъчливия бряг и океана зад него. Усилващият се следобеден бриз развя дългата до раменете му коса.

— Напоследък видях твърде много смърт. Не знам дали ще мога да привикна.

Накор се ухили.

— Човек може да се отдаде на философски размисъл, отпуснат удобно в креслото на уютна стая, с чаша чудесно вино в ръката и с пращящия огън в камината, но в злобата на деня, когато животът около него е изложен на риск, човек не разсъждава. Той действа.

Николас кимна.

— Мисля, че разбирам.

Накор сложи ръка на рамото му.

— Знаеш ли защо някои хора днес ще умрат?

— Не — отвърна Ник с горчивина. — Но бих искал да знам.
— Защото някои духове обичат живота, а други се уморяват.
— Не разбирам.

Накор махна с ръка във въздуха все едно че обхваща всичко наоколо.

— Животът е вещество.

— Вещество?

— Веществото, от което е направено всичко. — Той се загледа към океана. — Виждаш всичко това. Водата, облаците. Усещаш вятъра. Но съществува вещество, което не можеш нито да видиш, нито да усетиш. Вещество, което глупци като Антъни настоятелно наричат магия. Всичко това, от ботушите ти до звездите в небесата, всичко е съставено от това вещество.

— Защо го наричаш „вещество“?

Накор се ухили.

— Ако можех да измисля по-подходящо име, щях да го нарека друго. Но каквото и да е това вещество, то е нещо невидимо; то е като лепило — придържа всичко заедно. И един от начините, по които се проявява, е тъкмо онова, което наричаме живот. — Дребният мъж се вгледа в очите на Николас. — Ти вече преживя твърде много и не си повече онова момче, което наскоро напусна Крондор. Но все още не си мъжът, който ще бъдеш. Затова опитай се да разбереш нещо отсега: понякога смъртта идва нечакана и онези, които тя отвежда към тъмните коридори на Лимс-Крагма, тръгват натам с неохота. Това е съдба. Но когато духът има избор, както е с тези мъже тук, тогава трябва да приемеш този избор.

— Все още не ми е съвсем ясно за какво говориш — каза Николас.

Накор кимна към пещерата и отвърна:

— Духовете на някои от тези хора са готови да умрат. Време им е да се задвижат. Схващаш ли?

— Мисля, че да. Затова някой с по-тежки рани ще се справи, докато друг ще умре.

— Да. Не трябва да се чувстваш виновен за това нещо. Това е избор, който всеки прави сам, въпреки че може и да не го осъзнава. То е извън властта на принцове и на жреци. То е битка между човешкия дух и съдбата.

— Мисля, че вече разбирам — каза Николас. — Когато корабът потъна под водата, се задавих. Не можех да дишам и пропадах все по-надолу и по-надолу, и си помислих, че ми е дошло време да умра.

— Какво изпита?

— Бях ужасно изплашен, но след това, преди да бъда изхвърлен нагоре във въздуха, изпитах странно спокойствие.

Накор кимна.

— Това е урок. Но не ти е било дошло времето. За някои от тези мъже е дошло. Трябва да приемеш това.

— Но не съм длъжен да ми харесва.

Накор се ухили.

— Точно затова може би един ден от теб ще стане добър владетел. Но засега трябва просто да се изкачиш по тази скала, нали?

Николас се усмихна успокоен и в същото време — с тъга.

— Знам. Ако сега не поведе, никога няма да мога.

— Помислял ли си за амулета? — попита го Накор.

Николас кимна.

— Пъг каза да го дам на Антъни, а той трябва да го използва само при най-голяма нужда. — Извърна глава и се загледа към пещерата все едно че виждаше Антъни, приведен над някой от ранените и болните. — Вярвам, че той ще разбере кога е настъпила най-голямата нужда. Засега смятам, че трябва да направим всичко, за да се спасим без негова помощ.

— Трябва да тръгвате.

Николас погледна нагоре и видя, че слънцето вече напълно се е отдръпнало от лицето на скалите. Кимна и тръгна към входа на пещерата.

— Марк, Калис. Време е.

Калис пъргаво скочи, вдигна дългото намотано въже и върза единия му край на широк клуп. После пхна едната си ръка и главата през намотката. Марк и Николас направиха същото с другите две въжета. Когато се качаха горе, щяха да завържат една за друга трите намотки и да спуснат въжето, за да осигурят по-леко изкачване за останалите. Хари дойде при Ник и му каза:

— Искам да ми разрешиш аз да тръгна вместо теб.

— Ти ли? — ухили се Ник и сложи ръка на рамото на приятеля си. — Благодаря ти, но не съм аз този, чиито ръце се схванаха на

терасата на замъка, помниш ли? Височините никога не са ти харесвали.

— Знам, но ако някой трябва да пада...

— Никой няма да пада.

Николас отмести приятеля си и влезе в пещерата. Моряците се струпаха около него и той им каза:

— Би трябвало да се качим горе преди залез-слънце. Ще пуснем въжето и ще започнете да се катерите един по един. — После се обърна към Амос. — Ти определяй реда на изкачването и кой да остане да помогне на по-слабите. Ако можем, искам всички да се качат горе до мръкване.

Амос кимна, но и двамата знаеха, че искането му е невъзможно. Един от моряците се затътри напред. Кракът му беше подут от счупения глезен и лицето му беше въсърно бледо, но мъжът каза бодро:

— Лично ще се погрижа колкото може повече хора да се качат, ваше височество.

Николас кимна мълчаливо и излезе от пещерата. На входа се обърна и видя как Амос подаде камата си на моряка и той бързо я скри. Досети се защо мъжът бе поискал оръжието. Гладът и жаждата не бяха най-добрият начин да умре човек.

Николас бързо се изкачи по тясната пътечка по ръба на скалите и стигна до каменния комин. Калис и Марк вече го чакаха.

— Аз ще тръгна пръв, защото имам най-голям опит — каза Калис. — Марк, ти си след мен. Николас, наблюдавай внимателно къде си поставяме ръцете и краката. Понякога това, което изглежда най-здраво, може да се окаже податливо. В камъка има цепнатини, в които се събира вода, и когато замръзне, тя го напуква. Проверявай всяка опора преди да отпуснеш тежестта на нея. Ако се умориш или изпаднеш в затруднение, обади се. Няма да бързаме.

Николас кимна, облекчен, че елфът е поел водачеството. Не беше време за спорове чий ранг е по-висок. Обърна се към Хари и му нареди:

— Когато пуснем въжето, другите да започнат да се катерят. — Сложи ръка на рамото му и прошепна: — И се погрижи на всяка цена Амос да тръгне преди теб. Ако се наложи, удари го с някой камък по главата и ще го издърпаме, само не го оставяй сам с ранените.

Хари кимна.

Калис се хвана за една издатина и се издърпа нагоре, опрял крака от двете стени на цепнатината. Пресегна се към противоположната стена на пролуката, хвана се и се изкатери още по-нагоре. Марк и Николас го наблюдаваха внимателно и когато той се озова на десетина стъпки над тях, започна да се катери Марк.

Николас следеше внимателно братовчед си и когато той се изкачи достатъчно високо, се закатери след него. Изведнъж го обзе паника, защото му се стори, че почти няма за какво да се хване. Поколеба се за миг, след което се издърпа нагоре, опирайки крака там, където бе видял, че стъпваха другите двама. Тъпа болка прониза лявото му стъпало и той тихо изруга:

— О, не сега, по дяволите!

— Какво става? — попита го Марк отгоре.

— Нищо — отвърна Николас, погледна нагоре и се изненада от дълбокия мрак на комина след яркото небе допреди минута. Напрегна се да различи силуетите на Калис и Марк и загледа как се катерят. След това изпъна свободната си ръка към другата стена на комина и продължи нагоре.

Представата му за време се замъгли — времето се превърна в поредица от кратки паузи, в които той се крепеше на скалата и следеше как Калис и Марк малко по малко се изкачват нагоре. На три пъти Калис им извика предупредително за възможни податливи места по стените, а веднъж кракът му се подхлъзна и върху Марк и Ник се посипаха камъчета.

На няколко пъти Николас трябваше да се спре, за да оправи дишането си, но установи, че общо взето придвижването не изисква повече напрежение на ръцете и краката от неподвижното висене.

По едно време погледна надолу и се изненада, че са преодолели едва една трета от стръмнината. Реши да не го прави повече, защото разочарованието бе последвано от рязка, пареща болка в левия крак.

Въпреки че беше в дълбока сянка, на челото му изби пот и когато за пореден път погледна нагоре, тя за миг го заслепи. Той изтри очите си с рамо и тихо изруга.

Времето се точеше бавно, но всеки изтекъл час ги доближаваше до върха. И тъкмо когато започна да се обнадява, чу думите на Калис:

— Имаме проблем.

Николас вдигна очи нагоре, но не можа да види Калис над силуета на Марк, затова извика:

— Какво?

— Тук отворът се разширява.

— Какво да правим? — попита Николас.

— Коварно е, но има начин. Щом стигнете тук, ще видите, че лявата страна се отделя нагоре и настрани. Ще ви се стори, че е нужно само да се протегнеш още малко, но е опасно. По-добре е да отстъпиш малко, да разлюлееш крака натам и да изпълзиш на гръб по дясната страна, опирайки се в лявата със стъпала. Разбра ли?

— Мисля, че да — отвърна Николас. — Ще гледам Марк.

Марк остана неподвижен като че ли много дълго и Николас усети, че ръцете и краката му се схващат. Лявата му ръка започна да се хлъзга по скалата и изведнъж го жегна паника, но той стисна зъби и се хвана по-здраво. Задиша дълбоко, за да се успокои и си каза: „Съсредоточи се. Не позволявай на нищо да те разсее.“

После чу гласа на Марк:

— Калис мина.

Николас загледа как братовчед му се изкачи на още десетина стъпки, след което замахна с десния си крак и го опря здраво на лявата стена, притискайки гърба си в дясната. Удържайки се на единия крак, трябваше след това да повдигне другия, след което да използва ръцете си, за да се изкатери още. Изкачването беше бавно, но на Ник не му се стори чак толкова трудно. Само един тъничък глас в главата му прошепна: „Не се заблуждавай.“

Парещата болка в лявото стъпало го жегна пак и целият му ляв крак запулсира. Той стисна очи, за да се съсредоточи върху това да запази тежестта си върху лявото стъпало. Инстинктът му крещеше да го отпусне, но той продължи да натиска насила. След това десният му крак се опря здраво на срещната стена и той освободи другия от тежестта и погледна нагоре.

Марк изведнъж се подхлъзна, извика и увисна на ръце, стиснал съвсем малка издатина.

— Дръж се! — извика му Ник.

После раздвижи изтръпналите си крака, напрегна мускули и бързо се закатери по хлъзгавия отвор.

— Върни се! — изрева му отгоре Марк. — Ако... падна... ще те съборя. — По задъхания му говор Николас разбра, че се бори отчаяно да не изтърве опората си.

Николас пренебрегна предупреждението и продължи нагоре към още по-рискована позиция. Примига да предпази очите си от праха и чакъла, които се сипеха отгоре, и се приближи още малко към Марк. Изобщо не виждаше Калис.

Щом се добра точно под люлеещите се стъпала на Марк, вдигна глава и му извика:

— Стой мирно за малко!

Марк застина увиснал, а Николас се извъртя и се намести под него. Леко подпря с едната си ръка петата на ботуша на Марк и изпъшка:

— Само не ме ритай, че ще паднем и двамата. — И едва устоя на инстинктивното желание да се хване за висящия пред лицето чу ботуш.

После се закрепил колкото може по-здраво, подпря с длан ботуша на Марк и извика:

— Сега бавно стъпи!

Марк отпусна тежестта си върху ръката на братовчед си. Лицето на Николас се сгърчи от усилие. Краката му трепереха и лявото му стъпало гореше от болка, но държеше здраво, докато Марк натискаше.

Осъзна, че е започнал да диша на пресекулки, насили се и вдиша и издиша дълбоко. Сълзи потекоха по лицето му от болката по гърба и по краката му, но се удържа, защото знаеше, че изгуби ли концентрация само за миг, двамата с Марк ще се сринат по каменния улей надолу и ще станат на пихтия.

После изведнъж му олекна — Марк отново се закатери нагоре. Николас пожела боговете да му дадат поне миг отдих, но си даваше сметка, че се е озовал в най-опасното положение от началото на изкачването. Сега трябваше леко да се смъкне надолу и след това отново да продължи катеренето.

С пламнали рамене и крака, Николас пипнешком се хлъзна надолу и изведнъж усети, че се е заклецил.

— Калис! — извика принцът.

— Какво? — извикаха му отгоре.

— Лошо.

— Какво? — попита Марк и погледна надолу.

— Заклещих се. Стъпалата ми останаха над раменете ми. Не мога да ги смъкна, а и няма място, за да се изтласкам с рамене.

— Стой неподвижно! — извика елфът. — Вече съм почти до върха!

Николас знаеше, че след като Калис се изкачи, ще може да пусне въжето и да го издърпа. Трябваше само да се задържи здраво на място.

Секундите се проточиха като мравешки парад по градинска пътечка. Ник бе приковал очи в безмилостната повърхност на скалата пред себе си, защото знаеше, че ако погледне надолу, ще падне.

Усети, че паниката в душата му се надига. Лявото му стъпало вече пулсираше толкова болезнено, колкото когато го бе наранил в Крудий. Искаше му се да сгъне прасеца си, за да облекчи малко болката, но ако го направеше, щеше да се подхлъзне. Затвори очи и си помисли за Абигейл.

Спомни си как седеше в градината с нея в онази последна вечер и си спомни издутия ѝ бюст под роклята, къдриците ѝ, позлатени от светлината на горящите на стената факли. Ухаеше на летни полски цветя и треви, а очите ѝ бяха като две огромни сини езера. Отново преживя сладостния миг на първата целувка и сякаш усети допира на сочните ѝ устни върху своите. Каза си, че трябва с цената на всичко да се изкачи горе. Ако изобщо се надяваше да види отново Абигейл, не можеше да си позволи да пропадне.

Изведнъж усети, че нещо го шибна в лицето и един глас му извика:

— Вържи го около кръста си!

Николас отвори очи, видя въжето и протегна лявата си ръка към него. Хвана го, изтегли още малко и го уви през кръста си. Притисна здраво раменете си към скалата, без да обръща повече внимание на болката от разкъсаната кожа и пламналите мускули, бръкна отдолу и напипа въжето с дясната си ръка. Издърпа го, провери го покрай тялото си в теснината и непохватно го завърза.

— Не знам дали ще издържи.

— Не е далече. Само го стисни здраво.

Той стисна въжето с дясната ръка и извика:

— Готов ли си?

— Готов — последва отговорът отгоре.

Ник пусна лявата си ръка, сграбчи въжето и краката му загубиха опората на отсрещната стена. Изведнъж провисна на въжето, завъртя се, люшна се към скалите и охлузи лицето си. Въжето удържа и Ник извика:

— Дърпай!

И започна да се издига нагоре по-бързо, отколкото мислеше, че е възможно. А после се озова на самия ръб на урвата и видя две огромни кафяви очи, втренчени в него.

Козата изблея изненадано и побягна, Николас се остави да го извлекат от дупката, претърколи се по гръб и зяпна към още синьото небе. После понечи да седне, но мускулите му се сгърчиха в спазъм и той изрева от болка.

— Стой неподвижно — предупреди го Марк. — Просто легни и отдъхни.

Николас се обърна и видя застаналия малко по-настрани Калис да навива въжето.

— Той сам ли ме издърпа?

Марк кимна.

— Много по-силен е, отколкото си мислех.

— Родителите ми не са съвсем обикновени — каза Калис.

След това взе мълчаливо въжето на Марк и завърза единия му край към своето със здрав възел. Оправи го, след което отново го нави, проверявайки всяка педя за възможни разкъсвания и след като прецени, че ще свърши работа, каза:

— Трябва ми и третото.

Марк помогна на Николас да седне и макар всички мускули да го боляха, той установи, че все пак може да се движи. Остави се Марк да издърпа въжето от рамото му и се огледа. Бяха на някаква полянка с бодлива трева, растяща под някакви странни дървета, с кора, която растеше малко настрани и изострена като върхове на саби. На върха като ветрила се разперваха големи и широки листа и хвърляха прохладна сянка. Ромонът на вода някъде наблизо издаваше наличието на извор и недалече от него той видя малко стадо кози, сред които и онази, която го беше посрещнала при появата му.

Калис пристъпи до ръба на скалния улей и извика:

— Чувате ли ме?

Глух глас отдолу показва, че чуват, макар че Николас не може да разбере думите. Той махна с ръка на Марк да му помогне да се изправи и каза:

— Радвам се, че успяхме.

Марк се усмихна — първият открит израз на нещо друго освен омраза, откакто се бяха видели за пръв път.

— А аз се радвам, че ти беше зад мен. — И му протегна ръката си.

Николас я стисна.

— Би трябвало да кажа, че беше удоволствие, но ще те излъжа. — Раздвижи схванатите си рамене и добави: — Не знам дали остана нещо по мен, което да не ме боли.

Марк кимна.

— Знам.

— Колко изкачихме?

— По-малко от триста стъпки според мен.

— Стори ми се, че са две мили.

— Познато ми е това чувство — отвърна Марк.

— Ще ми трябва помощ — прекъсна го Калис.

— Ти почини малко — каза Марк на Николас и отиде да хване въжето с Калис.

След по-малко от пет минути главицата на Бриза изникна над ръба и тя се изкатери, стана, изтупа се от прахта и се усмихна на Марк.

— Не ми е за пръв път да се катеря. Стори ми се по-разумно да тръгна първа. Гуда е след мен.

Плещестият наемник се показа на ръба и веднага се изправи. Погледна Калис и каза:

— Аз ще те сменя.

Зае мястото му най-отпред и заби яките си крака в земята.

— Ако имахме още стотина стъпки въже, щяхме да го вържем за ей оная финикова палма.

— Това ли било то? — каза Николас и изпъшка от усилието.

— Да. Ако искаш, ще ти покажа как да се изкатериш по нея. Горестра трябва да има фурми. У дома може да е почти зима, но тук е пролет.

— Мисля, че катеренето за днес ми стига — отвърна Николас, докато един от моряците се прехвърляше през дупката. Щом мъжът се изправи, Калис му кимна и каза.

— Помагай.

Без да пита, морякът хвана въжето. Николас се дотътри до изворчето и коленичи, пъшкайки от болка. Отпи няколко дълбоки глътки, изправи се, вдиша дълбоко и погледна нагоре. Изведнъж небето над него се завъртя и помръкна.

Свести се след няколко часа, когато вече се беше стъмнило — и видя лицето на Хари, надвесено над него и осветено от пламъците на огъня.

— Колко мина?

— Припаднал си преди два часа. Гуда ми каза да те оставя да си починеш.

Николас седна и установи, че все още му се вие свят и цялото тяло го боли от отоците и драскотините, но поне мускулите му вече не бяха схванати.

Хари му помогна да се изправи. Николас се огледа и видя, че са наклали огън в средата на поляната. Около огъня седяха мъже и се хранеха.

— Всички ли се качиха?

— Всички, които ще могат да продължат — каза Амос.

Николас преброи хората. На поляната имаше само четиридесет и шест души.

— Още единайсет?

— Шестима бяха твърде болни, за да могат да се изкачат — отвърна горчиво Амос. — А въжето се скъса, докато другите петима се катереха. Вече се мръкваше, изпаднаха в паника и не изчакаха хората пред себе си. Трима можеше да издържи, но не и петима.

— Не можем ли да им спуснем част от храната? — каза Николас.

— Ела с мен — подкани го Гуда.

Николас погледна Амос и той му кимна. Калис също дойде и тримата тръгнаха през поляната. Изведнъж Николас спря.

Тревата пред тях продължаваше още трийсетина метра, а отвъд нея имаше пясък, докдето им стигат очите.

— Мъжете долу са мъртви — каза Калис. — Трябва да го приемеш. Ще ни е нужна всичката храна, която можем да носим.

— Докъде се простира тази пустиня? — попита Ник.

— Не знам — отвърна Гуда. — Огледах я малко преди да се стъмни съвсем, но според мен ще ни трябват поне три-четири дни, докато я прекосим. Можем само да се надяваме, че ще намерим още някой оазис по пътя.

— Има и още нещо — намеси се Калис.

— Какво?

Но вместо младия принц на елфите отговори Гуда.

— Козите. Някой ги е оставил. По-старите имат клеймо на едното ухо. Младите го нямат. — Той се потупа замислено по сивата брада. — Пътувал съм из Джал-Пур. Пустинните хора оставят животни в оазисите. Така едно определено племе изразява правата си над водата. Другите племена не ги закачат. Ако вземеш от водата на друго племе без разрешение, това може да доведе до кръвна вражда.

— Смяташ, че някой ще дойде тук? — каза Николас.

— Рано или късно — отвърна наемникът. — Не знам дали някакви контрабандисти използват скалите, или са просто номади, които не обичат чужденци, нито защо са оставили стадо точно тук, на края на света, но не мога да обещаая, че много ще се зарадват, ако им изколим стадото. При това няма да ги оставят за дълго време. Тия кози за по-малко от година ще опоскат цялата зеленина в оазиса. Това малко стадо е хранителният им запас и няма да скачат от радост, ако им изядем припасите.

— А ние разполагаме с една сабя и един меч, с един лък и колчан стрели и с две дузини ками и ножове за четиридесет и шестима — изтъкна Калис.

— Не е кой знае колко за една армия — съгласи се Николас. — Как сме с храната и водата?

— Имаме достатъчно фурми, козе месо и вода, за да издържим пет дни, ако пестим — каза Гуда.

Ник си спомни за някои неща, които му бяха разказвали за пустинята и попита:

— През нощта ли ще се движим?

— Предвид здравето ни, така ще е най-добре — каза Гуда. — Ще обясня на всички как най-добре да могат да си почиват през деня, а ще се движим нощем.

— Тогава ще изкараме нощта и утрешния ден тук, за да посъберем сили — каза Николас. — Тръгваме утре по залез.

ГЛАВА 14

РАЗБОЙНИЦИ

Ветровете дойдоха.

Николас дремеше изтегнат на земята, стиснал под мишницата си пръчката, крепяща подръчния навес над главата му. Гуда беше настоял всички да се покриват през деня кой с каквото намери и да си оставят въздух между тъканта и кожата. Бяха си свалили всички дрехи, с които разполагаха, освен ризите и панталоните. Елеци, наметала, парчетии корабно платно — всичко, което можеше да предпази телата им от хапещия нощен студ, дори торбите от храната — всичко това беше варварски раздрано и разпределено между хората, за да се предпазят. Бяха свалили дори дрехите на умрелите през първата нощ в пустинята. Сега докато се опитваше да отдъхне на втория ден от изпепеляващата жега, Николас вече разбираше защо Гуда толкова настояваше, че защитата на живите е по-важна от грижата за достойнството на мъртвите. Всички трябваше да се предпазят от горещината.

Пустинята нямаше нищо общо с това, което Николас бе очаквал. Както повечето граждани на Крондор той знаеше, че пустинята Джал-Пур е северната граница на империята Велики Кеш, но никога не я беше виждал. Беше си представял безкрайна шир от гънеци се пясъчни дюни.

Вместо това пустинята се оказа предимно камънак и солени напукани низини, с предостатъчно пясъчни пространства помежду им. Колчем стъпеха на пясъка, всички надаваха болезнени стонове.

Жилещият вятър късаше нервите. Беше сух и изсмукваше всичката влага от тялото дори когато беше студен. И финият пясък, който носеше, винаги дращеше, дори когато покриеха очите си, устата и носовете си. Колкото жадуваше напуканата му уста за глътка вода, толкова жадуваше Николас да измие лицето, косата и дрехите си. Дори храната скърцаше в зъбите му, когато ядеше.

Бяха се движили напред вече две нощи бавно, но стабилно. Гуда обикаляше групата и се грижеше никой да не наруши ритъма на

похода, да не пие вода преди да се разреши или да спре да върви. Всички разбираха, че който падне, ще бъде изоставен. Просто нямаха толкова сили, че да носят когото и да било.

Нощите в пустинята се оказаха също толкова хапливо студени, колкото на брега и само движението поддържаше топлината им. А сутрин на вълни настъпваше изпепеляващият зной.

Николас си припомни какво се беше случило предния ден. Отначало небето изсветля, а когато слънцето се изкачи над платото — напече. Веднага щом огненият диск се покатери над канарите, Гуда нареди да спрат, след това клекна, взе една от приготвените пръчки — клон, отрязан от едно от трънливите растения в оазиса — и им показа как да се покрият. След това бързо обиколи всички, за да се увери, че са изпълнили указанията му.

Когато слънцето залезе, Гуда им заповяда да се вдигнат и да огледат хоризонта за някакви следи от вода — било птици в полет или прохладен полъх в горещия въздух. Нямахме такива. Установиха само, че са умрели още трима души. Вече бяха само четиридесет и трима. Ник разбираше, че когато се вдигнат за поход тази нощ, сигурно още мъже ще останат на място. Изпита тъпа болка от безсилието, че не може да направи нищо за тях.

Дремеше, без да може да заспи. Всеки път, когато потънеше в малко по-дълбока дрямка, пръчката в ръката му трепваше и го разбуждаше. Неколцина се бяха опитали да изровят дупки или да подпрат пръчките с камъни, но земята беше спечена и неподатлива като скала. Гуда им бе гарантирал, че колкото и умора да изпитват, ще са отдъхнали достатъчно през деня, за да могат да продължат през нощта, но Николас вече се съмняваше в уверенията му. Загледа се към пустинята, навсякъде се надигаха знойни вълни, които изкривяваха линията на хоризонта.

Остави ума си да се зарее и се опита да заспи. Пустинята му беше напомнила за разказите на брат му Боррик как го бяха превели като пленник през Джал-Пур, но нищо от онова, което му беше разказвал, не можеше да се сравни със сегашното. Откакто бяха оставили оазиса зад гърба си, по огромното плато не се забелязваше и най-малък признак на живот. Николас се замисли за братята си и как се бяха променили те след пътешествието си до двора на императрицата в Кеш. Бяха ги намесили в коварен опит да бъде нанесен погром над

имперската фамилия, като се провокира война с Кралството. Боррик беше пленен от търговци на роби, след това бе успял да избяга от тях и по време на странстванията си бе срещнал Гуда и Накор. Имаше и още един, някакво момче на име Сули Абул — бяха го убили, когато се бе притекъл на помощ на Боррик. Преживяното бе направило Боррик по-обичлив към малкия си брат, когото някога беше дразнил безмилостно. Ник изпита пареща мъка по родния дом и съвсем се разбуди. Изведнъж му се дощя пак да е малко момче, дощя му се отново да си е вкъщи — момченце, защитено от жестоката реалност на живота от нежната си майка и силния си баща.

Отново се опита да докара съня със силата на волята си. Спомените му се отнесоха и този път се замисли за Абигейл, но в този полуспомен — полусън не можеше съвсем да различи лицето ѝ. Знаеше само, че е красива, отделните черти се променяха и изведнъж тя започваше да му прилича ту на някое от хубавите слугинчета в двореца в Крондор, ту на момиче, зърнато по улиците на Крудий.

Един глас го разбуди от дрямката.

— Време е.

Ник разтърси глава да се събуди и се изправи, като загърна покривалото около раменете си. Пръчката носеше в лявата си ръка. Без някой да го подсети, започна да оглежда хоризонта на запад дали не прелита някое птиче ято, търсецо вода. Останалите също оглеждаха, всеки в различна посока, но никой не извика, че е видял птици.

Две тела бяха останали да лежат на земята. Ник преглътна лошото си предчувствие, тръгна да ги огледа и го жегна страх, когато видя, че единият е Хари. Той коленичи до приятеля си и веднага го обля вълна на облекчение, когато чу лекото похъркване. Разтърси го и му каза:

— Хайде, време е.

Хари бавно се разбуди, примигна и каза:

— Какво?

— Време е да тръгваме.

Хари се надигна с неохота и Николас му каза:

— Не знам как успяваш пак да заспиш.

— Ами като си скапан толкова, заспиваш — отвърна с удебелен език Хари.

Гуда се приближи до тях и съобщи:

— Още един мъртъв.

Вече бяха четиридесет и двама. Другите бързо разсъблякоха безжизненото тяло и раздадоха дрипите на онези, които се нуждаеха от повече защита от слънцето. Гуда подаде един мях на Ник, но той поклати глава, че не иска.

— Пий — заповяда наемникът. — Да пиеш повече, отколкото се полага, си е жива смърт, но да не пиеш, когато му е времето, е чисто самоубийство. Виждал съм хора, които отказват да си изпият дажбата и издъхват след час-два, преди да успеят дори да си поискат.

Николас взе нагорещената кожа и щом топлата полусолена влага докосна устните му, отпи.

— Само две глътки — предупреди Гуда.

Николас се подчини и подаде меха на Хари, който също отпи дажбата си и на свой ред го предаде на следващия. Ник все пак беше благодарен, че мъжете са от кралския боен флот, защото желязната им дисциплина пречеше окаяното им положение да се превърне в безнадеждно. Знаеше, че всеки от тях жадува да изпие поне глътка повече, но всеки изпълняваше точно заповедта, ограничаваща го до двете глътки.

Ник се озърна към Амос, който гледаше неподвижно как няколко от моряците трупат камъни върху тялото на мъртвия. Знаеше, че адмиралът е виждал много свои хора да загиват, но сега скръбта му беше двойна, защото моряците му бяха напуснали Крондор с очакването, че ще извършат едно леко плаване до Далечния бряг и след това ще се върнат за сватбата на своя адмирал.

Николас се зачуди как ли преживява баба му липсата на Амос. Знаеше, че вестта за набезите вече трябва да е достигнала Крондор и че баща му най-вероятно е повел флот със спасителна мисия към Далечния бряг. Помощ щеше да се притече и от Северния проход през Сивите кули, както и от Ябон.

Зачуди се и как ли се оправя чичо му Мартин. Дали все още беше жив? Щом си помисли за Мартин, се обърна и погледна към Марк. Марк напълно бе променил отношението си към него след изкачването на скалите и макар никой да не можеше да обвини братовчед му в прекалена чувствителност, Николас усещаше промяната в него, когато заговореха. Можеше никога да не станат приятели, но вече не бяха

съперници. И двамата знаеха, че когото и да избере Абигейл, ще зачетат избора ѝ.

Гуда даде знак и колоната потегли. Движеха се на юг, по маршрута, който трябваше да ги отведе възможно по-близо до крайната им цел.

Около час след като слънцето залезе започна да става студено. Без да спират, всеки започна да придърпва дрипавите останки от ризи, туники и наметала около себе си.

Стараеха се да свеждат почивките до минимум и да спират съвсем за кратко, но не можеха и да вървят цяла нощ непрекъснато. По положението на звездите, както и по посоката на изгрева и залеза Амос се беше уверил, че тук сезоните наистина текат в обратен ред и че дните се удължават, тъй като пролетта отминаваше и приближаваше лятото — което означаваше, че през деня ще става все по-горещо. Николас смяташе, че при сегашната си скорост трябваше или да намерят подслон и вода след най-много още два дни, или всички ще измрат.

Продължиха да се тътрят с мъка в нощния мрак.

Вече бяха останали тридесет и четирима.

Николас разбираше, че походът им тази нощ ще им е последният, ако не намерят вода. Вече се движеха два пъти по-бавно, отколкото през първата нощ. Гуда прецени, че предната нощ са изминали не повече от десет мили и че едва ли ще успеят да извървят толкова тази нощ.

Наемникът се надигна и обяви:

— Време е.

Огледаха хоризонта и изведнъж един от моряците извика:

— Вода!

Гуда се загледа натам, накъдето му сочеше мъжът и Николас проследи погледа му. Там, някъде на запад, почти на хоризонта, бледо синкаво сияние примамваше очите им.

— Гуда... — промълви с напукани устни Ник.

Старият наемник поклати глава.

— Може да е мираж.

— Мираж ли? — попита Хари.

— Топлият въздух прави странни неща — обясни Накор. — Понякога се превръща в огледало в небето и отразява синевата му долу на земята. Отдалече ти прилича на вода.

Гуда само поглади брадичка. Погледна мълчаливо към Николас и от физиономията му пролича, че не иска точно той да вземе решението. Ако наистина се окажеше мираж, всички загиваха. Но ако беше вода и я пренебрегнаха, също загиваха.

— Продължавайте да гледате, докато слънцето залезе — нареди Николас.

Калис ги видя пръв.

— Птици.

Каза го тъкмо когато слънцето се спусна зад хоризонта.

— Къде? — каза Николас.

— Ей там, на югозапад.

Николас се втренчи, но не видя нищо. Всички оцелели моряци се загледаха натам, накъдето сочеше елфът, но никой не потвърди видяното от него.

— Очичките ти трябва да са вълшебни — промълви с пресъхнали устни Амос.

Калис не му отвърна нищо и закрачи натам, където бе видял птиците.

Час по-късно стигнаха края на пустинята. В тъмното беше трудно да се види, но всички го усетиха под краката си — нямаше я вече твърдата напукана земя и безжалостно горещия пясък. Бриза падна на колене и каза:

— Никога през живота си не съм помирисвала толкова сладък аромат. — Гласът ѝ беше пресипнал от жажда.

Николас се наведе, откъсна сноп жилава трева и я потърка между пръстите си. И да бе имало някога в стръковете вода, сега тя беше само блед спомен.

— Калис? — промълви той.

— Нататък — отвърна елфът и посочи на югозапад.

Щом навлязоха в изсъхналата степ, сред групата проблесна искрица надежда. Тръгнаха малко по-бързо и по-уверено. Но Николас знаеше, че все още само часове ги делят от смъртта.

Теренът под краката им започна леко да се издига и скоро песъчливата почва отстъпи място на суха пръст. Когато мракът се сгъсти, Калис каза:

— Ето там!

Затича се немощно и Ник и останалите се помъчиха да го последват. Залитайки, с изнурени и треперещи крака, Ник преодоля малкия склон и го видя под лунната светлина. Извор! Спусна се с олюляване по малкия хълм към падината. Няколкото птици, свили гнезда наоколо, изграчиха и се разлетяха, а Калис падна по лице до извора.

Николас се озова до него миг по-късно и направи същото. Отпи дълбока глътка и се наведе за втора, но лапата на Гуда го стисна за врата.

— Пий бавно, иначе ще повърнеш всичко — предупреди го наемникът и заповтаря предупреждението си на останалите, но те като че ли не го чуваха.

Николас потопи лицето си в топлата вода. Беше кална и с такава миризма и вкус заради гнездящите край изворчето птици, че предпочиташе да не мисли за това, но все пак си беше вода.

Надигна се едва-едва на крака и огледа оазиса. Трапът с водата беше ограден от трите страни с палми, а на изток пустинята продължаваше. След това тръгна с Амос и Гуда, за да спрат другите да пият, та да не им прилошее. След първите жадни глътки повечето се примириха с указанията им, но се наложи грубо да издърпат неколцина от ръба на калното езерце.

— Аз ще поогледам наоколо — каза Калис.

Николас махна на Марк да тръгне с него и като видя, че е без оръжие издърпа от колана си широкия си нож и му го подаде. Марк кимна за благодарност и тръгна след Калис, без нищо да отвърне на неизреченото предупреждение: след като се бяха измъкнали от пустошта, наблизко можеше да има хора и тези хора можеше да се окажат враждебно настроени. Двамата закрачиха на югозапад.

Неколцина от мъжете се бяха възстановили достатъчно след живителните глътки и краткия отдих, така че Амос можа да организира събиране на съчки за огън и да разположи постове. Двама по-здрави моряци се качиха по дърветата да наберат фурми. Николас даде знак на

Хари да тръгне с него, излязоха от оазиса и тръгнаха на северозапад. Пустинята пред тях се променяше.

— Виж — посочи му Хари.

Околността беше осеяна със странни храстоподобни растения, а в далечината се издигаха някакви причудливи дървета, грубовати и без листа. Но не изглеждаха изсъхнали и Николас каза:

— Може би просто са се обезлистили и спят в жегата.

— Може би — съгласи се Хари, който знаеше за растенията по-малко и от Ник. — Маргарет щеше да знае.

Николас се изненада от думите му.

— Защо?

— Последния път, когато бяхме с нея в градината, тя ми каза, че била прекарала много време в горите с баща си, брат си и... майка си.

Николас кимна и каза:

— Боя се, Хари.

— Че кой не се бои? Толкова далече сме от всичко познато, а и не знам как ще намерим момичетата, да не говорим как ще ги върнем у дома, ако ги намерим.

Николас поклати глава.

— Не е това. Сигурен съм, че Антъни ще ни отведе при тях.

— Мислиш ли?

Николас реши, че е по-добре да не му споменава за чувствата на Антъни към Маргарет, и не защото смяташе Хари за сериозен съперник за любовта на момичето, а защото искаше да спести на приятеля си допълнителни поводи за тревоги, а и най-вече защото беше твърде уморен, за да се занимава с това. Отвърна само:

— Да.

— А как ще ги върнем у дома?

Ник го изненада с усмивката си.

— Как можеш да задаваш такъв въпрос, след като с нас е най-известният пират в Горчивото море? Ще откраднем някой кораб, какво толкова?

Хари се ухили плахо.

— Щом казваш...

— Не. Това, от което се боя, е, че мога по някакъв начин да проваля всички ни.

— Виж какво, аз самият съм пълен непрокопсаник или поне това ми набиваше непрекъснато в главата баща ми, но не съм дремал в редките случаи, когато ме е карал му помагам с управлението на баронството. И съм виждал достатъчно неща в бащиния ти двор, за да знам, че това, което прави от едни хора владетели, а от други не, до голяма степен е готовността да се греша.

Този път беше ред на Ник да се изненада.

— Мислиш ли?

— Да. Мисля, че до голяма степен това е способността да кажеш: „Ето така ще постъпим, дори и да е погрешно“, и след това да го направиш.

— Е — съгласи се Николас, — баща ми винаги казва, че човек не може да бъде прав, без да е готов да рискува да сгреша.

Вик откъм оазиса ги накара да се обърнат и бързо да тръгнат обратно. Марк и Калис се бяха върнали и Марк каза:

— Елате да видите.

Николас, Хари, Амос и Гуда тръгнаха след Калис и Марк, пресякоха малката падина и се заизкачваха по склона. Излязоха на билото, спуснаха се в малка долчина и после поеха отново нагоре по по-висок хълм.

След като изкачиха и него, Николас видя, че се намират в най-южната част на платото и че теренът по-нататък рязко се спуска надолу, отстъпвайки на гъста зеленина. На северозапад пустинята продължаваше много по-надалече, отколкото стигаше погледът му.

— Значи изборът ни на юг се оказа правилен — въздъхна той.

— Определено — каза Калис. — Ако бяхме тръгнали на запад, със сигурност щяхме да загинем.

— Има и още нещо — каза Марк. — Вижте онази бледосива мъгла във въздуха.

— Какво е това? — попита Ник.

— Река — отвърна Калис. — Ако се съди по разстоянието, трябва да е голяма.

— Колко е дотам? — попита Амос.

— Няколко дни път, може би и повече.

— Ще почиваме днес и утре и ще тръгнем вдругиден призори — каза Николас.

Докато се връщаха в оазиса, Николас изостави всякакви мисли за провал.

Тридесет и четиримата оцелели от разбития „Хищник“ се придвижваха уверено по наклонения терен, решени да се доберат до далечната река. Бяха вървели вече два дни и след непоносимия зной на пустинята, колкото и да беше топло през деня, все пак сянката на дърветата правеше слънчевия пек далеч по-поносим. Вода имаше в изобилие, тъй като същият източник, който подхранваше малкото езерце на оазиса горе на платото, се оттичаше на малък поток на юг през лъкатушешца в скалите цепнатина. Калис им беше предложил да тръгнат покрай потока, защото според него най-вероятно се вливаше в реката, а ако не, то поне щяха да разполагат с вода.

Някъде по обед се спряха на почивка, а Калис продължи да огледа напред. Николас изпитваше все по-голяма възхита пред силата и издръжливостта на младия принц. Докато щетите от корабкрушението и последиците от изнурителния преход личаха по всички останали, Калис изглеждаше съвсем същият като в деня, в който се бяха срещнали. Скоро Калис се върна и каза:

— Николас, ела да видиш.

Ник повика Марк и Хари и четиримата бързо закрачиха по течението на потока, докато не стигнаха един скалист наклон. Калис им махна мълчаливо да го последват и се заизкачва.

От върха на склона съвсем ясно видяха реката, вече като тънка синя лентичка, прорязваща зелената степ.

— Колко има дотам? — попита Николас.

— Още един-два дни.

Николас се ухили широко.

— Ще се справим.

Марк се усмихна плахо, сякаш не беше убеден. Щом се върнаха при останалите, Николас обяви:

— Движим се във върнатата посока.

Тази кратка фраза повдигна духа на цялата група, дори на Бриза, която бе изпаднала в непривично за нея униение, откакто излязоха от пустинята. Николас почти съжаляваше, че е престанала да се закача с Марк, защото така поне щеше да е сигурен, че си е същата. Макар и да

не беше съвсем посърнало, момичето се държеше отчуждено и проговаряше само когато някой ѝ зададеше някакъв пряк въпрос.

Калис отново се отдалечи да разузнае и останалите зачакаха, отдъхвайки след най-горещите часове на деня, докато им намери най-лекия път към степта долу.

Изтече повече от час и Николас започна да се тревожи, защото обикновено на Калис можеше да се разчита, че щом каже, че ще отиде някъде, ще отиде точно там, а не по-далече или другаде. Тъкмо се канеше да изпрати Марк да го потърси, когато елфът се върна, понесъл на раменете си някакво животно. Приличаше на малка сърна, само че имаше два остри извити назад рога.

— Някакъв вид антилопа ще да е — изпръхтя Гуда. — Макар че не съм виждал такива в Кеш.

Калис я хвърли на земята и каза:

— Там долу има стадо. Ще имаме достатъчно храна, стига стадото да не се отдалечи много.

Бързо накладоха огън, изпекоха животното и Николас беше готов да се закълне, че никога не е ял толкова вкусно и засищащо месо.

Бяха на по-малко от един ден път от реката, когато Николас забеляза дима на запад от тях. Калис и Марк го видяха едновременно с него и Ник им даде знак да спрат. Подкани Гуда и Хари да заобиколят откъм изток, докато Марк и един от моряците трябваше да се приближат към непознатите край огъня откъм западната страна. След това каза на Калис да тръгне с него и пое направо към пушека. Вече вървяха през висока трева, която понякога стигаше до кръста и затрудняваше крачките им. Наблизо имаше вода и предвиждането на Калис за изобилие от дивеч се оказа вярно. Макар храната им да не беше много богата, все пак бе достатъчно, за да възвърнат донякъде силите си. Самият Ник се чудеше как ли изглежда. Всички други бяха оцапани, одрипавели и измършавели, но повечето отоци, рани и драскотини се бяха изцерили.

Изкачиха едно малко възвишение и пред очите на Николас се откри сцена на погром. Недалече от реката бяха подредени в кръг шест фургона и два от тях горяха. Конете лежах мъртви, а земята наоколо беше осеяна с трупове.

— Аз влизам направо — каза Ник. — Ти заобиколи от изток и виж дали няма някой наоколо.

Калис кимна и Николас заслиза надолу по хълма. Стигна до първия фургон и се огледа. Нападението беше станало преди не повече от три-четири часа.

Фургоните бяха с високи ритли и с големи железни обръчи за платницата. Бяха удобни за превоз на голям товар или на хора. Задницата им беше от здраво дърво, което можеше да се спуска за полесно товарене, и с една вратичка, колкото да мине човек през нея, когато е вдигната. Бяха предназначени за впряг от четири коня.

Николас обърна едно от телата по гръб и видя мъж на средна възраст, с малко по-тъмна кожа от неговата, но не толкова кафява като на повечето кешийци. По външност можеше да мине по-скоро за гражданин на Кралството. Имаше дълбока рана на гърдите, очевидно от меч.

Само след няколко минути оглед се увери, че всичко по-ценно е прибрано. Намери един меч под тялото на един от конете и го издърпа. Беше широк, също като онези, които се използват в Кралството.

Марк се появи с моряка и Ник му подаде меча.

— Много сме закъснели.

— Или сме извадили късмет — отвърна Марк. — Има двайтсет-трийсет мъртъвци. Голяма чета е ударила този керван... толкова голяма, че щяха да ни накълцат като едното нищо.

— Може би си прав. Нямаме представа кои са тези хора, нито кой ги е нападнал.

Гуда и Хари се появиха от източната страна и спряха да огледат трупове. Николас се приближи до тях и рече:

— Гуда, какво смяташ?

Старият наемник се почеса по бузата.

— Търговци с наети охранници. — Огледа се и добави: — Били са ударени първо оттам. — Посочи високата трева, от която беше излязъл Ник. — Това е било уловка, а след това главната им сила е нападнала откъм реката. — Посочи масата трупове от онази страна. — По-голямата част от битката се е разиграла там. Всичко е приключило бързо.

Николас се обърна към моряка.

— Върни се и доведи останалите.

Морякът отдаде чест и се затича.

— Разбойници ли са? — попита Марк.

Гуда поклати глава.

— Не мисля. Всичко е било много организирано. Войници са според мен.

— Не виждам униформи — подхвърли Николас.

— Войниците не винаги носят униформи — отбеляза Гуда.

Точно тогава се появи и Калис, водеше някакво дребно човече. Дребосъкът, очевидно изплашен, се просна по очи пред Ник и останалите и заговори бързо.

— Кой е този? — попита Николас.

Калис сви рамене и каза:

— От оцелелите, предполагам.

— Някой може ли да разбере бърборенето му? — попита Николас.

— Вслушай се внимателно в думите — каза Гуда.

Николас се заслуша и изведнъж осъзна, че човекът говори на кешийски, със силен акцент, или поне на език много близък до кешийския. Трудността с разбирането му се дължеше повече на акцента и на отчаяните му призови да пощадят живота му, отколкото на различията в езика.

— Почти като наталийския — каза Марк. Езикът на Натал беше далечно родствен на кешийския, тъй като Натал преди време беше бил провинция на Кеш.

— Стани — каза му Николас на кешийски. Не го владееше много добре, но все пак го беше изучавал.

Мъжът, изглежда, го разбра и се подчини.

— Сах, енкоси.

Николас погледна Гуда, а той каза:

— На мен ми прозвуча като „да, енкоши“. — След като Ник показа, че не разбира, Гуда поясни: — „Енкоши“ или „енкоси“ е титла, означаваща „господар“ или „началник“, или „владетел“. Използва се, когато човек не знае какъв е официалният ранг на другия.

— Ти кой си? — обърна се Николас към дребния мъж.

— Аз съм Тука. Карам фургони, енкоси.

— Това кой го направи? — попита го Николас.

Мъжът сви рамене.

— Не знам коя чета, енкоси. — По начина, по който запремества поглед от човек на човек, пролича, че не е съвсем сигурен кой командва тук.

— Чета ли? — попита Хари.

— Не вееха знаме, нито носеха... — каза някаква неразбираема за Ник дума, — енкоси — отвърна Тука на Хари.

— Мисля, че каза, че не носели отличителни знаци — вметна Гуда.

Тука заклати енергично глава.

— Да, незаконна чета, енкоси. Разбойници сигурно.

Нещо в говора му обаче смути Николас. Той даде знак на Гуда да се дръпнат настрани и му каза:

— Защо лъже?

Гуда погледна през рамото му.

— Представа нямам. Не знаем каква политика се върти тук, а е възможно и да сме се натъкнали на някаква свада между двама местни владетели или между две търговски дружества, или кой знае какво още. Възможно е също така той да знае кои са нападателите, но да смята, че като го премълчи, това ще му спаси живота.

Николас сви рамене и се върна при непознатия.

— Освен теб има ли други оцелели?

Мъжът се огледа, сякаш се мъчеше да реши кой отговор ще е най-полезен за самия него. Гуда забеляза изражението му, бързо извади ножа от колана си и пристъпи към дребосъка.

— Не се опитвай да ни лъжеш, отрепко.

Човечецът падна на колене и започна да моли за пощада, увещавайки ги да го пожалят заради трите му жени и безбройните му дечица. Николас погледна Марк, който кимна леко на Гуда да продължи. Заплахите на плещестия наемник отстрани изглеждаха повече от комични, но не и за Тука, който запълзя по земята и зарони едри сълзи, заскимтя, че в думите му нямало капчица двуличие, и призова половин дузина богове, повечето от които непознати за Николас, да го защитят.

Най-сетне Николас махна с ръка на Гуда да го остави и каза:

— Няма да му позволя да те нарани, ако ни кажеш истината. Ние нямаме нищо общо с тези, които са ви подпалили фургоните. Кажи сега кой си, накъде си тръгнал и кой ви нападна?

Дребният мъж избълва още един пищен низ молитви към небесата да му помогнат и да му донесат утеха, и заговори:

— Милост, енкоси. Казвам се Тука, слуга на Андре Русолави, много голям търговец. Моят господар държи патенти за шест града и го смятат за приятел на Джешанди. — Николас естествено не схвана кой или какво е това „Джешанди“, но кимна на дребосъка да продължи.

— Бяхме тръгнали за дома от Пролетния събор, носехме скъп товар и тази заран ни нападна банда разбойници. На моя господар служеше чета на Джаван, които се бият добре, но после ни нападнаха откъм реката, хора в лодки, и те ни надвиха. Всички слуги на господаря и всички от четата бяха посечени и последните четири фургона на моя господар бяха пленени. — Мъжът продължи да разказва ужасен: — Аз бях на онзи фургон — той посочи — и когато той се преобърна, паднах в тревата ей там. Аз не съм смел човек. Скрих се. — Последното го каза засрамен.

— Вярвате ли му? — попита Николас.

Гуда го помоли да отстъпи настрана и каза:

— Не мисля, че лъже. При това смята, че знаем кой или кои са тези Джешанди и кой е бил този Джаван, иначе щеше да ни обясни. Но не мисли, че познаваме господаря му, затова реши, че е нужно да подчертае колко важна фигура е. — Гуда се обърна към човечеца и каза: — Ти от дома на Русолави ли си?

Мъжът закима енергично.

— Както и баща ми. Ние сме свободните му слуги!

— Мисля, че засега ще е най-добре да премълчим кои сме ние — каза наемникът.

Николас кимна.

— Обиколи и предупреди всички да внимават какво говорят край него, а аз ще го поразпитам още малко.

Николас махна с ръка на дребния мъж да тръгне с него към фургоните и почна да оглежда, за да разбере що за товар са карали. Скоро се появиха и останалите.

По някое време, след като Николас доби известна представа за товара на кервана, Тука го попита:

— Енкоси, тази чета коя е?

Николас погледна дрипавата банда моряци и войници, оцелели след пътя от Крудий и рече:

— Моята.

Очите на човека се разшириха.

— Ще ме удостоите ли с честта да науча името ви, енкоси?

— Николас — рече принцът и за малко да добави „Крондорски“, но се сдържа.

На лицето на човечеца се изписа пълно объркване, но той отвърна:

— Разбира се, могъци. Славата на вашето име ви предхожда. Делата ви са легендарни и всеки друг военачалник трепери от завист, щом чуе името ви.

Николас не знаеше как да приеме това ласкателство, но подкани дребосъка да тръгне с него и му каза:

— Не сме отблизо.

— По говора и облеклото ви се досетих, енкоси. Но славата ви се носи дори по тези земи.

— Като стана дума за това — каза Николас, — коя е тази земя, впрочем?

Тука, изглежда, се обърка от въпроса му и при това не беше заради неразбиране на езика. Николас бързо прецени, че го е задал неуместно и рече:

— На колко разстояние сме от целта ви?

Този път лицето на човечеца светна и той отвърна:

— Само на четири дни път от срещата ни в пристана на Шингаци. Там господарят ми смяташе да натовари стоката на баржи и да тръгне по реката.

— Закъде? — попита Николас.

Този път Тука като че ли се обърка още повече.

— Как къде? Ами за Града на Змийската река. Че къде другаде може да отиде човек в Източните земи, енкоси? Няма друго място, където да се стигне.

— Пристанище — каза Маргарет.

— Колко интересно! — отвърна саркастично Абигейл. Откакто бяха оставили зад себе си преследващия ги кораб, настроението ѝ се

люшкеше между горчивия хумор и мрачното отчаяние. — Рано или късно все щяхме да стигнем до някое.

— Едно от нещата, което човек научава в дълбокия лес, Аби, е, че си пълен глупак, ако вървиш, без да си оставяш знаци по пътя.

— Ха, знаци! — изсумтя Аби.

— Защото когато избягаме, няма да ни е приятно да разберем, че нямаме никаква представа как да се върнем.

— Къде да се върнем! — сопна се Абигейл. Ядът ѝ вече беше насочен към Маргарет.

Маргарет стисна ръцете на приятелката си и заговори тихо.

— Знам, че си отчаяна. Аз изпитах същото, когато изгубих Антъни и останалите. Но те идват. Може би са на един-два дни път след нас. Когато избягаме от тези убийци, ще трябва да можем да се върнем, защото там ще намерим помощ.

— Ако избягаме — промърмори Аби.

— Не ако — когато! — настоя Маргарет.

— Толкова ме е страх! — проплака Аби и Маргарет я прегърна.

— Знам. И мен ме е страх. Но трябва да направим това, което сме длъжни, колкото и да ни е страх. Просто няма друг начин.

— Ще направя каквото искаш — изхлипа Аби.

— Добре — каза Маргарет. — Дръж се само винаги до мен и ако видя някаква възможност да избягаме, ще я използвам. Просто бъди готова.

Абигейл не отвърна нищо.

Вратата на каютата неочаквано се отвори. Влязоха двама облечени в черно моряци и застанаха на стража от двете ѝ страни. Но този път вместо Арджуна Сваджан след тях влезе някаква жена. Косата ѝ беше черна, а кожата ѝ бе съвсем светла. Очите ѝ бяха сини. Носеше тънка роба, която отметна, изглежда, за да покаже, че под нея не носи почти нищо. Пълните ѝ гърди бяха стегнати с лента, а около кръста си носеше много къса копринена поличка. Оскъдното ѝ облекло беше фино и добре скроено, а накитите по шията, ръцете и краката бяха цяло имане.

Маргарет веднага съобрази, че жената не е нито танцьорка от някоя евтина пристанищна кръчма, нито богата куртизанка, защото в очите ѝ се таеше нещо ужасяващо.

— Значи вие сте дъщерята на херцога? — попита жената.

— Да — отвърна Маргарет. — А вие коя сте?

Жената пренебрегна въпроса и се обърна към Абигейл.

— А вие сте дъщерята на барона на Карс?

Абигейл кимна мълчаливо.

Жената каза:

— Сега ще бъдете отведени оттук и каквото поискат от вас, направете го. Дължни сте да разберете отсега, че можете да живеете охолно, да живеете окаяно или да гледате как някои от съотечествениците ви умират в мъчителни страдания, от бавна смърт — мога да ви уверя, че разполагаме с достатъчно средства, за да ги накараме това да им се стори цяла вечност. — След което добави съвсем небрежно: — Страданието на вашите съотечественици е без никакво значение, но вие, благородниците на Кралството, сте силно подвластни на чувството си за дълг да се грижите за този добитък. Надявам се това да се окаже достатъчна мотивация да ни сътрудничите.

Махна с ръка и в каютата влязоха още двама стражи, които доवлякоха едно младо момиче. Без да откъсва очи от Маргарет, жената каза:

— Познавате ли това момиче?

Маргарет кимна — момичето беше от кухненския персонал в замъка и се казваше Меги.

— Добре — рече жената. — Тя не е много добре, така че смъртта ѝ само ще ни спести един месец хранене. — Помълча за миг и заповяда: — Убийте я.

— Не! — изпищя Маргарет, щом единият от двамата стражи бързо извади кама, хвана Меги за косата, дръпна главата ѝ назад и с лекота преряза гърлото ѝ. Направи го толкова бързо, че на момичето му остана време само колкото да нададе приглушен писък, след което се срина на колене, а кръвта бликна от шията му.

— Не трябваше да правите това! — извика с гняв Маргарет. Абигейл гледаше онемяла, с очи, разширени от ужас.

— Това е само демонстрация — каза жената. — За мен вие сте особено ценни и няма да рискувам да ви нараня, докато имам друг избор. Но няма да се поколебая да ви взема най-малкото детенце от къщата и да го опека пред очите ви, за да ви направя по-разговорчиви. Сега ясно ли ви е?

Маргарет преглътна гнева си, но в устата ѝ остана горчив вкус. Очите ѝ се бяха навлажнили от ярост, но тя се насили да придаде спокойствие на гласа си и отвърна:

— Да. Съвсем ясно.

— Добре — каза жената. Обърна се, спусна робата по тялото си и излезе. Пазачите, които бяха довели момичето, вдигнаха безжизненото му тяло и го изнесоха. Другите двама затвориха вратата и оставиха каютата както си беше, освен локвата кръв на пода.

Намериха във високата трева три меча и няколко ками. Намериха и сухари и сушено говеждо, което разделиха на хората. Тука огледа дрипавата им банда и рече:

— О, енкости, четата ви, изглежда, е преживяла трудни времена.

Николас на свой ред го изгледа и прецени, че е голям хитрец в пазарлъците.

— Може да се каже — отвърна принцът. — Както и ти, впрочем.

Дребният мъж видимо посърна при този отговор.

— Самата истина, о, могъщи главатарю. Моят господар сигурно е страшно притеснен, че загуби толкова скъп керван. Сега рангът му в Дхизнази Бруку ще се понижи и несъмнено аз ще изляза виновен за всичко.

Николас естествено не знаеше какво е това „Дхизнази Бруку“, но последната част от забележката на дребосъка го развесели.

— Че защо твоят господар, несъмнено проницателен човек, ще държи точно теб, най-долния колар, отговорен?

Тука сви рамене.

— Само аз останах жив. Кого друго да обвини?

Гуда се разсмя.

— Колкото и далече да стигне човек, някои неща са си същите навсякъде.

— Така е — рече Накор, който се бе приближил зад принца. — Но също така е възможно този умен човек да прояви благодарност, че имуцеството му е възстановено.

Очите на Тука блеснаха злобно.

— Нима един толкова могъщ главатар ще приеме отплата от толкова низша особа като мен?

Гуда неволно поклати глава за „не“, а Николас каза:

— От тебе не, но бих я приел от твоя господар, ако ни се предложи да действаме от негово име и в негов интерес.

— Аха — отвърна Тука с нотка на искрено безсилие. — Присмивате се на бедния Тука, енкоси. Знаете, че не мога. Мога да понеса позора и наказанието от Бруку, може да ме отхвърлят и да не мога вече да си намеря почтена работа, но не мога да обвържа господаря си с никакви договори. О, не!

Николас потърка брадичката си — чудеше се какво да каже. Гуда обаче се намеси вместо него.

— Ами тогава можем да догоним тия разбойници и да им вземем това, което те са откраднали от господаря ти.

Тука го изгледа съвсем стъписан.

— О, могъщи гаватарю, ако сторите това, отново ще ме хвърлите в реката на безнадеждността. Не, ще трябва все пак да се спазарим нещо.

Амос, който също стоеше наблизко и слушаше мълчаливо, най-после се обади.

— Законите за спасяване на имущество са едни и същи навсякъде.

Ник се обърна към него и каза:

— В морето — може би. Но не забравяй, че в... там, откъдето идваме, бесим онези, които вземат крадена стока.

— Да бе — въздъхна Амос. — Бях забравил.

— Предлагам ти следното — каза Николас. — Ще видим какво можем да направим, след като първо издирим тия разбойници, и ако успеем да спасим нещо, ще си получим обичайната плата.

На лицето на Тука се изписа плаха надежда.

— Колко воители са на служба при вас, енкоси?

— Тридесет и трима без мен — отвърна Ник.

Тука посочи Бриза.

— И момичето ли? — подхвърли той, решил да се хване за най-малката възможност да отбие от цената.

Изведнъж между краката му профуча кама и затрепери, забита здраво в земята. Бриза се усмихна с най-гадната си усмивка и каза:

— Да, и момичето.

— Жени воини — усмихна се насила Тука. — Какво пък, не съм назадничав човек. Трийсет и трима воини и вие, енкоси. Оттук до пристана на Шингаци, с доплата, ако се стигне до бой, ще ви се платят шейсет и шест хайпурски церландри и...

Гуда не го дочака да довърши, а го хвана за яката, почти го повдигна от земята и изръмжа в лицето му:

— Да ни измамиш ли искаш?

— О, не, милостиви господарю, аз само започвах сметките! — Изглеждаше готов да припадне. — Искях да кажа по шейсет и шест церландера на ден и доплащане за главатаря, когато стигнем пристана на Шингаци!

Николас поклати глава.

— Когато стигнем до Града на Змийската река и при твоя господар, искаш да кажеш.

Тука пребледня и тъкмо се канеше да предложи нещо друго, но Гуда го надигна още малко и така го раздруса, че стъпалата му се замяха на цяла педя от земята.

— Ох! — извика човечецът. — Щом тъй иска енкоси, сигурен съм, че господарят ми ще е задължен.

Гуда го пусна на земята, а Николас каза:

— Ще е задължен, и още как, ако държи да си получи стоката.

Тука изглеждаше така, сякаш го бяха накарали да ходи по горещи въглени, но каза:

— Дадено!

— Ще доведе Калис — каза Гуда.

Ник кимна и се обърна към Марк.

— Организирай още едно претърсване и виж дали няма да се намери още нещо полезно. — Обърна се към Тука и го попита: — Има ли някое място преди пристана на Шингаци, където ония с фургоните могат да разтоварят откраднатото на лодки?

— Не, енкоси. Лодките бяха малки. Големите лодки плават само от Шингаци надолу.

— Тогава тръгваме право натам — каза Николас.

Отрядът разполагаше с един лък, пет меча и достатъчно ножове и ками, за да се въоръжат с тях всички останали. Всички оцелели след

корабокрушението бяха опитни бойци или моряци с достатъчно опит в битките.

Николас обсъди най-различни планове с Амос, но главно за да уталожил притесненията си, тъй като не разбираше много от военно дело. На теория знаеше сигурно повече от всички останали в отряда, но в истински бой опитът му беше най-малък. Виж, Марк се беше сражавал с таласъми и дори Хари беше излизал да гони разбойници с баща си преди да дойде в Крондор.

Калис се върна по пладне и каза:

— Гуда остана да наблюдава. Пият. С тях има пленници.

— Пленници?

— Жени.

Николас помисли дълго, след което извади сабята си и тръгна към Тука.

— Казвай бързо за жените!

Тука падна на колене и се разрида.

— Моля ви, милостиви господарю, пощадете ме. Какъв глупак съм, да излъжа толкова велик главатар като ваша милост. Всичко ще ви кажа, стига да проявите милост и да ме оставите да дишам, докато господарката Кал не ми отнеме животеца.

— Говори! — настоя Николас, като свъси вежди, за да изглежда по-страшен.

Изглежда, успя, защото Тука с порой от думи му разказа всичко. Въпросните жени били дъщерята на някакъв благородник, „ранджана“ по титла, макар че Николас нямаше никаква представа какво означава това, и нейните четири прислужнички. Тя пътувала от град Кълбар при Върховния повелител, владетеля на Града на Змийската река. Щяла да му става съпруга. Господарят на Тука, Андре Русолави, получил голяма сума да спазари въпросната женитба и да осигури превоз за момичето от Кайпур до Града на Змийската река.

Тука се закле, че според него разбойниците били хора, пратени да предизвикат раздор между Върховния повелител и Дхизнази Бруку — според Николас това трябваше да е някаква търговска гилдия или съюз — и да посеят между тях семето на враждата.

— Кой би могъл да го иска? — попита Гуда.

Тука го изгледа объркано.

— Не може да сте толкова отдалече, че да не знаете, че Върховният повелител има много врагове. Най-вероятно ще да е работа на раджата на Маарта, нали сега Върховният повелител е във война с него.

— От много далечен град сме ние — каза Николас.

— Моят господар и неговите съдружници искат да си спечелят благоразположението на Върховния повелител, като му пращат скъпи дарове заедно с новата му жена.

— Сигурно и на раджата пращат дарове — подхвърли сухо Гуда. Тука се ухили.

— Господарят ми е прочут като предвидлив човек, саиб.

„Саиб“ беше дума, която Николас знаеше — означаваше „господар“.

— Значи ако освободим това момиче и спътничките ѝ, би трябвало да спечелим благодарността както на господаря ти, така и на Върховния повелител.

— На господаря ми — със сигурност, енкоси — отвърна Тука. — Но на Върховния... — Той сви рамене. — Той вече си има много жени.

— Няма да е трудно да ги нападнем — каза Калис.

— Но ще е трудно да опазим момичетата живи — каза Амос.

Ник седна на земята и попита:

— Какво е разположението им?

Калис извади камата си и задраска в пръстта.

— Четири фургона. Държат се много самоуверено. Явно смятат, че няма кой да ги нападне. Просто са спрели край пътя. — Драсна четири дълги черти в пръстта да покаже как са разположени фургоните. — Момичетата са във втория.

— Колко са мъжете?

— По четирима във всеки фургон, всички въоръжени.

— Колко можем да се доближим?

— Има много висока трева откъм реката. Мисля, че петима-шестима от нас могат да се промъкнат почти до фургоните.

— И колко можем да избием от такова разстояние?

— Всички — отвърна Калис. — Ако имах достатъчно стрели. Бих могъл да сваля трима-четирима преди да се усетят какво става. Може и повече, ако са достатъчно пияни.

— Аз ще заобиколя през тревата с Марк и още няколко души — каза Николас. — Ще им вляза от тази страна, а Гуда ще поведе още десетина души ето отгук. Останалите ще нападнат отгук, а командата за атаката ще дадеш ти, Калис. Ще нападнем, когато чуем викове.

— Искаш да убия тези, които са най-близо до жените, така ли?

— Не можем да предвидим какво ще се опитат да направят — дали да ги убият, или да ги използват като заложнички — отвърна Ник. — Шестнайсет души можем да надвием, но не можем да сме сигурни, че жените ще оцелеят. Това е твоя работа.

Калис кимна и каза:

— Ще задържа разбойниците, докато се приближите.

— Добре.

Николас даде указания на мъжете, които бяха избрани да нападнат разбойниците, после се обърна към Антъни и Накор.

— Вие останете с тези, които не са достатъчно здрави, за да се бият и елате, когато всичко се укроти. Може да ни потрябват уменията ви.

— Намерих едно-две неща, които мога да използвам за рани — каза Антъни.

Стигнаха до мястото, където чакаше Гуда, чак по залез-слънце. Наемникът лежеше над кервана и когато Николас допълзя при него, му пошушна:

— Вече са много пияни. Преди малко се сбиха заради жените и заклаха един. Виж.

— Не се церемонят много, а?

— Да. Какъв е планът?

— Взимам няколко души и заобикаляме от другата страна — каза Николас. — Калис ще задържа разбойниците на разстояние от момичетата, а ние ще ги ударим от трите страни.

— Елементарно. Но по-добро не мога да измисля — каза Гуда.

Николас даде знак. Калис тръгна пръв и пое по обратния склон на дългия рид, минаващ успоредно на пътя. Когато се озова точно срещу втория фургон, махна на Ник да поведе групата си към другия край.

Николас махна на хората си. Всичко зависеше от бързината им и от изненадата. Ако на разбойниците останеше време да се организират,

петнадесет добре въоръжени мъже, сражаващи се съгласувано, щяха да дадат сериозен отпор на неговите хора.

Изведнъж откъм хората с Калис се разнесе вик, Николас се изправи и затича напред. Не се обърна да види дали другите го следват — сигурен беше, че ще го направят.

Някакъв мъж бе вдигнал малко буре, от което в гърлото му се изливаше кехлибарена течност. Обърна се, видя тичащия към него Николас, примигна изненадано и течността се разля по брадичката му. Мъжът посегна към мечата си, но някой хвърли кама и го поразил в рамото.

Николас профуча покрай него и уби в движение друг мъж, който тъкмо се обръщаше да види какво става. После пред него се изправи трети и кръстосаха саби.

Ник съсредоточи цялото си внимание върху противника срещу себе си. Човекът беше на средна възраст и атакуваше елементарно и без никакви увъртания. На Ник му трябваше само минута, докато хване стила му и го довърши.

Изведнъж битката приключи. Николас се огледа и разбра, че хората му са се справили с неорганизираната пияна банда и че повечето разбойници са убити.

Николас хвана за рамото един от моряците на Амос и му каза:

— Съберете всичкото оръжие, което намерите, и всичко друго, което може да ни свърши работа. И никой да не хвърля трупове в реката.

След това отиде при втория фургон, в който трепереха пет изплашени млади жени. Две от тях бяха с разкъсани дрехи и лицата им бяха насинени от бой. Не можа да измисли какво друго да им каже и ги попита:

— Как сте?

Едната от жените, облечена в копринени роби, отвърна:

— Добре. — Големите ѝ кафяви очи и треперещият ѝ глас му подсказаха, че не е сигурна дали са спасени, или просто са попаднали в ръцете на друга банда разбойници. Николас замълча за миг, поразен от красотата ѝ, после каза:

— Вече сте в безопасност.

После отиде при Гуда. Старият наемник оглеждаше лагера и когато Николас стигна при него, му каза:

— Тия не бяха обучени войници.

Николас се огледа и се съгласи.

— Избрали са за стан едно от най-зле защитените места по пътя и нямат постове.

Гуда се почеса по брадата.

— Или са смятали, че няма никой наоколо, или...

— Или са чакали подкрепления — каза Накор, който се появи до Ник.

— Най-добре да се организираме бързо и да тръгнем колкото може по-скоро — каза Ник.

— Твърде късно — каза дребният мъж и посочи.

На рида стояха редица конници и ги гледаха равнодушно.

ГЛАВА 15

ОТКРИТИЕ

Николас даде сигнал.

Мъжете се разтичаха да заемат позиции за отбрана зад фургоните, като прибраха от избитите разбойници мечовете и лъковете им. Марк се появи до Николас с праметнат през рамо къс лък.

— Не е от тия, които предпочитам — отбеляза Марк, опипвайки тетивата му — но ще свърши работа.

— Джешанди! — извика Тука и посочи мъжете на конете.

— Те приятели ли са? — попита го Ник.

Въпросът му явно притесни дребния мъж.

— По време на Пролетния събор има мирен съюз. Всички идват и търгуват. Но съборът свърши и ние сме от тяхната страна на реката.

— Тяхната страна на реката ли? — учуди се Хари, стиснал един очукан къс меч.

Тука кимна.

— От пристана Шингаци на север и после на запад, докъдето Змийската река се слива с Ведра, и от реката та чак до пустинята, степите са домът на джешанди. Никой не може да преминава без тяхно разрешение. Понякога гостоприемството им е безгранично, но друг път се държат почти като разбойници. Онзи, дето е най-отпред, с червените пискюли на юздите, им е хетманът. Много важна особа.

— Е, добре — каза Николас. — Ще изчакаме, докато чакат и те.

Но скоро от северния и южния край на рида се появиха още конници и Николас каза:

— Май няма да можем да изчакаме.

Той се качи на фургона и вдигна високо сабята си, така че да го видят ясно. После най-демонстративно я прибра в ножницата на бедрото си, скочи от фургона и се разпореди:

— Гуда, ти ела с мен. Марк, двамата с Калис бъдете готови да ни прикривате, ако се наложи да се връщаме на бегом.

Гуда се присъедини към Николас и двамата отидоха до средата между фургоните и рида. В същото време двама от ездачите бавно се спуснаха по склона.

Докато се приближаваха, Николас ги огледа. Всеки от ездачите носеше лък и колчан, както и всевъзможни мечове и ножове. Носеха дълги тъмни пелерини върху туниките и панталоните си, а на главите си имаха конусовидни шапки с тъмнолилав или червен цвят, с кърпи, които покриваха вратовете им. Лицата им бяха защитени от прахта с була и се виждаха само очите им.

Когато стигнаха при Николас и Гуда, двамата спряха конете си. Николас докосна с длан челото, сърцето и корема си по обичая на хората от Джал-Пур и каза:

— Мир вам.

Единият от ездачите каза на кешийския диалект, който, изглежда, беше обичаен по тази земя:

— Говорът ви е ужасен. — После скочи от коня си и добави: — Но вежливостта не ви е чужда. — Махна им с ръка за поздрав. — Е, мир и вам. — Пристъпи още по-близо и Николас видя живите му сини очи над тъмното покривало. Мъжът посочи към фургоните и попита: — Какво става там?

Николас му разказа за нападението и как са завладели фургоните, за да ги върнат на собственика им. След като свърши, каза:

— Скоро ще напуснем земите на джешанди. Нашите най-дълбоки почитания. Този керван се връща от Пролетния събор. — Надяваше се да ги убеди, че примирието в чест на събора е в сила, докато участвалите в него напуснат територията на джешанди.

Ездачът, който му беше заговорил, свали булото си и Николас видя пред себе си младежко лице с високи скули и пронизващи очи. Стори му се, че долови в това лице нещо познато, и изведнъж разбра. Обърна се към фургоните и извика:

— Калис! Ела бързо.

Докато елфът скачаше от фургона, Гуда попита:

— Какво?

— Виж му лицето — рече Николас.

Конникът каза:

— Какво сега, на лице ли ще се обиждаме? — Беше напрегнат и изглеждаше готов да се разправи с тях набързо.

— Не, но не очаквахме да срещнем същества от вашия вид и при такива обстоятелства.

Тонът на конника стана съвсем войнствен и той се наведе напред, взря се в очите на Николас и каза:

— Какво значи това „същества от вашия вид“?

В този момент дойде Калис, чу последната реплика и се намеси.

— Искаше да каже, че не е очаквал да срещне тук един едел.

Ездачът като че ли се озадачи и каза:

— Не знам какво означава тази дума, но държа да се обръщат към мен по име и титла.

Калис едва прикри изненадата си.

— Вашето име и титла?

— Казвам се Микола, хетман на конниците на Закоша от джешанди.

Николас побърза да се поклони, за да отвлече вниманието на хетмана от объркания Калис.

— А аз съм Николас, капитан на този отряд, и не съм враг на този, който би приел да е мой приятел.

— Добре казано — усмихна се широко Микола. — Но грижите на градските хора изобщо не ме засягат. — Насочи обвинително пръст към Николас и усмивката му изчезна. — Това, което ме засяга, е кой ще плати за козите ми.

— Козите ти?

— Разбира се. Не видяхте ли клеймото на ушите на по-старите кози? Не познахте ли знака ми? Само не ми казвайте, че не сте го забелязали, когато сте ги клали и яли. И всъщност какво търсите тук, почти на края на света? — Без да дочака отговор от Николас, той добави: — Ние сега ще си вдигнем тук лагера и ще обсъдим с вас много неща. Но преди всичко ще обсъдим колко ще ми платите за козите ни.

Той отново се качи на коня си, подкара го нагоре по възвишението и заподвиква заповеди на спътниците си.

— За какво беше всичко това? — попита Гуда.

— Той е елф — каза Николас.

— Нищо не забелязах — сви рамене Гуда. — Ушите му бяха покрити, а и освен това преди Калис не съм срещал нито един от тях.

— Може и да не си виждал никого от майчиния ми народ, но е така — каза Калис. — Той е едел. Но по-интересното е, че не знае какво означава тази дума.

Калис се загледа угрижено след конника.

Привечер ги поканиха в шатрата на Микола. През по-голямата част от вечерта Калис изобщо не проговори. Водачът на джешанди, колкото и да беше ядосан заради козите си, все пак прояви гостоприемство, като вдигна щедър пир.

Тука отиде с Николас, Гуда, Накор, Марк, Амос и Антъни в шатрата на хетмана, която той нарече „юрта“. Представляваше широко кръгло съоръжение, покрито с космати кози и овчи кожи, изпънати върху скеле от дебели клони, и Микола можеше да си седи много удобно вътре с още две дузини приятели. Вътре бяха провесени всевъзможни флагове и пряпорци и животински кожи с мъниста наместо очи. Въздухът бе натезал от миризмата на ароматни треви, които тлееха в мангала по средата, за да убият вонята на конска пикоч и мъжка пот. За Николас беше повече от ясно, че на тези хора рядко им хрумва да се изкъпят.

На Бриза ѝ бяха казали, и това впрочем много я подразни, че жени не могат да влизат в шатрата на хетмана, освен съпруги, и то само ако той благоволи. Вярно, че не направи сцена, но мърморенето ѝ ясно показва какво мисли по този повод. Николас забеляза усмивката на Марк, когато я чу. Явно братовчед му мислеше същото за момичето като него: Бриза си възвръщаше духа.

След като се нахраниха, Николас каза:

— Микола, вашата щедрост е безгранична.

Микола се усмихна и отвърна:

— Законите на гостоприемството са ненакърними. Сега ми кажи едно нещо. Имам много добър слух за различните говори, но такъв като вашия не съм чувал. Откъде сте?

Николас му разказа накратко за пътешествието им, но Микола като че ли изобщо не се изненада, като чу, че са дошли през голямото море.

— Има много разкази за такива пътувания в древни времена. — Погледна Николас право в очите и го попита: — Вие кой бог почитате?

Николас долови някаква напрегнатост в тона му и се постара да отговори с привидно безгрижие:

— А, то богове има много...

— Но над всички Ал-марал — бързо го прекъсна Накор.

Хетманът кимна.

— Вие сте чужденци и кого ще почитате си е ваша работа, и докато се ползвате от гостоприемството на джешанди, безопасността ви е гарантирана. Но знайте, че след като напуснете тези земи, върнете ли се някога отново тук, ще се закълнете, че почитате само Едничкия истински бог, на когото всички други са само подобия, иначе ще загубите живота си.

Николас кимна мълчаливо и погледна Накор, а Калис каза:

— Какво знаете за тези древни сказания, хетмане?

— Някога сме живели на онази земя, от която идвате вие — каза Микола. — Или поне така казва Книгата, а в нея са написани само истинните Божии слова, тъй че би трябвало да е така. — Погледна Калис и каза: — Има ли нещо друго, което искаш да узнаеш?

Калис кимна.

— Ти си родственик на моя народ.

Очите на хетмана леко се разшириха.

— Ти от дълголетните ли си?

Калис прибра косата си назад, за да му покаже леко извърнатите си нагоре уши.

— Слава на Ал-марал — промълви Микола и също отчетна дългата си руса коса и показа ушите си. — И все пак твоите са по-различни. Защо е така?

Калис отвърна замислено.

— Майка ми е от твоя вид. Тя е кралица на нашия народ в Елвандар.

Лицето на Микола остана безизразно и той само попита:

— Кажи ми още.

— Баща ми е човек, макар и надарен с особено вълшебство.

— И наистина би трябвало да е — каза хетманът, — защото откакто се помни нашето племе, нито един брачен съюз между дълголетни и скоросмъртни не е давал потомство. — Той плесна с ръце и му поднесоха купа с вода. Микола уми ръцете си и каза: — По тази причина такъв съюз при джешанди е забранен.

— Такива съюзи при нашия народ не са забранени — каза Калис, — но са редки и почти винаги свършват нещастно.

— Ти скоросмъртен ли си, или дълголетен? — попита го Микола.

— Това ще се види тепърва — отвърна Калис с усмивка.

— В Книгата — каза Микола — пише, че дълголетните са били скитници в тази земя, когато през морето дошли правоверните. Жестока била борбата между нас, докато някои от дълголетните не чули Божието слово и не прегърнали вярата; Ал-марал е всемилостив. Оттогава живеем заедно.

— Това обяснява много неща — каза Калис.

— Книгата обяснява всичко — заяви убедено хетманът.

Николас погледна Калис, който му даде знак, че е приключил, и каза:

— Микола, с нищо не бихме могли да се отблагодарим за това гостоприемство.

— Няма нужда от благодарности: благодарен трябва да е само даващият, защото е писано, че само когато даваш, можеш да познаеш благодатта на щедростта. — Изчисти зъбите си с една дълга клечка и каза: — Как обаче предлагате да ми платите за козите?

Подхвана се тежък пазарлък, макар Николас да разбираше, че е губещата страна, защото продажбата вече бе станала; спореха само за цената. Докато нощта се точеше, цената на изядените животни растеше непрекъснато и Николас не можеше да направи нищо, освен да изтъква, че били кльоцави и жилави. Накрая платиха поне три пъти повече, отколкото струваха. Макар и Микола да се изненада от герба на Кралството върху жълтиците, които Николас му даде, го прикри добре.

После Николас се спазари за оръжие и продукти и когато приключиха, цялата му чета беше добре екипирана, той самият — много уморен, а часът — късно през нощта. Той пожела лека нощ на хетмана и тръгна с приятелите си към фургоните.

По пътя обратно Николас попита:

— Калис, какво имаше предвид хетманът с онзи пасаж от тяхната „Книга“, който обяснявал много?

Калис сви рамене.

— Винаги са ме учили, че едел, тоест елфите, са една раса, с една кралица, моята майка, и с един дом — Елвандар. Преди това сме били слуги на валхеру. След Войните на хаоса сме се разцепили на три

групи: едедел, народът на майка ми; моредел, които вие наричате Братството на Тъмната пътека, и гламредел, или „безумните“. Сега разбирам, че съществуват и други от нашия род, които изобщо не познават отечеството ни Елвандар. Древните ни сказания говорят само за онези, които живеят на континента, където е Кралството. За тукашния народ не знаем нищо.

— А и те не знаят нищо за вашия — обади се Накор.

— Какво беше това за Ал-марал? — попита Николас.

Накор поклати глава.

— Лоши неща. Най-жестоките религиозни войни. Преди векове в орденa на Ишап възникнала голяма схизма между онези, които вярвали, че той е Единственият бог, и другите, които се придържали към вярата, че той е „Ал-марал“, или всички богове наедно, като всеки от по-малките богове е само негово различно проявление. И както става обикновено с тези неща, схизмата също така прикривала борбата за власт в храмовете на Ишап, докато накрая следовниците на Ал-марал били обявени за еретици и били подложени на гонения. Според легендата последователите му във Велики Кеш избягали в пустинята и там измрели, но някои отплавали в Безкрайното море.

— Това може да обясни защо всички тук говорят кешийски — каза Гуда.

— По-скоро кешийски отпреди неколкостотин години — уточни Хари.

— Да не би енокси да идва от Великото море? — попита удивено Тука.

— Вече ти казах, че идваме от много далечен град — отвърна Ник.

Тука го погледна замислено:

— В такъв случай трябва нещо много важно да ви е довело чак през Великото море, нали?

— Това ще го обсъждам с господаря ти — каза Николас. И като забеляза, че мечтите на дребния мъж да забогатее увяхват, добави: — Но ти печелиш от това, че ще стане след като върнем ранджаната на Великия господар.

— Колкото и щедро да оцени господарят ми постигнатото с ваша помощ, едва ли ще е достатъчно, за да компенсира това, че не успях да опазя кервана му — отвърна посърнал Тука.

— Ти само ни заведи при господаря си и ще видиш, че си е заслужавало.

— О, благодаря ви, прещедри енкоси.

— Ние обаче трябва да понаучим повече как са устроени нещата тук, така че в замяна на нашата щедрост ти ще ни обучиш на нравите в тази земя.

— Разбира се, с преголямо удоволствие, енкоси.

Щом стигнаха при фургоните, завариха двама от моряците да държат Бриза под стража.

— Какво е станало? — попита Николас.

— Тя се опита да удуши онова момиче във фургона и ние я спряхме, ваше височество — каза единият от моряците.

— Не ме наричай така — скастри го Николас. — Аз съм капитан на този отряд. И ще говорите само на кешийски или наталийски.

Морякът превключи на наталийски.

— Не разбрах каква е причината, но хванах тази да се опитва да убие момичето с многото накити.

— С многото накити ли? — попита Николас.

— Оная, дето другите наричат „ранджаната“.

Николас коленичи до Бриза и попита:

— Бриза, какво стана?

— Никой няма право да ме нарича така!

— Каж ми всичко отначало.

— Вършех си работата и онази мърла ме викна и ми каза да ѝ донеса една кутия, дето била в първия фургон. И аз ѝ я занесох, а тя я отвори и почна да се кичи. После ми каза да ѝ донеса вода, за да се изкълпела. Аз ѝ казах да си я донесе сама и тогава тя ме нарече...

Николас я спря и каза:

— Ще ида да си поговоря с нея.

Отиде при втория фургон, спря и почука на дървената вратичка отзад.

Женски глас отвътре го попита кой е и той отвърна:

— Николас... капитан Николас.

Вратата се откряна, показа се едно момиче и каза с много властен тон:

— Господарката ми е тежко оскърбена от нападението на онази курва. Поръча да ви предам, че ще ви приеме утре. И не убивайте

курвата преди господарката да се събуди, за да гледа.

Вратата се затръшна пред носа му и Николас примигна. Едва потисна желанието да отвори вратата и да влезе — прецени, че за всички ще е от полза, ако първо се наспят. Освен това наистина не знаеше какво да каже.

Върна се при Бриза и каза:

— Утре ще го уредя този въпрос.

— Тя ме нарече...

— Знам как те е нарекла — прекъсна я Николас. — Ще го уредя утре сутринта. Сега лягай да поспиш.

Ник остана край огъня с Тука и приятелите си и каза:

— Тука, ние можем да те направим ако не много богат, то поне заможен човек. Ако се опиташ обаче да ни подведеш, смятайки, че така ще се облагодетелстваш повече, моят приятел — кимна към Гуда — с най-голямо удоволствие ще ти счупи врата. А сега разкажи ни повече за тази държава.

Тука, изглежда, не го разбра.

— Държава ли, енкоси?

— Тази земя. Кой я управлява?

— От тази страна на реката джешандите претендират, че земите са техни.

— А от другата страна?

— Никой, енкоси. Сега сме твърде далече от Града на Змийската река, за да могат да стигнат дотук войниците на Върховния повелител, така че тук той няма власт. А другите градове са отвъд планините. Тези, които живеят тук, сами са си господари.

Поговориха още дълго и разбраха за земята, в която бяха попаднали, неща, които звучаха твърде странно. Тук не съществуваха кралства, империи или големи политически обединения, за да може Тука да разбере съответните думи. Беше земя на градове-държави и на независими владетели, всеки от които претендираше за земите, които войската му можеше да държи със силата на оръжието. В Източните земи, областта, над която господстваше Градът на Змийската река, властта се опираше на хлабав съюз между кланове и племена, свързани с джешанди. В момента те се управляваха от въпросния Върховен повелител, дошъл на власт преди двайсетина години, който

удържаше властта си с помощта на интриги, насъсквайки едни кланове срещу други.

В хода на разговора Николас разбра, че за да пътува човек от едно място в тази страна до друго, му трябва наемническа войска, на което се дължеше убеждението на Тука, че самият Ник е „велик главатар“ или капитан, а неговите тридесет и трима спътници — наемническа група.

След като дребният мъж им разказа толкова, колкото можеха да смелят след дългодневната умора и обилната храна, Николас нареди всички да си легнат и помоли Амос да подбере няколко души за охрана, въпреки че това не изглеждаше много необходимо при близостта на лагера на джешанди. Настоя и един войник да остане да пази край фургона на ранджаната.

След повече от две седмици спане върху голата земя походната постеля, която си беше купил от Микола, му се стори като меко пухено легло. Николас се изтегна удобно и за пръв път след корабкрушението заспа дълбок и спокоен сън.

Вик раздра утринната тишина и Ник се сепна, скочи със сабята в ръка и замига като бухал, стреснат от светлината. Наблизо стояха още двама моряци с извадени оръжия. Последва втори вик и те се обърнаха към фургона с жените. Николас прибра оръжието, защото викът явно беше гневен, а не от болка или страх.

Принцът се приближи до задницата на фургона и завари там един от войниците от Крудий. Мъжът сви рамене извинително и рече:

— Простете, капитане, но тя искаше непременно да ви види, а аз не исках да ви будя толкова рано и тя започна да врещи.

Николас кимна и му махна с ръка да се отдръпне. Почука на дървената вратичка и почака за момент; тя пак се отвори и се показа същото момичешко лице като снощи.

— Закъсняхте!

— Кажи на господарката си, че съм тук — отвърна спокойно Ник.

— Тя ще ви приеме скоро.

Ник изпита раздражение от това, че го бяха събудили толкова рано.

— Ще ме приеме веднага! — сопна се той, качи се на стъпалото, избута момичето и влезе във фургона.

Фургонът бе устроен като спалня, с постелки в другия край, достатъчно широки и дълги, за да могат да почиват удобно петте пътуващи заедно момичета. От двете страни на фургона бяха подредени малки ракли за личните им вещи. Прозорецът в платното от едната страна, противоположна на лагерния огън, беше отворен, за да пропуска слънчевата светлина, и до него ранджаната се кипреше пред огледалото си.

Николас за пръв път можа да огледа добре младата жена на добро осветление. Остана впечатлен. Първото му впечатление беше като за хубаво момиче, но сега осъзна, че не отстъпва по красота на Аби, макар че ако Аби оприличаваше деня, то тази тук беше самата красива нощ. Докато Аби имаше руса коса и светла кожа, то ранджаната беше тъмна, с катраненочерна коса и тяло с цвета на кафе със сметана. Имаше огромни кафяви очи с неописуемо дълги мигли и сочна уста. Тя бързо загърна червената си копринена блузка, под която се виждаше черна гръдна препаска, предназначена да подчертае пищния ѝ бюст. Като видя съблазнителната мургава плът, Николас се поизчерви, но физиономията ѝ го събуди от моменталния унес, щом тя насочи целия си гняв към него.

— Смейш да влизаш без мое разрешение! — изръмжа тя.

— Смея — отвърна Ник. — Там, откъдето си тръгнала, може да си много важна особа, ранджана, но тук командвам аз. Не забравяй това. — Той се приведе, за да може да погледне момичето в очите и каза: — Я да чуем сега каква е тая глупост, да очакваш да тичам при теб когато ти скимне?

С блеснали от гняв очи тя каза:

— Не е по-голяма глупост от това ти да искаш да припкам, когато ти скимне. Аз съм ранджана! Разбира се, че ще идваш когато те извикам, селяк такъв!

Николас пламна. Никога през живота му не бяха го наричали така и никак не му хареса. Изкуси го да ѝ обясни набързо, че баща му е принц и че той самият е брат на бъдещия крал, но реши да го изрази по по-елементарен начин.

— Вие сте наши гостенки, но няма да ми струва много да ви направя наши пленнички. Не знам точно каква съдба са ви подготвяли

онези, от които ви освободихме, но мога да се досетя. — Огледа съсредоточено другите четири момичета и рече: — Петте можете да ни донесете на робския пазар достатъчно богатство за няколко живота. — После насочи обвинително пръст към нея и каза: — Макар че сигурно ще загубим заради злия ти нрав. — После стана. — Така че не ме предизвиквай!

Обърна ѝ гръб и тя каза:

— Не съм те освободила още!

Стигнал до вратата, той се обърна през рамо и каза:

— Когато се научиш да се държиш прилично и с капка благодарност към тези, които ви измъкнаха от ръцете на главорезите, ще поговорим. Дотогава ще останете в този фургон!

Излезе, затвори вратата и заръча на пазача:

— Не ги пускай навън.

Войникът отдаде чест и Николас се върна при постелята си. Нави я и махна на Марк и Амос да го последват. Отдалечиха се малко от останалите и принцът им каза:

— Само ние тримата и Калис знаем колко е висок залогът тук, така че трябва да си отваряме очите. Но положението, в което се озовахме, ни носи възможности.

— Какви? — попита Амос.

— Можем да заведем това надутото и невъзпитано момиче на бъдещия ѝ съпруг и да си спечелим благоразположението му, като пристигнем в града с някаква убедителна версия: ние сме поредната наемническа чета и случайно сме се оказали наблизко в подходящия момент.

Марк извика Тука и когато дребосъкът дойде, го попита:

— Какво можем да очакваме, когато наближим този Град на Змийската река?

— Енкоси?

— Дали има охрана на портата, или ще трябва да уведомим някой тамошен служител, че сме пристигнали в града?

Тука се усмихна.

— Първо ще трябва да наемете викач, който да извести за великите ви подвизи, за да ви предложат богато възнаграждение, енкоси. Колкото до Върховния повелител, това, което става из града, не го интересува много, стига да не смуцават спокойствието му.

— Посещавал съм подобни места — каза Гуда. — Представете си го като един голям военен лагер и ще ви стане съвсем ясно.

— Имаме обаче един малък проблем, преди да стигнем до тревогите си за града — каза Амос.

Николас кимна.

— Пристанът на Шингаци.

— Мислите ли, че онези разбойници с лодките ще чакат там? — каза Марк.

— Длъжни сме да го допуснем, иначе пътят ни може да се окаже твърде кратък. — Ник се обърна към Амос. — Въръжиха ли се всички?

— Не толкова добре, колкото би ми се искало. Разполагаме с няколко къси лъка и всеки има по нещо, което може да се нарече меч. Нямаме щитове, а и бездруго онези, които използват джешандите, са кожени. Тук, изглежда, не носят броня. Като за наемническа банда сме много зле.

— Но имаме едно предимство — каза Николас.

— И то е? — попита Хари.

— Те не знаят, че идваме.

Час след като Николас бе разговарял с ранджаната, една от слугините се беше опитала да излезе от фургона, но пазачът ѝ беше попречил. Това предизвика лют вой и крясъци между войника и две от момичетата и принуди Николас да се върне при фургона. След като търпението му се изчерпа, той просто подбра момичетата и ги натика вътре, затръшна вратата и нареди да я залостят.

Забеляза, че Бриза гледа сцената доволно и понеже бе ядосан и от скандала, и от мисълта за предстоящата битка, ѝ изръмжа:

— Само ми дай най-малък повод и ще те хвърля при тях.

Бриза извади камата си и най-показно заопипва острието с палеца си.

— О, с удоволствие, храбри ми капитане. С удоволствие.

Николас махна с ръка отвлечен. Откъм стана на джешандите се чу вик и скоро там се възцари суматоха.

Амос дойде при Ник и каза:

— Вдигат си лагера.

Николас кимна.

— Най-добре е и ние да тръгваме. Според Тука, ако караме целия ден, можем да стигнем пристана утре по залез.

Амос поглади брадата си.

— Обсъди го и с Гуда, но според мен ще е по-разумно, ако спрем малко преди него и се появим призори на другия ден.

Николас се замисли. Учителите му му бяха набили в главата елементарния факт, че мъжете са в най-лоша форма за бой тъкмо призори. Или са все още сънени, или са уморени след дългото бдение на пост, така че призори са най-малко готови за отбрана.

— Ще поговоря с Гуда.

Само няколко минути след като беше дадена заповедта, всички шатри на джешандите бяха прибрани и отрядът им тръгна. Николас остана силно впечатлен. Докато собственият му керван се приготви, онези вече се бяха скрили от погледа му.

Жегата покрай реката беше по-поносима, отколкото на платото, но не много. А и предимството от леката прохлада се заличаваше от многобройните ята злобно хапещи мухи. Николас се возеше на втория фургон, този на ранджаната, с Гуда, който се оказа доста опитен в карането на конски впряг. Когато четирите фургона потеглиха, Николас чу недоволните викове на ранджаната. Момичето, изглежда, съвсем беше забравило, че само преди няколко часа шестнайсет разбойници ги бяха взели в плен и че един от тях беше загинал, опитвайки се да си достави удоволствие с телата им.

След няколко минути някой го докосна отзад по рамото и Николас така се стресна, че за малко щеше да падне от капрата, но бързо се овладя, обърна се и видя едно хубаво личице, надничашо през процепа на платнището. Слугинчето каза:

— Господарката ми се оплаква от топлината.

— Добре — отвърна Николас. Нещо в това момиче го подразни повече от всеки друг, когото бе познавал след по-голямата си сестра, която беше истинско мъчилице за малкото момче. Но дори Елена се беше превърнала в нормално човешко същество, след като Ник бе престанал да ѝ пробутва хлапашките си номера.

След малко оплакванията се повториха. Николас се обърна и видя на платненото прозорче друго момиче.

— Ако господарката ти прояви възпитание да дойде и лично да ме помоли най-учтиво и скромно да вдигна платнището, може и да помисля.

Вътре последва оживена врява и първата слугиня се появи отново.

— Господарката ми ви моли най-учтиво да се вдигне платнището, за да влезе чист въздух.

Николас реши да не прекалява и слезе от капрата. Тъй като се движеха достатъчно бавно, за да могат онези, за които нямаше място във фургоните, да не изостават, не му беше особено трудно да отвърже в движение връзките, придържащи платнището. После дръпна въженцата, които го вдигаха, и ги завърза.

От фургона надникна едно много хубаво момиченце и каза:

— Господарката ми благодари на смелия капитан.

Николас хвърли мрачен поглед зад нея и видя, че ранджаната е зареяла поглед към пътя, без да му обръща внимание, и заключи, че слугинята сама е решила да прояви учтивост от нейно име.

Денят мина без инциденти и Николас обсъди положението с Гуда, както и различните възможности, пред които можеха да се изправят. В един момент старият боец каза:

— Нещо около тези момченца ме притеснява.

— Какво? — попита Николас.

— Те не бяха това, за което се представяха. Когато ги заравяхме, ги огледах добре. Не бяха войници.

— Разбойници?

— Не. — Гуда се навъси. — Ако Тука ни казва истината, нападението е било проведено съвсем прилично. Нищо сложно, но съвсем ефективно. Отрядът, нает да пази този керван, е бил добър според Тука. Но тези петнайсет, които ударихме ние, имаха още жълто на устата. По-големи новобранци не бях срещал на бойно поле. Добри бяха с мечовете за индивидуален двубой, според мен, но между тях нямаше никакъв ред. — Той поклати глава. — Половината от тях... ръчичките им бяха меки и въпреки облеклото си не приличаха на дрипави разбойници, а повече на маскирани богаташки момчета.

— И как си го обясняваш?

— Смятам, че някой е очаквал тези фургони да бъдат намерени, може би от джешандите. — Гуда се почеса по брадичката. — Струва

ми се, че сме видели съвсем малко от това, което ни предстои да видим.

— Значи смяташ, че на пристана някой може да чака да посрещне тези мъже?

— Или пък някой, който е там, за да се погрижи, ако изобщо се появят, да не стигнат далече.

Николас кимна, слезе и изтича до първия фургон, на чиято капра седяха Тука и Марк.

— Тука — извика Николас.

Дребният мъж погледна надолу.

— Да, енкоси?

— Има ли някое място между тук и пристана, където според теб е удобно за засада?

Тука се замисли и отвърна:

— Ами да, енкоси. Има едно чудесно място на половин ден път пред нас, където малка банда може да затрудни цяла войска.

— Ясно — каза Николас и се обърна към Марк. — Спирай. — Махна на задните фургони и се затича към третия, където седяха Калис и Хари, и им каза: — Според Тука на половин ден напред имало чудесно място за засада и според Гуда това е напълно възможно.

Калис кимна, скочи на земята и без повече приказки пое в лек бяг напред. Ник отиде при четвъртия фургон, на който се возеха Амос и Бриза, и уведоми и тях за неочаквания повод за спирането.

Амос скочи от капрата и рече:

— Какво пък, Гуда си знае занаята.

Накор и Антъни се возеха на последния фургон, който караше мъжете, все още нуждаещи се от грижи. Двамата дойдоха и Накор каза:

— Гуда знае толкова много, че може да води цяла армия, ако не му липсваше амбиция. — После се огледа и каза: — Антъни, това място не е по-лошо от всяко друго.

— За какво? — попита Николас.

— Да се опитам отново да потърся пленниците — обясни Антъни. — След крушението не съм се опитвал.

Николас кимна и Антъни затвори очи, вцепени се и след дълга пауза промълви:

— Много е слабо, но е натам. — И посочи на юг.

— Е, бездруго отиваме тъкмо натам — каза Николас.

— Ето там — каза Калис и посочи.

Николас примижа към залязващото слънце. Лежаха във високата трева от западната страна на голям крайпътен хан, ограден с ниска каменна стена. Това, което принцът се опитваше да види, беше групата мъже, отдъхващи в отсрещния край на двора. След като ги преброи, Ник каза:

— Дванайсет са, според мен.

— Ако се съди по шумотевицата, вътре трябва да има много повече — отвърна Калис.

Това, което можеха да чуят, бяха явно звуци от веселба — викове и смях, музика и закачливи подмятания на забавляващи се мъже и жени. Николас пропълзя надолу. Бяха твърде близо, за да рискува да го видят, въпреки че вечерта настъпваше бързо.

Забързаха към фургоните, спрени на една миля назад. Гуда вече бе предложил на Николас да не палят огън тази нощ, за да не би някой от онези в хана да се окаже по-бдителен и да забележи светлината отдалече. Ранджаната беше дала да се разбере, че идеята никак не ѝ харесва, и още повече се подразни, след като Николас не ѝ обърна никакво внимание.

Докато вървяха, Гуда каза:

— Тъкмо онези, дето се мотаят из двора, най-много ме изнервят.

— Защо? — попита Николас.

— Доколкото си разбирам от работата, са професионалисти. Тъкмо те са извършили нападението, те са пресметнали момента и са координирали всичко, докато другите са... и аз не знам какви са. Но докато пиянстват в хана и се бият за курвите, професионалистите са отвън и нещо се съвещават.

— Измяна ли? — попита Николас.

Гуда сви рамене.

— Може би. Онези, които бяха оставени да докарат фургоните, явно са били захвърлени на съдбата. Но ако задачата им е била да развалят съюза на господаря на Тука с този техен Върховен повелител, защо просто не са убили момичето? Или защо не я откарат на робския пазар? Или да я задържат за откуп? Защо не са я качили на лодките? И

защо е трябвало да оставят всички тези скъпоценности, с които се е накичила? За истински разбойници са твърде безразлични към плячката. — Гуда се почеса по брадичката. — Много въпроси се крият тук, а отговори нямам.

Николас не каза нищо. Когато приближиха бивака, един глас в тъмното подвикна:

— Добър вечер, капитане.

Николас махна за поздрав на часовия, скрит зад niskия храсталак, и леко се подсмихна на титлата. Беше му струвало доста усилие, докато всички свикнат да го наричат така, но най-накрая привикнаха, в това число и Амос, на когото скритата в това ирония, изглежда, му допаднаше.

Завариха Марк и останалите да се хранят със студена храна. Николас коленичи до братовчед си и каза:

— Повечето поркат вътре в хана.

— Кога ще ги ударим? — попита Марк.

— Точно преди съмване — отвърна Ник.

— Ти каза „повечето“ — отбеляза Бриза, която седеше до Марк.

— Има десетина-дванайсет, които, изглежда, си разбират от работата — рече Николас. — И тъкмо те може да са проблем.

— Колко голям проблем? — попита Марк.

— Приличат ми на опитни ветерани — каза Гуда, огледа замислено лицата на седящите наоколо моряци и войници и продължи: — И с нас има доста опитни мъже, но сме зле въоръжени, а и част от нас все още не са възстановили силите си напълно.

— Но пък изненадата е на наша страна — каза Николас.

— Надявам се да си прав — каза Гуда.

— Как ще проникнем вътре? — попита Хари.

Николас извади камата си и каза:

— Ханът е разположен ето така: до пристана, дясната му страна е срещу реката.

Тука се намеси.

— Енкоси, има един капак под склада, през който Шингаци товари ейла и храната от реката.

— Бил ли си там преди?

— Много пъти — отвърна дребният мъж.

— Според мен, ако се съди по външния вид на хана, собственикът му не очаква да го сполети някаква неприятност — каза Гуда.

— Не, саиб — каза Тука. — Джешандите са отстъпили земята на баща му преди години и тук редовно се отбиват търговци и пътници. Шингаци си има много приятели и никакви врагове, защото е честен търговец и ханджия. Много трудно би било някоя чета да създаде неприятности на Шингаци. Това ще им навлече много врагове.

— Значи ако ударим тези разбойници вътре, това ще ни донесе усложнения? — каза Ник.

— Съжالياвам, че трябва да го кажа, енкоси, но е точно така.

— Ако не се появим, някой ще дойде да ни търси — рече Николас. — Колкото и лениви да бяха онези, които бяха оставени с фургоните, нямаше да им е нужно повече от още половин ден, за да стигнат до пристана, така че до утре следобед някой ще излезе да ги потърси.

— И изненадата ни отива по дяволите — каза Калис.

— Марк и Калис, всеки от вас взима със себе си по петима мъже и всички лъкове — разпореди се Николас. Искам групата на Калис да заобиколи и да се върне да ни пресрещне покрай реката. Марк, ти тръгваш покрай реката. Останалите ще продължим по пътя и ще го изоставим от тази страна на последния рид, преди да видим хана. Ще заобиколим и ще излезем откъм рида срещу главната порта. — Помисли малко и добави: — Ако са достатъчно пияни, навярно ще можем да се промъкнем и да ги обезоръжим.

— Стига всичките дванайсет души отвън да са заспали — вметна Гуда.

— Не. Стига да са оставили на пост само трима-четирима.

— Онази ниска стена не е кой знае каква защита, Николас, но все пак осигурява известно прикритие.

— Аз имам един номер — предложи Накор. — Очите на всички се извърнаха към дребосъка. Накор сложи ръка на кръста на младия чародей. — Той ще ми помогне.

— Аз ли?

Накор, който отново беше свалил от рамото торбата си, бръкна вътре и каза:

— Ха! Оня търговец си е оправил склада! — Измъкна придобивката си и я показа да я видят всички. — Някой да иска ябълка?

Николас се засмя.

— Разбира се. — Отхапа и попита: — Е, какъв ти е номерът?

— Ще преплувам по реката, ще се кача през капака, за който спомена Тука, и ще запаля наръч влажна трева. Ще вдигна голяма пушилка и когато наистина се разгори, ще почна да викам: „Пожар!“

Николас се разсмя.

— Мислех, че имаш предвид някоя магия.

Накор направи физиономия и Ник вече очакваше да каже: „Няма магия“, но вместо това исаланецът каза:

— А според теб как ще вляза невидим, особено ако капакът е залостен, и ще запаля пожара?

— Гуда? — каза Николас.

— Ако измъкнем стражите навън, има само една врата и два големи прозореца... може би.

— Тогава да го опитаме — каза Ник.

— Може да е малко глупаво — намеси се Бриза, — но защо изобщо трябва да го нападаме този хан? — По тона ѝ си пролича, че идеята никак не ѝ допада. — Защо просто не го заобиколим?

— Защото там са лодките — каза Хари.

— Лодките ли?

— Лодките, с които ще стигнем до Града на Змийската река — каза Николас, обърна се към Тука и попита: — Колко време ще ни отнеме до града с фургони?

— Почти е невъзможно — отвърна дребният мъж. — Пътеките южно от пристана са подходящи само за ловци и конници. Никакъв път няма. Дори и да имаше път, едно такова пътуване би отнело месеци. Господарят ми очаква аз и останалите фургонджии да се върнем в Кълбар с празните фургони, след като товарът и ранджаната се натоварят на лодки. По реката е само две-три седмици.

— Така — каза Николас. — Значи те имат лодките, а те ни трябва, и при това не желаем да настървим всички наемнически банди в тази земя срещу нас, така че искаме да го направим, без ханът да пострада. Най-добрият план наистина ми се струва да изкараме една объркана и пияна банда мъже от горящата сграда.

Обсъдиха плана в подробности и тъкмо се канеха да си лягат, когато един от часовите дойде на бегом в лагера и викна:

— Капитане! Ханът на пристана гори!

Стигнаха билото над хана, когато пожарът беше в стихията си. Николас и двадесетимата най-здрави войници и моряци бяха пробягали едната миля и половина дотук, а другите бяха останали да пазят при фургоните.

Цялата сграда бе погълната от пламъците. А на светлината на огъня ясно се различаваха трупове, пръснати из двора.

Гуда ги преброи и каза:

— Изглежда, на някой му е хрумвало същото като на нас, само че е използвал истински огън, а не пушилка. Трупове са повече от трийсет. Тези нещастни кучи синове са се втурнали през прозорците и вратата и са били посечени. — Той се замисли. — Същата тактика, която използваха в Крудий.

Ник усети, че космите по главата му настръхват.

— Прав си.

Слязоха по хълма и щом доближиха хана, видяха съвсем ясно последиците от клането. Прескочиха ниската стена. Тука се наведе да огледа мъртвите.

— Енкоси! Това са кланови воини!

Посочи един от мъртвците, който носеше на шията си сребърна лъвска глава на кожена каишка. Дребосъкът бързо се запремества от тяло на тяло и заговори:

— Този тук е от Мечия клан, а този — от Вълчия. Това е съюз, и изглежда, всички в него са се обърнали срещу Върховния повелител.

Гуда отиде до отсрещния край на двора, толкова близо, колкото позволяваше горещината от пламъците, и извика:

— Ник! Ела тук!

Николас с Калис, Амос и двама от войниците бързо отидоха при него. Гуда им посочи купчина тела, някои от които вече димяха.

— Това са наемниците, за които ти говорих.

— По дяволите — каза Амос. — Позна за това с измяната. — Адмиралът се огледа замислено. — Някой здравата се е потрудил да ядоса много всички, които са замесени в тоя набег.

Николас се наведе и се опита да види нещо по-добре. Амос проследи погледа му и промълви:

— Боговете да ни опазят дано!

— Какво? — учуди се Марк.

— Онзи шлем, ей там, на главата на мъжа под двамата мъртъвци.

— Червения ли?

— Да.

— И какво?

— Виждам съм такъв, само че беше черен.

— Баща ми ми е разказвал за тях — рече Николас. — Цял метален шлем, покриващ лицето, драконовата грива и двете спускащи се надолу крила, покриващи скулите.

— Каза ли ти кои ги носеха? — попита Амос.

— Да — отвърна Николас. — Каза ми. Черните кръвници на Мурмандамус.

— Това е шлемът на Червените кръвници — намеси се Тука.

— Какво знаеш за тях?

— Те са много лоши хора. Те са военно братство и служат на Върховния повелител на Града на Змийската река.

— Значи вървим във вярната посока — каза Николас.

ГЛАВА 16

РЕКА

Чу се хриплива кашлица и Николас и останалите се обърнаха.

До каменната ограда лежаха двама все още живи мъже. Гуда помогна на двама от войниците да ги издърпат по-настрана от огъня.

Единият беше с рана на главата, а другият беше улучен е арбалет в рамото.

Мъжът с металната стрела в рамото беше в безсъзнание, но този с раната на черепа се размърда и се примоли:

— Дайте ми вода.

Един от войниците донесе мях и Гуда изми лицето му, а Амос възкликна:

— Богове! Това е най-грозният човек, когото съм виждал...

— Оох — рече мъжът и притисна с ръка слепоочието си. — Може и да си прав. Макар че като те гледам и ти не си голям красавец.

Челото на мъжа беше силно издадено напред и ако изобщо можеше да се оприличи на нещо, то беше буца гранит. Покриваше го тъмна коса, а веждите оформяха дебела черта над очите. Те самите наподобяваха две черни дупки, хлътнали под издатината на челото и разделени от една месеста топка за нос, който и да беше имал форма някога, явно беше чупен толкова много пъти, че вече нямаше и помен от първоначалния му вид. Проскубана брада растеше по кривите челюсти, явно бити толкова често, че бяха останали завинаги подути. Кожата, доколкото се виждаше такава над брадата, беше пъпчива и осеяна с белези. Амос наистина бе прав: това бе най-грозният мъж на света.

От друга страна колкото той изглеждаше грозен, толкова красиво беше лицето на изпадналия в несвяст негов приятел. Тъмна коса, изрядно подкастрирани мустачки и фино изваяни черти.

Гуда подаде ръка на грозника да стане и го попита:

— Какво стана?

Мъжът опипа с ръка главата си.

— Какви ли не ужасни предателства. — Огледа ги и рече: — Не, не мисля, че това е голяма изненада за вас, като гледам как сте въоръжени.

Николас забеляза че всичките му войници все още държат оръжията си готови за бой и им даде знак да ги приберат.

— Кои сте вие? — попита Марк.

Мъжът отвърна:

— Аз съм Праджихетас, а това е моят приятел Ваясия. Наричайте ни Праджи и Вая.

— И вие ли сте от тая банда наемници? — каза Гуда.

— Не съвсем. Търсехме превоз нагоре по реката, тръгнаха бяхме за войните...

— За войните ли? — попита Ник.

— Тоя кой е? — обърна се Праджи към Гуда.

— Той е капитанът.

— Той? Прилича ми на момче...

— На мен говори — каза Николас.

— Той е капитанът — повтори Хари.

Праджи каза на Гуда:

— Мога да повярвам, че ти е син, или любимецът, или твоя...

Николас опря върха на сабята си в гърлото му и тихо каза:

— Аз съм капитанът.

Праджи го изгледа от главата до петите, след което внимателно отмести върха на сабята и каза:

— Добре де, ти си капитанът. Та казвам, че бяхме тръгнаха нагоре по реката за войните...

— Какви войни? — прекъсна го Амос.

Мъжът го погледна, притисна с ръка главата си, затвори очи и изпъшка:

— Някой да има нещо за пиене?

— Съжалявам, но имаме само вода — каза Николас.

— Е, може и вода — отвърна Праджи, взе поднесения му мях и отпи дълбоко.

Антъни се приближи и прегледа приятеля му.

— Не е тежка — прецени той. — Плетената ризница е поела по-голямата част от удара. — Успя да измъкне стрелата от рамото му и ловко превърза раната. — Ще оживее.

— Добре — изпръхтя Праджи. — Твърде много преживяхме с тоя кучи син, за да пукне без мене.

— Ти спомена за някакви войни — каза Марк.

Мъжът го изгледа, примижа и рече:

— Тъй ли?

— Тръгнали сте били нагоре по реката — подхвърли Амос.

— И си търсехме превоз до едно село, казва се Надоса, между Ланада и Хайпур. Качихме се с един търговец на вълна, който ни остави на няколко мили на юг, и после се отбихме тук. Щяхме да хванем пътя към западните води на реката — винаги се намират кервани, пътуващи за Хайпур — но все едно, тук намерихме тази весела банда главорези и момчета от клановете и когато почнаха да хвърчат пълните чаши, се включихме и ние. Някой черпеше на корем, а аз не съм от тия, дето ще се откажат от халба-две безплатен ейл.

— Значи не сте с тази група? — попита Николас.

— Ако бяхме от тях — отвърна Праджи, — сега щяхме да сме ей там. — И кимна към труповете, които димяха край горящата стена на хана.

— И какво стана? — попита Николас.

Мъжът въздъхна.

— Седяхме си и си пийвахме с една тайфа глупави хлапета и с няколко бандюги, дето майчиците си ще заколят за шепа жълтици, а оня тип, дето плащаше ейла, дойде и ни зашепна, че имало някаква работа за нас и трябвало да излезем от хана. Аз нещо се усъмних, така че когато излязохме, тръгнахме малко настрана от другите и оставихме цялата им пасмина между нас и оня, дето ни повика. Изведнъж се разнесоха викове и захвърчаха стрели от арбалети. Видях как удариха Вая и веднага след това ми притъмня. — Той се намръщи, опипа раната си и изохка.

Когато приключиха и докараха фургоните, вече беше станало пладне. Вая се съвзе и повтори разказа на Праджи.

Николас остави двамата ранени да си починат и прати Калис, Марк и Хари да претърсят набързо района. Тези, които бяха избили наемниците и мъжете от клановете, бяха изчезнали яко дим.

Когато се върнаха, Накор ги посрещна с новината, че долният склад, за който им беше казал Тука, е оцелял от пожара. Влязоха през капака към мазето — беше почернял, но не беше пострадал. Принцът слезе долу, последван от Тука, Гуда, Накор и Марк.

Хари подаде две запалени факли на Марк и също слезе. Николас зави на ъгъла и за малко щеше да се спъне в един мъртвец. Не беше изгорял, но лицето му беше сгърчено от болка. Тука го погледна и каза: — Шингаци. Изглежда, се е опитал да се скрие тук от пожара.

Накор го огледа и каза:

— Умрял е от пушека. Не е приятно.

— Че има ли приятна смърт? — попита Хари.

Накор се ухили.

— Няколко. Има едно лекарство, което ще те убие, но през последните пет минути от живота ще изпиташ невъобразим екстаз с някоя много красива жена...

— Стига — прекъсна го Николас. — Вижте дали можем да намерим нещо, което да ни е от полза.

Разтърсиха се и изведнъж Марк извика:

— Вижте!

Беше намерил цяла оръжейница.

— Изглежда, нашият домакин е бил готов да въоръжи цяла войска.

Николас видя купища ризници, щитове без гербове, всевъзможни видове мечове и саби, арбалети, лъкове с най-различна големина, стрели и ножове и каза:

— Доведете хора да започнат изнасят всичко това.

Гуда отвори капака на едно буре, бръкна, извади парче сушено месо и го опита.

— Не е лошо.

Ник се огледа и рече:

— Давайте да изнасяме всичко горе и да видим какво сме намерили.

Щом излязоха от изгорелия хан, чува викове. Николас вдигна отегчено очи към небето и изруга. Гласът естествено бе на ранджаната.

Младата благородничка бе застанала пред Амос, с ръце на кръста в предизвикателна поза и крещеше:

— Какво значи това „няма лодки“! Аз трябва да стигна в Града на Змийската река до две седмици...

— Какво става тук? — попита Николас.

До него пристъпи един от стражите, с впечатляваща колекция драскотини по бузите и докладва:

— Опитвах се да я задържа във фургона, ваше... тъ, капитане, но тя чу някой да казва, че ханът е унищожен, и...

— И дойдох да видя сама в какво ужасно положение сте ме вкарали, тъпаци такива! — довърши тя.

— Това, което сме направили — заговори Ник на ръба на търпението си, — беше, че ти спасихме живота, девствеността ти и богатствата ти, и престани с тези глупости... Марш веднага във фургона! — Последното го извика много ядосан.

Момичето вирна предизвикателно брадичка и каза:

— Когато Върховният повелител чуе какво е трябвало да изтърпя от ръцете на един мръсен груб варварски наемник, ще съжалиш, че не си се родил роб!

И гордо му обърна гръб.

Николас я изгледа, докато се отдалечаваше, след което се обърна към Амос.

— Мръсен ли?

Амос се ухили.

— Не си голям чистофайник напоследък, Ники. Никой от нас не е.

Николас погледна хората си и чак сега осъзна колко мръсни и окаяни изглеждат всички. Прокара ръка по брадичката си и си даде сметка, че брадата, която за последен път си беше обръснал на борда на „Хищник“, отново е избуяла на груба четина.

Огледа се и каза:

— Е, значи трябва да се поокъпем.

— Както кажеш, капитане — ухили се Амос.

Ник изръмжа ядосано, мина покрай Амос и подвижна на мъжете, изнасящи стоката от хана.

— И вижте дали няма да се намери и някой калъп сапун!

Наред с останалата стока в мазето се намери склад с дрехи и можаха да сменят повечето от старите си одрипавели облекла. Дрехите бяха пълен сбирток, от най-прости панталони и ризи до няколко по-богати и везани одежди. Гуда и Тука прецениха, че по-скъпите дрехи са оставени или използвани като залог при наемането на стая или лодка от закъсали с парите хора. Шингаци или беше бил човек с меко сърце, или си бе падал по странни носии.

Николас се разпореди да изперат намерените облекла, за да се махнат поне саждите от пожара, и мъжете да се окъпят в реката преди да се преоблекат. В жегата на късния следобед дрехите бързо изсъхнаха на въжетата, опънати между фургоните. По залез-слънце всички се бяха изкъпали и тези, които намериха за добре, се обръснаха или подстригаха брадите си.

Това, което много зарадва Марк, беше, че намериха още един дълъг лък сред купищата оръжие. Когато мъжете се наредиха чисти и готови за път, се появиха Амос и Хари, помъкнали обгорен, обкован с желязо дървен сандък.

— Я вижте какво намерихме — рече Амос.

Двамата го отвориха: беше пълен с малки кесии. Николас отвори една и разбра, че е пълна със скъпоценни камъни. Други бяха тъпкани с накити, сребро и злато.

— Богати сме — каза възхитен Хари.

Николас взе една от кесийките и я отнесе при отдъхващите си под сянката на един от фургоните Праджи и Вая. Двамата бяха похапнали и сега дремеха. Когато Николас ги приближи, Праджи стана и Ник му подхвърли кесията.

— За вас е.

Праджи подхвърли кесията в ръката си, чу дрънченето на монетите и го погледна учудено.

— За какво?

— Бих могъл да използвам двама мъже, които могат да се оправят в Града на Змийската река. — Посочи му кесията. — Това си го задръжте заради преживените неприятности и за да си помогнете по пътя, каквото и да решите, но нашият отряд е нов и си нямаме никой освен оня дребен фургонджия, който да може да се оправи в града. Така че можем да използваме двама мъже, които са достатъчно умни, за да избегнат гибелта, след като всички около тях не са могли.

Праджи погледна дремещия си приятел и отвърна:

— Ами то засега ние бездруго не ставаме още за път пеша, а Вая ще се оправи, докато стигнем с фургоните до града. Но имам един въпрос...

— Какъв?

— Вие за Върховния повелител ли сте, или срещу него?

Изражението му подсказа на Николас, че въпросът е важен.

— Нито сме за, нито сме против. Нас ни чакат други важни работи. Но ако може да се съди по този шлем на Червените кръвници, дето го намерихме, допускам, че можем да се окажем от другата страна на бойната линия, когато тя се очертае.

— Ами добре. Ще тръгнем с вас, пък докато стигнем до града, ще се поопознаем. Не сме склонни да сключваме договори преди да сме ви опознали повечко. Става ли?

— Става — съгласи се Ник.

Праджи се ухили, което си беше доста страшна гледка и рече:

— Сега, след като Върховният повелител ми влезе в черния списък, едва ли ще мога да помагам добре на някой, който е на неговата страна, нали разбираш?

— Какъв списък?

— Имам си го аз този списък, нали ме разбираш, и когато някой ми направи мръсно, записвам му името в него, ако не мога да го оправя веднага. Не твърдя, че ще мога да си разчистя сметките с всички, но не прощавам.

Изведнъж от юг се появи Калис — тичаше към лагера. Беше разузнавал цял ден и щом видя Николас, рече:

— Имаме си компания.

— Къде?

— На четири-пет мили надолу по реката. Отряд конници, двайсет и петима, доколкото преброих. Въръжени са до зъби и знаят как да поставят постове. Редовни войници, с черни туники и знаме — черен флаг със златна змия. Изглежда, си вдигат лагера и се готвят да тръгнат призори.

Праджи ги слушаше, облегат небрежно на фургона.

— Тия ще да са на Върховния. Адски далече е за редовни.

Николас прикани Гуда и останалите да дойдат при тях и щом се събраха, им съобщи донесеното от Калис и попита наемника:

— Какво смяташ?

Гуда сви рамене.

— Много мръсни двойни игри съм виждал в живота си и половината от тях — през последните два дни. Предполагам, че са тръгнали да намерят фургоните, да избият „виновниците“, да спасят принцесата и да се върнат триумфално у дома.

— Да не искаш да кажеш, че това е някаква нагласена работа? — попита Праджи.

— Ако ти кажех, че фургоните са били нападнати от воители на клановете, ти какво би си помислил? — рече Ник.

Очите на мъжа светнаха хитро и той отвърна:

— Бих си помислил, че клановете гледат да създадат големи неприятности на Върховния, като провалят примирието му със северните търговски съюзи. Което не би изненадало никого. Това, което би изненадало всекиго, е защо ще са толкова тъпи, че да го правят така открито, особено като оставят свидетели.

— А какво би казал, ако някой ти кажеше, че всички мъже на клановете са били намерени убити?

— Това вече е сложно — отвърна Праджи. — Зависи кой ги е убил. Ако е Върховният, значи... Ако се направи така, че да изглежда, че са се скарали, това може да разцепи клановете.

— Здраво ли се крепи тоя Върховен? — попита Гуда.

Праджи сви рамене.

— От години непрекъснато се говори за въстание, но той все още си е на власт.

— Е, натъкнахме се на битка, с която нямаме нищо общо, но и двете страни няма изобщо да ги интересува това, така че най-добре ще е да се подготвим за бой — каза Николас. — Ако онези войници са поредната част от заговора, те ще очакват с тези фурголи да има шестнайсет мъже от клановете, затова искам на фургоните да останат шестнайсет души. Върнете ги зад рида. — Посочи Калис. — Искам отново да се върнеш на юг и когато конниците наблизат, да изстреляш една стрела в двора, за да ни предупредиш. Можеш ли да го направиш, без да раниш някого?

Калис го изгледа така, сякаш бе изтърсил най-голямата глупост. Ник му обясни къде иска да остане да наблюдава и след това се обърна към Гуда:

— Искам да останеш тук с мен и с още няколко души да налягаме из двора. Онези ще очакват да видят пръснати трупове, така че не бива да ги разочароваме. Когато стигнат до фургоните, ние ще сме зад тях. — Гуда кимна. — Амос, ти отговаряш за фургоните. Щом прехвърлите рида, накладете няколко огъня зад него, така че конниците да видят светлината, но не и самите огънове. И ги накладете така, че конниците да ги видят, когато почнат да се качват към билото. Искам да се очертаят на пламъците, когато им подходим отзад. — Амос му отдаде чест с усмивка и махна с ръка на фургоните да впрягат.

— Хари — разпореди се Ник. — Ти отведи момичетата долу при реката, във високата трева, скрий ги и ги накарай да мълчат.

— А аз? — попита Бриза.

— Ти иди с Хари. Ако ранджаната издаде звук, давам ти право да си довършиш убийството.

— Благодаря — ухили се Бриза.

Войниците и моряците наскачаха по задачите си, а Николас се обърна към Праджи.

— Ако искаш да помогнеш, по-добре изнеси приятеля си на безопасно място. Не ми изглежда да е готов за битка.

— Той не е, но аз съм — рече Праджи. — Ще го кача в един от фургоните и ще тръгна с оня приятел, грозния.

Амос ги погледна през рамо и се направи на много обиден.

— Грозен ли?

Припасите, които бяха изнесени на двора и все още неразпределени и ненатоварени, набързо бяха скрити. Докато слънцето се спусне зад хоризонта, Николас беше поставил всички по местата.

Самият той остана в двора и легна с другите мъже на земята да чакат сигнала. Усети, че левият му крак малко пулсира. Повече го подразни, отколкото го заболя и той изтласка мисълта от ума си и отново взе да премисля плана си за атаката.

Толкова се унесе в мисленето, че се стресна, когато стрелата профуча и се заби в центъра на двора. Веднага се стегна и здраво стисна дръжката на сабята.

Чу се тропот на конски копита по твърдата земя, усили се и отрядът ездачи премина през поляната южно от хана. Един от мъжете изруга.

— Къде се тези проклети фургони?

— Не знам, капитане. Трябваше вече да са тук — чу се друг глас. Обади се и трети глас:

— Виж, капитане! Ей там в небето свети! Има огънове зад хълма.

— Онези мързеливи нехранимайковци не са могли да изминат още четвърт миля! — каза гласът, за който Николас вече знаеше, че принадлежи на мъжа, когото вторият бе нарекъл „капитан“. — Какво пък, да направим това, за което сме дошли. — Чу се как извадиха оръжията и след това някой изрева и подкара коня си напред.

Николас изчака само миг, докато оставят хана след себе си, стана и тихо каза:

— Сега!

Мъжете му наскачаха и се затичаха, а тези с лъковете заеха позиция на самия път. Както се беше надявал, когато ездачите се изкачиха по височината, се очертаха добре на светлината на запалените огънове.

— Давай! — извика Николас и стрелците опънаха лъковете. Хората на Амос направиха същото от другата страна и преди да са разбрали какво става, половината конници паднаха от седлата.

Мъжете с лъковете нададоха викове и се втурнаха напред, а конниците, сигурни, че ще заварят шестнайсетима навярно пияни и неопитни мъже при фургоните, се оказаха нападнати от всички страни от тридесет калени в битки войници и моряци.

Един от ездачите се опита да препусне надолу по склона, но бе поразен от стрела. Николас погледна зад себе си и видя тичащия към тях Калис, който опъваше нова стрела в движение.

После капитанът горе на билото заповяда атака и останалите деветима конници препуснаха, за да си спасят живота.

Още двама бяха свалени от конете от залпа стрели, но другите се понесоха приведени ниско над вратовете на животните.

— Застреляйте конете! — извика Ник. — Никой да не се измъкне!

Екът на стомана в стомана му подсказа, че някои от падналите противници не са загинали и са станали, готови за бой. Първият ездач се понесе срещу хората пред Николас и той се приготви на свой ред да го нападне. Упражнението срещу конник, който знае, че целта пред него е синът на самия принц, беше едно. Това сега беше съвсем друго.

Пот потече по гърба му и той усети, че дръжката на сабята му се изплъзва. Сви колене и когато конникът го приближи, вдигна сабята високо.

Да застане срещу връхлитащ кон с такова оръжие беше глупаво и Николас го знаеше. Виж, ако държеше голям меч, като този на Гуда, можеше да рискува да посече краката на коня, като в същото време избегне атаката. Но сега трябваше да се опита да накара коня да се подплаши или да смени посоката, като се предпази едновременно и от самото животно, и от ездача му.

Когато ездачът замахна, конят изцвили и предните му крака поддадоха. Ездачът беше изхвърлен напред. Като обучен акробат, той се опита да поеме падането с рамо и да се превърти. Някой в сумрака беше уцелил коня със стрела или го беше поразил с меч.

Ездачът падна тежко, изпъшка болезнено, но се изправи на крака. Николас нападна. Докато противникът се хвърляше напред, Ник го блъсна с рамо. Мъжът изрева от болка и Ник бързо прецени, че си е счупил нещо при падането. Замахна със сабята, удари го в ръката и мечът на конника падна от хлабавите му пръсти. Той залитна назад, обърна се и побягна. Двама от хората на Николас се затичаха, хванаха го и го повалиха на земята, след което бързо му вързаха ръцете — Николас бе заповядал да заловят пленници, ако е възможно.

Огледа се и разбра, че боят е свършил.

Николас провери хората си. Изненадата се оказа толкова ефективна, че никой не беше пострадал, освен едно леко порязване по ръката, а пострадалият чак се притесни, че само той го е допуснал. Другите бяха получили само натъртвания.

Накор огледа раните на двамата пленници и докладва:

— Капитанът може да оживее, макар че раната на ръката му е дълбока и си е счупил ребра, но другият със сигурност ще издъхне. Ранен е в корема и е ял преди атаката, сам ми го каза. Опитен войник е и помоли за бърза смърт.

Николас потръпна, но видя, че Гуда кимна.

— Коремните рани са лоша смърт.

— Може ли да се направи нещо? — обърна се Ник към Антъни.

— Ако разполагах с всичките си билки и другите церове — може би, макар че и тогава щеше да е сложно. Някой жрец лечител можеше да го отърве с молитва или магия, но тук, с това, което разполагам — не. Нищо не мога да направя.

Амос хвана Николас за лакътя и го отведе настрана. Сниши глас да не го чуят и каза:

— Ники, една дума не съм ти казал, откакто пое командването, защото общо взето винаги избираше най-правилното решение, а и да си направил някои грешки, и най-опитният водач нямаше да ги избегне. Но сега трябва да разбереш някои от трудностите на своя ранг.

— Искаш да кажа, че трябва да разреши на Гуда да убие пленника?

— Не, искам да кажа, че трябва да се убият и двамата.

— Кроуи — каза примирено Николас.

— Какво? — попита го Амос.

— Това е една история, която ми разказа баща ми. За похода им на север, когато Братството на Тъмната пътека нахлуло в Кралството, преди да намерят теб и Ги дьо Батира в Арменгар. Били са проследени от банда Черни кръвници. — Принцът затвори очи. — Някакъв човек на име Морган Кроуи, ренегат, ги издал и татко заповядал да го убият. — Той поклати глава. — Каза ми, че от всички случаи, когато му се налагало да изрече присъда, този бил най-тежкия. — Взря се в очите на Амос и каза: — Аз дори нямам законните основания тук, Амос. Това не е Кралството и този човек не се опитва да ме убие поради нещо друго, освен че господарят му му е заповядал. Той не е изменник на моя крал, какъвто е бил Кроуи.

— Разбирам, но тук няма закон освен това, което правим за себе си. Сега ти си капитан на един отряд сред море от треви и трябва да действаш така, сякаш тези са пирати, скочили на кораба ти, за да го оплячкосат. Трябва да заповядаш да ги убият, след като измъкнеш колкото може повече сведения от тях.

Николас се взря в очите на човека, който, ако боговете го позволяха, един ден щеше да стане негов втори дядо. Накрая си пое дъх и кимна решително.

След като се върна в лагера, кимна на Гуда, който се измъкна настрани от огъня, и заповяда:

— Доведете капитана им.

Двама мъже доведоха ранения капитан, който простена, след като го оставиха да седне в краката на Николас.

— Как се казваш?

— Дубас Небу — отвърна мъжът. — Капитан на Втора рота на Негово сиятелство.

Праджи, който се мотаеше наоколо, рече:

— По дяволите, това е личната гвардия на Върховния повелител.

— Което ще рече?

Праджи се почеса по бузата и отвърна:

— Ще рече, че или Върховният е забъркан във всичко това, или някой високопоставен управител му е изменил.

Праджи посегна и разкъса туниката на пленника над гърдите, което предизвика болезнения вик на капитана:

— Махнете това животно от мен!

Праджи смъкна нещо от шията му и каза:

— Вижте това. — Николас го огледа, а Праджи поясни: — Кланов символ. — И добави озадачено: — Макар че никога не съм виждал такъв.

— Аз съм виждал — каза Ник. Знакът изобразяваше две преплетени змии.

Амос понечи да каже нещо, но Николас го прекъсна:

— Оставете ме насаме с този човек.

Амос понечи да каже нещо, но спря, кимна и махна на останалите да го последват.

Николас остана сам с ранения, коленичи до него и му прошепна заговорнически:

— Ти си глупак! Какво ти заповядаха?

Очите на капитан Дубас бяха изсветлели от болката и лицето му беше обезкървено, но изглеждаше в пълно съзнание, когато отвърна:

— Не разбирам за какво ми говориш.

Николас бръкна в кесията, извади пръстена, който Калис им бе донесъл от Елвандар и му го показа.

— Показвам го само когато трябва да разкрия кой съм! — каза Николас. — Кой глупак ти нареди да дойдеш тук? Ние трябваше да избием хората от клановете и да отведем ранджаната в града.

— Но... — почна Дубас. — Даакон ми каза, че... че няма да има друга чета.

Николас извади камата си и я опря в гърдите му.

— Би трябвало да те убия, но явно някой по-високо е причинил цялата тази бъркотия.

— Кой си ти? — попита капитанът.

— Другите къде са?

Лицето на Дубас пребледня от болка.

— Аз трябваше да поема тези, които пристигнат с фургоните. Червените кръвници вече се връщат с лодките... Не разбирам...

— А пленниците? — попита Николас.

— Пленници не трябваше да има — каза Дубас. — Трябваше да убия момичетата и да върна телата им.

— Не бе, глупак! Другите пленници. От кораба.

— Кораба ли? — каза Дубас. Изведнъж на лицето му се изписа разбиране. — Ти знаеш за кораба! — И преди Николас да успее да реагира, капитанът се хвърли напред и се наниза на камата.

Амос и останалите бързо притичаха.

— Какво стана? — попита разтревожено Амос.

— Сам се уби — отвърна с горчивина Николас. — От много ум преиграх.

— Разбра ли нещо? — попита Хари, докато помагаше на приятеля си да стане.

— Само едно име.

— Какво име? — попита Праджи.

— Даакон.

— О, великолепно — каза Праджи. — Вече си спечелихте сериозни врагове, капитане.

— Кой е този Даакон? — попита Марк.

— Това е главният съветник на Върховния и най-коварният кучи син в Източните земи, в Речните земи и, по дяволите, в целия този скапан свят може би.

— И доколкото разбирам, е изменник — каза Николас.

— Не може да бъде — отвърна Праджи.

— Защо не? — учуди се Хари.

— Защото тъкмо той е човекът, който държи на власт Върховния повелител. Той е човекът, от когото всъщност се боят всички.

— Защо? — попита Марк.

— Защото е магьосник.

— Това да не би да е някаква рядкост тука? — попита Ник.

— Ха! Ама вие явно сте от доста далече — отвърна Праджи и добави много сериозно: — Капитане, в Източните земи има само един магьосник и това е Даакон. Ако някой друг магьосник се озове в града, това за него означава сигурна смърт. При това не от най-приятните. Според мълвата той ги изяжда.

Николас погледна Накор и Антъни и поклати глава, а Праджи продължи:

— Разправят, че тъкмо той е човекът, създал Червените кръвници, и че те изпълняват неговата воля, а не се подчиняват на Върховния. Говорел с мъртвите и имал за любовница едно злоещо същество, което пиело човешки души. Тъкмо тя поддържала живота му. Предполагат, че е на неколкостотин години.

Накор направи тайнствен знак с ръка.

— Много лошо. Некромантията е едно от най-лошите учения.

Антъни кимна и Николас можеше да се закълне, че младият маг е потресен, поради което каза натъртено:

— Сред нас няма магьосници, така че няма от какво да се тревожим.

— Това е добре — каза Праджи. — Но Даакон не може да бъде предател. Той може да свали Върховния когато си поиска.

Николас въздъхна.

— Е, все едно, ако стоим тук, никога няма да разберем кой всъщност стои зад целия този заговор. Как най-лесно можем да стигнем до града?

— С лодки — отвърна Праджи. — Но след като ханът е опожарен, оттук никога няма да ни вземат. Ще си помислят, че ние сме убийците, а пък ако дойдат джешандите, ще ви се наложи да се обяснявате много бързо, докато ви пекат с главата надолу на огъня. Преди време, когато дариха тази земя на бащата на Шингаци, те поставиха хана му под своя закрила.

Грозният мъж се озърна боязливо, сякаш споменаването на името на номадите можеше да ги накара да се появят.

— Най-добре е да тръгнем на юг покрай реката. На пет дни оттук има едно селце и там от време на време се отбиват лодки. Ако пък не намерим превоз по пътя, все ще стигнем до града за месец-два.

Николас не отвърна нищо. Цял месец щеше да е твърде късно.

— Махни се от мен! — изпищя Абигейл.

Изрита и отвратителното същество се отдръпна.

— Не мисля, че ще ти навреди — каза Маргарет.

— Не ме интересува — отвърна ядосано Абигейл. — Те са гадни.

Съществата, за които ставаше дума, бяха човекоподобни, но вместо с кожа бяха покрити със зелени люспи. На мястото на челото изпъкваше широка костна издатина, а от безизразните лица ги гледаха големи черни очи. Зъбите им бяха странни, не толкова остри като на крокодил, но не и правилни като на човек. И да имаха пол, не си личаха никакви външни белези; гръдните им кошове бяха съвсем плоски, без цицки, и скутовете им изглеждаха съвсем гладки. Маргарет не знаеше що за същества са, но разбираше, че по някакъв начин са свързани с онова, което бе обитавало съседната им каюта на черния кораб.

Бяха ги свалили от кораба и ги бяха докарали в това имение извън града. Арджуна Сваджан бе подновил разпитите си. Маргарет вече се бе убедила, че в привидно безразборните му въпроси има някаква система, но все още не можеше да я схване. Разбираше, че повечето от това, което ги пита, е предназначено да прикрие замисъла на разпита, но начинът на задаването на въпросите, както и темите им, бяха толкова оплетени, че не можеше да долови какво се крие зад тях. Не видяха повече загадъчната жена, която бе заповядала да убият момичето, за да им покажат, че животът на техните съотечественици зависи от сътрудничеството на двете девойки. Веднъж Маргарет попита Арджуна за нея, но той пренебрегна любопитството ѝ и зададе следващия си въпрос.

Ежедневието им бе станало съвсем предсказуемо. Повечето време ги оставяха сами, освен когато ги навестеше Арджуна за поредния разпит. Закуската, обяда и вечерята им поднасяха мълчаливи слуги. Следобед им позволяваха да прекарат няколко часа в една градина, под тънък навес, който ги предпазваше от слънчевия пек.

Но днес нещата се бяха променили. Вместо да дойде Арджуна и да започне да ги разпитва, в стаята им бяха вкарани двете същества. Абигейл беше избягала в ъгъла, докато Маргарет бе останала на място,

готова да се защити с един стол. Съществата обаче седнаха кротко на пода и мълчаливо загледаха момичетата.

Абигейл се беше престашила да се върне и да приседне на леглото си и в продължение на още един час едното същество я гледаше втренчено. А сега се беше опитало да я пипне.

— Чувала ли си за нещо подобно? — каза Маргарет.

— Не — отвърна Аби. — Трябва да са някакви демони.

Маргарет огледа онова, което се взираше в нея.

— Не мисля. В тях няма нищо магично. Но кожата им е също като ръката, която видях през прозореца на кораба.

Вратата се отвори и слугите донесоха храна. Момичетата не изпитваха никаква охота за ядене, но вече знаеха, че ако не изядат храната, ще ги натъпчат насила. Докато се хранеха, интересът на съществата като че ли се усили и те се опитаха да се наместват по-близо до тях. Абигейл прогони своето, като го замери с чинията си, а Маргарет просто не обърна внимание на второто.

След това влезе Арджуна и преди да отвори уста, Маргарет му извика гневно:

— Какви са тия същества?

С неизменно спокойния си тон той каза:

— Тези ли? Те са безвредни. Ще ви правят компания.

— Не ги искаме! — настоя Абигейл. — Разкарайте ги.

— Изобщо няма да ви навредят — отвърна Арджуна. — Ще останат. — Седна на един стол и продължи: — А сега ми разкажете какво знаете за легендата за Сарт?

Маргарет погледна съществото, което се взираше в нея, и за миг забеляза в крокодилските му очи проблясък на разум. Полазиха я тръпки.

Лодките се носеха мудро по водата.

Николас преценяваше положението. С онова, което бяха прибрали от пристана на Шингази и сандъка с имането, хората от „Четата на Николас“, както вече се наричаха, бяха добре екипирани и сравнително богати. Бяха се придвижили надолу по реката до селото, за което им бе споменал Праджи и там бяха спрели.

Отначало селяните се бяха разбягали от страх, убедени, че са банда разбойници, но Николас беше изчакал спокойно с фургоните цял ден, докато един от жителите не се осмели да се покаже от близката гора и да поговори с тях. Нужни бяха само няколко думи и една жълтица, за да го убедят, че не са дошли да плячкосват.

Селяните се върнаха, предложиха им подслон за цяла седмица и пострадалите хора на Николас се възстановиха. Дразнеше го, че губят време, но се беше съгласил, че всички трябва да си починат добре, ако им се наложи да продължат пътя си на юг с фургоните. А и селото беше най-подходящото място, в което да спрат лодки. През това време спътникът на Праджи Вая се бе възстановил достатъчно, за да се включи в разговорите с останалите. За Николас той се оказа доста суетна личност — гордееше се с чаровния си профил и къдравите си кичури. По-младите женички в селото само подсилваха високото му самочувствие, обсипвайки с вниманието си красивия воин, като му носеха непрекъснато студена водица, пресни плодове и медени питки през деня и, както подозираше Николас, го даряваха с ласки през нощта. Ник също така беше установил, че благородническото му красноречие е повече поза и че зад него се крие не особено висока интелигентност. Изглежда, Праджи беше мозъкът на тази двойка, но се примиряваше другите да си въобразяват, че водачът е Вая.

Докато хората му се възстановяваха и отдъхваха, Николас премина кратък курс на обучение от Гуда как се ръководят и развърщат в бой войници на ниво отряд или чета. Ако Праджи и Вая останеха с тях, щяха да наброяват тридесет и петима мъже, плюс Бриза. Моряците поръмжаха отначало заради наложените им упражнения, но войниците им се подиграваха безмилостно и те се примириха и преминаха през безброй тренировки с меч и лък, докато не усвоиха оръжията ако не добре, то поне поносимо. Според Праджи и Тука тридесет и петима души бяха доста малобройна чета, за да вдъхват респект — някои от по-големите наброяваха до шестстотин души, — но все пак бяха достатъчно, за да минат за наемници.

В края на седмицата се появиха лодки, Праджи развя бяло знаме — универсалния сигнал за преговори и сега вече приближаваха целта им.

ГЛАВА 17

ГРАДЪТ

Николас се напрегна.

Змийската река се виеше през непроходими блата, а сега прекосяваха някакво огромно езеро. Николас се вгледа в очертанятия на далечния град, обърна се към Праджи и попита:

— Къде сме?

— В Езерото на кралете — отвърна Праджи.

— Защо се нарича така?

Праджи беше отпуснал гръб на една бала, а наблизко спеше Вая; двамата като че ли изобщо не се отделяха един от друг.

— Градът е възникнал преди много време като тържище на южните племена от Източните земи. С годините се е разраснал и сега човек трудно може да каже, че гражданите му са родствени с джешандите и другите степни племена. — Праджи почна да чисти ноктите си с върха на камата си. — Нали се сещаш, всяко племе си имало крал, и всяка година различно племе поред е върховенствало годишния събор. Така всяка година градът получавал различен крал, настървен да си разчисти сметките за всичко, което другите крале са причинили на неговото племе през последните тринайсет години — четиринайсет големи племена, нали разбираш? Все едно, след неколкостотин години на хората в града накрая им писнало. Вдигнали бунт и накрая всичките четиринайсет крале, както и много от съплеменниците им, били издавени в това езеро. Затова се нарича Езерото на кралете.

— И какво станало после?

— Ами, известно време се опитвали да я карат с еднолични управители, но след няколко по-големи пожара и няколко бунта, в които загинали стотици души, решили, че е тъпо и че е по-добре вождовете на клановете им да си направят този техен съвет. Това изглеждало честно, никого не дразнело кой знае колко, всичко си вървяло от добре по-добре, и така още неколкостотин години.

— След което се появил Върховният повелител? — каза Хари. — И кой е той?

Праджи се почеса по брадичката.

— Слушал съм разни истории, но никой не знае със сигурност. Не е разумно човек да разпитва много.

— Тайна полиция ли? — попита Николас.

— Казват й „Черната роза“ и хич не е смешно. Командва я някой, когото знаят само под прозвището „Тартора“, но никой не знае кой е той. Някои смятат, че той държи Даакон под око; други са убедени, че самият Даакон е Тартора. Но от тия, които познавам, никой не знае със сигурност, това е факт.

Праджи прибра камата си.

— Виж, за Върховния повелител знам следното. Името му е Валгаша, което име не е джешандийско, нито е от някое от местата, където съм бил. Висок — видях го веднъж на парада в края на Летния празник. Едър, бих казал, като вашия приятел Гуда. Изглежда около трийсетгодишен, но съм чувал, че не се е променил, откакто е взел властта, а и с тези приказки за магьосника му — кой знае. Има си един любим орел, с който ловува като със сокол. Хората разправят, че птицата била вълшебна.

— Колко ни остава до града? — попита Николас.

— Не е много — отвърна Праджи и посочи групата дървета на отсрещния бряг. — Езерото се оттича ей там, в реката, която обикаля около града.

Праджи помълча малко, след което продължи:

— Като стигнем там, най-добре ще е да ви намерим някое място, където да се подслоните. Една чета е редно да се настани някъде, където да могат да я потърсят да я наемат. Имате ли възражения да поживеете по-скромно?

— Не. Защо? — попита Ник.

— Ами — отвърна Праджи, — щото имате повече злато, отколкото е нормално, както разбирам, а една малка чета, ако почне да живее в голям разкош, ще си навлече бързо белята. Няма да е много добре да отседнете в най-скъпата гостилница в града. Но ако я карате скромно, хората ще си помислят, че сте изпаднали и сте бедни. — Помисли малко и продължи: — Мисля, че знам едно подходящо място.

Точно до пазара. Скромно е, не е прекалено мръсно, а и гостилничарят няма да ви одере кожата.

Николас се усмихна.

— Предполагам, че ще е място, където ще можем и да подочуем това-онова?

— Предполагай колкото си щеш — отвърна Праджи и оголи счупените си зъби в грозна усмивка. — Номерът обаче не е да чуеш нещо, а да отсееш истината в слуховете от многото лъжи. — Той се прозя. — Двайсет години пътувам по света, но да ви кажа, не съм виждал друго място като тоя Град на Змийската река. Да вземем например Маарта. Чист град, оживена търговийка, цивилизовани хора, ще речеш. Наричат го Градът на Речната кралица, но и там човек могат да го пречукат за един петак, както навсякъде другаде.

Праджи продължи разсъжденията си за качествата и недостатъците на различните градове, които бе посетил, а Николас вече се взираше към приближаващия се град, чиито контури започнаха ясно да се очертават на хоризонта. Вече се виждаха кулите и крепостните му стени.

Езерото отвсякъде беше обкръжено с блата и беше много трудно да се различи къде свършва водата и започва сушата. Някъде отвъд езерото се издигаха ниски могили, почти голи, обрасли с ниска жилава растителност. Надясно, откъм западната страна на езерото, сушата се издигаше постепенно от блатата. Мяркаше се порутена зидария, белег от предишно строителство, но сега районът изглеждаше запуснат. На един малък хълм Николас различи някаква човешка дейност, макар че от толкова далече не можеше да се разбере каква точно.

— Ферми — каза Праджи, сякаш прочел мислите му. — Около града ги има много, разчитат на закрилата му. От другата страна на реката има няколко опожарени. Земята там се опазва трудно, а войниците на Върховния няма да се размърдат, освен ако някой не нападне стените. — Той се изплю през борда.

След малко течението се усили. Плъзнаха се покрай града и видяха на източния бряг обгорените останки от ферма.

— Разбирам какво искаш да кажеш — промълви Николас.

— Само че това не е от разбойници — каза Праджи. Посочи един хълм на половин миля по-нататък, на който се издигаше голяма къща, обкръжена от висока стена. — Онова там е имението на Даакон. Когато

не е в палата на Върховния, човек може да го намери там, въпреки че за какво би го търсил един благоразумен човек, не мога да си представя. — Мъжът направи суеверен знак за добър късмет. — Решил, че фермата е прекалено близо до именията му, и заповядал на Червените кръвници да я изгорят.

Минаха под един мост, водещ към имението на магьосника, и навлязоха в район с бедняшки колиби и лодки с навеси за домове, струпани по двата бряга на реката. Ако се съдеше по външността им, тук наистина живееха много бедни хора — рибари, работници, които не можеха да си позволят да се заселят в града, както и селяни с малки нивички на тераси зад домовете им. По реката щъкаха малки лодчици и превозваха храна. От няколко лодки подвикваха хлапета, смееха се и махаха с ръце на подминаващия отряд, и Николас също им помаха.

Колкото повече слизаха по реката, толкова по-оживено ставаше. Край пристана Николас забеляза стари сгради на по два-три етажа. По терасите на някои от тях седяха пищно облечени жени, показваха прелестите си и подвикваха на мъжете в реката.

— Курви — каза с безразличие Праджи.

Николас се изчерви, когато една от тях му предложи нещо, което не беше смятал досега за възможно. Праджи забеляза червенината по лицето му и изсумтя:

— И ти си ми един капитан!

Реката се разшири — навлязоха в разлива. Продължиха плътно покрай десния бряг и най-сетне стигнаха до началото на големия низ от докове и кейове.

Изведнъж Николас зърна нещо насред залива и извика:

— Марк.

Марк пристъпи напред.

— Какво?

— Кажи на Амос да погледне натам — посочи му Ник.

Марк погледна, после кимна, отиде при кърмата и извика към втората лодка, където седеше Амос:

— Николас каза да погледнеш ей натам.

— Вече го видях — извика в отговор Амос. — Същият е.

Марк се върна и каза:

— Според Амос е същият.

Николас кимна.

— Така си и мислех.

С празен трюм, черният кораб се полюшваше високо над водата и привличаше погледите им като маяк.

— Стигнахме — промълви Николас.

Марк сложи ръка на рамото му и не отвърна нищо.

Слязоха от лодките, провряха се през гъмжилото на пристанището и поеха по някаква широка улица, водеща към голям пазар. Праджи и Вая ги водеха уверено през навалищата, като ги предупредиха да не се отделят един от друг, за да не се загубят.

Хората тук бяха също толкова разнообразни, колкото в Крондор или северен Кеш. Мъже и жени с всякакъв цвят на лицата и косите, от светлокожи и руси до тъмни като нощта, се тътреха на гъсто множество из пазара, подвикваха цените на стоките си или се пазаряха на висок глас. Облеклото на местните беше толкова разнообразно, че чуждоземските дрехи на отряда на Николас не можеха да привлекат внимание. Ярките цветове бяха обичайни, така че дори изборът на Хари не се набиваше на очи.

Праджи поведе групата им към едно широко кръстовище и след това през друг участък на огромния пазар. Скоро излязоха от пазара, тръгнаха по една тясна улица, после по друга, и се озоваха пред гостилницата. Праджи влезе с Николас и ревна:

— Кийлър!

От задното помещение се появи дебел мъж с дълъг белег на лявата буза. Държеше сатър.

— Праджи! — възкликна той и заби сатъра в тезгяха. — Дявол да те вземе, мислех, че видях за последно окаяното ти лице само преди месец!

Праджи сви рамене.

— Получих по-добро предложение. — Кимна към Ник и добави: — Това ми е новият капитан.

Кийлър примижа към Николас с дребните си сини очички, след което се почеса по четинестата си брада.

— Добре. Какво ще желаете... капитане?

— Подслон за четиридесет души.

— Имам място за петдесет — отвърна той. — Шест отделни стаи, които могат да поберат по четирима, и една обща спалня за двайсет и шестима. Ако се разберем, може да получите и още няколко — добави той с усмивка.

— Ще ги вземем всичките — отвърна Николас. — Търся още набор. — Бяха се разбрали, че тази версия ще им осигури още няколко дни, през които да си седят, без привидно да се занимават с нищо. Наемническите чети не се задържаха дълго между две поредни служби, а ако останеха да се мотаят из града повече от няколко дни, щяха да събудят подозрения. Николас и Кийлър се споразумяха за цената и Ник даде на стопанина кесия със злато като залог срещу наема.

Николас махна на Хари, който беше останал край вратата; Хари предаде на останалите и цялата компания влезе. Ранджаната хвърли свиреп поглед към Ник и заглежда гостната. Николас не ѝ беше обяснил подробно защо войниците на Върховния повелител бяха дошли на пристана на Шингази и тя беше очаквала, че ще я отведат направо в палата на Върховния, и кипеше от гняв, че я принуждават да остане още един ден в компанията на Ник. Това, че я бе оставил под зоркия поглед на Бриза, се бе оказало добро решение; уличното момиче от Фрийпорт ѝ бе дало да разбере, че ако вдигне врява, с удоволствие ще ѝ клъцне езичето.

Николас огледа странноприемницата. Разполагаха с гостилницата, с дворовете — които според Ник щяха да са достатъчни за ежедневните тренировки и конюшните, която се оказа празна, ако се изключеше едно хърбаво магаре, което изгледа новопристигналите с блажено безразличие. Колкото до гостилницата, тук беше обичайно четата, заела целия хан, да реши дали до нея ще имат достъп външни лица, или не. Това беше първата тема за обсъждане на първото съвещание с тези, които той бе избрал за свой щаб: Марк, Гуда, Амос, както и Праджи. Николас бе съчинил версия, че са от много далечен град от другия край на континента, което според Праджи изглеждаше съвсем правдоподобно. В земите между отделните градове-държави цареше такъв хаос, че хората рядко пътуваха на повече от неколкостотин мили от родното си място и дори пътешествалите надалеч наемни войници като Праджи не бяха стигали по-далече от град Ланада, престолнината на жреца-крал, поредния виновник за

местни вълнения, който беше отворил тройна война с раджата на Маарта и Върховния повелител на Града на Змийската река.

Николас заседаваше с първите си съветници и заместници в гостната, а през това време Хари се грижеше за настаняването на хората по стаите и оправянето на снаряжението им. Николас каза:

— Праджи, кое е по-доброто: да оставим гостилницата отворена, или да я затворим?

— Ако я затвориш, понеже не те познават, това ще предизвика хорското любопитство — отвърна Праджи. — Ако я отвориш, можеш да си сигурен, че само час след залез-слънце тук ще загъмжи от курви, крадци, джебчии, просяци и цяла пасмина шпиони от най-различните кланове, гилдии, фракции и други чети като твоята.

— Амос, ти какво мислиш? — извърна се Ник.

Амос сви рамене.

— Според моя опит с подобни места или обикаляш навън да събираш сведения, или си седиш и чакаш те сами да дойдат при теб.

— Тогава да отворим гостилницата, но да се разбере, че всеки от нашите, който си позволи да пие прекалено и да изрече нещо, което не бива, ще отговаря лично пред мен. — Постара се да го каже заплашително, но се почувства глупаво. Все пак никой около масата не се усмихна.

Николас се обърна към Праджи.

— Защо пък други чети трябва да си пъхат носа наоколо?

— Може да имаш договор, който да ти измъкнат. Ако си напипал нещо по-голямо, може да сключат по-добра сделка с поръчителя ти; може да излизат по работа, в която има нужда от по-голяма чета, и да търсят още една-две по-малки чети, с които да се обединят. — Праджи изгледа Николас много твърдо и му каза: — Не е нужно да ми казваш за какво сте дошли тук, след като ни плащаш, но за наемническа чета изглеждате доста смотани. — Посочи Гуда. — Той, да речем, прилича на човек, който си разбира от занаята, но останалите... останалите са друга работа. Както скачат, щом им се заповяда нещо, държат се кротко и не влизат в сериозни разправии и бой, май са от редовна войска според мен.

— Не си глупав — каза Николас.

— Никога не съм казвал, че съм глупав. Просто оставям хората да мислят каквото си щат и се възползвам от това. — Посочи

неколцината мъже, които си оправяха снаряжението, и допълни: — Онези момчета сигурно са добри войници, но за наемници не изглеждат много убедителни. Виж, Гуда е убедителен.

Праджи погледна отново Ник в очите.

— Има три вида капитани: първите са зли кучи синове, които взимат страха на хората си така, че да правят каквото им се каже; вторите са тези, които правят хората си богати; третите са от тези, дето хората им ще ги последват навсякъде, защото капитанът им пази живота. Ти не изглеждаш много убедително да си от първите; да ме прощаваш, но и старата ми баба няма да можеш да изплашиш. Не пилееш злато наляво и надясно и не носиш пръстени и гривни, тъй че никой няма да си помисли, че ги правиш богати. Така че постарай се да изглеждаш убедителен, ако някой попита дали не си от третите.

— Цял живот съм учил тактика и стратегия, Праджи, и съм водил хората си в битка — отвърна Николас. — Премълча само, че опитът му бе започнал само дни преди да срещне Праджи.

Праджи стана и рече:

— Намекваш за някоя добра битка. Е, когато решиш да ми кажеш за какво точно става дума, ще ти кажа дали двамата с Вая искаме да се включим. А дотогава мисля да подремна малко.

След като Праджи излезе, Николас попита:

— Можем ли да му се доверим?

Гуда каза:

— Е, не е от тези, които ще се закълнат във вечна вяроност към короната, но ще се бие мъжки за всеки, с когото се е спазарил или — добави той ухилено — срещу всеки, който е влязъл в „черния му списък“. Смятам, че е точно такъв, какъвто изглежда.

— Какво е следващото? — попита Марк.

— Трябва да разберем къде са отведени пленниците. При толкова много пленници, разтоварени тук, все някой трябва да е видял накъде са заминали. Трябва само да внимаваме как разпитваме.

— Аз мисля да подуша малко по пристанището — каза Амос.

— Вземи Марк и огледайте дали има някой кораб за крадене.

— Пак ли ставаме пирати? — ухили се Амос.

Николас му върна усмивката.

— Веднага щом намерим Маргарет, Абигейл и другите.

Амос и Марк излязоха и Николас каза:

— Гуда, можеш ли да направиш така, че хората да приличат повечко на наемници?

— Ще поговоря с тях и ще им пообясня как да се държат.

— Благодаря — каза Ник и наемникът излезе.

Дойдоха Хари и Бриза, и Хари попита:

— Сега какво ще правим?

— Първо трябва да измисля какво да правя с ранджаната — отвърна Ник.

— Продай я на някого — предложи Бриза. По веселата ѝ усмивка Ник беше почти сигурен, че се шегува.

— Защо не я позадържим още малко и да видим дали няма да ни се наложи да влезем в палата? — предложи Хари.

— Не разбирам — каза Николас.

— Виж — каза Хари. — За мен е трудно да си представя, че кораб като онзи може да влезе в залива с двеста пленници, без да го забележи управата. Може би този Върховен е лично замесен. — Той сви рамене. — Ако е, то какъв по-добър начин да влезеш и да се видиш с него от това да му доведеш бъдещата му жена?

— Но той се опита да я убие — изтъкна Николас.

— Това беше ей... там — каза Бриза и посочи някъде на север. — Виж, в двореца не би могъл толкова лесно да я убие, без клановете да го обвинят, нали?

— Дворецът е най-безопасното място за нея в града — каза Хари. — Виж, позадръж я още един-два дни и ако се разбере, че не се налага да влизаме в двореца, натовари я обратно и я прати на баща ѝ. Но ако наистина се наложи да влезем, тя е пропускът ти.

— Твърде безразлични сте към бедното момиче — каза Николас.

Бриза изсумтя.

— Момиче ли? На тази кучка кожата ѝ е дебела като черупка на костенурка. Ти не ѝ гледай големите очи и хубавите устнички, Ники. Ще ти пререже гърлото и ще се усмихва, докато го прави. Може да прилича на разглезена дъщеричка, но в нея има достатъчно грубост, за да я забележи човек, стига да не се залисва.

Николас присви очи.

— Чакай малко!

— О, не ми казвай, че е красива. Знам, но не е това, което изглежда.

Хари кимна.

— Разговарях с нея и... в нея има нещо студено.

Ник реши да не обръща внимание на обвинението на Бриза.

— Добре, днес няма да реша нищо. Защо да не вземем да подушим малко наоколо. Бриза, ти можеш да се оправяш из улици като тези, а и ти можеш да се повъртиш тук-там, Хари. — Извади малко злато от кесията си и му го даде. — Купи каквото прецениш, че може да ни потрябва... и вземи Антъни да си попълни запасите с церове. — Озърна се из помещението. — Като стана дума за него, защо не ги виждам с Накор?

— Антъни го видях в една от задните стаи да преглежда раната на Вая — каза Хари. — Накор не съм го виждал, откакто дойдохме.

Ник ги отпрати и остана да седи още малко сам, потънал в мисли. Появи се Калис, седна до него и каза:

— Нещо ми изглеждаш притеснен.

— Хайде да излезем да се поразтърпчем — каза Николас.

Двамата излязоха и тръгнаха по късата уличка към пазара.

Пазарът се намираще на гигантски площад, разделен от широк булевард от север на юг и друг, минаващ от изток на запад. Точно където двата булеварда се пресичаха, беше издигнато нещо като каменна естрада и по стъпалата ѝ се бяха струпали просяци, гадатели и улични смешници и артисти. Улицата, тръгваща от хана на Кийлър, влизаше в пазара откъм юг. В пазара от всички посоки се вливаха още улици, с изключение на източната страна, където се издигаше стената на двореца на Върховния повелител.

Навлязоха сред гъстата човешка гмеж, пъплеща из пазара, тръгнаха да обикалят сергиите и се заслушаха във виковете на търговците, подканящи ги да огледат грънците им, накитите, сладкишите, платовете и всякаква друга стока, която човек можеше да си представи. Калис мълчеше, а Ник спря пред една сергия и се престори, че оглежда оръжията, предлагани за продан от някакъв еднокрак мъж. Когато стигнаха до една количка с плодове, Николас промълви:

— Чувствам се някак... не на място.

Калис кимна.

— Разбирам.

— Нима? — попита Ник и го погледна.

— Аз съм малко по-възрастен от двамата ти по-големи братя, въпреки че изглеждам на твоите години — каза Калис. — Но за моя народ съм все още почти дете. — Той се огледа. — Всичко това за мен е чуждо. Много пъти съм посещавал Крудий, но освен когато чичо ти Мартин и Гарет или някой щурмовак от Натал ни погостуват в Елвандар, никога не съм разговарял с човешко същество повече от една-две вечери. Да, знам добре какво е да се чувстваш не на място. — Усмихна се с една от редките си усмивки и добави: — Но ти нямаше това предвид, нали?

Николас поклати глава.

— Не. Чувствам се като натрапник, преструващ се, че е капитан на чета наемници.

Калис сви рамене.

— А не би трябвало. Поне аз не мисля, че трябва. Хората вече приеха водачеството ти и досега не си направил нищо, което да покаже, че преценката им е била погрешна.

Той замълча, когато отстъпиха встрани да отворят път на някакъв фургон, пълен с роби. Николас огледа внимателно лицата на хората във фургона с плахата надежда, че ще разпознае някого. Робите бяха свели очи с примирени лица, сякаш знаеха, че животът им вече завинаги ще е под властта на други.

Николас се загледа след фургона и промълви:

— Благодаря ти. Предполагам, че ако си изпълня ролята добре, няма да е толкова от значение как се чувствам самият аз.

Калис се усмихна.

— Ти твърде много приличаш на чичо си Мартин. И той все разсъждава. Иронията е в това, че всъщност ти приличаш повече на него, отколкото Марк.

Ник се усмихна.

— Ако е така, наистина е ирония.

Прекараха още половин час в обиколка на пазара и най-сетне се озоваха край стъпаловидната естрада в центъра. Там ги нападнаха тълпи просяци, които ги молеха за подаяния в замяна на благословии, които бързо се обръщаха на ругатни и люти клетви, щом двамата се направеха на глухи. Гадатели им предлагаша да им предскажат бъдещето на карти, на кокалчета или на дим, но те и тях подминаха с равнодушие.

Стигнаха друг участък на пазара, към който се стичаше голяма тълпа. Пробиха си път и се озоваха пред широка платформа, издигната близо до високата стена на двореца. Тълпата бе заобиколила платформата, но до стената оставаше голо пространство. Николас вдигна очи и видя висящите от стената клетки. В тях имаше човешки тела — два оглозгани скелета и един човек, който едва помръдваше. Калис проследи погледа му и рече:

— Както виждам, тук обичаят е да излагат смъртта на показ.

— Ясно послание за всеки в града: не си търси белята — каза Николас, обърна гръб на клетките и загледа какво става на платформата.

Някакъв търговец предлагаше роби за оглед. Николас запремества поглед от лице на лице, донякъде с надежда, донякъде със страх, че ще разпознае сред тях някого от Крудий, но след няколко минути реши, че тези окаяници са тукашни хора. Няколко млади момичета предизвикаха оживено наддаване, както и един доста як мъж на средна възраст, но останалите роби бяха или твърде стари, или прекалено млади, за да донесат добра печалба.

Отвратен от цялата тази варварска процедура, Николас каза:

— Я по-добре да се връщаме в гостилницата.

Тръгнаха обратно през пазара и по средата на пътя видяха, че хората се отдръпват да отворят път на някакъв въоръжен отряд. В челото едно момче биеше барабан, а зад него един мъж носеше дълъг прът. От върха на дългия прът се спускаха две въжета, завързани за краищата на пръчка, от която висеше знаме — сиво, с извезан ястреб, спускащ се върху плячката си. Николас и Калис също се отдръпнаха и се загледаха в преминаващите в строй около двеста души. Когато подминаха, Николас се обърна към стоящия до тях човек и го попита:

— Кой са тези?

— Червените ястреби на капитан Хаджи. — Човекът изгледа Николас, сякаш го сметна за луд, че пита за нещо толкова явно, и се отдалечи.

— Изглежда, че Тука не е преувеличил, като ни каза, че трябва да се представим — каза Николас.

— Може би — отвърна Калис. — Но след като разберем какво точно искаме да знаят за нас.

— Прав си.

Марк и Амос вече се бяха върнали в хана. Николас седна на масата при тях, а Калис се прибра в стаята си.

— Много бързо — каза Николас. — Намерихте ли кораб?

Амос сниши глас, за да не го чуе Кийлър от тезгяха.

— Пълно е с кораби, които ще свършат работа, след като вече знаем колко дълъг е пътят, но въпросът е, че има и два кораба на Кралството.

— Какво? — удиви се Николас.

— И единият от тях е „Хищник“ — добави Марк.

Николас застана в края на кея и се загледа зяпнал от удивление.

— Затвори я да не лапнеш някоя муха — каза Амос.

— Но как е възможно?

— Погледни по-внимателно — отвърна Амос. — Не е точно такъв, какъвто го бяхме нагласили. Има някои малки разлики. А и някои от въжетата и платната не са както трябва. Това е копие на „Кралски орел“ и някой се е помъчил да го преобрази на „Хищник“. — После посочи другия кораб, малко по-малък, но почти близък на първия. — А този е или точно копие на „Кралска чайка“, или истинският.

— Истинският нали потъна до крайбрежието на Кеш преди две години — каза Николас.

— И аз така мислех, но може и да не е.

Николас кимна.

— Но това все още не дава отговор на големия въпрос.

— Да. Какво търсят те тук? — каза Амос.

Тримата се върнаха мълчаливо в хана.

В гостилницата Николас попита няколко души дали не са виждали Накор. Всички отговориха, че не са. Дребосъкът беше изчезнал скоро след като четата беше пристигнала.

Николас реши да се прибере в стаята, която бе отделил за себе си, да си отдъхне малко и да поразмисли над загадката с двата кораба в залива. Но когато мина покрай стаята на ранджаната, чу вътре писък.

Посегна към бравата, но вратата се отвори и една уплашена слугиня каза:

— Господарю! Моля ви...

Николас влезе и завари трите други слугини свити уплашени в ъгъла. Ранджаната ги замери с четката си за ресане и изкрещя:

— Няма да остана тук и минутка повече!

— Виж... — почна Ник, но преди да успее да каже още нещо, му се наложи да се сниши, за да избегне изхвърчалия опасно към главата му гребен с три златни зъба, достатъчно остри, за да убият човек. Той пристъпи напред и хвана момичето за кръста, което се оказа тактическа грешка, защото тя го зашлеви през лицето. Той сграбчи ръката ѝ и изрева: — Престани!

Ранджаната започна да го ритва и той я запокити толкова силно настрани, че тя тупна по задник на пода. Ник вдигна заканително пръст и каза:

— Това вече е прекалено.

Тя отново скочи и се хвърли върху него и той отново я бутна на пода. Тя се ококори изумена.

— Смейш да ми посягаш!

— И още ще си изпатиш, ако не ми кажеш най-после за какво е цялата тази врява — отвърна ѝ грубо Николас.

— Настоявам веднага да ме отведете в палата — заяви ранджаната. — Говорих с един от хората ти и той имаше нахалството да ми каже, че трябвало да чакам тук, докато се върнеш. — Стана от пода и изтупа поличката си. — Искам да бъде обесен. А сега ме заведи в палата.

— Има един малък проблем — каза Николас.

— Проблем! — кресна момичето, сви пръстите и тръгна към Ник да му издере очите. Той отново я хвана за китките и каза: — Няма ли да престанеш най-после!

Момичето продължи да упорства и накрая той я блъсна на пода още по-силно, така че тя се плъзна и се удари в стената.

Преди да е помръднала, Ник пристъпи и застана пред нея.

— Не ставай! — предупреди я той. — Ще седиш така и ще ме слушаш, иначе ще заповядам да те вържат.

Тя остана седнала, но го изгледа с гняв.

— И защо не искаш да ме заведеш в палата?

Николас въздъхна.

— Надявах се да избегна това, но изглежда, се налага да го научиш. Няма да те заведе в палата, защото изглежда, че човекът, виновен за нападението срещу теб, е самият Върховен повелител.

— Това е невъзможно! Аз трябва да се омъжа за Върховния повелител в нощта на идващия Край на лятото.

Николас разбра, че се е отказала от борбата, и ѝ подаде ръка да стане. Тя я отблъсна сърдито и се изправи сама. Докато я гледаше как става с изяществото на танцорка, Николас бе принуден да си признае, че Бриза е донякъде права. В това облекло с ефирното горнище и късата поличка тялото ѝ оставаше разголено и изглеждаше повече от съблазнително. Но нравът ѝ беше толкова отвратителен, колкото прелестна бе външността ѝ.

— Лъжеш — каза тя. — Искаш да ме задържиш срещу откуп.

Николас въздъхна.

— Ако това беше вярно, щях просто да заключа тази врата и да поставя охрана пред нея и под прозореца ти. Не. Ако се убедим, че Върховният повелител е човекът, заповядал да те убият, ще уредим да се върнеш при баща си...

— Не! — прекъсна го ранджаната с искрена паника.

— Не?!

— Не. Баща ми ще ме убие.

— Но защо?

— Моят баща, раджата, има тридесет и девет жени. Аз съм най-малката му дъщеря от седемнадесетата му жена. — Тя сведе очи и продължи: — Единственото, което мога да му донеса, е да ме ожени за някой съюзник. Ако се върна, той ще се разгневи и ще заповяда да ми отсекаат главата. Повече няма да струвам нищо за него, защото ако ме изпрати за жена на друг съюзник, след като вече ме е предложил на Върховния повелител, това ще се приеме като обида.

— Е, може пък Върховният повелител да няма нищо общо с нападението и ако се окаже така, ще те заведем в палата му.

Всичко това много го притесни, защото момичето изведнъж му се стори уплашено, и чувствата му се объркаха. Този внезапен пристъп на тревога го подразни и той каза:

— Ще видя какво мога да направя.

И бързо излезе от стаята. Вече бе забравил за намерението си да си почине и отиде в гостната, за да почака Хари и Бриза.

Два часа след залез-слънце гостилницата вече бе препълнена с хора — както от четата на Николас, така и външни. Ник беше избрал за себе си и приятелите си масата най-близо до коридора, водещ към спалните. Хари, Антъни и Бриза все още ги нямаше и все още никой не беше мяркал Накор. Николас започна да се тревожи.

Приблжиха се двама наемници и го попитаха дали ще набира още хора. Николас им отговори уклончиво, че зависело от възможния договор и че трябвало да наминат пак след някой ден.

Храната, която се предлагаше тук, беше топла и засищаща, макар и не особено вкусна, а виното беше прилично и всички от четата, разбира се, бяха доволни. По време на вечерята Хари, Антъни и Бриза най-сетне се върнаха.

Тримата седнаха и Николас ги попита:

— Какво ви забави толкова?

Хари се усмихна.

— Голям град е.

— Целия ли трябваше да го разгледате за един ден? — ухили се Амос.

— И една десета не сме разгледали — отвърна Хари, — но наистина намерихме някои интересни неща, или по-точно Антъни и Бриза.

— Намерих един, който продава магически амулети долу край пристанището — каза Антъни. — Пълен мошеник, разбира се, и дрънкулките му са съвсем безполезни, но си поразвърза езика за някои клюки около Върховния и главния му съветник.

Николас се наведе над масата и Антъни заговори тихо:

— Праджи не се шегуваше за забраната над магията. Едно от нещата, които онзи продавач на дрънкулки ми каза, беше, че над града е поставен магичен страж, който предупреждава Даакон в случай, че някой използва магия в границите на града. Така поне се говори. Той твърди, че дрънкулките му притежавали особеното свойство да действат, без съветникът да разбере. — Антъни поклати глава. — На някой да му трябва това? — каза той и извади от джоба си някакъв

странен фетиш. Беше фигурка на мъж с гигантски член. — Разправяше, че това нещо правело човек неустоим за жените. — Бриза прихна и той се изчерви.

— Антъни, трябва да остана насаме с теб някоя нощ — подкачи го момичето.

На Николас не му стана никак весело.

— Прибери го това нещо. Всичко това означава, че не можеш да използваш силата си, за да намериш момичетата.

— Какво още разбрахте? — попита Николас.

— Тук съществува нещо като организация на крадците — каза Бриза. — Ти си от Крондор, така че си чувал за Шегаджиите.

Николас кимна.

— Е, тукашното е нещо подобно, но по това, което видяхме, имам чувството, че е по-малко ефективно и много по-слабо.

— Защо?

— В живота си не бях виждала толкова много въоръжени мъже в рамките на една квадратна миля, дори във Фрийпорт, а половината от тях принадлежат на един или друг клан, или на Върховния.

— Тя е права, Ники — каза Хари. — Навсякъде гъмжи от войници и всеки си има или охранник, или пазачи на къщата му, или наемници. Точно както каза Гуда. Прилича на военен лагер.

Николас се замисли. В Крондор също имаше много частни пазачи и наемници на служба при търговци и благородници, но повечето хора излизаха навън без оръжие, освен в Бедняшкия квартал или по пристанището нощем, защото градската стража и гарнизонът на принца поддържаха спокойствието и реда и държаха Шегаджиите донякъде под контрол. Също така беше чувал от баща си, че и гилдията на крадците предпочита реда, тъй като при едно военно положение занаятът им може сериозно да пострада.

— Разбрахте ли нещо на робския пазар? — попита Николас.

— Нищо, за което да си струва да говорим — отвърна Хари. — Трудно беше. Ако не купуваш, будиш подозрение. Между другото стената зад робския пазар е отделена с бяла черта на дузина крачки от нея. Забеляза ли го?

— Двамата с Калис наминахме оттам, но не забелязах — отвърна Ник.

— Мъртва зона.

Николас кимна. Това означаваше, че на стрелците по стените и на войниците по пазара е заповядано да убиват всеки, който прекоси чертата.

— Върховния не иска някой да се опита да освободи осъдените.

— Или не желае неканени гости — вметна Бриза.

— А ти ако управляваш този град на главорези, какво би направил? — попита Амос.

— Ако аз го управлявах, щях да го управлявам по друг начин — отвърна Ник.

Амос се засмя.

— Не си първият, който си го е помислял преди да поеме поста. Попитай някой път баща си за сделките, които трябваше да сключи с Шегаджиите в началото на управлението си.

Николас се обърна към Бриза.

— Мислиш ли, че можеш да се свържеш с тукашните крадци?

— Може да ми отнеме един-два дни — отвърна тя. — Половината хора тук изглеждат като пребити псета. — Тя заговори още по-тихо. — Според мен в това помещение вече има половин дузина осведомители и шпиони. Голямо недоверие цари в този град.

— Е, тогава да ядем, да пием и да се веселим... — каза Николас.

Маргарет се събуди сепната и с разтуптяно сърце. В полумрака се надигна фигура. Тя примигна и седна, за да я различи по-добре.

Внезапното ѝ движение стресна фигурата и тя се дръпна назад. Маргарет посегна към едва тлеещия светилник и удължи фитила. На пода до леглото седеше едно от гущероподобните същества. То заслони тъмните си очи от светлината и запълзя назад, издавайки тих звук.

Маргарет ахна от ужас. Съществото бе изрекло една дума. Много тихо. Беше казало: „Не.“ Но това, което ужаси Маргарет, беше звукът. Не беше нито чужд, нито нечовешки. Гласът принадлежеше на човек. На жена. Гласът звучеше като нейния.

ГЛАВА 18

ТАЙНИ

Николас вдигна глава.

През гостилницата към неговата маса крачеше Тука заедно с някакъв червендалест запъхтян мъж с внушително шкембе, облечен в умопомрачаващо съчетание от цветове: яркожълта туника, везана риза под нея, червени панталони, зелен пояс и пурпурна шапка според местната мода, с широка, завита нагоре периферия.

— Хари, да не би някой да ти е откраднал дрехите снощи? — попита Гуда.

Хари се прозя, все още сънен след огромното количество ейл, изпито предната вечер.

— Така изглежда — измърмори скуайърът от Лъдланд.

— Енкоси — каза Тука, — най-смирено ви представям Анвард Ногош Пата, представителя на моя господар в града.

След поканата, мъжът седна на единствения свободен стол на масата на Николас и прошепна:

— Вярно ли е?

— Кое да е вярно? — изгледа го с мътен поглед Хари.

Николас му махна с ръка и рече:

— Да. Момичето е при нас.

Дебелият мъж издиша тежко и пръстите му забарабаниха по масата.

— Тука го познавам от години и макар човек да не може да разчита на него повече, отколкото на всеки друг колар, не е толкова умен, че да измисли сам една толкова заплетена история за предателства и убийства. — Той се наведе над масата и заговори още по-тихо. — Какво смятате да правите? Откуп? Награда?

Николас се намръщи.

— А според теб как да постъпя?

Мъжът отново забарабани по масата.

— И аз не знам. Ако господарят ми се окаже жертва на някой заговор, целящ да предизвика търкания между клановете — много от които имат силни връзки с влиятелни търговски къщи тук и в други градове, — малцина от главатарите на тези кланове ще са склонни да си спомнят, че господарят ми е бил само жертва на по-голям заговор. — Мъжът сви рамене. — А и честно казано, господарят ми няма да остане никак доволен, ако го нарекат „жертва“ — при всичките му великолепни качества и той не е лишен от суетност, — а пък и ефектът от такова оправдание няма да е никак здравословен за търговията му.

— Има някои неща, които засягат хората ми и които могат да се отразят на всичко това — каза Николас.

— Какво предлагаш? — попита Анвард.

— Да не предприемаме нищо следващите няколко дни — отвърна Николас. — Преценихме, че ако Върховният е замесен в тази поредица от нападения и убийства, животът на момичето няма да има никаква стойност в двореца, но ако тя се окаже наградата в някоя игра, която не разбираме, това може да се окаже най-безопасното място в света за нея. Но да те попитам нещо: как би реагирал господарят ви, ако я върнем обратно?

— Няма да е доволен, но неудоволствието му ще е заради неуспеха на начинанието, а след като начинанието е било обречено още от самото начало поради двуличие, няма да е склонен да сипе ненужни обвинения.

— Дали бащата на момичето ще го накаже?

— Вярно е, че баща ѝ има много дъщери, но той ги цени всички. Не, не мисля, че ще ѝ посегне. Защо питаш?

Николас премисли бързо и отвърна:

— Просто за да се уверя, че разбирам всички рискове в тази игра.

— А какво е станало със скъпите дарове, които придружаваха ранджаната?

— Всички са налице — каза Николас.

— Ще изпратя един фургон и стражи да приберат стоката на господаря ми.

Николас вдигна ръка.

— Бих предпочел да изчакате малко. Не мисля, че някой от тези, които ни видяха да идваме, подозира, че имаме нещо общо с всичките

убийства нагоре по реката, но човек никога не може да е сигурен. В случай, че те следят, не искам да се разчуе, че сме намерили някакво съкровище или пък самата ранджана. Нека засега да си мислят, че момичетата с нас са нашите лагерни спътнички. — Анвард го изгледа подозрително и Николас допълни: — Имаш думата ми: когато ранджаната си тръгне, ще вземе със себе си всичкото си злато и накити.

Представителят стана и отвърна:

— Ще проявя предпазливост, но ще гледам да посъбера сведения кой все пак е виновен за цялото това нещастие. Колко ще се задържите тук?

— Няколко дни.

Дебелият мъж кимна почтително.

— Желая ви лек ден, капитане.

След като Тука не го последва, Гуда го запита:

— Е, натриха ли ти носа?

Дребният фургонджия сви рамене.

— И да, и не, саиб. Освободиха ме от служба затова, че не успях да опазя имуществото на господаря ми, но затова, че съм се върнал с новината, че ранджаната е пристигнала в града цяла и непокътната, все пак не ме набиха или убиха.

— Доколкото схващам, тук трудно се намира работа — подхвърли Марк.

— Така трябва да е — каза Амос, — след като работниците търпят такова отношение.

— Много е трудно, саиб — изпъшка Тука и добави посърнало: — Сега сигурно трябва да се захвана с кражби, за да се прехранвам.

Николас не можа да се сдържи и се усмихна на комичната му поза.

— Не мисля, че го разбираш този занаят. — Тука кимна и Николас продължи: — Ето какво ще ти кажа. Ти свърши добра работа, така че защо не останеш да поработиш за нас, докато сме в града? Ще се погрижим поне да не умреш от глад.

Лицето на Тука грейна.

— Енкоси има нужда от колар?

— Не съвсем — отвърна му Ник. — Но имам нужда от човек, който се оправя из тия земи, а не познаваме много хора наоколо. Какво

ти плащаха?

— По едно медно пастоли на Змийската река на седмица, храна и разрешение да спя под фургона.

Николас се навъси.

— Не съм много наясно с местните пари. — Извади няколко монети от кесията си, от онези, които бяха прибрали от пристана на Шингаци, постави ги на масата и попита: — Коя от тези е пастоли?

Очите на Тука се ококориха, като видя монетите.

— Ето тази, енкоси — каза той и посочи най-дребната медна монета в купчината.

— А другите какви са? — попита Гуда.

На Тука сигурно му се стори странно, че един наемник не познава местните пари, но не каза нищо.

— Тази е столещи — каза той и посочи един по-голям меден къс. — Струва колкото десет пастоли. — Той продължи с останалите: равното на двадесет столещи катарни и златната дракмащи, или за кратко драк. Останалите монети се оказаха от други градове и Тука им обясни, че се използвали толкова много и различни чужди пари, че било обичайно да се плаща колкото по официалния курс, толкова с типа на монетата и теглото ѝ; повечето търговци сами преценявали качеството на златото и среброто, а сарафи не съществували. Николас му подхвърли едно столещи и каза:

— Иди си купи нещо за ядене и някоя чиста туника.

Дребосъкът се закланя енергично и каза:

— Енкоси е твърде щедър. — След което бързо изхвърча от гостилницата.

— Аз мислех, че бедните в Кралството получават малко, но това си е истинска сиромашия — каза Марк.

— Плащат на коларите десет пъти по-малко, отколкото в Кеш — каза Гуда.

Николас се намръщи.

— Търговията никога не е била от силните ми предмети, но предполагам, че цялата тази борба и раздори в търговията означава малко работни места и голям натиск за повече печалба. — Той сви рамене. — Евтин труд.

— Което означава едно добро нещо — вметна Амос.

— И кое е то? — попита Николас.

— Подкупите тук ще вървят много — ухили се Амос. — Което означава, че с това съкровище на Шингаци ние сме не само заможни, а много, много богати.

— Това е добре — каза Николас. — Но все още не ни приближава до нашите пленници.

— Така е — съгласи се Амос.

— Впрочем, къде са Хари и Бриза? — попита Николас. — Трябваше вече да са се върнали. — Беше ги изпратил на пазара, за да видят дали Бриза няма да може да се свърже с местните крадци и просяци. — А и Накор къде се дяна, по дяволите?

Гуда сви рамене.

— Накор ли? А, ще се появи той. Винаги се появява.

Накор влезе в двореца. Няколко минути преди това, тъкмо докато се чудеше как да проникне вътре, видя група монаси да се запътват натам. Огледа набързо облеклото им — жълти и оранжеви къси роби, с черна ивица плат през раменете, и импровизира. Влезе в крак след последния монах, обърна торбата си наопаки, за да изглежда все едно, че носи вързоп с черна ивица през рамо, и моментално се превърна в още един монах от ордена на Агни — за когото беше разбрал, че е местното име на Прандур, бога на огъня — след което храбро влезе в палата покрай двамата Червени кръвници при портата.

Докато ги подминаваше, ги погледна с крайчеца на околото си и ги сравни с описанието на Амос на Черните кръвници на Мурмандамус. Амос, единственият от компанията, който ги беше виждал, бе разказал на Ник и останалите за тях, след като намериха онзи шлем на пристана на Шингаци. Тия Червени кръвници стояха неподвижни като статуи, покрити от вратовете до ботушите с плетени ризници. Шлемовете напълно покриваха главите им — имаше само по две тесни цепки за очите. На гребените им имаше присвита фигура на дракон, със спуснати от двете страни на шлема крила. Очите на драконите бяха или от оникс, или от сапфир — за това Накор не беше съвсем сигурен, а и нямаше намерение да проверява отблизо. Всеки от стражите беше облечен в червен табард с черен кръг по средата, на който имаше златна змия с червено око.

Минаха под масивната крепостна стена, после през старинен външен крепостен двор, за да влязат в същинския палат. Изкачиха няколко стъпала към широко преддверие между високи колони, които поддържаха издадения напред трети етаж. Над тях се виждаха бойници с тесни амбразури. Накор забеляза, че старият, класически стил на отбрана все още е присъщ за обиталището на Върховния повелител, и мястото му се стори доста мрачно.

След това влязоха в огромен коридор, където вече се бяха събрали други хора. Около залата стояха на стража войници, облечени в черно и със същия змийски знак, а пред монасите се бяха струпали представители на още жречески ордени. Имаше и стотина заможни на вид мъже — някакви търговци, доколкото можеше да се съди по външността им, или представители на търговски съюзи.

Накор продължи след последния монах на Агни и скоро групата им зае мястото си в гигантската дворцова зала. Подредиха се така, че Накор се озова точно между двама стражи, застанали между гигантски колони от дялан мрамор. Огледа се наляво и надясно, след което отстъпи крачка назад и се озова зад стражите. Обърна се и се усмихна приятелски на един търговец, който го гледаше, после го подкани с жест да заеме мястото му, уж за да вижда по-добре. Мъжът се усмихна благодарно и пристъпи напред. Накор се шмугна в сянката на една от колоните и остана там да наблюдава церемонията.

На подиума в другия край на залата излязоха няколко души. Водеше мъж с впечатляваща фигура: над шест стъпки висок и с яки мускули. Лицето му би минало за красиво, ако в очите и устните му нямаше нещо жестоко, което се долавяше дори от разстоянието, откъдето гледаше Накор. Нямаше никакво съмнение, че това е самият Върховен повелител. Беше облечен в обикновена тога до коленете. Мъжът вдигна облечената си в ръкавица ръка и изсвири с уста. Някъде отгоре, от сводестия таван се чу писък и плясък на могъщи криле. Накор се вгледа в спускащата се птица — млад златен орел. Макар и млада, птицата беше достатъчно едра, за да я удържи на китката си дори и най-здравият мъж, но въпреки това Върховният повелител я понесе без усилие.

Веднага след него вървяха две жени, и двете облечени много предизвикателно. Едната беше руса и с късо елече от коприна, извезано със златни нишки и рубини. Единственото ѝ друго облекло

беше късата бяла поличка, стигаща до средата на бедрата и прибрана нагоре на единия крак с помощта на грамадна златна игла с рубин. Косата ѝ беше дръпната назад със златна верижка и падаше до раменете ѝ. Беше светлокожа и както предположи Накор — със сини очи, въпреки че не можеше да се определи от толкова далече. По всякакви мерки изглеждаше смайващо красива, макар и прекалено млада за вкуса на Накор. Вървеше на крачка след високия мъж.

Другата беше също толкова, красива, макар и по-стара. Косата ѝ беше черна, но кожата ѝ бе почти толкова светла като на първата. Носеше къс червен елек, полуотворен отпред и разкриващ пищна гръд. Полата ѝ беше къса като на първата, но черна. Накитите по нея бяха също толкова разкошни — сапфири и злато, макар че иглата на полата ѝ беше само с един едър смарагд. До нея вървеше облечен в черен халат мъж — беше плешив, а на носа си носеше златна халка.

Един глашатай извика:

— Елате и се съберете. Нашият милостив Върховен повелител търси вашия съвет, защото иде празник. Той си взима жена, ранджаната на Кълбар, и ще обяви церемония и празненство в края на Летния празник.

Изражението на младата блондинка издаваше, че не е никак доволна от това.

Глашатаят продължи:

— Господарката Кловис.

Тъмнокосата жена заговори:

— Моят господар Даакон моли всички вие да благословите този съюз и да се пригответе за церемониите, които сами сметете за подходящи за такъв тържествен повод. — Мъжът, за когото Накор реши, че трябва да е Даакон, остана неподвижен и мълчалив.

„Много интересно“ — помисли си исаланецът.

Хари и Бриза влязоха в хана и Николас стана и отиде с тях в стаята си.

— Открихме къде са били отведени пленниците — прошепна Бриза.

— Къде? — попита тихо Николас.

— В онова имение, което видяхме отвъд реката — каза Хари.

— Сигурен ли си?

Хари се ухили.

— На Бриза ѝ струваше по-голямата част от деня и половината от вечерта, но накрая намерихме един от Дрипавото братство...

— Какво братство?

— На крадците — каза Бриза. — Така ги знаят тук. Не че са нещо, за което си струва да се говори, главно просяци и джебчии. Истински добрите крадци действат сами или хората на Върховния ги излавят и убиват.

— Хари, иди да доведеш Калис и Марк — каза Николас.

Хари излезе и докато го нямаше, Николас попита:

— Нещо друго интересно?

Бриза сви рамене.

— Не разбирам много от големи градове. Целият си живот съм прекарала във Фрийпорт. И сравнение не може да става, но едва ли има по-мръсна дупка от това място на целия свят, включително и Дърбин.

Тя се намръщи и Николас я запита:

— Какво?

— Ами... просто нещо, което ми каза онзи просяк. Докато се мъчех да го предразположа и да го убедя, че не съм от Черните рози на техния Върховен, той ми каза, че крадял само където било разрешено.

— Разрешено ли?

— Представяш ли си? След това попитах друг крадец какво означава това и той ми обясни, че имало нещо като неписани правила къде можеш да се отървеш от наказание при кражба и къде със сигурност ще те напъхат в клетката, ако те спипат. — Момичето потръпна. — Много гадно трябва да е. Висиш там, докато замръзнеш през нощта, през деня се опичаш хубаво, не можеш нито да седнеш, нито да се изправиш, и гледаш всички долу из пазара, и все имаш чувството, че всичко това не е истина.

— Казваш го така, сякаш доста си мислила за това — подхвърли Николас.

— Покажи ми дори един крадец, който не си е помислял какво го чака, когато го спипат, и аз ще ти кажа, че е глупав крадец. — Тя сбърчи лице. — Честно казано, май всички сме глупави. Всеки от нас си мисли как биха могли да ни хванат, но никой не допуска, че точно него ще хванат.

Николас се подсмихна.

— Много самокритично.

Бриза сви рамене.

— Ами така е, като се позадържи човек малко повече около Хари. — После се ухили. — Той се опитва да ме превъзпита.

Вратата се отвори и влязоха Хари, Калис и Марк. Николас разказа на двамата какво е научил и добави:

— Изчакайте до късно вечерта и след това вижте дали ще можете да прехвърлите реката, без да ви забележат. Не знам колко можете да се доближите до онова място незабелязано...

— Достатъчно — каза Калис.

— ... но вижте дали можете да разберете къде държат нашите хора.

— Ако отида сам, ще се оправя много по-добре — каза Калис.

Николас повдигна вежда, после погледна Марк и каза:

— Тръгни малко след него. Искam някой да е наблизо, за да може да му се притече на помощ, ако се наложи бързо да бяга.

Калис се усмихна.

— Благодаря ти за загрижеността. Надявам се да не се наложи. — И се обърна към Марк. — Трябва да тръгнем още сега и да пообиколим малко онази изгоряла къща. Мога да наблюдавам оттам.

Излязоха. Ник се обърна и видя, че Хари свойски е прегърнал Бриза през кръстчето.

— Охо? — каза той учудено.

— Какво „охо“? — каза Хари, след което се усети, изчерви се и пусна момичето.

Бриза се усмихна хитро и каза:

— Няма какво толкова да се чудиш, Николас. И аз се заех да го пообразовам малко.

И се измъкна през вратата.

Хари се изчерви още повече.

— Е, вече доста време прекарваме заедно, а тя наистина е хубава, ако можеш да я погледнеш под тези ужасни мръсни дрехи.

Николас вдигна ръце.

— Не е нужно да ми обясняваш. — Погледна към вратата все едно че можеше да види през нея. — И аз забелязвам напоследък, че

ми е все по-трудно да си спомня лицето на Абигейл. — Той поклати глава. — Странно, нали?

Хари сви рамене.

— Не мисля, че е странно. Не сме виждали Абигейл и Маргарет от месеци и... — И отново сви рамене.

— А една Бриза в леглото е нещо по-реално от една Маргарет в сънищата ти, нали?

— Нещо такова. — Хари като че ли бе готов да се ядоса. — Но не е само това. Тя е свястно момиче, Ники. Ако двамата с теб имахме толкова сурово детство като нея, едва ли щяхме да можем да я стигнем и наполовина. А и съм сигурен, че мога да я накарам да престане да краде. — Николас отново вдигна ръце, а Хари каза: — И освен това Антъни е влюбен в Маргарет, наистина е влюбен в нея.

— Ти си се досетил?

Хари се ухили.

— Отне ми известно време, но накрая се сетих, че съсредоточава заклинанието си върху едно от двете момичета. После си спомних, че беше доста спокоен около Абигейл, но озовеше ли се край Маргарет, не го свърташе на едно място.

— Къде е Антъни?

— Отиде да търси Накор.

Николас изръмжа раздражено.

— А Накор къде е? От два дни го няма.

Хари не можа да му отговори.

— Бих искала да престанат най-после с това — каза Абигейл.

Маргарет кимна.

— Знам. Изнервящо е.

Двете същества седяха до тях и подражаваха на жестовете им, докато се хранеха. Щом Маргарет си срежеше късче месо с ножа, едно от съществата повтаряше жеста ѝ над въображаема чиния на масата.

Двете същества стояха на разстояние от момичетата през деня, без да ги доближават на повече от една ръка. Но непрекъснато ги наблюдаваха, а сега правеха тези дразнещи подражателни мимики и движения.

Маргарет избута настрани празната си чиния и каза:

— Не разбирам как мога да ям толкова много! Та ние по цял ден нищо не правим. И въпреки това не забелязвам да наддавам на тегло.

— Знам — каза Абигейл. — И аз не искам да ям, но няма да се оставя да ми пъхат храната насила в устата. — Сдъвка старателно хапката си, преглътна и каза: — А ти забелязвала ли си ги да ядат нещо?

— Не — отвърна Маргарет. — Мислех, че сигурно ги хранят след като ние заспим.

— А освен това не съм ги виждала да... разбираш — каза Абигейл.

Маргарет се усмихна.

— Да използват нощното гърне.

Абигейл кимна.

— А и не мисля, че изобщо спят.

Маргарет си спомни за онова, което беше видяла през нощта и отвърна:

— Мисля, че си права.

После стана и едното същество, за което напоследък мислеше като за „своето“, направи същото. Маргарет чу как Аби ахна, обърна се и видя, че тялото на съществото леко се е променило. То, или „тя“, беше станало по-високо, бедрата и гърдите му се бяха разширили, а кръстът — стеснил.

— Какво става тук? — прошепна Маргарет.

Вратата на хана се отвори с трясък и Николас вдигна глава. Вътре нахлуха трима въоръжени мъже и преди някой от войниците в гостилницата да успее да реагира, след тях влязоха още половин дузина стрелци с лъкове.

След мъжете с лъковете влезе едър побелял мъж, почти старец, който огледа всички и ревна:

— Кой командва тук?

Николас стана и каза:

— Аз.

Мъжът пристъпи към него с широка крачка, изгледа го и поклати глава.

— Браво, че си такъв храбрец да защитиш капитана си, момче, но не му правиш чест, като го криеш от мен.

— Излез навън, дядо, и ще ти покажа с удоволствие, че наистина съм капитанът на тази чета — каза Николас.

Якият старец рече:

— Дядо значи? Я го виж ти сополанковеца...

Николас измъкна сабята си и опря острието ѝ в гърлото му толкова бързо, че стрелците не можаха да реагират.

— Ако мислиш, че хората ти могат да ме убият преди да те промуша, можеш да им заповядаш да стрелят.

Старецът вдигна ръка, за да накара хората си да изчакат и каза:

— Ако наистина си капитанът на тая чета, имаме да разчистим с тебе едни сметки. Бързо можем да загинем и двамата, така че не се опитвай да ме лъжеш. За никого не е чест да отиде в Дома на Господарката Кал с лъжа на устата.

Хората на Николас бяха стиснали оръжията си. Амос изрева:

— Само някой да направи нещо глупаво и повечето от нас ще са мъртви преди някой да е разбрал какво по дяволите става тук!

Старият мъж го погледна и попита Николас:

— Сигурен ли си, че не е той капитанът?

— Той е капитанът на кораба ми — каза Николас.

— Кораб ли? — учуди се старецът. — Ти имаш кораб?

Николас пренебрегна въпроса му и попита:

— Е, ще благоволиш ли да ми кажеш все пак защо нахълта тук да ми заплашваш хората и защо искаш да ме видиш?

Мъжът бавно вдигна ръка и бутна оръжието на Николас настрана.

— Дойдох да разбера дали вие сте тези, които убиха синовете ми.

Николас го огледа добре. Беше висок поне колкото чичо му Мартин и също толкова широк в раменете. Косата му беше прибрана на опашка като на воин и падаше до раменете му. А по многобройните белези по лицето и ръцете му си личеше, че прическата му не е от суета. Мечът на хълбока му беше стар, но добре поддържан.

— Не съм убил в живота си толкова много мъже, че да не мога да си спомня един-двама. Кои бяха синовете ти и защо смяташ, че аз трябва да съм причинил смъртта им?

— Аз съм Васлав Накойен, вождът на Лъвския клан. Синовете ми се казваха Питур и Анатоли. Смятам, че знаеш за смъртта им, защото един от хората ми те е видял на влизане в града. С тебе има едно момиче, което идва от Кълбар.

Николас погледна Гуда и Амос и прибра сабята си.

— Тук не е подходящо място за разговори — рече той и посочи чуждите хора в гостилницата, които не бяха нито от неговата чета, нито от придружителите на Васлав.

— Можем да поговорим отвън — каза старецът.

Николас даде знак на Амос и Гуда да го придружат и щом стигнаха до вратата, рече:

— Би ли се погрижил никой да не излиза?

Васлав нареди на стрелците си да задържат всички по-надалече от вратата и излезе. Пред входа чакаха дузина конници, а зад тях — още толкова пешаци.

— Изглежда, си дошъл подготвен за какъвто и да било отговор — подхвърли Николаc.

Старецът изпръхтя — дъхът му излезе на бяла пара в нощния хлад, — махна на Николаc и другите двама да го последват и ги заведе в средата на конния отряд.

— Никой, който не е от кръвта ми, не може да ни чуе сега. Знаеш ли нещо за синовете ми?

Николас каза:

— Ако са замесени в онзи глупав набег на пристана на Шингаци — да, зная за тях.

— Мъртви ли са?

— Ако са били с нападащата банда — със сигурност са мъртви.

— Вие ли ги убихте?

Николас премери грижливо отговора си.

— Не мисля. Ние убихме само няколко души от клановете, които бяха пленили кервана с фургоните, но намерихме по тях само мечи и вълчи талисмани. — Съзнателно премълча за змийския. — Другите бяха някакви неопитни новобранци, които дори не се бяха сетили да си сложат постове. — Разказа му всичко, от момента, в който бяха намерили Тука и изгорелите фургони, до откриването на мъртвите мъже от клановете и наемниците.

— И вие сте се оказали там случайно? — попита старецът.

Николас реши за по-благоразумно да не му разкрива всичко и отвърна:

— Да, случайно.

Васлав не изглеждаше удовлетворен.

— И защо да ти вярвам?

— Защото нямаш причина да не ми вярваш — отвърна Николас.
— Каква полза бих имал да нападам този керван?

— Златото — отвърна бързо старецът.

Николас въздъхна. Да бъдеш син на принца на Крондор май значеше, че алчността не ти е позната.

— Да речем, че златото е в края на списъка от неща, които желая. Имам си други грижи.

— Виж — намеси се Амос, — нали го чу като каза, че бях капитан на кораба му. Баща му разполага с цяла флота.

— Кой е баща ти? — попита Васлав.

— Баща му владее един далечен град — отвърна Гуда. — Той е третият му син.

Старецът кимна.

— Аха, да докажеш мъжеството си в бой. Такъв мотив мога да разбера.

— Нещо подобно — отвърна Николас. — Освен това далеч по-важен въпрос е сам да се запиташ кой би спечелил от смъртта на синовете ти.

Старият воин отговори:

— Никой. И това е най-голямата проклетия. Нападението е било един зле скалъпен заговор да бъде подразнен Върховният повелител, замислен от синовете ми и още няколко горещи луди от другите кланове. Избиването на тези млади мъже не носи полза на никого, дори на Върховния. То само усилва недоверието между всички кланове и Върховния повелител и ще посее само смут и брожения.

— Все пак в цялата тази история много неща изглеждат необясними — каза Николас. — Ако ти кажа, че на два пъти нападателите бяха оставили след себе си достатъчно злато, за да откупят цял град? А ако ти кажа, че намерихме и шлем на Червен кръвник?

— Невъзможно! — промълви старецът.

— Защо? — попита Николас.

— Защото никой Червен кръвник не излиза от града без Върховния. Те са най-личната му охрана.

Николас претегли грижливо думите си. У този стар воин имаше нещо, което напомняше за времена на по-прости нрави, когато тези хора бяха живели почти като джешандите. Колкото и да бяха станали граждани, хората от клановете почитаха наследството си. Все още бяха владетели и воители, хора, за които честната дума е закон.

— А ако ти кажа, че се появи още едно отделение войници, за да довърши всички успели да оцелеят и да убият ранджаната, и че тези войници бяха от личната гвардия на Върховния ви повелител?

— Имаш ли доказателство?

— Убих един от тях. Дубас Небу.

— Познавам я тази свиня. Капитанът на Втори отряд. Защо го уби?

Николас му обясни подробно какво бяха намерили в хана на Шингаци, като пак пропусна частта със змийския талисман. Когато привърши, старецът каза:

— Даде ми повод за размисъл, не само на мен, но и на вождовете на другите кланове. Някой явно се опитва да ни настрои един срещу друг, както и срещу Върховния.

— Кой би се облагодетелствал от такъв хаос? — попита Амос.

— Това е едно от нещата, които ще трябва да обсъдя в съвета с другите вождове на кланове. Сред фамилията в различните кланове имаме много съперници и врагове — това си е традиция, — но едно такова бедствие може да ни тласне десетки години назад в съюза ни с Върховния.

— Вие сте в съюз с Върховния? — попита Николас.

— Да — отвърна старият вожд. — Не мога да ти обясня цялата ни история, докато стоим тук на студа. Ела в дома ми в Западния квартал на града утре вечер на вечеря с мен... доведи и спътниците си, ако се боиш за безопасността си. Тогава ще мога да ти разкажа повече.

Даде знак и му доведоха коня. Въпреки годините си той ловко се метна на седлото, а един от бойците му отвори вратата на гостилницата и подкани стрелците да напуснат хана.

— Утре ще пратя водач. До скоро — каза Васлав и поведе четата си.

Амос, Гуда и Николас изгледаха как бойците на Лъвския клан се отдалечават по улицата, после се върнаха на масата си, седнаха и Хари попита:

— За какво ставаше дума?

— Поканиха ни на вечеря — отвърна Николас, а Гуда и Амос прихнаха.

Калис даде знак на Марк да остане да чака. Вече от цял час се намираха в изгорялата къща и се спотайваха, за да не ги забележат случайно постове или патрули. Прехвърлянето през реката се бе оказало по-трудно, отколкото бяха мислили, защото на моста пазеше отделение войници. Бяха се промъкнали крадешком до кейовете, откъдето бяха откраднали една малка лодка. Преминаха реката и скриха лодката в храстите.

Калис вдигна два пръста и Марк кимна. Ако принцът на елфите не се върнеше до два часа, Марк трябваше да приеме, че са го пленили или че нещо му е попречило да излезе. Тогава трябваше да се върне и да докладва на Ник.

Калис претича през широкия път, минаващ покрай руините на фермата, и навлезе в малката горичка отсреща. Сред дърветата затича още по-бързо, уверен, че ще може да се прикрие, ако се наложи. Сред дърветата му беше някак по-познато, въпреки че не беше минавал преди между тези стволове. Очите му се възряха в сумрака, непрогледен за никое обикновено човешко същество, и ясно различиха очертанията на храстите и клоните — потеклото му беше такова, че нямаше нужда от светлина, за да вижда.

Стигна до края на горичката и спря. Вслуша се и сетивата му се изостриха до краен предел. Наоколо шумоляха животинки — зайци или лалугери. Калис отпрати около себе си мисъл за сигурност и покой и шумоленето затихна.

Сред смъртните на Мидкемия Калис бе уникално същество. Майка му беше елф, но баща му беше човек, наследил много от дарбите на легендарните валхеру, които смъртните хора наричаха Властелините на дракона. Тъкмо бащиното му вълшебство бе направило раждането му възможно и пак бащиното му вълшебство му бе дало дарбите, които можеха да се нарекат вълшебни. Калис леко се

усмихна като си помисли какво ли би казал Накор по този повод. Беше подслушал голяма част от беседите на Накор с Антъни на кораба — Накор щеше да каже, че няма магия и че цялата вселена е съставена от „вещество“. Калис добре знаеше, че Накор е по-близо до истината, отколкото сам разбира, и се зачуди дали да не го заведе някой ден в Елвандар при Заклинателите, стига всички да успееха някак да се завърнат в родината си.

Притича през пътя, минаващ покрай имението, почти като призрачна мъгла под лунната светлина, освен ако някой не се вгледаше право към него. Движеше се неестествено тихо дори за същество, родено и отраснало сред елфи. Когато спря до самотния дъб, растящ край стената, дъхът му беше все така спокоен и нямаше и следа от някакво изтощение след бързия бяг освен няколкото капчици пот, избили на челото му.

Огледа внимателно стената и зачака. Притежаваше нечовешко търпение и остана на място неподвижен повече от половин час. По бойниците на стената не се забелязваше никакво движение. Стената се издигаше на петнадесет стъпки, гладка и трудно преодолима. Калис носеше лъка си в ръка; сега го метна през рамо, притича, приклепна, скочи нагоре и се хвана за ръба на стената. Издърпа се съвсем безшумно, колкото да може да надникне. После се покатери и се присви в сянката на един от зъбците.

Бързо огледа терена долу и веднага разбра защо по стената няма стражи. Имението беше огромно, с широки алеи, лъкатушещи през градини и покрай външни постройки. Главният дом се намираше на около четвърт миля навътре и си имаше своя защитна стена.

Не беше в нрава на Калис да къдне съдбата или да вини боговете за каквото и да било. Претърсването на този просторен район щеше да му отнеме няколко нощи, освен ако не извадеше късмет. Знаеше също, че му остава по-малко от час за оглед, преди да се наложи да се връща при Марк. Не че се притесняваше как ще се прехвърли през реката без лодка — можеше да преплува силните ѝ течения със същата лекота, с която бе скочил до върха на стената — но се тревожеше за безопасността на Марк. В много отношения той беше единственият му истински приятел. Също като Мартин, Марк бе приел Калис без резерви, след като и най-близките му приятели в Елвандар се държаха на известно разстояние. Калис не изпитваше злоба или тъга — при

елфите си беше така. Баща му също имаше малко приятели в истинския смисъл на думата, но пък имаше любовта на майка му и се радваше на почит, която си беше спечелил като боен вожд. Калис знаеше, че съдбата му е рано или късно да напусне Елвандар, и това бе едно от нещата, които го тласнаха да тръгне с Марк на това пътешествие.

Проследи с очи алеята, тръгваща под него, и как се виеше по терасираните градини, докато стигне главната сграда. Скочи леко от стената и тръгна по нея, вслушвайки се за какъвто и да било звук.

Маргарет се събуди и с усилие се измъкна от мъглявия облак, объркал сетивата ѝ. Главата ѝ болеше и устата ѝ бе пресъхнала. Веднъж бе изпитала същото, когато за пръв път ѝ бяха разрешили да изпие чаша вино, но сега не им бяха давали вино или някакво друго упоително питие с храната.

Слънцето все още не бе изгряло и светлината в стаята беше сивкава. Тя седна в леглото, бавно изпълни дробовете си с въздух и веднага усети някаква остра миризма. Не беше неприятна, но беше чужда и непозната.

Видя в сумрака на стаята Абигейл — лицето ѝ се беше сгърчило все едно че сънуваше някакъв кошмарен сън.

И изведнъж Маргарет си спомни: точно такъв сън беше разбудил самата нея. Беше се видяла в съня как я държат някакви същества... но не можеше да си спомни как изглеждаха.

После забеляза как едно от двете странни същества, свити в ъгъла, се размърда — направи леко движение с ръката си, все едно че се вчесва, и Маргарет изпита странна тръпка на изненада.

Стана от леглото и зашляпа боса през стаята към ъгъла, в който седяха едно до друго двете същества — бяха събрали главите си, сякаш си шепнеха нещо. Жегна я внезапна тревога. Съществата се бяха променили още повече. В сивата светлина, струяща от прозореца, успя да види, че кожата им е станала някак по-гладка и по-светла и че на главите им е изникнала коса. Уплашена, Маргарет отстъпи крачка назад с ръка на устата. Едното вече имаше коса също като русите къдрици на Абигейл, а косата на другото беше със същия цвят като нейната.

Марк изпъна лъка си, макар да беше сигурен, че този, който идва към него, е Калис. Малко други хора, може би само баща му и неколцина наталийски щурмоваци, можеха да усетят приближаването му в ранния предутринен сумрак.

— Прибери го този лък — прошепна Калис.

Марк стана и без повече думи тръгна с него. Нямаха време за губене, ако искаха да прекосят реката, без да ги забележат. Влееха ли се веднъж в ранния утринен речен трафик, щяха да са просто една от многото лодки, но ако ги зърнеше някой, че потеглят от тази страна на реката, толкова близо до имението на главния съветник, щяха да събудят подозрения.

След като се озоваха в лодката, Марк хвана веслата и попита:

— Е, намери ли нещо?

— Почти нищо, което да ни е от полза. Има една особеност: не се мяркат никакви стражи и има много малко слуги.

— За толкова голямо имение? — учуди се Марк.

Калис сви рамене.

— Опитът ми с човешките имения е доста ограничен. — Усмихна се и добави: — Всъщност това е първото, което виждам.

— Стените му са толкова високи и дълги, че си мислех, че вътре ще има цял град — каза Марк.

— Нищо подобно. Много градини, празни постройките и странни следи.

— Какви следи?

— Отпечатъци, каквито не бях виждал досега. По-малки от човешките, но оформени почти като човешки. И драскотини пред пръстите на краката.

Не беше нужно да му обяснява, че са от нокти.

— Змийски хора? — каза Марк.

— Няма да съм сигурен, докато не ги видя.

— Смяташ да се върнеш?

— Трябва. Ако искаме да намерим пленниците и да разберем какво става тук, трябва да проуча много места. — Елфът се усмихна на приятеля си. — Ще бъда предпазлив и методичен. Ще проуча цялата

външна част на имението преди да проникна във вътрешната. И нея ще я проуча много добре преди да вляза в главната къща.

Марк не изглеждаше много успокоен, но знаеше, че Калис е бърз и силен, спокоен и с пъргав ум.

— Колко време ще ти отнеме?

— Три, може би четири ноци. По-малко, ако ги намеря преди да вляза в голямата къща.

Марк въздъхна и мълчаливо загреба към другия бряг на реката.

ГЛАВА 19

ПРОУЧВАНИЯ

Водачът дойде.

Николас си беше избрал с него да отидат Амос и Гуда, като в същото време Хари и Бриза трябваше да обиколят из града и да потърсят още някой знак за съдбата на пленниците. Донесението на Калис бе разтревожило принца; липсата на стражи и слуги изглеждаше поредната безсмислица. Твърде много загадки имаше в цялата тази история. Единственото, което можеше да й придаде някакъв смисъл, бе възможността да е дело на пантатийски змиежрец, което никак не успокояваше Николас. Освен това никак не му харесваше и планът на Калис да се върне, но не можа да измисли никакво сериозно основание да му откаже.

Антъни щеше да остане в хана с Праджи, Вая и другите, за да се послушват и да видят какво може да се измъкне от местните клюки. Праджи и Вая бяха решили да останат заради доброто заплащане — Ник не беше споделил с двамата всички подробности, свързани с това пътуване, но явно им плащаше предостатъчно. Праджи беше сигурен, че в гостната всяка вечер се навъртат поне половин дузина уши на други чети, както и агенти на загадъчната Черна роза, и задават дискретните си въпроси.

Николас и двамата му спътници напуснаха гостилницата. Ходенето отне близо цял час, което му даде добра възможност да поразбере още неща за Града на Змийската река.

Пазарът и търговските квартали наоколо, както и пристанището, бяха нещо като обща територия, из която хора от всякакви кланове и съюзи преминаваха свободно; мирът тук се поддържаше от гарнизон на личната гвардия на Върховния повелител. Облечените в черни униформи войници бяха навсякъде по двама и от време на време по улиците с енергична походка през тълпата преминаваше по някой по-голям патрулен отряд.

Но веднага след като напуснаха търговския център, стана ясно, че навлизат в нещо като военна зона. В двата края на улиците се издигаха барикади, принуждаващи впряговете да забавят, за да ги заобиколят, което затрудняваше възможните конни набези. Мъжете се движеха на групи. Жени се мяркаха само придружени от въоръжен ескорт. Повечето минувачи предпочитаха да се прехвърлят на отсрещната страна на улицата, опасявайки се, че Николас и приятелите му могат да им създадат неприятности.

Всички минувачи носеха по някакъв знак. Повечето представляваха животинска глава и сигурно бяха клановите знаци, за които бяха споменали Праджи и Тука. Други носеха знаци на търговски къщи, с които бяха в съюз, или на четите, в които служеха. Ник си беше помислил дали да не поръча да направят знаци и за неговите хора, но се надяваше, че ще са напуснали града преди това да се окаже необходимо. Вече имаше чувството, че се задържат тук твърде дълго.

Когато наближиха къщата, в която бяха поканени, наследствения дом на Лъвския клан, Николас видя поредното доказателство за живота на хората в този град: беше си истински въоръжен лагер, имаше постове на няколко карета преди пред очите им да се открие самата къща. Тя се оказа триетажна, с наблюдателна кула над третия етаж. Имаше си площадки за стрелци и външна стена, висока седем стъпки. Когато влязоха през дебелата дървена порта, Амос възкликна:

— Външен двор! То си е цял замък!

Откритото за обстрел пространство между външната и вътрешната стени обикаляше цялото имение. Вътрешната стена се издигаше на дванадесет стъпки, а разстоянието между двете стени беше около тридесет. Водачът им каза:

— Преди двеста години Кланът на плъховете успял да нахлуе чак в самата къща и вождът на клана бил позорно прогонен. Наследникът му вдигнал двете стени, така че това никога повече да не може да се случи.

Васлав Накойен ги посрещна на входа с дузина воители от клана. Николас беше благодарен, че бяха срещнали джешандийците, защото сега можеше да долови родството между двата народа. Обитаващите града хора от кланите носеха халати от фина коприна и се къпеха в благовонна вода, но все пак си приличаха със степния народ и по

облекло, и по въоръжение. Мъжете по покрива бяха с къси лъкове и арбалети, дълги лъкове не се виждаха. Прическите на всички бяха също като на Микола в юртата — дълъг перчем, прибран назад с кожена каишка, и повечето бяха с дълги провиснали мустаци и късо подрязани бради.

Васлав ги въведе в една голяма стая, която приличаше толкова на съвещателна зала, колкото и на трапезария. По средата беше изпънатата маса, приготвена за пир, а около масата стояха и чакаха слуги. Васлав прикани Николас и спътниците му да се разположат, след това им представи единствения си вече син Хатонис, както и двете си дъщери. Ингя, по-голямата, изглеждаше в напреднала бременност и стискаше ръката на някакъв мъж, за когото Николас предположи, че трябва да е съпругът ѝ. По-малкото момиче, Таши, около петнадесетгодишно, се червеше и държеше очите си сведени срамежливо към пода. След това Васлав представи Регин, съпруга на Ингя.

След като всички насядаха, слугите започнаха да поднасят всевъзможни ястия в малки блюда и Николас прецени, че се очаква да опитат по малко от всичко. Напълниха многобройните чаши от дясната страна на всеки на трапезата с най-разнообразни вина, от които трябваше да отпиват с всяко поредно блюдо.

Докато се хранеха, Николас зачака домакинът им да подхване разговор. Старият мъж мълчеше през цялата първа част от пира. След това пръв проговори Регин:

— Отдалече ли идвате, капитане?

Николас кимна.

— От много далече. Предполагам, че съм един от първите от моя народ, посетил този град.

— От Западните земи ли сте? — попита Ингя.

Континентът Новиндус се разделяше грубо на три части. Източните земи, на чийто бряг бяха слезли, включваха Горещите земи, както наричаха пустинята, както и Великите степи, родината на джешанди, а също и Града на Змийската река. Речните земи обхващаха ядрото на континента и бяха най-гъсто населената част на Новиндус. Река Ведра течеше от планините Соту на юг през широк пояс плодородна земеделска земя. На запад от тази река отстоеше равнината Джамс, сравнително негостоприемна степ, населена с номади, по-примитивни от джешандите. Отвъд нея имаше гигантска планинска

верига, Ратх'Гари — Шатрата на боговете, — простираща се на север от морето до могъщите лесове на Ирабек, намиращи се между Ратх'Гари и планините Соту. Западните земи се намираха отвъд тази преграда от планини и гори. Обикновените обитатели на Източните земи не знаеха почти нищо за Западните земи, нито за техните обитатели. Още по-малко се знаеше за Островното кралство на Па'джакамака, което лежеше на петстотин мили още по-нататък. Едва шепа храбри търговци се бяха осмелявали през вековете да стигнат до далечните им градове.

— Кога ще ви се роди бебенцето? — попита Гуда, за да освободи Ник от необходимостта да отговори.

— Скоро — отвърна с усмивка Ингя.

След като разчистиха първите блюда, Николас каза:

— Васлав, ти спомена снощи, че е необходимо да понауча малко за историята ви.

Старият мъж кимна, изсмука последната мида от чинията си и остави черупката в блюдото, за да може слугата да го изнесе.

— Да. Знаеш ли нещо за историята на този град?

Николас му разказа каквото беше научил и старецът кимна.

— От векове насам, след като сме премахнали кралете, съветът на вождовете е управлявал добре и градът е бил спокоен. Много стари вражди били прекратени и много бракове между клановете били сключени, така че с времето сме започнали да се сливаме в един народ. — Той помълча. — Народът ни държи много на традициите. На собствения ни език се наричаме „пашанди“, което ще рече „праведен народ“.

— Родствени сте с джешандите — подхвърли Амос.

— Тяхното означава „свободен народ“. Но и те, и ние сме просто „шанди“, тоест „народ“. Старите обичаи трудно умират. За нас все още е важно да си добър ловец и воин преди всичко останало. Аз самият съм доста преуспяващ търговец. Постигнал съм не малко, имам си кораби и кервани, които тръгват и се връщат тук всяка година. Два пъти в живота си съм стигал със стоката си чак в Западните земи, а веднъж съм търгувал дори в кралството Па'джакамака, както и във всички градове по Ведра, но богатството ми няма никакво значение за съвета на моя клан; правото да управлявам съм си го спечелил благодарение на острото си око и точността си с лъка, със

способността ми да се промъквам скришом, с ловката си езда и с въртенето на меча.

Синът му го гледаше с гордост, двете му дъщери и зет му също.

— Но да си пръв с меча или лъка, или на коня все още не означава, че си мъдър владетел — продължи Васлав. — Много вождове са постъпвали глупаво от гордост или криворазбрано чувство за чест и много пъти клановите им са страдали. Върховната власт в града се държи от междуклановия съвет, но само вождът може да командва хората от своя клан. — Той поклати тъжно глава. — Но преди около тридесет години започнаха да стават лоши неща.

— Лоши неща ли? — попита Николас.

— Съперничествата прераснаха във вражди, започна да се лее кръв и между клановите избухна открита война. Сред пашанди има четиринадесет клана, Николас. В разгара на тези междусобици шест клана — Мечка, Вълк, Гарван, Лъв, Тигър и Куче — се обединиха срещу пет други — Чакал, Кон, Бик, Плъх и Орел. Лос, Бизон и Язовец се опитаха да останат извън тази кървава вражда, но накрая бяха въввлечени и те.

— В разгара на битките един наемнически капитан на име Валгаша завзе с четата си сградата на съвета. Обяви, че говори от името на хората в града, които не са от кланове, и че пазарът и пристанището са под негова закрила. Убиваше всеки мъж, който се появеше въоръжен в тези райони. Почти успя да съюзи всички кланове срещу себе си, но докато се нахакнем да го нападнем, изпрати вестители да моли за примирие. Срегнахме се с него и той убеди мен и останалите вождове да прекратим боя. Така той получи титлата Върховен повелител. Оттогава действа като върховен съдник и умиротворител, въпреки че много спорове си останаха нерешени и враждите продължават.

— Останах с чувството, че той е абсолютният властник в града — каза Николас.

— Така е, но по онова време това изглеждаше по-разумна алтернатива от постоянните борби. След като мирът в града се възстанови, властта му укрепна. Отначало превърна своята наемна чета в градска стража, патрулираща из пазара и по пристанището, после — и в търговските квартали. След това създаде постоянна войска, като издигна най-старите си и верни воители в своя лична

гвардия. А после се появи Даакон. — Васлав изсумтя с презрение. — Благодарение на тази жестокосърдечна свиня градът се превърна в деспотство, а Валгаша — в деспот. Той именно създаде Червените кръвници, които трябва на късове да бъдат посечени, защото започнат ли да се бият, нищо не може да ги спре.

— Кога стана всичко това? — попита Амос.

— Преди двайсет и седем години започнаха междуособиците ни; а преди двадесет и четири години деспотията на Върховния повелител стана абсолютна.

Николас се озърна към Амос и той му кимна. Николас попита:

— Какво можете да ни кажете за онзи набег, на който се натъкнахме?

Васлав кимна на зет си и Регин заговори:

— Някои от по-младите ни воители се опитват да подронят властта на Върховния, като осуетят договора му с един северен търговски съюз, и действаха без разрешението на своите вождове.

Старият мъж въздъхна.

— Беше пълна глупост, независимо от храбростта им. Само подразниха Валгаша, а провалът им е пълен.

— Струва ми се, че имаме обща цел — каза Николас. — С риск да се повтoря, според мен Върховният повелител или някой високопоставен в двора му е виновен за смъртта на синовете ви. — Николас преразказа това, което вече беше споделил за нападението, за шлема на Червените кръвници и за появата на личните войници на Върховния повелител, но този път с повече подробности.

Първия въпрос зададе Хатонис.

— Обяснете ни все пак какво сте търсили вие там?

Николас се обърна към Гуда, който сви рамене, и към Амос, който му даде знак да продължи.

— Искam обаче да се закълнете, че това, което ви кажа, няма да излезе извън тази стая.

Васлав кимна и Николас заяви:

— Аз съм синът на принца на Крондор.

— Татко ми каза, че баща ви бил владетел на някакъв град — отвърна младежът. — За Крондор никога не съм чувал. В Западните земи ли е, както ви попита сестра ми?

— Не — отвърна Николас.

След това им заразказва близо час за Островното кралство и за Велики Кеш, както и за пътешествието им през огромния океан.

Когато приключи, бяха вече свършили с яденето и отпиваха отлежало бренди и подсладено кафе. Васлав каза:

— Няма да нарека един гост на моя дом лъжец, Николас, но трудно бих могъл да повярвам на твоя разказ. Мога, с повече усилие, да си представя земи като тези, които ни описваш, като измислица на някой сладкодумен разказвач — с огромни кралства и десетхилядни армии. Но в живия живот? За мен е невъзможно да го повярвам. И при нас е имало в миналото хора с амбиция на велики завоеватели; по времето на нашите междуособици кралят-жрец на Ланада се опита да завладее други градове по реката. Върховният повелител се съюзи с раджата на Маарта, за да осуети амбициите му. Не, такива хора винаги биват възпирани.

— Не винаги — отвърна Николас. — Моите предци са били завоеватели, макар сега да са герои в историята ни. — Погледна Амос и добави: — Но историята я пишем ние.

— Николас говори самата истина — ухили се Амос — Ще трябва да вземеш кораб и да ни дойдеш на гости някой ден, Васлав. Сигурен съм, че ще ти се стори странно, но е истина.

— Нека да е така, но каква може да е причината някаква неведома сила да започва война отвъд толкова огромен океан — или Синьото море, както ние го наричаме — заради плячка и роби, след като толкова богатства могат да се наградят и тук? — попита Регин.

Николас се обърна към Васлав.

— Казахте, че тук имало четиринадесет племена, и ги назовахте. Случайно да е имало някога петнадесето?

Лицето на Васлав се вкочани. Той махна мълчаливо на слугите да напуснат и каза на дъщерите си:

— Вие също трябва да напуснете.

Таши понечи да възрази, че я пъдят, но баща ѝ я прекъсна с вик:

— Излез!

След като в стаята останаха само Николас, приятелите му, Васлав, синът му и зет му, старецът каза:

— Хатонис е последният ми наследник от мъжки пол, а Регин ще стане бъдещият ни вожд, след като умра. Но никой друг не бива да чуе това, което ще си кажем. Какво каза, Николас?

Ник извади талисмана от кесията си и му го подаде. Старецът се вгледа мрачно в него и промълви:

— Змиите са се върнали.

— Змиите ли, татко? — удиви се Хатонис. Регин също изглеждаше объркан.

Старецът остави талисмана на масата.

— Когато бях още момче, баща ми, който тогава беше вождът преди мен, ми разказа за клана на Змията. — Помълча известно време, след което продължи: — Някога клановете ни били много повече. Три от тях отмрели, Невестулка, Дракон и Видра, а два други били унищожени в кръвна вражда или във война — Ястреба и Глигана. Според спомените на дядото на баща ми Змиите също като нас живеели в града. Имало предателство и толкова черно безчестие, че на никого не било позволено да споменава за него, и Змиите били изловени — до последния, както се смятало — и избити. — Васлав сниши глас. — Разбирате ли какво имам предвид, като казвам „до последния“? — Николас не отговори. — До крак. Всички мъже, жени и деца, в чиито жили течала кръвта на Змиите, били хвърлени на дръвника, все едно дали били млади и невинни. Братя избивали родните си сестри, женени за Змии. — Старият мъж замълча, за да уталожи мислите си. — Вие тук сте чужденци, затова не разбирате много неща, присъщи на клановете. Ние сме като едно цяло с нашите кланови тотеми. Онези от нас, които практикуват магия, се въплъщават в тяхната форма и опознават тяхната мъдрост. Разговаряме с тях и те напътстват младежите ни в първите им изпитания и в подвизите, за които копнеят. Нещо се е случило с клана на Змиите, който някога бил от най-могъщите. Нещо ги повело по тъмни и зли пътища и името им било прокълнато от всички.

— Виж това — каза Николас и извади пръстена. — Това е взето от ръката на моредел — родственици на тези, които тук са известни с името „дълголетните“ — край дома на моя чичо.

Васлав го изгледа продължително и промълви:

— Какво премълчаваш от мен?

— Има нещо, за което нямам право да говоря, дори от това да зависи животът ми. Дал съм клетва, както и целият ми род. Но има причина вече да сме свързани — ние, дошлите отвъд морето, и вие тук.

Имаме общи врагове и съм сигурен, че тъкмо те стоят зад всички тези заговори.

— Кои? — попита Хатонис. — Върховният повелител и Даакон?

— Може би, но дори зад хора като тях — отвърна Николас. — Какво знаете за пантатийските змиежреци?

Васлав реагира незабавно.

— Това е невъзможно! Пак почваш да ни приказваш глупости. Те са същества от приказките. Чиста легенда. Живеят уж в някаква тайнствена земя, Пантатия, някъде на запад... змии, които вървят прави и говорят като хора. Такива същества има само в приказките, с които майките плашат непослушните си деца.

— Не са легенда — каза Амос. — Лично съм виждал един от тях. — И накратко им разказа за обсадата на Арменгар, когато Мурмандамус бе вдигнал пълчищата си на поход срещу Кралството.

— Отново съм изкусен да нарека един свой гост лъжец — каза Васлав.

Амос се ухили, но в усмивката му нямаше нищо весело.

— Задръж си изкушението, приятелю. Знаят ме като човек, който умее да разтегля лакърдии от време на време, но за това се кълна: истина е. А няма човек, който да ме е нарекъл клетвопрестъпник и да е оживял.

— Нищо не знам за вашите обичаи, както отбелязахте — каза Николас. — Но дали е възможно в древни времена това единство с техния тотем да е направило клана на Змиите уязвим за влиянието на пантатийците?

— Никой жив човек не знае какъв ужас е предизвикало заличаването на Змийския клан, Николас. Тази мрачна тайна е умряла заедно с вождовете, които са ги заличили.

— Но колкото и ужасно да е било това деяние, възможно е да е имало нещо общо с пантатийците, нали? — каза Николас.

Старецът изглеждаше потресен.

— Но ако змиечовеците са в основата на сегашните ни проблеми, как да им се противопоставим? Те са фантоми и никой тук не е виждал такъв. Какво, да хукнем във всички посоки да ги търсим ли?

— Все пак имаме надежда — каза Амос.

— Защо? — запита Регин.

— Защото аз не само съм виждал пантатиец, но и видях как умира.

— Те са смъртни същества — каза Николас. — Все още не знам какво кроят, знам само, че задачата ми е да издиря отведените от отечеството ми и да ги върна. Но докато го правя, убеден съм, че дори само това ще вбеси змийските същества и ще ги накара да тръгнат по петите ми.

— Какво би поискал да направи Лъвският клан? — каза Васлав.

— Засега — да стоите спокойно — отвърна Николас. — Ще бъда щастлив, ако видя как сами ще отмъстите на виновниците за смъртта на вашите хора. Това ще съвпадне с нашата цел, сигурен съм. И може да ми потрябва помощта ви.

— Стига да можем, ще ти помогнем — каза старецът. — Всеки вожд е длъжен да се закълне в много неща, когато получи длъжността си, но на една от многото клетви се държи най-много след тази, че над всичко друго вождът трябва да брани своя клан до смърт. И тази клетва е да избива всяка Змия. Това се изрича като ритуал и никой вожд от последните четири поколения не е очаквал, че ще се наложи да я изпълни. — Пръстите му опипаха талисмана. — До този момент.

Калис се присви зад един жив плет, засланиящ го от някаква голяма постройка. Вече беше проучил няколко други такива сгради и се беше натъкнал на оръжейница, на складове и жилища за слуги, които се оказаха празни. Имаше признаци, че доскоро тези сгради са били използвани. Друга постройка беше приспособена за кухня и там сега се приготвяше много храна, което го озадачи, тъй като главната къща беше почти тъмна. Само една част, изглежда, беше населена, ако можеше да се съди по светлините от прозорците.

Бе проследил двама облечени в черно мъже с червени тюрбани на главите, които носеха ведра с гореща яхния от кухнята. Бяха влезли в главната сграда през двойната порта покрай стражите, облечени също като тях и въоръжени с мечове и лъкове.

Калис огледа стената. Беше без прозорци и сградата приличаше на нещо като голям склад. Той се озърна да не би някой да го види, след което затича към стената, засили се и скочи на покрива.

И за малко да падне от другата страна: постройката се оказа куха — нещо като покрит от всички страни с навеси двор.

Той присви очи и свръхчовешкият му поглед съвсем ясно различи какво има долу. Макар като елф да беше обучен да сдържа емоциите си, гледката все пак го потресе и ръката му стисна лъка толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

Долу лежаха над сто затворници, приковани с вериги към дървени нарове. Въпреки че беше пролет, през нощта беше студено. Изглеждаха измъчени, мършави и много от тях явно бяха болни. Ако можеше да се съди по празните нарове, повече от половината от доведените от Далечния бряг пленници бяха мъртви.

Но това, което всъщност потресе Калис и събуди у него почти непреодолимо отвращение, бяха гъмжащите около пленниците същества. Всички представляваха извратени подобия на хора. Движеха се и жестикулираха почти като хора, устните им помръдваха в подражание на човешка реч, но в гласовете им имаше нещо нередно и вместо думи се чуваха нечленоразделни звуци. Двамата мъже, донесли ведрата с храна, тръгнаха през двора и започнаха да раздават на всеки от затворниците по черпак от яхнията.

Калис запълзя предпазливо по покрива, мъчейки се да научи колкото може повече, както и да различи, ако може, Маргарет и Абигейл. Спасителната операция щеше да е трудна. Въпреки че охраната на пленниците не изглеждаше многобройна, трябваше да се покрие голямо разстояние, докато се излезе от имението, а повечето от хората долу едва можеха да се движат, камо ли да бягат.

Той направи пълен кръг около сградата, запечатвайки всяка подробност в паметта си. За миг спря да огледа по-внимателно две от съществата, приклекли до двойка затворници. Едното потърка с ръка косата на пленника до себе си и той немощно се опита да се отдръпне. Жестът на съществото отдалече изглеждаше едва ли не успокояващ. След което Калис зяпна поразен: съществото наподобяваше затворника! Той отново огледа зоната и сега съвсем ясно видя, че на всеки затворник се пада по едно същество, което прилича на съответния мъж или жена! Обиколи още веднъж по покрива на навесите, за да се увери, че не греша. Когато стигна до мястото, откъдето бе скочил, ловко се спусна долу и бързо се скри зад живия плет. От двете благороднички от Крудий нямаше и помен.

За миг го жегна леко колебание. Дали да се върне при Марк и да му каже за пленниците, или да продължи търсенето?

Но предпазливостта надви нетърпението му и той тръгна към външната стена и оттам — по пътеката към Марк.

Накор гледаше с възхита. Беше наблюдавал замръзналата фигура в креслото почти половин ден въпреки че човекът изобщо не бе помръднал, и беше очарован.

След като се озова в палата, Накор обиколи без никакви трудности всичките му коридори и галерии. Вътре нямаше войници на пост, а малкото слуги, на които се беше натъкнал, отбягна лесно. Повечето стаи стояха неизползвани — и непочиствани, доколкото можеше да се съди по пластове прах. Скоро разбра, че не е трудно да се промъква от време на време в дворцовата кухня и да си взима каквото му е нужно, а и винаги можеше да разчита на ябълките, макар че изпитваше носталгичен гъдел за портокалчетата. Беше свикнал с тях.

Спал беше в меки легла, а веднъж дори успя да се изкъпе и да си облече нова роба, скроена явно за човек с неговия ръст. Сега се беше накиприл в светлолилава роба до колене с тъмнопурпурен шарф, обшит със златна нишка. По едно време дори се замисли дали да не се преименува на Накор Пурпурния ездач, но реши, че няма да е много стилно. Щом се върнеше в Кралството, щеше да си намери някой син халат — стига да успееше да се върне, разбира се.

Рано сутринта беше забелязал красивата тъмнокоса Кловис забързана за някъде и реши да я проследи. Тя беше слязла в някаква стая под земята и там се беше срещнала с Върховния повелител и си беше поговорила набързо с него. Накор нямаше как да се промъкне до тях и нито можа да ги чуе, нито да разчете думите по мърдането на устните им — номер, който често се оказваше полезен — но реши да проследи жената. Нещо в нея му се стори смущаващо познато.

Тя беше влязла в някакъв дълъг тунел и той се принуди да се задържи назад, за да може да я проследи незабелязано. Вървя през тунела близо половин час, преди да стигне края му, където се натъкна на заключена врата. Отключването ѝ го забави съвсем малко и след това се озова пред стълбище, водещо надолу. Без колебание той бързо

продължи по него, след като най-напред грижливо заключи вратата. Намери се в още по-тъмен тунел и спря. Не че тъмнината го плашеше, но не притежаваше необикновено зрение или слух, а пък и не изпитваше особено желание да приложи някой от многобройните си номера със светлини — току-виж ги взели за магия, а не му се искаше Даакон да го изяде — ако наистина го правеше. Накор беше започнал да се съмнява. Но приказката си я биваше, а Накор беше достатъчно практичен, за да пренебрегне неприятните възможни последствия, ако се окажеше, че не е само приказка. Той бръкна в торбата си и напипа друга цепнатинка, която си беше отворил в нея и която отвеждаше до друго място, не до склада за плодове в Ашунта. Напъха ръката си чак до рамото и опипа по масата, която си беше подготвил преди да тръгне да потърси Гуда, преди близо две години. Беше занесъл най-разнообразни и полезни неща в една пещера в хълмовете край Ландрет, недалече от Звезден пристан, и след това беше запушил входа ѝ с камъни, за да предпази малкия си склад от случайно разкритие. След това много грижливо беше отворил тънкия процеп в онова, което самият той наричаше „вещество“, на подходяща височина и разстояние от масата, за да може да се добере до всичко, подредено върху нея, като бръкне в торбата.

Напипа онова, което му трябваше, и го измъкна. Беше лампа. След това затвори процепа, замижа и проследи нишката, която бе усетил да минава над него. Не долови никакво помръдване в тъканта на веществото, което да го предупреди, че е задействана някаква тайнствена аларма. Сви рамене и се ухили. Приказният загадъчен „страж“ на магьосника май се оказваше поредната лъжа. Много лъжи вече беше разкрил той в това свое претърсване из палата и беше сигурен, че ще разкрие още преди това пътешествие да приключи. Бръкна в кесията на колана си, извади кремъка и огнилото и запали лампата.

Огледа се с любопитство. Тунелът се спускаше леко надолу и чезнеше в мрака. Накор тръгна по него, докато подът не стана равен. Огледа стените и забеляза зеления мъх по тях и локвите вода под краката си. Затвори очи, пресметна колко беше вървял и реши, че би трябвало да се намира под реката. Ухили се — досещаше се накъде би трябвало да води тунелът.

След като повървя още около половин час, стигна до една стълба — железни скоби, забити в стената. Без да бърза, той духна лампата и се заизкачва. Удари си главата в някакъв капак, потри цицината си, изруга тихо и заопипва. Намери резето, дръпна го и натисна нагоре. Металният капак проскърца и бавно се отвори. След тъмнината в тунела светлото небе почти го заслепи. Накор надникна предпазливо навън и разбра, че се намира в изгорялата ферма. Зарадван от откритието си, Накор свали капака и се върна долу. Остави капака незаключен в случай, че се наложи да излезе бързо.

В тунела отново запали лампата и продължи. Стигна до нови стъпала, изкачи се по тях и спря пред заключена врата. Опипа я предпазливо, отвори я и надникна. Нямаше никого и той бързо излезе и затвори вратата. Духна лампата, защото в скобите по стената горяха факли. Прибра лампата в торбата и тръгна през мазето на онова, за което вече беше сигурен, че е имението на Даакон. Такива неща като тайни тунели и скрити проходи много допадаха на Накор и той си помисли, че проучванията му през този ден вървят приятно. Освен това се надяваше пак да види жената — наистина беше много красива.

Помота се из имението почти целия предобед, в желанието си да я намери, но срещаше само мълчаливи слуги в черни туники и панталони и с червени чалми. По обяд му замириса на храна и той се промъкна в кухнята в една постройка зад главната къща. Видя от нея да излизат трима души, двама от които носеха котел с топла храна. Притича през кухнята, сниши се, надникна и видя двама улигани в работата си готвачи. Грабна един самун топъл хляб до вратата и бързо изскочи навън. Зави на ъгъла и за малко да се блъсне в двама облечени в черно мъже, но за късмет те се оказаха с гръб към него. Тръгна в обратната посока и се скри под живия плет.

Задъвка залък от хляба и реши да проучи и главната къща. Когато понечи да се изправи, забеляза в тревата нещо странно. Наведе се и различи отпечатък от крак, едва различим, защото повечето сгазени стръкове вече се бяха изправили. Накор се ухили — никой човек не бе способен на това. Калис бе идвал тук предната нощ.

Остана доволен, защото сега отпадна грижата му, че трябва да се върне и да уведоми Николас за това, което беше открил. Освен това не беше съвсем сигурен какво всъщност е открил, поради което реши, че

е редно да проучи и да е сигурен, преди да се върне в хана. А и на всичко отгоре му беше много забавно.

Влезе в къщата и почна да оглежда стаите. Намери следи от някои практики, които мълвата приписваше на Даакон. В една от стаите по стените бяха изложени останките от неколцина нещастници; провиснали на куки, набити на колове или проснати по рафтовете. Един от тях висеше от кука, забита в гърдите му, без по тялото му да е останала и педя кожа. Голямата маса в средата беше покрита с кафяви петна, които не можеха да са от друго освен от съсирена кръв, а цялото помещение вонеше на химикали, тамян и гнила човешка плът. В друга стая Накор се натъкна на библиотека, от която сърцето му чак подскочи: толкова много книги не само не беше чел, но не бе и виждал на едно място! Пристъпи към най-близкия рафт и огледа заглавията. Някои познаваше по чужди позовавания, но повечето му бяха непознати.

Неволно посегна към един от томовете, но вродената му предпазливост го спря. Сбърчи чело и се загледа в книгите, примигвайки начесто, с почти затворени очи — но достатъчно отворени, за да пропускат светлината. Не му беше много ясно защо действа този номер, но беше открил, че когато го прави, може да види някои следи от разни номера, които останалите, кой знае защо, държаха да наричат „магия“.

След малко засече бледосинкавото сияние.

— Капанчета — прошепна си той. — Лошо.

Обърна гръб на книгите и тръгна към следващата стая. Открехна вратата и сърцето му подскочи, щом се взря в очите на един човек, седящ в кресло. Беше Даакон!

Мъжът не помръдна. Накор се шмугна през вратата, затвори я и се увери, че тялото на магьосника е съвсем неподвижно и очите му са вторачени в празното пространство. Накор пристъпи до него, наведе се и се взря в тях.

След това забеляза другия Даакон и се ухили. Отиде бързо при другата фигура, която стоеше неподвижна до стената, и я огледа. Вонеше на подправки и благоухания, закупени от някой продавач на парфюми на пазара. Накор го пипна и бързо дръпна ръката си. Това нещо очевидно беше мъртво. Накор се вгледа в очите му и си помисли

за онова, което бе видял в предишните две стаи. Сега вече разбираше къде е отишла кожата на нещастния мъртвец.

Зад истинския Даакон имаше грубо скована маса със свитъци по нея и разни други неща, така че Накор седна и започна да ровичка из тях.

Минаха няколко часа, докато разгледа всичко по-интересно. На писалището намери кристална леща и щом погледна през нея, откри, че може да долови съвсем тъничките нишчици от енергията на някакъв номер. Синкавият ореол около книгите в другата стая направо се набиваше в очите. А около Даакон светеше рубинена светлина, чиято нишка се издигаше през тавана.

— Пъг? — прошепна Накор и изведнъж нещата добиха смисъл. Вече знаеше със сигурност кой задържа вниманието на Даакон. Без извинение си присвои лещата и я прибра в торбата си.

Стана, мина бързо покрай вкочанения магьосник и пак слезе в тунелите. Предпочете да излезе през изгорялата къща, което щеше да му спести досадното промъкване през двореца, макар че щеше да му се наложи да преплува реката. Малко съжали, че ще си развали чудесната нова роба, но продължи.

Маргарет се опитваше да побегне, но краката ѝ не помръдваха. Обърна се, но не можа да види какво я преследва. Далеч напред видя баща си; отвори уста да му извика за помощ, но не можа да издаде и звук. Онова, което я гонеше, вече беше почти зад гърба ѝ. Обзе я ужас и тя отвори уста.

Нададе писък и се събуди. Шумът беше стреснал двете същества в стаята и те се отдръпнаха. Маргарет беше плувнала в студена пот и нощницата ѝ беше залепнала за тялото ѝ. Тя отметна завивката и пристъпи към леглото на Абигейл. Краката едва я държаха, но за пръв път от няколко дни умът ѝ беше чист.

Тя приседна на ръба на леглото на Абигейл и я разтърси.

— Аби?

Абигейл се размърда, но не се събуди.

— Аби? — повтори тихо Маргарет и я разтърси отново.

После нечия ръка я докосна по рамото и сърцето ѝ подскочи. Извърна се да пропъди съществото, но вместо чуждата твар пред нея

стоеше Аби. Маргарет се надигна и притисна гръб в стената с широко отворени от ужас очи. Втората Аби беше гола и свършена във всяко отношение. Маргарет се беше къпала с приятелката си много пъти и разпозна съвсем ясно родилното петно над пъпа ѝ и белега на коляното от падането, когато брат ѝ я беше бутнал като малка.

Всичко във втората Аби беше свършено — освен очите ѝ. Очите бяха мъртви.

— Върни се в леглото — прошепна втората Аби.

Маргарет погледна към леглото си и се ококори, защото видя самата себе си — също така гола. Писъкът ѝ разкъса нощта.

ГЛАВА 20

ПЛАНОВЕ

Николас вдигна глава.

В хана влезе Накор, целият мокър. Дребният мъж прекоси гостилницата и седна до Ник, Амос, Хари и Антъни. Праджи, Вая, Гуда и Бриза седяха на съседната маса.

— Има ли нещо топло за ядене? — попита ухилено исаланецът.

Хари стана, а Николас попита:

— Къде беше?

— На много места. Видях много неща. Интересни. Но да не говорим за тях тук. Дайте първо да се нахраня.

Хари се върна с чиния топла храна и халба ейл и цялата компания остана да седи мълчаливо и да гледа как дребосъкът се храни. Той не прояви никакво притеснение, че е обект на толкова мълчаливо внимание, и след като свърши, стана и каза:

— Николас, трябва да поговорим.

Николас също стана и рече:

— Ела, Амос.

Амос кимна и ги последва. Влязоха в стаята на Ник и Накор каза:

— Мисля, че знам къде са пленниците.

— Калис ги намери — отвърна Николас и повтори каквото му беше казал Калис.

— Но без Маргарет и Абигейл — допълни Амос.

Накор закима.

— Знам, че Калис е бил там. Видях следите му. Много е добър. И най-добрият следотърсач няма да ги види, но аз лежах скрит в плета и носът ми беше само на педя от тях. — Исаланецът се изкиска.

— Как успя да влезеш в имението? — попита Николас.

— Намерих проход от двореца. Минава под реката.

Амос и Николас се спогледаха удивено и Амос каза:

— А как успя да влезеш в двореца?

Накор им разказа как е проникнал и какво е видял там.

— Този Върховен повелител е много странен образ. През цялото време е зает с разни глупави занимания: церемонии и хубави момичета.

Амос се ухили.

— Е, наполовина си прав. Церемониите са глупаво нещо.

— Според мен той е само инструмент — продължи Накор. — Мисля, че Даакон и неговата приятелка дърпат конците. Върховният само си играе ролята. Виж, жената с Даакон е много интересна.

— Не ме интересува — каза Николас. — Какво разбра за Маргарет и Абигейл?

Накор сви рамене.

— И те трябва да са някъде в голямата сграда. Не ги видях. Мога да се върна да ги потърся.

Николас поклати глава.

— Почакай, докато се върне Калис. Не искам да се настъпвате по краката.

Накор се ухили.

— Няма. Той действа много особено, а и аз знам как да се крия.

— Все едно, изчакай до утре — каза Николас. — Ако той ги намери, няма да се наложи да се връщаш.

Физиономията на Накор стана сериозна.

— Ще се върна.

— Защо? — попита Амос.

— Защото само аз мога да се изправа срещу приятелката на Даакон и да остана жив.

— Тя вещица ли е? — попита Николас.

— Не — отвърна Накор. — Обаче как ще се приберем?

Амос потърка брадичка.

— В залива има два кораба, които биха ни свършили работа — точни копия на кралски кораби.

— Всичко това е много странно — каза Накор. — Даакон прави копия на хора.

— Копия ли? — попита Николас.

— Да. Направил е копие на самия себе си. Това го видях, когато Върховният повелител обяви брака си с ранджаната. Много добро копие е, като го погледнеш отстрани, стига да не се вгледаш внимателно, но е глупаво. Не може да говори, затова вместо него

говореше приятелката му. И много лошо мирише. Според мен скоро ще трябва да си направи ново.

— Как ги прави тези копия? — попита Амос.

Накор си припомни видяното в стаите на имението и отвърна:

— От мъртъвци. По-добре да не знаеш.

— Но пленниците са живи, нали така? — каза Николас.

Накор кимна.

— Тъкмо това е най-странното. Различни фокуси. Даакон е некромант. Номерата, които е видял Калис, не са фокуси с мъртъвци, а... — той сви рамене — нещо друго. Това са номера, с които се манипулират живи същества. Тези копия няма да са глупави и няма да миришат лошо. Това не е номерът на Даакон.

— Е, едно нещо във всеки случай е очевидно — каза Амос.

— За мен пък нищо не е очевидно — изпъшка Николас. — Кое е очевидното?

— Че се канят да ги откарат у дома.

— Пленниците ли? — попита Николас.

— Не — каза Накор. — Копията.

Амос поглади брадичката си.

— Но не знаем защо.

— Шпиони? — попита Николас.

— Много труд за нищо — каза Амос. — Ако „Кралска чайка“ пристигне в което и да е пристанище на Кралството, ще възникнат много въпроси и тези копия няма да издържат на близък оглед. Много по-лесно е да пуснеш по няколко души в Крондор или в Крудий, или където и да е, като онзи квегански търговец, който се появи в Крудий преди нападението. Не, тук има нещо друго.

— Можем да го разберем. Просто ще ни отнеме малко време.

— Мисля, че времето ни привършва — каза Николас.

— Защо? — каза Амос.

— Такова чувство имам. Според Калис много от пленниците вече са загинали. Не знаем дали е заради копията, или от друго, но ако ще ги спасяваме, трябва да го направим скоро.

Амос сви рамене.

— Според това, което ни каза Калис, няма да са в добра форма за бягство.

— Накор, колко е от мястото, където ги държат, до онзи тунел?
— попита Николас.

— Не е далече — отвърна исаланецът. — Но ще е трудно. Пленниците ще трябва да се прехвърлят в голямата къща, през кухнята и покрай покоите на Даакон.

— Колко слуги и стражи видя? — попита принцът.

— Не много, но може да има и други.

— Калис смята, че нямало — рече Николас. — Върховният повелител и неговият съветник, изглежда, разчитат на властта и на страха от силата си повече, отколкото на стотици въоръжени мъже.

— Може би не искат да имат много свидетели, а и нямат много доверени хора — предположи Амос.

— Веднага щом Калис разбере къде крият момичетата, смятам, че е време да се махаме от този град — каза Николас. — Ако можем да изведем пленниците през онази изгоряла къща и да осигурим лодки, които да ги чакат там, ще можем да ги прекараме надолу по реката до морето и да ги приберем.

— Което означава, че трябва да откраднем един от онези кораби — каза Амос.

— Можеш ли да го направиш?

Лицето на Амос помръкна.

— Не разполагаме с достатъчно хора. С трийсет и пет души... Трябват ми две дузини мъже, за да излязат в залива и да превземат кораба, и те ще стигнат само ако повечето от екипажа са слезли в града. Ако имат дори една дузина хора на борда, ще стане ръкопашен бой и може да остана без достатъчно екипаж, за да го изкарам преди останалите да се качат.

— Така на мен ще ми останат само единадесет души, с които да изведем пленниците — каза Николас.

— Можеш да потърсиш помощ — подхвърли Накор.

— Може би Васлав ще помогне — каза Николас.

Амос поклати глава.

— Неговите хора сигурно са много добри воители, щом се стигне до трополене с коне и вдигане на шумотевица, но ще ни трябва хора опитни в промъкването, за да влязат и излязат от имението.

— Навярно Бриза може да поговори с крадците? — предложи Николас.

Амос потърка замислено бузата си с ръка.

— Може би, но според нейните думи те са доста боязливи и жалки; нищо общо нямат с нашите славни Шегаджии. Може би Праджи и Вая ще намерят няколко храбри момчета, на които може да се разчита срещу подходящо количество злато.

— Все пак гледайте да намерите някой — каза Накор. — Няма да е зле. — И тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — попита го Николас.

— Да поспя — отвърна му той ухилено. — Тук скоро ще стане много шумно. Всички ще хукнат насам-натам и ще настане пълна суматоха.

Излезе и Амос поклати глава.

— Най-странният образ, който съм срещал, а боговете са ми свидетели, че съм срещал много странни образи през живота си.

Въпреки тревогата си Николас се засмя.

— Да, но много ни помага.

Амос си спомни предупреждението на Арута да слушат Накор и усмивката му помръкна. Нещо мрачно се трупаше над главите им, и се трупаше бързо, а Амос знаеше, че колкото пъти е изпитвал това чувство, загиват добри хора.

Без да си кажат нищо повече, двамата се върнаха в гостилницата.

— Николас, мога ли да поговоря с теб? — каза Антъни.

Николас, който тъкмо се връщаше в стаята си, кимна и махна с ръка на магьосника да го последва.

— Какво има? — попита Николас, когато влязоха, и едва потисна прозявката си. Напрежението от чакането на Калис го беше изтощило. Той седна на леглото и махна на Антъни да седне на единствения стол зад масичката.

На Антъни като че ли му беше трудно да заговори и Николас реши да прояви търпение. Свали ботушите си и размърда лявото си стъпало.

— Боли ли те? — попита Антъни.

Николас раздвижи пръстите на крака си и отвърна:

— Не. Всъщност да. Искам да каже не. Всъщност. Малко е... схванат, това е всичко. Не е истинска болка, само... Спомням си как

болеше, когато се преуморя. По-скоро предчувствие за болка, ако това е възможно, отколкото истинска болка.

Антъни кимна.

— Възможно е. Старите навици се забравят трудно, а старите страхове са си навици.

Николас не беше в настроение да разговаря за собствените си неприятности и каза:

— За какво искаше да поговорим?

— Чувствам се безполезен.

— Всички се чувстваме така, с това чакане...

— Не, искам да кажа, че все пак се правят разни неща, а аз имам чувството, че не помагам с нищо.

— Трябва ли да припомням, че ако не беше успял да проследиш Маргарет, всички ние все още можеше да сме в открито море, примрели от глад и жажда?

Антъни въздъхна.

— Оттогава насам.

— Ти спаси от сигурна смърт поне трима души, доколкото забелязах. Това не е ли достатъчно?

Антъни отвърна с нова дълга въздишка.

— Може и да си прав. — Бръкна под туниката си и измъкна талисмана, който Пъг първоначално беше дал на Николас. — Понякога се чудя дали не е време да използваме това. Пъг каза, че ще разбере.

— След като не си го разбрал, не го използвай — отвърна Николас. — Според Накор той е казал, че трябва да се използва, когато нямаме никакъв друг избор.

Антъни кимна.

— Вярно, така каза. Но все още не сме намерили Маргарет и Абигейл.

Николас стана и сложи ръката си на рамото на Антъни.

— Всички положихме дотук много усилия да намерим пленниците, Антъни. Зная какво изпитваш към братовчедка ми...

Антъни сведе очи притеснено.

— Опитвам се да го прикривам.

— Общо взето успяваш. — Седна пак на леглото и продължи: — И аз изпитвам нещо към Абигейл, въпреки че напоследък ми се струва,

че е само детинско увлечение. — Погледна Антъни и добави: — Но разбирам, че твоите чувства са по-дълбоки. Казвал ли си й го някога?

— Не смеех — отвърна почти шепнешком Антъни. — Тя все пак е дъщеря на херцог.

Николас се усмихна.

— И какво от това? И преди е имало магове в семейството ни, а Маргарет не ти е някоя превзета дворцова дама.

— Чувствам се ужасно при мисълта, че никога няма да се осмеля да й кажа.

Николас кимна.

— Разбирам те. Все пак, ако успеем да върнем поне един от тези окаяни хора в Далечния бряг, ще сме свършили нещо добро пред тези, които очакват закрила от короната. — И добави мрачно: — Дори да се окаже твърде късно за Абигейл и Маргарет.

— Имаш ли план?

Николас въздъхна.

— Нищо друго не мога да предприема засега, освен да седя и да умувам. Струва ми се, че времето ни изтича. Не мога да ти кажа защо, но... просто чувство.

— Интуиция?

— Може би. Не твърдя, че притежавам каквито и да било магически способности. Просто знам, че ако не предприемем нещо скоро, ще се окаже твърде късно.

— Кога смяташ да се задействаме?

— Първо смятам сутринта да говоря с Праджи и Вая — каза Николас. — Не искам да губим много време между наемането на бойци и действието — колкото по-малко време за Черната роза на Върховния да разбере какво правим, толкова по-добре. Ако успеем да намерим двадесетина благонадеждни мъже, отиваме за кораба утре през нощта, а за пленниците — призори. Ако не съберем толкова, действваме с колкото успеем да наемем.

— Добре е да се задействаме вече — каза Антъни.

Николас кимна. Антъни стана и излезе. Николас се отпусна на леглото, заби поглед в гредите на тавана и се замисли. Дали наистина изпитваше някакъв интуитивен подтик, който щеше да ги върне в родния дом преди да ги е сполетяло ново нещастие? Или собственото му нетърпение щеше да ги доведе до нова трагедия? Когато бе с Амос

и Гуда, се чувстваше твърд и уверен в решенията си. Знаеше, че обучението му е предназначено да го подготви за взимането на трудни решения, но останеше ли сам, съмненията се връщаха и с тях — страховете му. Кракът му винаги започваше да пулсира нощем преди да заспи и той знаеше, че волята му не е достатъчна, за да спре болката. Трябваше да е прав. Животът на много хора зависеше от това. Доплака му се.

Калис се вслуша и зачака. Долу минаха двама души, които си говореха тихо, без да забелязват, че се е стаил в клоните на дървото над тях. Гъстият листак и тъмнината го прикриваха напълно. Той изчака, докато се скрият зад ъгъла на стената, след което се смъкна от дървото и скочи в двора. Зачака, наострил уши. Макар да беше от другата стена на стената, това все още не гарантираше, че двамата не са го чули.

Предпазливостта му беше изключителна; никое човешко същество не можеше да чуе тихите му стъпки; не се чу никакъв тревожен вик и никой не го нападна. Той огледа градината. Беше малка, с басейн за къпане в средата. Отгоре беше опънат полупрозрачен плат, за да заслания жарките лъчи на слънцето в най-горещата част на деня, като в същото време градината остава светла. Големи врати и прозорци водеха към малкото убежище. Калис вече бе огледал други две подобни градини; и двете се бяха оказали изоставени, обрасли с буренак и езерцата им — пълни със застояла вода. Тази беше добре поддържана и чиста.

Калис притича през откритото пространство и надникна през прозореца. Кепенците бяха пуснати, но между летвичките видя лежащата на леглото човешка фигура. Косата ѝ беше светлоруса на светлината на горящия фенер, но Калис не можа да различи чертите ѝ. Възможно беше да е Абигейл, според описанието, което беше чул вече няколко пъти. Маргарет беше виждал, но другото момиче му беше непознато, тъй като бе дошло в Крудий преди последното му посещение. По-небрежно същество от него сигурно щеше да приеме, че това е едно от момичетата, които търсеше, но за Калис беше присъщо търпението на раса, в която животът се мери с векове.

Той се дръпна от прозореца и огледа вратата. Беше дървена, с брава и без ключалка. Вслуша се още няколко минути, но не долови

никакъв звук.

Посегна към дръжката, но нещо го спря. Върна се при прозореца и надникна отново. Беше чул някакъв звук, макар и несъзнателно. Сега видя източника му. На леглото седеше още едно момиче и очите на Калис се разшириха. Беше близначка на първата.

Калис отново се дръпна от затворения прозорец. Вече бе видял ужасната гледка в двора на имението и се беше досетил, че по някакъв начин странни същества с помощта на някаква тайнствена и тъмна сила се превъплъщават в копия на отвлечените хора. Явно бяха направили същото и с Абигейл.

След това се появи Маргарет. Но за миг, със сетива по-силни от тези на всяко човешко същество, той усети, че това не е дъщерята на херцог Мартин. В жестовете ѝ нещо не беше както трябва, стойката ѝ не беше обичайна, а и изражението ѝ не беше човешко.

Без да знае какво да прави, Калис зачака. Това поне беше лесно за него.

Николас се надигна от леглото. Оставаше близо час до съмване, но така и не бе успял да заспи. Отиде в голямата стая, където спяха дузина мъже, по шестима от всяка страна, и се добра до нара, на който спеше Праджи. Постелята на Вая беше от другата страна на пътеката срещу него. Николас леко разтърси Праджи за рамото и наемникът моментално се събуди.

Николас му махна мълчаливо да го последва и Праджи тръгна след него. Не си направи труда да нахлузи ботушите и да вземе наметалото си, тъй като самият Николас беше бос и по долни дрехи. В празната гостилница Николас се обърна към него и му каза:

— Двамата с теб вече трябва да вземем някои решения.

— Каниш се да ми кажеш истината ли? — попита Праджи.

— Разказът ми ще е дълъг — отвърна Николас. — Седни.

Праджи си издърпа стол и се протегна с прозявка.

— Гледай поне да е интересно, капитане. Не обичам да ме будят преждевременно. Повечето пъти това означава, че някой има нужда от спешно убийство. — Усмивката му в предутринния мрак не бе приятна гледка.

Николас му разказа всичко от игла до конец, като премълча само за Камъка на живота и за оракула на Аал, останал на страж над дълбините на някогашния град Сетанон. Но му каза за баща си и за Кралството, както и за набега срещу Крудий. Когато свърши, зората вече се беше пукнала и Кийлър беше дошъл в гостилницата, за да се подготви за предстоящия ден. От пекарницата донесоха топъл хляб, а скоро след това — плодове и сирене. Без да прекъсва разговора им, той поднесе блюдото и бързо се отдалечи, за да не го обвинят, че се опитва да ги подслуша. Кийлър имаше достатъчно опит с наемническите нрави, за да знае, че незнанието често е най-добрият начин да си опазиш работата и още по-важно — живота.

След като свърши, Николас каза:

— Трябват ми десетина мъже — двадесет ще е още по-добре. Трябва да са благонадеждни и ще се погрижа да останат доволни. Трябва да са готови да отплават с нас и да бъдат свалени някъде подалече на брега, затова трябва да са достатъчно корави, за да могат да се върнат. Можеш ли да го направиш?

— Въпросът не е „можеш ли“. Въпросът е „искаш ли“. Колко доволни ще останат?

— Колко според теб ще струва, ако си пооткраднат някои ценни неща от Върховния повелител и неговия вещер?

Праджи се ухили.

— Колкото до самия мен, бих го направил заради едното удоволствие. Името на тоя кучи син все още ми е в списъка и не съм го задраскал. Ако не успея да го убия лично, поне да го подразня малко. Но за момчетата, които ще трябва да тръгнат срещу войниците му, особено срещу Червените кръвници... хм, скъпичко ще ти излезе.

— Колко скъпо?

— Ами според мен, годишната заплата за един пазач на керван. Да речем по сто златни драки... по-добре да е малко повече.

Николас прецени какво приблизително означава това и го сравни със златото, което беше прибрал от пристана на Шингаци.

— Ако можеш да ми гарантираш за тях, ще дам по двеста драки на човек, с още по сто за теб и Вая, за да сме сигурни, че са благонадеждни и ще се подчиняват. Не искам обаче между тях да попаднат агенти на Черната роза.

Праджи кимна.

— Познавам два пъти повече здравеняци от толкова години, прекарани по пътищата. Не допускам някой от тях да е агент. Може да ми отнеме един ден, докато ги издиря, и ще трябва да лъжа онези, които не искам да дойдат.

Николас кимна.

— Кажи им, че се готвим да превозим един богат търговец със семейството му по реката. Десет лодки за домакинството и слугите му. Кажи им, че търговецът е много придирчив и държи на личната ти гаранция, затова не можеш да наемеш хора, които не познаваш добре. — След което добави: — Какво ще кажеш ти да си им капитан?

— Моя собствена чета? — Праджи се почеса по брадичката. — Никак няма да навреди на името ми.

— Чудесно. Тогава кажи на всеки, който те попита, че търговецът ще ти даде достатъчно, за да съставиш своя чета, и че няма да взимаш хора, които не познаваш добре.

Праджи се усмихна и кимна.

— Хитър кучи син си ти, капитане. Малцина биха се присъединили към чета, която тръгва скоро, освен ако не са стари приятели. Е, къде искаш да събера момчетата?

— Кажи им да се навъртат наоколо. Настани ги в съседни ханове по двама — по трима и ги дръж в готовност да тръгнат веднага щом ти известя.

— Добре, тогава отивам да събудя Вая и да му дам да яде нещо — той е като свадлива тъща, ако не закуси — много му е трудно да издържа обсада на гладно, да ти кажа правичката.

— И ми прати Тука — поръча Николас.

Праджи кимна и го остави. Вече се съмна, хората започнаха да се събират в гостилницата и когато се появи Тука, още сънен и рошав, Амос и Хари вече се хранеха на масата с Николас.

— Днес ще имам нужда от дарбите ти.

— Какво трябва да направя, енкоси?

— Трудно ли ще е да намериш десет лодки за малко пътуване на север?

— Не е трудно, енкоси.

— Колко време ще ти трябва?

— До обед мога да ги намеря, енкоси. Докато се уверя, че са пригодни за плаване, ще ми трябва останалата част от деня.

— Гледай да го направиш два пъти по-бързо. До залез-слънце искам да са вързани на кейовете с цялото необходимо продоволствие.

Амос облегна лакти на масата и опря брадичка на ръцете си.

— Тръгваме ли?

— Скоро — отвърна Николас. — Искам да направиш списък за Хари и Бриза. — На Хари каза: — Иди да събудиш Бриза. Двамата отивате с Тука. Огледайте лодките с него. След това напазарувайте. Гледайте всичко, което намерите, да е занесено на пристанището до следобед и да се натовари на лодките до привечер. Ще пратя няколко души да ги пазят през нощта. Искам да имаме готовност да потеглим до час след като се даде сигнал.

Хари кимна. С неговата способност да увърта и да се пазари и с уличния усет на Бриза трябваше да могат да се оправят бързо, без да привличат нежелано внимание. В Града на Змийската река имаше достатъчно много чужденци с непривични акценти, които продаваха и купуваха, тъй че с повечко предпазливост можеха да минат почти незабелязано.

Николас каза на Амос:

— Веднага щом се върнат Марк и Калис, искам двамата с Марк да излезете на риболов.

Амос се надигна от масата.

— Хм, предполагам, че искаш да видим какъв ще е уловът край ония два кораба?

— Точно така. Нищо няма да направим, ако не успеем да вземем един от тях и да отплаваме към устието на реката, за да качим припасите и пленниците от лодките.

— Намери ли хора?

— До вечерта Праджи ще осигури още двадесет души.

— Пак ще сме на косъм — каза Амос. — Повечето от хората от Крудий ще ми трябват за кораба. Не мога да разчитам на наети мечове, а малцина от тях ще имат опит по море.

Николас кимна.

— Гуда, Марк и Калис ще ги задържа, но от останалите можеш да вземеш толкова, колкото ти трябват. Хари го назначавам да отговаря за лодките.

Амос се огледа из стаята, вече пълна с изгладнели войници и моряци.

— Какво пък, повечето от тези момчета ще се зарадват, че най-после ще започнат да правят нещо. Това чакане започна да им лази по нервите. До бой все още не се е стигнало, но вече си подхвърлят ругатни и стават сприхави.

— Мисля, че скоро ще имат достатъчно работа, за да ги отвлича — каза Николас.

След час в хана влязоха Марк и Калис, и Калис съобщи:

— Намерихме ги.

Николас даде знак на Амос, Гуда и другите двама да го последват в стаята му и щом влязоха, каза:

— Къде са?

В този момент вратата се отвори и докато Николас изваждаше сабята си, нахълта съненият Накор.

— Чух ви от съседната стая. — Той се прозя и рече: — Къде са момичетата?

— Има едно малко жилище в югоизточния край на имението — каза Калис. — Две стаи и малка градина. Едната стая е празна. Маргарет и Абигейл са в другата.

— Добре ли са? — попита Ник.

— Трудно е да се каже. Видях две Абигейл.

— Правят им копия — каза Николас. — Но защо не са при останалите?

Калис сви рамене, а Накор подхвърли:

— Може би им трябват за различни цели?

— Момичетата ли имаш предвид, или копията? — попита Марк.

— И едните, и другите. — Накор сви рамене. — Само разсъждавам. Но те са единствените благороднички между пленниците, нали? — Всички се съгласиха. — Тогава може би ще бъдат подложени на по-внимателен оглед?

— Прав си — каза Николас. — Но как все пак очакват да пробутат всички тези фалшификати?

— Разполагат с две копия на кралски бойни кораби — каза Амос. — За мен е ясно, че са се канили да пленят „Кралски орел“ край Барран, да го откарат някъде към Фрийпорт и да го потопят.

— Чакай — спря го Марк. — Защо просто да не го докарат тук? Защо е цялото това главоболие да правят копие?

— Може би не са имали достатъчно хора. Те са наели много чужденци, в това число дърбинските ловци на роби и цуранските платени убийци. Събрали са хора от Кеш и ренегати от Фрийпорт. Навярно не са имали много хора, които да заделят за пътуването, а определено не са искали свидетели от нашата част на света да се върнат с тях. — Почеса се по брадата. — Марк, още от миналата зима е известно, че баща ти се кани да установи оня гарнизон в Барран. И с патрулите, които разставих аз, както и с това, че новият флагмански кораб на кралството става „Дракон“, съвсем ясно е, че „Орел“ ще бъде изпратен по Далечния бряг. — Адмиралът поклати глава. — Всичко това се планира отдавна, Николас. Ако „Чайка“ или „Орел“ пристигнат в Крондор — с някой, който да твърди, че е обикновен моряк, поел командата, защото всички офицери са загинали — то хората на кораба биха могли да убедят баща ти, че са били отвлечени към Кеш, че са успели някак да освободят пленниците или друга някоя подобна дивотия. Особено ако всички са се обиграли в тази версия. Арута не би имал причина да не им повярва, а след като повечето от завръщащите се са от Далечния бряг, кой ще усети, че поведението им е странно?

— Но рано или късно някой от Карс или Крудий ще дойде да види Абигейл или Маргарет — каза Николас. Не спомена името на Мартин; двамата с Марк знаеха, че може и да не е жив.

— Отвлечането от ловци на роби променя хората — каза Гуда. — Така че за известно време странното поведение няма да предизвика подозрения. Виждал съм хора, които не могат да си спомнят близките си, след като са преживели похищение.

— Но само за малко — изтъкна Марк и замислено добави: — Рано или късно някой от тях ще допусне грешка и измамата ще се разкрие. Което означава, че те не очакват превъплъщенията да са им нужни повече от няколко седмици, най-много месец-два.

— С което отново се връщаме на въпроса защо правят всичко това. — Николас махна нетърпеливо с ръка. — Е, ако не им стигат хора, това поне обяснява защо държат този град и околностите му на ръба на кипенето от двайсет години насам.

— Искаш да кажеш, защо тайно насъскват клановете един срещу друг и в същото време се правят на миротворци? — попита Марк.

— Да. Ако този Върховен повелител крои нещо тайно, да си създаде такова главоболие уж че му развалят съюза, изглежда логично. Така самият той се оказва не по-малко жертва на заговори, отколкото клановете. Ако всичко беше станало според замисъла му, щяха да бъдат избити много младежи от клановете, много наемници, както и ранджаната и слугините ѝ. Докато той рискува да изгуби само няколко души от своите. — Николас поклати глава. — А клановете ще се окажат в положението да се мъчат да го убеждават, че не са виновните.

— Разбира се — каза Амос. — Ако клановете си помислят, че неговият план е да установи пълен контрол над града и да им отнеме властта, те на драго сърце ще приемат всяко начинание, което би отслабило мощта му. Но ако си помислят, че някой друг се опитва да създаде неприятности и на тях, както и на него, ще се опитат да се примирят с него. А в същото време него изобщо не го интересува утвърждаването на властта му. — Лицето му светна. — Привидната власт е точно толкова добра, колкото истинската.

— В двореца няма много войници — каза Накор. — Видях малко в казармата, но вътре имаше само няколко в голямата зала и никъде другаде. Там не живее почти никой; малко са както стражите, така и слугите. Почти е празно. Също като имението на Даакон.

— И аз го забелязах — каза Калис. — Видях само няколко души, всички невъоръжени, а повечето сгради бяха запуснати.

— Ако не очаквам сериозни битки тук, бих поддържал реда само с неколкостотин души, особено ако ги облека в униформи на различни чети и предреша част от тях като Червени кръвници — каза Гуда.

— Но какво правят те все пак? — каза Николас. — Защо са им тези копия на наши хора?

— Това можем да го обсъдим и по-късно — заяви Амос — Сега трябва да се погрижим как да завземем един от онези кораби.

— Марк, знам, че си изморен, но отиди с Амос — каза Николас — Вземи и Гуда.

Тримата излязоха и Николас каза:

— Калис, ти отдъхни малко. След това с теб и Накор ще съставим план как да влезем в имението и да освободим пленниците.

— Добре — отвърна Калис и също излезе.

— Аз си починах — каза Накор. — Ще ида да напазарувам.

— Какво?

— Някои неща, които ще ми трябват. Пъг засега задържа вниманието на Даакон. Но тази жена, тази Кловис, ще ни създаде неприятности.

— Защо? — попита Николас.

— Помниш ли какво каза Праджи? За пиенето на човешки души? Николас кимна и лицето му стана угрижено.

— Вярно ли е?

Накор поклати глава.

— Не, разбира се. С тази приказка само плашат хората.

— Успокой ме.

— Тя е нещо друго.

— Какво?

— Не знам. Но имам нещо наум. Не мога да съм сигурен преди да съм поговорил с нея.

— Ще говориш с нея? — стъписа се Николас.

Накор се ухили.

— Може би. Ще ми се да го избегна, но човек никога не знае. Може да нямам друг избор. Знаем обаче, че е много опасна.

— Защо?

— Защото тя ръководи всичко.

— Това нападение?

Накор поклати глава.

— Казах „всичко“. Тя е тази, която държи под свой контрол и Даакон, и Върховния повелител. Тя е истинската сила, която стои зад всички странни неща в този град. Тя е истинската опасност тук. Вероятно точно тя държи връзка с пантатийците.

— Можеш ли да й се противопоставиш?

Накор се засмя.

— Противопоставянето е лесно. Оцеляването ще е трудно.

— Какво ще ти трябва?

— О, най-различни неща. И Антъни ще трябва да дойде с мен.

— Питай него. Смятам, че ще дойде.

— Вероятно. Той си е любопитен... Е, аз тръгвам. До вечерта ще се върна.

И излезе, и Николас остана сам. Запрехвърля наум разчета на времето за отделните части на плана си. Корабът трябваше да се

превземе и да доплава до устието на реката, където щеше да срещне лодките и да качи на борда товара и пленниците. Лодките трябваше да се вземат от речните кейове и да се закарат до брега под изгорялата ферма, за да вземат пленниците, след това да се придвижат надолу по реката и да се срещнат с кораба. Пленниците трябваше да бъдат измъкнати от имението и придвижени до фермата, и да бъдат защитени, докато пристигнат лодките.

Отпусна се на леглото и покри очите си с ръка. Усети, че лявото му стъпало пулсира.

— Нищо няма да се получи! — простена Николас.

Гуда стоеше на покрива на хана, на една малка площадка, предназначена за наблюдение и предупреждаване на обитателите му в случай на беда. Праджи и Накор се качиха при него по малката вътрешна стълба.

— Какво правиш тук бе, човек? — каза Праджи. — Николас иска да се съберем при него да планираме, а теб те няма никакъв.

— Чакай малко — вдигна ръка Гуда.

— Охо! — каза Накор.

Гуда посочи към залеза.

— Ти веднъж ми каза: „Има залези и над други океани, Гуда. Велики гледки и чудеса за очите.“ Помниш ли?

Накор се ухили.

— За да те накарам да тръгнеш с мен.

Гуда се усмихна.

— Така и не ми остана време да погледам някой. Реших, че може да е последната ми възможност.

— Мрачни приказки — каза Праджи.

Гуда сви рамене.

— Не си падам по предчувствията, нито обичам фаталното примирение, но работата ни е такава, че...

Праджи само кимна.

Слънцето се спускаше над града и отвъд сградите на запад се виждаше океанът.

Слънцето потъна още по-ниско, като оранжева топка, леко прикрита от ефирната вечерна мъгла — влагата, вдигаща се от водата.

Ниските облаци бяха като черни лица, очертани със сребърни, златни, розови и оранжеви контури, а небето над тях беше прошарено с червени и златисти жилки.

Огромният слънчев глобус се сниши още повече и изчезна и в последния миг преди съвсем да потъне зад хоризонта, видяха зеления лъч. Гуда се усмихна.

— Никога не го бях виждал.

— Повечето хора не са — каза Накор. — За да го видиш, трябва дълго време да си гледал залези над водата. Облаците трябва да са на точното си място в небето и времето трябва да е точно каквото трябва, но дори и тогава можеш да го пропуснеш. Аз съм го виждал само веднъж.

— Гледката си струваше — промълви Праджи и се засмя. — Хайде. Това може да се окаже последното хубаво нещо, което ще видим за доста време занапред.

Гуда постоя още малко и въздъхна:

— Чудеса за очите.

Обърна се и слезе след двамата.

ГЛАВА 21

БЯГСТВО

Хари нахълта бежешком.

— Какво? — вдигна глава Николас.

— Насам идва отделение войници на Върховния!

— Тук? — извика Марк, стана и избута стола си назад.

— Може би. Не знам. Пресичат пазара и се насочват към улицата. И не изглеждат много весели.

— Бриза — каза Николас, — качи се на покрива и извикай, ако идат насам. — Изджавка няколко заповеди на мъжете от Крудий и те се разбързаха да ги изпълнят. Беше пладне и в гостилницата имаше и неколцина външни хора. Николас изрева: — Тук може да стане бой! Който не иска да остава, да изчезва веднага!

Двама от мъжете се затичаха към вратата, останалите също се размърдаха, но малко по-кротко. Изведнъж Накор извика:

— Николас! Онзи там! Не го пускай да излезе!

Николас се извърна и видя слабия мъж с невзрачна външност, облечен като пристанищен работник, забързал се към изхода. Ник скочи да го спре и извади камата си. Непознатият също измъкна кама и замагна. Вая пристъпи зад него, вдигна меча си и го халоса с дръжката по главата. Мъжът се срина на пода и изтърва камата. Гуда и Праджи бързо го надигнаха. От темето му потече струйка кръв.

— Разкарайте го оттук — каза Амос. — Някой да почисти кръвта.

Гуда и Праджи извлякоха нападателя в задната стая, а Хари се наведе и почисти кръвта с един парцал. После го хвърли на Кийлър и той го скри в долапа.

— Кой е този? — попита Ник Накор.

— Ще ти кажа като си отидат войниците — отвърна Накор и се затича към задната стая.

— Марк, двамата с Калис и Хари изчакайте отзад при Гуда и Праджи — каза Николас. — Вая, ти остани до мен. Всички се

постарайте да изглеждате много изненадани, когато влязат войниците, но щом дам сигнал...

— Ще сме готови — каза Марк и се запътиха към задната стая.

Всички в гостилницата насядаха по местата си, но с ръце на дръжките на сабите и мечовете. Пред тезгяха застанаха четирима души и забиха очи в полупразните халби, но всъщност държаха камите си готови. Кийлър зареди един тежък арбалет зад тезгяха.

Николас чу гневен женски глас и разбра, че ранджаната пак се оплаква от нещо. Тъкмо се надигна от стола си да види какво става, когато вратата се отвори и в помещението нахълта офицер с четирима войници. Беше с униформа, подобна на онази, която носеха двадесетимата, на които Ник се беше натъкнал на пристана на Шингаци.

— Кой командва тук? — попита той високо.

Николас се изправи и каза:

— Аз. Капитан Николас.

Очите на мъжа моментално се сведоха към ботушите му. Принцът усети, че космите на врата му настръхнаха, но запази хладнокръвие. Капитанът можеше да види само два най-обикновени ботуша.

— Доколкото разбираме, при вас има едно момиче — заяви капитанът. — Ако се окаже тази, която мислим, че е, може да получите голямо възнаграждение.

Николас се усмихна принудено.

— Момиче ли? Никакво момиче няма при нас.

Капитанът на стражата даде знак на хората си да се развърнат и заповяда:

— Претърсете всички стаи.

Николас пристъпи и застана между най-близкия страж и коридора, водещ към задната част на хана.

— Отзад имам няколко болни. Не искам да ги безпокоят. Казах, тук с нас няма никакво момиче. — Каза го високо и натъртено.

Офицерът се обърна към войника най-близо до вратата и му кимна. Той я отвори и вътре се изсипаха още дузина въоръжени мъже.

— Искаме да се уверим сами — заяви капитанът, след като хората му влязоха.

— Аз обаче не искам — отвърна Николас.

— Какъв е този шум? — чу се женски глас зад него.

Николас се обърна, видя застаналата на прага на задната врата Бриза и зяпна изумено. Бриза беше сменила обичайната си широка груба мъжка риза и панталоните с лъскаво елече — без никаква блузка отдолу за приличие, — което зееше отворено, разкривайки много големи гърди, отколкото Николас бе подозирал, тънко кръстче и плосък корем. Около бедрата си беше изпънала тънка поличка, събрана с голям възел на едното бедро и провиснала небрежно на другото. Косата ѝ беше разрошена и тя се прозя. Тръгна вяло през стаята и като че ли малко се престараваше с полюшването на бедрата. Щом стигна до Николас, пхна ръка под мишницата му и каза:

— Каква е тази връва, Ники?

— Значи ме излъга! — изрева офицерът.

— Казах, че с нас няма какво момиче — бързо реагира Николас. — Това е жена ми. — Един от стражите все пак тръгна към коридора и Николас каза: — Все пак не искам да влизате там.

— О, все ми е едно — каза Бриза и добави към офицера: — Само не ми пипайте чаршафите.

Половин дузина войници нахлуха в задната част на хана и само след минута се върнаха.

— И следа няма от други жени, капитане. Само някакви болни мъже спят в общата спалня в дъното.

Офицерът изгледа Николас продължително и без повече приказки напусна. Николас кимна на един от хората си, който надзърна през кепенците на прозореца и каза:

— Отиват си, капитане.

Николас се обърна към Бриза.

— Те къде са?

— На покрива — отвърна момичето. — Накор и Калис са с тях.

— Ти си чудесна! — ухили се Николас.

— Идеята не беше моя — каза тя сърдито, като видя, че всички мъже в стаята са я зяпнали, придърпа елечето пред гърдите си и скръсти ръце отпред, след като дрешката не можа да ги скрие добре. — Накор чу, че ревеш на капитана. Оня дребен кучи син ме дръпна от стълбата тъкмо като се качвах на покрива, както ми каза. След това ме бутна в стаята на ранджаната и каза на Калис, Марк и Хари да качат момичетата на покрива и да издърпат стълбата през капака. След това

ми съдра ризата, всички копчета ѝ скъса, и ми я свали преди да мигна! Докато се усетя, ми свали и панталоните! После ме бутна в купчината дрехи на оная вещица и ми каза да си облека нещо по-късичко, да изляза и да отвлека вниманието на всички.

Амос се ухили.

— Ама добре го направи, сладурано!

Момичето се изчерви, обърна им гръб и закрачи към стаята на ранджаната.

— Никога в живота ми не ме е било толкова срам — да се кълча като някоя евтина танцьорка в кешийска кръчма! Ще я убия оная маймуна дребна!

Николас я изгледа, докато се скри по коридора, как полюшваше бедра под късата поличка. Ръката на Амос се отпусна на рамото му и Траск му каза на ухото:

— Късмет извади тоя Хари. Страхотно момиче е!

Николас се усмихна за миг, след което лицето му отново стана сериозно.

— Трябва да тръгнем още тази нощ. Видя ли как офицерът погледна крака ми, щом му казах името си?

— Да. Търсят теб и всеки друг, който би могъл да е дошъл от Крудий. Не забравяй, че освен ако не са изпратили някого назад да провери, те не могат да са сигурни, че „Хищник“ е потънал. Сигурно допускат, че онези, които не успяха да избият в Крудий, вече са тръгнали по петите им. Ако Накор е прав за онази Кловис — че тя стои зад всичко, тя може да е заподозряла, че си бил на съда, който преследваше черния кораб. Щурмоваците ѝ сигурно са ѝ донесли описанията на всички важни особи в Крудий от онзи квегански търговец, Вазарий. Знаят кой е бил убит при набега. Ако Мартин ни беше повел тук... — Той поклати глава. — Не знам какво щеше да стане.

— Радвам се, че не видяха Марк и Хари — каза Николас. — Двама братовчеди, които си приличат като братя, и един червенокос младеж общо взето на тяхната възраст щеше да е прекалено съвпадение. Може да се върнат.

— И някой им е казал, че ранджаната е тук — допълни Амос. — Сигурно онзи Анвард Ногош Пата се е опитал да оправи щетите, нанесени на господаря му в отношенията му с Върховния.

Яростен вик накара Николас и Амос да се затичат към задната част на странноприемницата. Завариха Бриза да налага Накор по главата с едната си ръка, докато с другата се мъчеше да задържи елечето си затворено. Дребният мъж изрева:

— Остави ме де! Ей сега ще ти ги зашия копчетата!

Настроението на ранджаната не беше по-добро от това на Бриза. Тя изгледа мрачно Николас и викна:

— Тоя мъж дръзна да ми посегне! — Посочи Калис, който се усмихна широко за пръв път, откакто Николас го познаваше. — Избута ме нагоре по стълбата и ме хвана с ръцете си отзад! — оплака се възмутено момичето. — Ще заповедам да го стъпчат със слоновете!

Калис сви рамене.

— Тя се мотаеше, за разлика от слугинчетата, а чух, че онзи нареди да започнат да претърсват.

— Слушай, момиченце — каза ядосан Николас. — Тия мъже щяха да те заведат право в двореца на Върховния повелител и мисля, че нямаше да доживееш до утре. А сега млъкни най-сетне и бягай в стаята си да си прибираш нещата.

— Махаме ли се оттук?

— Утре. Но много рано. Така че накарай слугините си до вечеря да приготвят всичко. Хайде, марш!

Бриза блъсна Накор встрани и му изръмжа:

— Копчетата аз сама ще си ги зашия, но тепърва ще си уреждаме с тебе сметките!

Шмугна се в стаята на ранджаната и тръшна вратата след себе си. Накор се ухили.

— Е, това наистина беше забавно.

Николас се загледа, замислен колко привлекателна бе Бриза без безформеното си облекло и отвърна разсеяно:

— Сигурно.

— Ти си много странен човек бе! — каза Амос на Накор, засмя се и го тупна по гърба.

— Как разбра, че трябва да задържим оня? — попита Николас, докато Марк и Хари слизаха по стълбата от покрива.

— Подуших го — каза Накор и им махна да тръгнат след него. Отведе ги в голямата обща спалня, където Гуда и Праджи седяха на леглата от двете страни на изпадналия в несвяст мъж. Накор пристъпи

към него, разтвори ризата му и дръпна малката кесийка, вързана на каишка на шията му. — Виж!

Николас взе кесийката и подуши познатата миризма.

— Карамфил?

Накор кимна.

— Тук го наричат „клов“. Подуших го още преди, когато за пръв път се появи в гостилницата, преди ден-два. После отново ми замириса, когато се опита да избяга.

Амос отвори торбичката и изсипа куп сухи листенца от карамфил.

— И какво означава това?

— Клов. Кловис. То е ясно.

— Пак не разбрах — каза Амос.

— Знаеш ли какво означава „клов“ на делкийския диалект на кешийския?

— Не.

— Черна роза. Питай който и да е продавач на подправки. Все пак ми отне известно време — призна си Накор. — Не можех да разбера защо този мирише на клов. Но накрая се сетих. — Той взе торбичката от Амос. — Ако трябва да оставят съобщение за друг свой агент, да речем за уговорена среща, взимат си от тоя клов и другият агент веднага разбира, че няма измама. Просто.

— Много — кимна Николас.

— Прекалено просто — каза Амос.

— За истински властници и завоеватели — да — каза Николас. — Но спомни си с кого си имаме работа и какви са им мотивите и ще разбереш, че е достатъчно ефективно.

Амос кимна. Спомни си набързо какво му беше казал Николас, както и онова, което сам беше видял в битката при Сетанон. Пантатийците не се интересуваха от завоевания и власт. Изповядваха култ към смъртта, целящ да върне „богинята“ им от небитието.

— Какво да правим с тоя? — посочи Гуда припадналия мъж.

— Вържете го и го затворете някъде — отвърна Николас. — Кажете на Кийлър да му среже въжетата и да го пусне един ден след като си отидем. Дотогава или ще сме избягали далече... или ще е без значение.

Бриза навлече момчешките си панталони, стегна здраво връвта на кръста, след което седна на пода, без да обръща внимание на кръвнишките погледи, които ѝ мятеше ранджаната. Не смяташе да си тръгне разголена, затова настоя на всяка цена да си зашие копчетата на ризата, преди да напусне стаята на благородничката. Поискала беше игла и конец от една от слугините.

— Ти може и да си свикнала с грубите ръце на прости мъже по тебе — сопна се ранджаната, — но аз не съм!

— Изкарай си яда на някой друг — каза ѝ Бриза. — Щото аз нямам намерение да те търпя. — Скъса конца със зъби и дръпна копчето да се увери, че е зашито здраво. Почна да шие второто и между другото подхвърли: — А ако си толкова тъпа, че да не забележиш, Калис съвсем не е от простите.

Ранджаната заряза сприхавата си поза и каза:

— Вярно е, че е доста силен. Аз съвсем не съм дебела, но никога нямаше да предположа, че един мъж може да ме бутне нагоре толкова бързо и леко.

— При това с една ръка, щом е бил на стълбата.

Слугинчетата се спогледаха учудени, защото те вече бяха на покрива при тази случка и не бяха видели нищо. Ранджаната каза:

— При това хич не е грозен, макар че в него има нещо странно.

— Повече, отколкото можеш да си представиш — отвърна ѝ насмешливо Бриза.

— Повече, отколкото бих искала да знам — каза ранджаната. — Слугините ми може и да познават отблизо простите мъже, а и ти, виждам, си свикнала с тях, но аз трябва да се опазя за някой с висок сан, за богат и властен мъж.

— И смяташ, че да си петнайсетата жена на този Върховен повелител е кой знае какво? — Бриза поклати глава. — Какви хора!

Ранджаната се усмихна.

— Е, капитанът ви е красавец, макар че е малко чепат, но ми харесва, когато се усмихне. — Забеляза, че Бриза я гледа с насмешка, и бързо добави: — Но е прекалено прост за благородник.

Бриза не можа да се сдържи и прихна.

— Какво му е смешното? — настоя ранджаната.

— А, нищо — каза Бриза, довършвайки второто копче.

— Не, кажи ми? — попита ранджаната, докато Бриза се залавяше с третото.

Бриза си замълча около минута; свърши с третото и почна да шие последното.

— Ей, момиче! — настоя ранджаната. — Кажи какво му е смешното?

Бриза остави иглата, надяна мъжката риза, стана и отвърна:

— Това, че някои хора имат много странна представа за това кое е благородно и кое — просто. Такива като теб няма да познаят един принц дори да са до него цял месец. — И излезе, без да каже нищо повече.

Ранджаната постоя малко с ръце на кръста, след което се втурна към вратата и я дръпна. Отвън стоеше пазач и когато тя се опита да мине покрай него, той каза:

— Съжалявам, но трябва да останете в стаята си и да се погрижите за стягането на багажа си.

— Трябва да поговоря с онова момиче...

Войникът я прекъсна.

— Съжалявам. Капитанът каза много ясно да не правите нищо друго, освен да си стягате багажа до вечерята.

Ранджаната се върна в стаята си и затвори вратата. Обърна се замислена и промълви:

— Принц?

След миг размисъл плесна с ръце и подвикна:

— Хайде! Какво чакате? Всичко трябва да е прибрано и готово за път до вечеря!

Като видя, че слугините се разбързаха да приберат дрехите и накитите ѝ, ранджаната отиде до леглото си, излегна се и се замисли.

— Принц?

После лицето ѝ грейна в усмивка и тя тихичко си затананика.

Слънцето се смъкваше на запад. Хари пристъпваше нервно от крак на крак и следеше колоната от коли и фургони, поела към пристанището. Всички лодки чакаха с наетите лодкари, на които беше платено щедро, за да са готови да тръгнат по всяко време през нощта. Тука беше на пристанището да следи да не би някой да се измъкне или

да се напие. Праджи, Вая и още двадесет и четирима наемници, поставени за охрана, трябваше да осигурят изпълнението на заповедите на дребния фургонджия.

Хари отпрати четиримата охранници към челото на малкия керван, докато Бриза подкарваше ранджаната и слугините ѝ. Николас бе решил да задържи момичетата с групата си още малко, преди да ги освободи с достатъчно пари, за да си наемат превоз нагоре по реката. Хари се тревожеше: ранджаната, кой знае защо, беше станала толкова отзивчива, че се държеше мило дори с Бриза.

При всеки неин въпрос Бриза ставаше подозрителна, но предпочиташе дрънкането ѝ пред кавгите. Очите ѝ шареха из сенките на късния следобед да уловят всяко неочаквано движение или прекалено любопитен поглед и тя слушаше с половин ухо бърборенето на ранджаната. Повечето въпроси се отнасяха за Николас и тя ги отбягваше с уклончиви отговори.

Хари тъкмо гледаше как последният фургон напуска пазара, когато чу вик и шумотевица откъм северната страна на гигантския площад. Появи се отделение конници, които зашибаха с камшици тълпата да си отворят път. Зад тях се тътреше колона фургони, всички натоварени като че ли със затворници. Очите му се разшириха и той викна на коларя.

— Ще получиш награда, ако всички стигнат в ред до пристанището. Аз трябва да съобщя нещо на капитана.

Коларят подвикна „Колко?“, но Хари вече се беше затичал към пазара. Успя да зърне пискюлите на двама гвардейски началници над главите на хората, насъбрали се да погледат зрелището, както и лицата на някои от затворниците във високите фургони.

Промъкна се достатъчно близо, за да може да ги огледа добре, след което се обърна и отново затича през тълпата, събаряйки всеки, който му се изпречеше на пътя. Понесе се към хана, последван от низ люти ругатни и проклетия.

След няколко минути стигна до хана и се втурна към стаята на Николас. Без да чука, бутна вратата и завари Николас да обсъжда плана си за нощта с Амос, Гуда, Марк и Калис. Антъни и Накор бяха излезли, за да свършат някаква загадъчна работа, за която дребосъкът беше настоял, че е жизненоважна.

— Какво става? — попита Николас. — Нали трябваше да си с фургоните?

— Те преместват пленниците! — каза Хари, останал без дъх.

— Къде? — попита Амос.

— На югозапад. Изглежда, поемат към пристанището.

— По дяволите! — изруга Николас и скочи. — Калис, Марк, тичайте към кейовете. Ако не се видим, действайте според плана. Ако нещо се промени, ще ви изпратим вест.

Извън странноприемницата се разделиха и Хари с Амос, Гуда и Николас забързаха след фургоните. Промъкнаха се след процесията през множеството зяпачи, без да се откъсват от последния фургон, обграден с две редици стражи. Николас каза:

— Познах един... Това е Едуард, един от пажовете в замъка.

Посочи им един младеж, който седеше отзад на последния фургон, зареял поглед в празното с безизразно лице.

— Изглежда някак необичайно — каза Амос.

— Всички изглеждат така — добави Гуда.

Николас се затича, за да настигне фургона, и за малко да събори някаква жена, понесла тава с плодове. Тя му извика ядосано и един от стражите се обърна да види какво е причинило безредицата.

— Извинете — подвикна Ник на жената.

— Гледай къде стъпваш, тъпак такъв! — ревна жената.

— Кого наричаш тъпак ма! — извика й той и тръгна към нея уж да я удари.

Гуда го стисна за рамото и му каза:

— Стига. Той престана да гледа.

Колоната отмина и Николас изпъна врат да види накъде отиват. Проследиха ги чак до пристанището. Щом навалицата по улиците оредя, се принуди да изостанат, за да не ги забележат стражите. На кея чакаха няколко дълги лодки да натоварят пленниците и да ги откарат до един от корабите в залива.

Амос спря Николас и Хари между два навеса. Гуда дотича след тях.

— Какво става? — попита Амос.

— Не знам — отвърна Николас. — Нещо не е наред у тези хора.

— Може да не са нашите — каза Хари. — Може да са копията.

Николас изруга тихо.

— Ако е така, все едно трябва да проникнем в имението, за да се уверим. — Помисли малко и нареди: — Хари, тичай до речните кейове и предай на Калис и Марк да се прехвърлят веднага. Искам Калис да влезе и да види дали нашите още са там. Ако са там, веднага да известят Праджи и Вая и да продължат според плана. Ако не... ако нашите са мъртви, безполезно е да правим набег само за отмъщение. Да задържат лодките на пристанището, докато не им кажа какво да правят по-нататък. Ако хората ни са там, ти поеми командата на лодките. Откарай ги до мястото на срещата и натоварете хората, след това тръгнете към залива.

— Ясно — каза Хари и тръгна.

— Хари! — извика Ник след него.

Хари спря.

— Какво?

— И гледай да останеш жив.

Хари се ухили през рамо.

— И ти също, Ники.

Тримата останаха да гледат, докато първата група лодки стигна до първия кораб.

— Те ще тръгнат и с двата кораба! — изруга Амос.

— Кога? — попита Николас.

Амос беше поразпитал за местните условия за плаване, но не бе могъл да събере достатъчно сведения, без да събуди подозрение.

— Предполагам някъде между полунощ и призори, когато вълната се обърне.

— Има ли нещо наоколо, което да отмъкнем?

Амос огледа внимателно залива.

— Много съдове влизат и излизат. Но... — Той посочи. — Онзи там. — Ставаше дума за един сравнително малък кораб с две мачти и широки платна. — Каботажен е, но е бърз. Ако излезем от залива преди те да са го напуснали, можем да прихванем единия край брега. Ще им се наложи да се придържат към вятъра, духащ откъм залива, докато не завият на югоизток, за да заобиколят полуострова на изток оттук. Можем да прихванем втория кораб, който и да се окаже той — другият няма да може да обърне и да им се притече навреме на помощ. Но трябва да ги хванем преди да са завили, иначе и двата просто ще ни избягат.

— Малкото корабче ще може ли да побере всички? — каза Гуда.

— Не — отвърна Амос — Ще трябва да се върнем, да ги натоварим и да отплаваме след първия кораб.

— Трябва първо да завземем единия и тогава да мислим за другия. Хайде. Да се връщаме в хана и да ги известим за промяната.

Тръгнаха, но Николас изведнъж спря и изпъшка:

— О, богове!

— Какво? — попита Амос.

— Накор.

— Точно така: „О, богове!“ — каза Гуда.

— Някой да знае какво правят двамата с Антъни?

— Не — отвърна Николас. — Да се надяваме само, че няма да бръкнат в гнездото на осите преди да сме избягали от града.

Тримата се забързаха към странноприемницата.

Щом падна нощта, Калис се прехвърли през стената на имението. Забърза се, без да го е грижа, че могат да го забележат. Вече знаеше, че при нормални обстоятелства охраната е оскъдна, а съобщението на Николас за прехвърлянето на пленниците на кораба правеше вероятността някой да е останал в имението минимална.

Почти се сблъска с един пазач, но преди той да успее да реагира, Калис го удари с ръба на ръката си в гърлото и му прекърши гръкляна. Пазачът рухна по гръб и се замята в буренаците. Калис бързо продължи напред, без да дочака да се увери, че е умрял.

Не му беше присъщо да къдне липсата си на късмет, но въпреки случайното си стълкновение с пазача все пак знаеше, че бързината сега е по-важна от предпазливостта. Състоянието на затворниците последния път, когато ги бе видял, означаваше, че похитителите им не се грижат за тях повече, отколкото да доживеят, докато им направят живите копия, и тъй като сега, изглежда, задачата бе изпълнена, нямаше причина да ги държат повече живи.

Скъръцането на ботуши по чакъла го предупреди за приближаването на друг страж и Калис залегна зад един малък градински навес. След като войникът го подмина, Калис бързо се изправи и го сграбчи за брадичката и за тила и докато изненаданият войник успее да вдигне ръце, му прекърши врата.

После затича. Стигна до двора, където държаха пленниците, скочи на стената и огледа пленниците, които все още лежаха върху наровете, изоставени от пазачите си и от съществата, които се превръщаха в техни двойници.

Забеляза, че всички са в безсъзнание, но че поне повечето все още са живи. Скочи в двора и пристъпи към първия пленник — някакъв младеж. Коленичи до него и се опита да го надигне. Младежът простена тихо, но не можа да се събуди.

Калис вдигна очи и забеляза нещо, което не беше видял предния път. Изправи се и затича към другия край на двора. Там се беше появила статуя в естествен ръст на същество, което на пръв поглед наподобяваше елф, но при по-внимателен оглед се оказа нещо съвсем друго. А после Калис усети, че настръхва, и го прониза необясним страх. Никога в живота си не бе изпитвал подобен ужас, но пък и никога досега не беше виждал нещо подобно на това, което сега се беше изправило пред него. Идолът изобразяваше валхеру, бе образ на най-древните господари на Мидкемия. И нещо първично и дълбоко откликна в същността на Калис. Макар да беше полуелф по рождение, това „полу“ закрепя от ужас пред нещо, което никое живо същество не беше съзирало от хилядолетия. Единствен баща му Томас беше познал валхеру от първа ръка, и то защото бе удостоен да получи тяхното наследство. Известно време той бе съществувал като човешко същество и като Властелин на дракона в едно тяло и спомените му бяха спомени на същество, загинало преди хиляди години.

Калис обиколи статуята да я огледа добре. Изобразяваше валхеру от женски пол, с доспехи и шлем. Орнаментът беше релеф на змии на шлема ѝ, както и на щита. И Калис се увери, че страховете на Николас са напълно оправдани: несъмнено пантатийските жреци стояха зад всички тези заплетени заговори. Образът пред очите му принадлежеше на Алма-Лодака, една от расата на валхеру, създаде преди хилядолетия пантатийците и вдъхнала на тези влечугоподобни същества съзнание и разум, за да ѝ служат — странни, но елементарни същества. Но през вековете, след като валхеру бяха напуснали Мидкемия, тези същества се бяха развили и се бяха превърнали в орден, изповядващ култ към смъртта и почитащ своята богиня Алма-Лодака; и вярваха, че ако успеят да я върнат на този свят, всички ще умрат и след това ще

възкръснат, за да ѝ служат, като бъдат въздигнати до ранг на полубожества като награда за верността си.

Калис се измъкна от унеса си и излезе от двора. Бутна рязко една от двойните врати и за първи път успя да види вътрешността на правоъгълната сграда. Беше празна, мяркаха се само вериги и някакви изоставени сечива.

Бързо тръгна по обратния път, защото трябваше да извести Марк и Хари. Разбираше, че ако не успеят скоро да помогнат на пленниците да се измъкнат, най-вероятно всички ще измрат.

Маргарет се замята отчаяно, за да се освободи от стягащите я тънки копринени нишки, увити около глезените и китките ѝ. Помъчи се да извика, да запици от гняв и от страх, но устата ѝ бе запушена. В сумрака отвън се появи някакъв силует.

— А!?! — възкликна тя и изправи гръб. Леглото беше подгизнало от пот. В стаята беше тъмно. Главата ѝ пулсираше и я болеше ужасно, като след тежко пиянство, поне както тя си го представяше според това, което беше чувала след големите пиршества в замъка на Крудий.

На съседното легло Абигейл се размърда сънено.

Маргарет вдиша дълбоко и се постара да се успокои. Главата ѝ бумтеше и имаше чувството, че е бягала много мили без почивка. Надигна се от леглото и установи, че е замаяна и че главата ѝ се върти. Само жегналият я страх, който бе изпитала преди миг, придаваше някаква яснота на ума ѝ. Вдигна ръка и се подпря на стената, за да се изправи, а кръвта нахлу в ушите ѝ и туптенето на сърцето ѝ заотеква в главата ѝ с тъпа болка.

Протегна се за каната с вода на масата между двете легла и разбра, че е празна. Това я порази. Беше необичайно.

Пристъпи до леглото на Абигейл и промълви:

— Аби? — Гласът ѝ прозвуча като приглушен грак в собствените ѝ уши.

Приседна и разтърси Абигейл, а тя се размърда и заломоти нещо. Маргарет се опита да повиши глас и повтори:

— Аби! — И разтърси с всичка сила приятелката си.

Абигейл седна сепната в леглото и попита:

— Какво има?

Маргарет се втренчи в приятелката си. Абигейл изглеждаше така, сякаш не беше спала от цяла седмица. Около очите ѝ имаше тъмни кръгове, а лицето ѝ беше по-бледо от обикновено. Косата ѝ беше разрошена и мръсна и тя примигваше, мъчейки се да се пробуди.

— Изглеждаш ужасно — каза Маргарет.

Абигейл пак примигна, поклати глава и отвърна:

— И ти не приличаш на себе си. — Гласът ѝ прозвуча също толкова дрезгав като на Маргарет.

Маргарет с усилие се изправи и отиде до прозореца. Лицето, което видя пред себе си, изглеждаше още по-състарено от предишния път. Беше изцедено като на Абигейл, сякаш и тя не беше спала от дни.

Нощницата ѝ беше влажна и миришеше отвратително. Лицето ѝ се сгърчи.

— Мириша така, сякаш не съм се къпала от седмици!

Лицето на Абигейл все още беше унесено и тя промълви вяло:

— Какво?

— Казах... — Маргарет се огледа. — Къде са те?

— Кой?

Маргарет пристъпи до приятелката си, хвана я за раменете и я погледна в очите.

— Аби?

— Какво? — попита раздражено Абигейл и я избута.

— Онези твари: къде са?

— Какви твари?

— Не помниш ли?

— Какво да помня? Къде е закуската? Умирам от глад.

Маргарет се отдръпна от приятелката си. Нейната нощница също беше подгизнала, дори оцапана под кръста, а от леглото ѝ се носеше смрад.

— Цялата си в мръсотия!

Абигейл се огледа разсеяно, без все още да може да се опомни.

— Мръсотия ли?

Навън бе тъмно. По това, което изпитваше, както и по оцапаните им легла, Маргарет разбра, че не просто са се събудили рано. Бяха спали не цял ден, а поне два-три. Никога досега не им бяха позволявали това. Всеки ден един от слугите идваше да ги събуди точно час след изгрев-слънце и им носеше сутрешната храна.

Маргарет отиде до прозореца и погледна към градината. Беше пуста. Почака малко, но не се чу никакъв звук. Обикновено нощем се чуваха стъпки на хора някъде наоколо и понякога ушите ѝ бяха долавяли далечен глас или може би нечий писъци.

Тя бързо отиде до вратата и натисна дръжката. Вратата се отвори. Тя надникна наляво и надясно по коридора. Не се виждаха никакви признаци на живот. Обърна се към Абигейл и каза:

— Няма никой.

Абигейл стоеше смълчана и зяпаше с безизразен поглед. Маргарет пристъпи пред нея.

— Аби!

Другото момиче примигна, но не отвърна нищо. Изведнъж тялото ѝ омекна и тя се свлече в леглото.

Маргарет я хвана за раменете, прегърна я, борейки се със собственото си замайване, и я извика няколко пъти. Нищо не се получи и Маргарет изруга празната кана. После почти повлече Абигейл към вратата, водеща към градината, дръпна резето, замъкна я до малкия шадраван и я блъсна във водата. Абигейл потъна за миг, после седна в плиткия шадраван, изплю вода, закашля се и викна:

— Защо го направи?

Маргарет бързо свали оцапаната си нощница, седна в басейнчето до приятелката си и заотмива нечистотиите от тялото си.

— Защото воняш също толкова лошо като мен и защото по друг начин не можах да те събудя.

Абигейл сбърчи носле.

— Това от нас ли е?

— От нас — отвърна Маргарет и се смъкна под водата, за да намокри косата си. Изправи се и издуха водата от устата и носа си. — Не знам колко ще мога да се очистя, но ако ще се махаме оттук, не искам да ни познаят точно по тази миризма.

— Да се махаме ли? — каза Абигейл, вече напълно будна.

— Вратата не се пази. Не чувам нищо наоколо и онези същества са се махнали.

Абигейл се отмести към малката скулптура на момиче, носещо вода с ведро, и потопа глава под водата, изливаща се от ведрото, за да измие мръсотията от косата си.

— Колко дълго сме спали?

— Не знам — каза Маргарет. — Като гледам нечистотиите в леглата ни, може да е и цяла седмица. Чувствам се ужасно, гладна съм и съм жадна.

Абигейл отпи от фонтана и каза:

— И аз съм скапана. — Изплакна още веднъж главата си и се огледа. — Без сапун по-чиста от това няма да стана. — Опита се да се изправи, но коленете ѝ поддадоха и тя отново седна във водата.

— Внимавай — каза Маргарет и също пристъпи към фонтана да се измие. — Отслабнала си повече и от мен.

— Чудя се защо? — каза Абигейл, оправи с две ръце косата си и се надигна предпазливо в дълбоката до коленете вода.

Маргарет приключи с къпането, излезе от шадравана, подаде ръка на приятелката си и двете се върнаха в стаята.

— Не знам. Сигурно повече съм се съпротивлявала на онези... — Млъкна и зяпна. — Те ни направиха двойнички!

Абигейл примигна.

— За какво говориш?

— Двете същества, които стояха тук при нас.

— Онези гущерските ли? — попита я с отвращение Абигейл.

— Те се промениха. Порасна им коса и телата им се промениха... накрая приличаха на нас и говореха също като нас!

Абигейл я погледна изплашено.

— Маргарет, но как е възможно да направят това?

— Не знам, но трябва да се махаме оттук. Антъни и останалите са някъде наблизко, търсят ни и трябва да излезем и да ги предупредим за онези същества, които приличат на нас.

Отвориха големия кош, в който държаха чистите им дрехи, и Маргарет извади една долна риза и я подхвърли на Абигейл.

— Обърши се.

Награби още една за кърпа и след като се изсуши, я хвърли на леглото. Избра две сравнително здрави и не много омачкани рокли и подаде едната на Абигейл.

— За долни дрехи забрави. Ще трябва да се движим колкото може по-бързо. Може да се наложи да се катерим по стени.

Обу си меки пантофи и след като стана готова, зачака Абигейл да се оправи. Движенията на другото момиче бяха мудни и Маргарет трябваше да ѝ помогне с пантофите.

После стана, отиде до вратата и надникна навън, за да се увери, че не се е появил никой. След като не видя никого, изведе Абигейл в коридора и после навън.

— Сигурен ли си, че това ми трябва? — попита Антъни и погледна торбичката в ръцете си.

— Да — каза Накор. — Човек никога не знае какво може да му потрябва. Тази жена, която се представя за Кловис, е опасна и използва някои свои номера. Може да не е толкова силна като Пъг, но може и двама ни да убие с поглед. Трябва да сме готови за всичко. А това, което имаме в торбичката, изобщо няма да го очаква.

— Но... — почна Антъни и млъкна. Нямахше смисъл да спори с дребния исаланец. Макар че съдържанието на торбичката го озадачаваше — така и не можеше да разбере за какво ще им потрябва.

Вървяха по тунела от двореца към имението на Даакон. Накор го беше вкарал в палата, докато войниците от дворцовия гарнизон се изнизваха и поемаха към пристанището през портата. Беше минал през външния двор, понесъл някакъв празен сандък, докато Антъни носеше чувал с ябълки. Докато стражът се сети да ги спре, Накор го попита накъде е кухнята и обясни, че носят продукти.

Стражът като че ли се пообърка, но не толкова, че да ги спре, и им показа накъде да вървят. Накор мина през входа за кухнята и зави по един коридор. Оставиха празния сандък, а Накор грижливо прибра чувала с ябълките в торбата си с фокуси, след което поведе Антъни към по-долните етажи и към тунела, водещ към реката.

Щом стигнаха до стълбата, извеждаща в имението на Даакон, Накор каза:

— Разбираш ли какво трябва да направиш?

— Да. Тоест не. Знам какво ми каза, но представа нямам с какво ще ни помогне.

— Няма значение — ухили се Накор. — Просто го направи.

Стигнаха до средата на имението, без да видят жив човек. Беше няколко часа след полунощ и Антъни знаеше, че ако всичко върви според плана, Калис и спасителите ще влязат в имението в следващите два часа. Работата на двамата беше да се погрижат магьосникът и Кловис да не се намесят.

Минаха по няколко коридора, смътно осветени от единични лампи, и най-накрая Накор поведе Антъни в покоите на Даакон. Младият чародей потръпна, като видя гниещите трупове по стените, след което се закова на място, зяпнал от удивление пред гледката със замръзналия магьосник с взиращи се в празното пространство невиждащи очи.

Накор пристъпи към Даакон и промълви:

— Още е зает.

— Пъг ли? — попита Антъни.

Накор кимна, извади лещата, която беше взел оттук, и му каза:

— Погледни през това. — Антъни се вгледа и Накор каза: — Те се борят. Мисля, че Пъг може лесно да спечели, но това може да означава беда за нас. Я да вземем да го отстраним той от пътя си.

— Така значи — чу се глас зад тях.

Антъни и Накор се обърнаха и видяха застаналата на прага Кловис — гледаше ги с присвити очи.

Лицето ѝ в миг се преобрази, озарено от искрата на разпознаването.

— Ти!?! — извика тя.

Накор се ококори и промълви:

— Йорна? — Тя кимна. — Така си и мислех. Намерила си си ново тяло!

Жената запристъпва към тях и Антъни преглътна от страх. Всичко в нея го мамеше така властно, че той едва се насили да си напомни, че тъкмо тя е злата сила, стояща зад всички ужасни събития, сполетели най-скъпите на сърцето му хора. Всяка смърт, всеки миг страдание, всеки изгубен живот на приятел и на любима — за всичко това беше виновна тази жена. И все пак тези нейни сладостно полюшващи се бедра, тези примамливо разтворени устни, повдигането на гърдите ѝ, когато вдишваше, черните като бездна очи — всичко това го зовеше и той усещаше как тялото му откликва.

А после Накор каза:

— Я стига с тия глупости! — Пресегна се към Антъни и го ощипа силно по ръката.

Антъни изкрещя от болка и страстното му влечение към жената моментално секна. Накор каза:

— Тия миризми, с които вкарваш мъжете в капана си, престанаха да ми действат преди сто години, Йорна. — След което бръкна в торбата, извади една глава лук, смачка я в шепа, пхна я под носа на Антъни и се засмя. — Приятелят ми няма да може да се възбуди, като му потекат очите и носът.

— Не си се променил много — каза тя, без да откъсва очи от Накор.

Той сви рамене.

— И по-рано правеше големи бели, но не чак такива. Кога се свърза с тези змии?

Тя също сви рамене.

— Когато ми дадоха възможност да опазя младостта си. — Отдръпна се малко назад и им показа прелестите на тялото си като опитна куртизанка. — Остарявам... Ти какво име използваш напоследък?

— Сега съм Накор.

— Накор?

— Накор Синия ездач — отвърна й той не без гордост.

— Все едно. — Тя изпъчи гръд и Антъни трябваше да видиша по-дълбоко от лука, за да не загуби и ума, и дума. — Няма значение. Работата, която ме доведе тук, приключва; мога да поостана още малко да задържа Валгаша на трона преди да го оставя на не особено снизходителната милост на клановете. Но когато приятелите ми си довършат работата, ще се махна.

— Какво толкова могат да предложат на същество със сили като твоите? — попита Накор и се премести леко към Антъни. — Имаш си големи богатства, или поне имаше, когато те видях за последен път. Знаеш много хитрини. Изглеждаш млада.

— Изглеждам млада, но не съм! — изсъска тя злобно. — Трябва да убивам по двама-трима любовници на година само за да не остарявам преждевременно, или по петима-шестима, за да сваля една година от външността си. Знаеш ли колко трудно е това, когато от теб се очаква да си върна на най-могъщия магьосник в областта? Даакон е твърде полезен, за да си позволя да го ядосам, макар че може и да е бил глупав в някои отношения...

— Във вкуса си към жените ли? — подхвърли Накор.

Тя се усмихна.

— Е, не точно. Но беше хитър и ме пазеше зорко. Това десетилетие беше много трудно за мен, Накор. В списъка на добродетелите ми верността никога не е била на първо място.

Тя потупа замръзналия на мястото си магьосник почти с любов.

— Забелязал ли си, че тези, които прекарват твърде много време, играейки си с мъртви неща, като че ли губят перспективата? Даакон може да прави удивителни неща с мъртъвци, но те обикновено са много скучна компания, никакво въображение няма в тях, нали разбираш.

— Какво всъщност ти предложиха?

Тя се разсмя.

— Безсмъртие! Нещо повече: вечна младост! — Очите ѝ се разшириха и Антъни си помисли, че сигурно е луда.

Накор поклати глава.

— И ти си им повярвала? Мислех те за по-умна. Те ти искат повече, отколкото си в състояние да им дадеш.

— Нима твърдиш, че знаеш каква е крайната им цел, или това е просто жалък опит да изтръгнеш от мен повече сведения?

— Зная какво вършат. Но ти не знаеш. Иначе нямаше да се съюзиш с пантатийците. Пъг също го знае.

— Пъг — повтори тя с отчаяние. — Наследникът на Макрос. Най-великият магьосник на нашето време.

Накор сви рамене.

— Така твърдят някои. Сигурен съм, че можеше да приключи с този фарс за един миг. — Той кимна към Даакон.

— Тогава защо не го направи?

— Защото трябва да разберем какво точно кроят пантатийците. За да можем да ги спрем. Ако беше убил Даакон, ти щеше да отведеш пленниците някъде другаде. Все още не знаем какъв е замисълът. — Накор ѝ намигна. — Но той е хитър. Вместо това само е ангажирал Даакон, за да можем ние да дойдем и да приберем пленниците, да разберем замисъла и да ви победим. — И добави с почти извинителен тон. — Нищо лично, нали разбираш.

Тя поклати глава със съжаление.

— Бих искала да те оставя жив заради старите спомени, ако можех, но не мога.

— Не ни принуждавай да ти навредим — предупреди я Накор.

— Как? — изсмя се тя.

Накор кимна към Антъни, който подсмърчаше от лютивия лук.

— Той е истинският наследник на Макрос! — каза Накор високо.

— Той е синът на Макрос!

Жената го погледна скептично.

— Тоя ли?

— Антъни! — викна Накор. — Покажи й! О, развихри, чародеецо, стихията на своята сила!

Антъни кимна. Това беше фразата, за която исаланецът му беше казал, че ще означава да използва торбичката. Кловис тутакси подхвана заклинание и Антъни усети, че настръхва от призоваването на злите сили. Разпозна фразите, леещи се от устните й, и разбра, че издига защитна преграда срещу магична атака. И също така разбра, че не разполага с нищо, което би могло да надвие мощта на това заклинание.

Изведнъж я обкръжи сияние от сребриста светлина. Антъни бръкна в торбата, напипа малкото пакетче, което Накор му беше дал, и го тупна в пода. Изригна облак черен дим и бързо изпълни стаята.

— Какво е това? — извика Кловис. Подхвана отново заклинанието си и Антъни разбра, че призовава най-тъмните сили да дойдат и да унищожат него и Накор. Замоли се трескаво наум дано Накор да знае какво прави, отвори торбичката и я хвърли с все сила към Кловис.

Тя вдигна ръце, щом торбичката премина през сребристия ореол около нея, и прекъсна заклинанието си, а торбичката я удари в лицето и черният прашец я обгърна. И тримата замръзнаха за миг. После Кловис кихна. Отвори уста да проговори и кихна пак, очите й се насълзиха и тя отново кихна, задави се и се закашля, и се разкиха неудържимо. Антъни също се изкиха.

Жената понечи да подхване отново заклинанието, но не можеше да спре кихането си. Накор бръкна в торбата си, извади големия чувал, замахна с все сила и я халоса с него по тила.

Тя се срина на пода.

Антъни издуха носа си, замига с насълзени очи и попита:

— Това пипер ли беше?

Накор кихна и каза:

— Човек не може да ниже заклинания, когато киха. Знаех си, че докато очаква магическа атака, няма да се сети да се защити от очевидното. Тя все се увличаше по грандиозните неща и пренебрегваше простите. — Измери на око разстоянието, след което отново замахна и я удари здраво с чувала. — Ще остане известно време в безсъзнание.

— С какво я удари?

— С чувала с ябълките. Бас държа, че много боли.

— Така ли ще я оставим? — попита Антъни.

— Дори да се опитаме, не можем да я убием. Ако ѝ отрежем главата, това само ще я подразни, проклетницата. Ако си помисли, че сме избягали, ще се ядоса, но ще си въобрази, че нейната страна вече е победила. Няма да има причина да ни подгони, освен ако не разбере, че сме ѝ откраднали корабите.

Огледа се бързо из стаята, след което връчи чувала с ябълки на Антъни и му каза:

— Ако се размърда, удари я пак.

Изтича в кабинета на Даакон и се върна с изцапан със съсирена кръв нож в ръката.

— Нали каза, че не можем да я убием?

— Не можем. Но можем да я позатрудним. — Накор се приближи до Даакон и клъцна гърлото му с ножа. На шията на магьосника се появи тънка червена резка, но кръв не потече. После срязва с ножа няколко връвчици от завесите, с които овърза ръцете и краката на Кловис, хвърли ножа на пода и каза: — Да се махаме. Калис и другите трябва вече да са с пленниците.

Двамата изхвърчаха от покоите и Антъни каза:

— Какво направи с Даакон?

— Ако прекрати битката си с Пъг, ще му остане нещо, което да го ангажира. Умът му ще е зает известно време, за да спре кървенето. Не мога да разчитам, че е толкова практичен като Йорна... Кловис де. Все едно, той ще тръгне да ни гони.

— Ти откъде я познаваш?

— От Кеш, преди много години.

— Приятели ли бяхте?

— Беше ми жена — ухили се Накор. — Е, донякъде. Живяхме заедно.

Антъни се изчерви.

— Живял си с тази убийца?

Накор се ухили.

— Беше по-млада. Беше хубавичка и много я биваше в леглото. Като млад не търсех в жените това, което търся сега.

— Как я позна? — попита Антъни.

— Някои неща у хората не се променят. Когато усвоиш по-добре разните му номера, ще се увериш, че можеш да разпознаваш истинската личност у хората, все едно каква външност са си придали. Много е полезно.

— Мисля, че ако изобщо оцелеем, няма да е зле да се върнеш в Звезден пристан и да научиш всички на тия свои номера.

— Мога да понауча теб, а ти, ако искаш, се върни в Звезден пристан. Не ми харесва там.

Стигнаха коридора, извеждащ към двора, и се натъкнаха на един паднал на пода слуга. Накор го погледна и отбеляза:

— Отворила й се е работа преди да ни намери.

Човекът беше гол и тялото му се беше сгърчило, все едно че плътта му беше изцедена до последната капка течност. Воня на черна магия изпълваше въздуха и Антъни се почувства много притеснен от възбудата, която го беше обладала в присъствието на жената. Но уважението му към Накор удвои силите му да устои.

Приблжиха се до двора, където бяха държали пленниците, и Накор спря и прошепна:

— Виж!

В тъмното се бяха сгушили две фигури. Антъни едва ги различи. Накор му махна с ръка и Антъни тръгна след него — и изведнъж усети, че го побиват горещи тръпки.

— Маргарет! — ахна той и двете фигури подскочиха.

Маргарет се обърна и се ококори.

— Антъни? — възкликна Маргарет и се хвърли в обятията му. Захлипа и промълви: — Никога не съм била толкова щастлива!

Абигейл пристъпи към младия чародей и го докосна, сякаш да се увери, че е истински.

— Къде са другите?

— Би трябвало да освобождават пленниците — каза Накор. — Хайде.

Антъни притискаше Маргарет до гърдите си и не искаше да я пусне. Насили се и се отдръпна.

— Колко се радвам, че си жива!

Тя го погледна със сълзи на очи.

— Само това ли ще ми кажеш? — Надигна се на пръсти, прегърна го през врата и го целуна.

Той замръзна за миг, след което също я прегърна и я притисна до себе си.

— Как е възможно да ме докосваш всеки ден от толкова месеци и да си мислиш, че не усещам чувствата ти? — каза тя. Сълзи потекоха по лицето ѝ. — Познавам те, Антъни. Сърцето ти знам... и аз също те обичам.

Накор избърса сълзата от окото си и каза:

— Трябва да тръгваме.

Хвана Абигейл под ръка и я поведе към двора. Там кънтяха чукове и когато влязоха, четиримата видяха, че наемниците са запретнали ръкави да счупят прангите на пленниците.

— Марк! — викна Абигейл.

Марк се хвърли към нея, прегърна я и я зацелува. Накрая я пусна и каза развълнувано:

— Мислех, че никога няма да те видя! — После прегърна Маргарет и я целуна по брадичката. — И теб.

— Оставете излиянията за после — подкани ги Накор. — Трябва бързо да се махаме. Колко ни остава?

— Десетина минути — каза Марк.

— Как са пленниците? — попита Накор.

При тези думи лечителят у Антъни се пробуди. Той се освободи, макар и с неохота, от прегръдката на Маргарет и тръгна да види пленниците. След като прегледа двамата, каза:

— Дайте им да пият колкото може повече вода, но бавно. Да отпиват по малко. След това трябва да ги качите по лодките.

Тръгна между тях и се озова пред статуята. Някаква неведома сила го жегна и той извика:

— Накор!

Дребосъкът притича и погледна статуята. Обиколи я и тъкмо щеше да я пипне, но Антъни го предупреди:

— Недей!

Накор се поколеба и кимна. Антъни се обърна и извика на пленниците:

— Някой да е пипал това? Един от мъжете отвърна:

— Не. Онези гадини я пипаха.

— Кои гадини?

— Ония, влечугите. — Мъжът се закашля. — Те се превръщаха, превръщаха и накрая заприличаха на нас... на онези от нас, които оживяха — добави той горчиво. Изглеждаше млад, но очите му бяха заприличали на черни дупки, а лицето му се бе набръчкало като на старец и косата му беше побеляла. — Все го прегръщаха това нещо и мълвяха някакви клетви на гнусния си език. След това всички си боцкаха ръцете с някаква дълга игла и ги отриваха в статуята.

— Къде са отнесли умрелите? — извика паникьосано Антъни.

Мъжът му посочи една врата срещу онази, през която Калис беше проникнал в двора.

— Ей там. Изнасяха ги оттам.

Антъни забърза към вратата, дръпна дръжката, разбра, че е заключено, и подвикна на Марк:

— Можеш ли да я разбиеш?

Марк прати един с чук и длето и той заблъска заключената брава. След няколко мига тя издрънча на камъните и Антъни се шмугна покрай плещестия наемник. Марк пристъпи след него и запуши уста.

— Богове! — извика той потресен, извърна глава и повърна.

— Накор, донеси нещо за светене — изрева Антъни. — Всички други да останат назад.

Накор притича, грабна факлата от ръката на един от наемниците и застана до Антъни. В кухнята между двете стени лежах трупове — както човешки, така и на гущероподобните същества, придобили тяхната външност. Човешките трупове бяха полуизгнили, но това, което привлече вниманието на младия магьосник, бяха змийските същества.

Телата им бяха подпухнали и почернели, с напукана кожа, от която течеше гной и кръв. Устните им бяха разцепени и позеленели, а очите им приличаха на стафида в очните кухни. Силата, която им беше придала почти човешки вид, им бе причинила ужасна смърт: ръцете им се бяха сгърчили като на хищни птици, ноктите, с които бяха драскали по каменната стена, за да се измъкнат, бяха изпочупени.

Най-ужасното беше, че външността на някои от тях беше съвсем нечовешка, докато другите бяха издъхнали в агония в различни стадии на превъплъщението си.

— Усещаш ли? — прошепна Антъни.

— Усещам — отвърна Накор. — Усещам нещо тъмно и много зло.

Антъни затвори очи и започна да мълви нещо тихо и монотонно. Размаха ръце във въздуха, призовавайки магията, после изведнъж отвори очите си толкова широко, че Накор видя чак бялото около сините му ириси.

— Бягай — прошепна дрезгаво Антъни.

Накор бързо се измъкна навън. Антъни го последва след миг и каза на Марк и Калис:

— Бързо измъквайте всички отгук и после запалете това място. — И добави с властен тон, какъвто никога досега не бяха чували от него: — Подпалете и другите постройки. До една!

— Всички навън! — изрева Марк.

Последният затворник напусна двора и хвърлиха горяща факла в купчината разкапващи се трупове. В друг участък на опразнения двор намериха газена лампа и парцали и също ги метнаха в огъня. Марк накара наемниците да запалят всички факли и да започнат да подпалват и другите сгради. След няколко минути сухото сено в конюшната лумна, а после подпалиха и кухнята, слугинските помещения и голямата къща.

Калис изхвърча от вратата на пламналата стая, където бяха държали Маргарет и Абигейл, и попита:

— Какво намери там, Антъни?

— Трупове.

— Но какво беше онова, Антъни? — попита го Марк.

Антъни спря за миг, загледан към наемниците, изнасящи последните пленници към входа на тунела, накъдето ги водеше Накор. Сълзи на ярост потекоха по бузите му и той промълви хрипливо:

— Изпращат чума към Кралството, Марк. Изпращат вещерска болест, от която може да пламне такава епидемия, че умът ти не може да го побере. Трябва да ги спрем!

Марк зяпна ужасен, стисна ръката на Абигейл и бързо я поведе към къщата. Антъни и Накор се затичаха след тях.

ГЛАВА 22

ЗАСАДА

— Какво е това? — попита Бриза.

— Пожар — каза Праджи. — При това голям.

Бяха в челната лодка, поела към изгорялата фермерска къща, където, с милостта на боговете, трябваше да натоварят пленниците. Студена пот изби на челото на Хари.

— Тук скоро ще стане доста оживено.

— Не се съмнявам — каза Праджи. — Ще дойдат войници да видят какво става. Може да стигнем до бой.

Един от лодкарите каза нещо на Тука и той го предаде на Хари.

— Саиб, пристигаме.

Хари кимна и подаде уговорения сигнал на следващата лодка. Макар да се виждаше трудно в тъмното, на всяка лодка имаше наблюдатели на носа и на кърмата, за да си предават командите по цялата колона. Първата лодка се връза в тинестия бряг с тихо изскърцване, другите я последваха.

Хари скочи от носа и се затича към рухналата къща. Капакът на кладенеца беше избутан и през отвора с мъка се измъкна първият мъж. Хари го хвана и му помогна да се изкачи.

— Хари! — чу се вик откъм развалините. Беше Калис, който му махна с ръка.

— Чак сега ли идваш? — попита Хари.

— Отне ни повече време, отколкото си мислехме — отвърна Калис. — Марк и другите още са долу, помагат на пленниците да се качат, но става бавно. Много са отслабнали и някои ще трябва да ги извлечем с въже.

Праджи дойде при Хари и рече:

— Все едно е дали ще се бавим тук, или ще чакаме в залива.

Калис кимна.

— Николас и Амос в момента сигурно тръгват за кораба.

— Дано успеят. — Хари вдигна очи към небето, където изгряваше втората от трите луни на Мидкемия. Третата щеше да се издигне след около час. — Скоро ще стане съвсем светло. — Трите пълни луни бяха рядко явление и изразът „светло колкото три луни“ означаваше светло като ден. — Няма да се справим, ако се мотаем тук цялата нощ. Какъв е този пожар?

— Лоша новина — отвърна Калис. — Според Антъни тук са посели някаква черна чума и само огънят може да я унищожи. Ако не бяхме подпалили имението на Даакон, според него до месец, най-много два, всички в този град щели да измрат и всеки, който напуснал града, щял да я разнесе. Смята, че тази чума може да убие половината хора на този континент.

— Богове! — Хари поклати глава отвратено, погледна към огъня в далечината и каза: — Все едно, тук скоро ще дойдат любопитни войници. — Изглежда двадесетината излезли вече измършавели пленници и позна един от тях — паж, с когото беше играл футбол. Коленичи до него и го попита: — Добре ли си, Едуард?

— Никак не съм добре, скуайър — отвърна му той и се помъчи да се усмихне. — Но сега като ни освободихте, ще се оправя. — Лицето му се беше обезкървило и Хари разбра, че е заболяло не само тялото, но и духът му. Пажът бе станал свидетел на немислими за младостта му ужасии. Освобождаването от оковите не го беше освободило от спомените.

— Трябва да ми помогнеш — каза Хари. — Мога ли да разчитам на теб? — Пажът кимна. — Помогни на другите да стигнат до лодките.

Момъкът стана и подаде ръка на едно от момичетата, което го погледна безучастно. Пажът подвикна:

— Я ставайте всички! Чухте скуайъра. Трябва да стигнем до лодките. Отиваме си у дома. — Последното почти го изхлипа, но думите му подействаха.

Останалите пленници се надигнаха с мъка и се затъртриха към чакащите лодки. От кладенеца се измъкна поредният и Хари изтича да го насочи към лодките. След това се наведе и извика на хората долу:

— Тук сме с лодките! Можете ли да побързате?

Отдолу му отвърна гласът на Марк.

— Мъчим се, но са отслабнали много.

— Пускаме примка и ще извадим тези, които не могат сами.

— Добре.

Изнемощелите пленници продължиха да се измъкват от кладенеца едва-едва. Праджи и Вая се върнаха с въже, пуснаха го в кладенеца и започнаха да измъкват хората, които не можеха да се справят сами.

Хари отиде при лодките и каза на Тука:

— Щом ти извикам, тръгваш с вече пълните лодки към залива. Насочи се към устието и чакай там Николас.

— Нямаше ли да тръгнем нагоре по реката, саиб? — попита Тука.

— После, приятелю, после. — И добави разсеяно. — Имаме още една работа преди това.

— Какво е това там? — попита Амос.

— Прилича ми на пожар — каза Николас.

— Дано само да не затрудни нашите хора.

— Не се безпокой за това. Виж!

Амос погледна накъдето му сочеше Николас и извика:

— Готови за абордаж!

Корабчето, което бяха откраднали, бе малко, но бързо. Амос го извъртя, за да догонят втория кораб, който в момента излизаше от залива.

Преди малко пред очите им се беше появил първият, копието на „Кралска чайка“. Сега пред тях изникна двойникът на „Кралски орел“ и Амос насочи корабчето така, че да се изравни с него. Беше изчислил как един опитен капитан би изкарал кораба от този залив — хващайки плътно вятъра, за да избегне скалите покрай издадения напред полуостров, оформящ източната граница на залива. Докато трите ярки луни пречеа на Хари да се промъкне скришом, за Амос те бяха добре дошли.

Гуда, който стоеше на носа с още трима души, хвърли въжето с куката. Другите трима също хвърлиха въжетата си и готовите за абордаж бойци се изкатериха по тях и скочиха на палубата на кораба с извадени саби и ножове. Николас също се покатери по въжето, прескочи перилото на другия кораб — и изведнъж се озова пред един

от вражеските моряци, който го нападна, размахал къса сабя. Николас ловко го прониза. Около него в тъмното закънтяха звуците на битката.

Надявайки се, че всички си знаят работата, Николас се втурна към кърмата. Ако на борда изобщо имаше някой от пантатийците или от техните слуги, те трябваше да са там. Изрита вратата на капитанската каюта и чу тъпия звук на забилата се в дървото метална стрела на арбалет. Капитанът спокойно остави оръжието на пода и измъкна късата си сабя.

— Предайте кораба си! — извика властно Николас, но без да му отвърне нищо, капитанът скочи срещу него.

Изведнъж Николас се оказа в положение на отбрана. Той отстъпи назад, за да отбие, контраатакува и двубоят се завърза не на шега. Принцът беше по-млад и по-бърз, но капитанът очевидно беше по-опитен. Ник се помъчи да съсредоточи вниманието си върху противника, но не можеше да се отърси от тревогата си как се справят останалите по палубата. Залогът беше всичко или нищо.

Николас замахна и посече ръката на капитана, принуждавайки го да изпусне сабята, опря острието в гърдите му и извика:

— Предай се!

Мъжът извади нож и го хвърли към Николас и младежът инстинктивно заби сабята си в гърдите му. Тя прониза сърцето и капитанът се срина на пода.

Усещането, което премина през цялото тяло на Ник, не беше различно от онова, което бе изпитал при убийството на Рендър. Николас издърпа забилото се острие и се обърна. На това ниво имаше още две каюти — вратите една срещу друга пред капитанската. Избра вратата от дясната си страна, изрита силно с десния си крак и вече научен от опита, отскочи наляво. След като стрелата прелетя през зейналата врата, надникна вътре.

Каютата изглеждаше празна. Той повтори упражнението с другата врата и през нея също профуча стрела, която едва не го улучи. Ако не беше отскочил мигновено встрани, щеше да пониже главата му.

Той скочи към вратата и се счепка с първия помощник-капитан. Николас усети, че нещо го перна в ребрата и удари силно с дръжката на сабята си връхлетелия срещу него човек по темето. Мъжът изпъшка

от болка и Ник усети как нещо отново го удари в ребрата. После първият помощник се свлече в краката му и той го отблъсна от пътя си.

Замръзна за миг, усетил парене в левия си хълбок. Погледна надолу и видя на пода окървавения нож, с който помощник-капитанът се бе опитал да го убие. Огледа бързо разпраната си риза и видя, че острието е срязало кожата му, но не е проникнало дълбоко. Вдиша и главата му се замая, а раната на хълбока запулсира с пареща болка.

Върна се на главната палуба, където Гуда и останалите като че ли взимаха връх. Облечените в черно защитници бяха изненадани от внезапната атака и повечето от тях вече лежаха по палубата.

Обърна се бързо надясно и видя, че Амос отстъпва, притиснат от двама мъже. Амос блокира посичащия удар на единия, но мъжът сплете оръжието си с неговото, за да може другият да го прониже в корема.

— Амос! — изкрещя Ник и промуши смъртоносно човека, задържал сабята на Амос. Миг след това пое атаката на втория, бързо контраатакува и заби острието в гърлото му.

Коленичи до Амос. Адмиралът беше изпаднал в безсъзнание и дишаше накъсано. Николас се обърна и видя как Гуда посича поредния противник. Битката не можеше да спре.

Побърза да се притече на помощ, но залитна и падна, защото нечия ръка го сграбчи за глезена. Николас се превъртя, изрита назад, под петата му изхрущя счупен хрущял и мъжът изкрещя от болка.

Николас бързо скочи на крака и го прониза. Горчиво-кисел вкус изпълни устата му и той изплю, а после се затича и връхлетя върху един в черно, който въпреки раните си се мъчеше да се надигне зад хората му и да ги нападне откъм тила.

Битката сякаш продължи безкрайно и на няколко пъти принцът бе готов да се закълне, че убива хора, с които вече се е сразил. После изведнъж всичко притихна.

— Това бяха всички — изпъшка Гуда.

Николас кимна уморено. Беше плувнал в пот и кръв и коленете му се подгъваха от изтощение. Лявото му стъпало отново пулсираше с тъпа болка и хълбокът му пареше. Миг след това Николас се опомни.

— Амос!

Изтича нагам, където беше паднал адмиралът, и въздъхна облекчено, като видя, че все още диша. Гуда коленичи до него и каза:

— Много е зле. Жалко, че го няма Антъни.

— Отнесете го в капитанската каюта — нареди Николас.

Двама моряци грижливо вдигнаха Амос и го понесоха. Николас се огледа и забеляза, че очите на всички са се втренчили в него. Изведнъж осъзна, че след като Амос е пострадал, оставаше той да подкара кораба. Забеляза един от моряците зад Гуда и му извика:

— Кой е най-старши тук?

— Пикенс, ваше височество.

— Пикенс! — викна Николас и един глас се обади откъм фордека.

— Тук! — Мъжът, тридесет и няколко годишен, притича и отдаде чест: — Да, капитане.

— Ти си първият помощник, Пикенс. Махнете трупове от палубата.

— Слушам, капитане! — Морякът се обърна към плувналите в кръв и изтощени хора от екипажа и викна: — Чухте капитана! Какво чакате? Изхвърлете тези трупове през борда!

— Добре ли си? — попита Гуда.

Ник погледна окървавената си риза и отвърна:

— Нищо не е. Амос е този, който ме тревожи.

— Той е държелив — каза Гуда, но пролича, че и той е обезпокоен.

— Научих много от Амос в това пътуване, а освен това съм плавал и преди — каза Николас. — Дано само не объркам много нещата.

— Просто казвай на Пикенс какво искаш да се направи и го остави той да му мисли как да се направи — тихо му отвърна Гуда.

Николас понечи да се усмихне, но лицето му по-скоро се сгърчи от болка.

— Разумна идея.

Един от моряците се качи на палубата и докладва:

— Ваше... ъъ, капитане, долу има затворници.

Николас тръгна след него и подвикна в движение:

— Пикенс!

— Да, капитане.

— Като приключите с почистването, обърнете кораба и го подкарайте обратно към града!

— Слушам, капитане.

Николас се усмихна мрачно на Гуда и каза:

— Знаеш ли, съветът ти може и да подейства.

После се забърза след моряка към главния люк и погледна долу. От трите долни палуби към тях се взираха няколко десетки човешки лица. Никой не проговаряше.

— Това нашите хора ли са, или двойниците? — попита Гуда.

— Не знам — отвърна Николас и добави уморено: — Засега ги заключете. Ще го разберем, когато намерим другите.

Изправи се и усети как корабът под краката му се разклати. Моряците бяха приключили с трупове, палубата беше почистена от петната кръв и всеки се беше върнал към основната си задача. Гуда му кимна и Николас го разбра без думи и макар и с неохота, се върна на кварталдека, както трябваше, след като бе поел ролята на капитан.

Завари Пикенс до руля, а един от моряците въртеше кормилото. Помощникът извика:

— Стегни платната и готови за обръщане! — Обърна се към кормчията и нареди: — Дай на щирборд.

Моряците се закатериха по реите да извърнат платната, а Пикенс въздъхна:

— Тоя кораб е проклето копие, капитане. Сам аз не мога да ги различа, а съм плавал цели десет години на „Орела“.

— Как сме?

— Шестима ранени, трима мъртви. Още десет минути и щяхме да заседнем. Но ще се оправим.

— Дано да си прав — промълви Ник.

Краката му се залюляха с кораба, а отгоре се чу предупредителен вик, че наблизо има друг съд. Пулсът му се учести, но гласът добави успокоително:

— Не се тревожете, капитане. Няма да го блъснем.

— Отваряйте си очите! — извика Николас и се усмихна облекчено.

Новоназначеният му първи помощник каза:

— Капитане, защо не слезете долу да ви превържат раната?

Николас кимна.

— Дръж руля, Пикенс.

— Слушам, сър! — отвърна мъжът отсечено и отдаде чест.

Ник слезе от мостика и отиде при войниците, поели грижата за ранените. Един от мъжете го видя и без да пита, му помогна да свали разпраната риза. Ник извърна поглед настрани, докато войникът опипваше раната, и после вдигна ръце, за да го превържат около ребрата.

И се замоли мълчаливо дано Хари и другите да се справят без проблеми с останалата част от плана.

Залп от стрели профуча над главата на Хари и той бързо се сниши зад малката каюта. Калис се изправи спокойно, отвърна с изстрел и отново залегна, а крясъкът откъм брега потвърди, че е улучил целта си.

Праджи, залегнал по очи на палубата, каза:

— Това беше четвъртият. Трябваше вече да са разбрали намека и да се откажат.

Хари извика към присвития на носа Тука.

— Колко още ни остава?

— Стотина разкрача, саиб.

Носеха се по течението на реката под обстрела на конните стрелци, излезли на брега да разберат какво е предизвикало пожара. Един от лодкарите беше убит още при първия залп и след това всички се бяха снишили или залегнали по палубите. Хари извика:

— Марк!

— Какво? — обади се той от втората лодка.

— Как са хората ти?

След миг тишина Марк отвърна от тъмното:

— Имаме един ранен, но не е съвсем зле.

Калис извика:

— Марк... имаме две мишени, много добре очертани на изгряващата луна.

— Поемам лявата — отвърна той.

— На три — подвикна Калис. — Едно, две... — И на „три“ се изправи и стреля. Два кряска разцепиха нощта и стрелите откъм брега секнаха.

Хари преброи наум до десет, след което извика:

— Греблата! Давай!

Загребаха с всички сили и скоро разкъсаната им колона се стегна и Хари подвижна:

— Добре ли са всички?

Въпросът се предаде от лодка на лодка и отговорът скоро се върна: един загинал и двама леко ранени. Хари се върна при носа на първата лодка и попита Бриза:

— Добре ли си?

— Изплаших се до смърт. Но иначе нищо ми няма.

Той коленичи до нея.

— Ще се справим. Всичко ще се оправи.

— Стига приятелят ти и веселата му банда да успеят да пленят кораба... — Момичето поклати глава. — Едва дишам.

Той я прегърна с една ръка.

— Ще се оправим.

— Надявам се.

Навлязоха в залива и плоскодънните речни лодки заподскачаха по вълните.

— Дано не ни се наложи да излезем с тези брамки в открито море — каза Хари.

Праджи и Вая се бяха изправили, хванати за въжетото, изпънато от носа до кърмата.

— Защо, на мен ми изглежда забавно — каза Праджи.

Вая го сръга в ребрата и каза:

— Ако не сте забелязали, хуморът на моя човек е малко черен.

— Разбрах вече — каза Хари.

Вик от най-задната лодка го накара да се обърне. Викът се повтори и след това се чу гласът на Марк.

— След нас идват лодки.

— О, по дяволите! — изпъшка Хари и бързо отиде на кърмата. — Колко са и на какво разстояние?

Марк предаде въпроса му назад и след малко отвърна:

— Три, на двеста разкрача след нас, пълни са с войници.

Хари прецени бързо ситуацията и каза:

— Повечето ни бойци са на първите две лодки. — И подвижна на Марк: — Изтегли лодката си надясно и пусни другите да подминат. Дватамата с Калис трябва да спрете преследвачите ни.

— Много е тясно за бой — обади се Праджи. — Кажу на момичето да скочи в друга лодка, когато минат покрай нас.

— Прав си. — И преди Бриза да успее да възрази, извика на Марк: — Накарай Маргарет и Абигейл да скочат в някоя от другите лодки, и всички, които не стават за бой, също.

Без да обръща внимание на резкия вик на Маргарет, че може да се бие, Хари изрева:

— Много си изтощена, така че млъкни!

Бриза, вече станала, направи крачка към него, но докато си отвори устата, той вдигна пръст.

— Не ми възразявай. Ти също се прехвърляш. Нямам време за спорове!

Тя спря, примигна и изведнъж го прегърна и го притисна до себе си. Целуна го силно, след което се покатери върху каютата и пристъпи към приближаващата ги лодка.

— Обичам те, глупако. Пази се да не те убият! — И леко прескочи няколкото стъпки вода.

— И аз те обичам — извика ѝ Хари.

Извади сабята от ножницата и отиде на кърмата. Видя, че Абигейл и Маргарет са на следващата лодка, която ги подмина, и след това чу викове от последната, десетата в колоната. Съобщението се предаде и Марк му извика:

— Обстрелват последната.

Калис се качи на покрива на каютата и каза:

— Няма да стигнат стрелите.

Марк също се изправи на каютата на своята лодка и двамата опънаха лъковете и двама мъже в гонещите ги лодки паднаха във водата. Гребците на лодките зад тях моментално забавиха и Хари се засмя. Калис каза:

— Това трябва да ги поспре за малко. — И потупа колчана си. — Стига да не разберат, че стрелите ни свършват.

— Корабът! — извика някой отпред.

Хари се обърна, видя нарастващия силует на кораба и го обля вълна на облекчение. Беше забавил достатъчно, за да могат хората от лодките да се качат.

— Саиб, а ние? — попита с тревога Тука.

— Първо ще се погрижим да ви спасим живота, а след това ще ви свалим на брега — отвърна Хари.

Тука кимна, но беше ясно, че го тревожи загубата на обещаните му десет лодки. Хари побърза да го успокои.

— Не се притеснявай. Ще ти се плати добре. Ще получиш достатъчно, за да можеш да върнеш ранджаната на баща й.

Тука се опита да се усмихне, но явно не беше съвсем убеден.

Първата лодка се опря в борда на кораба и отгоре спуснаха товарната мрежа. Наемниците и лодкарите бързо започнаха да товарят припасите, без които нямаше да оцелеят в дългия път, след което се покатериха по спуснатите въжени стълби. Хари им подвикна:

— Няколко да останат да помогнат на втората лодка!

Двама души увиснаха на въжетата, първата лодка беше изтласкана от втората и те се смъкнаха да помогнат с разтоварването.

Преследващите лодки изостанаха, едната пое обратно.

— Отиват ли си? — попита Хари.

— Едва ли — отвърна Гуда. — Сигурно се връщат за подкрепление.

Лодките се приближаваха една след друга и с помощта на мъжете по въжетата и палубите разтоварването тръгна бързо. Горے на палубата Николас наблюдаваше с тревога, тъй като вече му бяха съобщили за гонитбата по реката. Пикенс го беше уверил, че ще могат да тръгнат минути след като даде заповед, но щеше да им отнеме време, докато излязат от залива.

После на борда се качиха Маргарет и Абигейл и двете го прегърнаха топло, но Абигейл се извърна, погледна към лодките долу и промълви:

— А Марк? Той ще успее ли?

Николас изпита смес от ревност и облекчение. Но и двете чувства се изпариха от ума му, щом чу вика на наблюдателя:

— Капитане! Един кораб вдига котва!

— Къде?

— Вляво откъм кърмата!

Николас бързо се качи на кварталдека и затича към кърмата. И видя кораба, разгъващ платна под лунната светлина.

— Колко? — обърна се той към Пикенс.

— Ще заплава най-много след десет минути. След още толкова ще е при нас.

— Колко лодки останаха? — извика Николас.

— Две — чу се отговорът откъм борда.

Моряците и наемниците на левия борд се разтичаха припряно да опразнят товарната мрежа, за да я спуснат за предпоследната лодка. Ник се приближи до перилото и извика:

— Хари!

— Какво?

— Кой взе златото?

— Тук е, при мен!

— Вземи го и идвай. Останалия товар го зарежи. Качвай всички на борда. Тръгваме.

Отдолу се разнесоха сърдитите викове на ранджаната.

— Капитане! Моите неща са в тази лодка!

— Ще ти купим нови — извика ѝ Николас. — Ако успеем да се измъкнем. — Погледна застаналите наблизко Маргарет и Бриза и им каза: — Вижте, на вас мога да разчитам. Маргарет, това е Бриза. Бриза, това е братовчедка ми Маргарет. Бихте ли разкарали ранджната от палубата и да я приберете в лявата каюта при Амос?

Момичетата отведоха ранджаната и четирите ѝ слугини и скоро след това на палубата се изкатериха Хари, Калис и Марк, а сандъка с имането от пристана на Шингаци го вдигнаха с две въжета. Накор и Антъни бяха с хората от последната лодка и след като и те се качиха, Николас извика:

— Пикенс! Да се махаме оттук!

По палубата се разнесоха заповеди и Николас се огледа. Моряците, както и войниците от Крудий, получили моряшки задължения, се разтичаха да изпълнят указанията на Пикенс. Наемниците, събрани от Праджи, се бяха струпали при единия борд, а наетите от Тука лодкари се скупчиха при главния люк.

— Вие само се дръпнете от пътя ни, да не пречите — каза им Ник и после се обърна към Праджи: — Хората ти може би тепърва ги чака сериозна битка.

Неколцина от тях зароптаха, но Николас ги сръза:

— Затова ви се плаща! — обърна се и затича към кварталдека.

Качи се горе и извика:

— Пикенс, ще се справим ли?

— На косъм — отвърна морякът. — Но няма да могат да ни стигнат.

Николас слезе на главната палуба, обърна се да се разпореди нещо, притъмня му и рухна.

Свести се в каютата на първия помощник. Слънцето грееше в люка и Ник разбра, че е проспал цялата сутрин. Опита се да се надигне и усети, че хълбокът му пари и че се е схванал. Огледа се и разбра, че някой е сменил превръзката му.

Обу панталоните си и отвори дрешника до леглото. Предишният обитател на каютата бе имал само една чиста черна туника. Ник я облече и се увери, че му е по мярка. Обу си ботушите, пристъпи вдървено към вратата и я отвори.

Преди да излезе на палубата влезе в капитанската каюта да види как е Амос. Той вече дишаше по-спокойно и дълбоко, но все още беше бледен. Николас го погледа малко, след което се обърна и излезе.

На главната палуба завари няколко групички мъже — едни стояха прави, други бяха налягали по дъските. Марк, Хари и Гуда стояха до стълбата за кварталдека, а Праджи и Вая бяха на отсрещната страна на палубата и си говореха с наемниците.

Той застана до Марк и попита:

— Какво става?

— Имаме си проблеми — каза Хари.

— Тоест?

— Ами, Калис е горе на кварталдека зад нас, в случай че Праджи и приятелите му почнат пак да мърморят да ги свалим на брега — каза Гуда.

Николас огледа морето и брега и чак сега загрея.

— Кога сме подминали полуострова?

— Вчера. Малко преди изгрев.

— Колко съм спал? — попита Николас.

— Напуснахме Града на Змийската река по-предната нощ. Вече е след пладне — отвърна Марк.

— Раната ти се оказа по-тежка, отколкото си мислеше — каза Хари. — Антъни я почисти, сложи й цяр и те остави в леглото. А после

започнаха неприятностите.

— Давай накратко — каза Николас, загледан към наемниците.

— Всичко го започнаха лодкарите — каза Гуда. — Взеха да се оплакват, че били оставили семействата си и че не сме им платили да прекосяват морето.

— Защо не сте свърнали да ги оставите след като сме излезли от залива?

Марк махна с ръка отегчено.

— Аз поисках, но Антъни и Калис настояха Пикенс да продължи на пълен ход след другия кораб.

— А след това и наемниците започнаха да роптаят — добави Гуда. — Твърдяха, че ги отвличаш. А снощи играта загрубя. Отворихме едно буре вино — решихме, че може да ги поотпусне — но вместо това кипнаха още повече.

— Чакай да видя какво мога да направя — каза Николас.

Качи се на квартердека и завари подпрелия се на лъка си Калис.

— Защо не сте пуснали лодкарите и наемниците да слязат на брега?

— Аз трябва да остана тук в случай, че Праджи и хората му се разгневят отново. Антъни е долу в общата каюта. Той ще ти обясни по-добре.

— А Праджи?

— С него сме добре. Ако не беше той, щяхме да имаме още по-големи главоболия. Той ги убеди да проявят търпение. — Калис се усмихна. — Мисля, че те смята за доста свестен капитан и чака да чуе какво ще кажеш.

Ник слезе по стълбата и отиде при Праджи с групата наемници.

— Здравей, капитане — поздрави го сухо Праджи.

— Не разбирам какво точно става, но ви давам думата си: тези от вас, които желаят, ще бъдат свалени с лодка на брега утре призори... с допълнително заплащане за неприятностите.

Мъжете се поуспокоиха, а Николас се обърна и махна с ръка на Калис да слезе долу. Изтощеният от бдението първи помощник беше застанал на палубата зад него.

— Пикенс!

— Да, сър.

— Целия ден и нощта ли беше на вахта?

— Да, сър.

— Слез долу да поспиш. Избери някой да държи курса. Аз ще се забавя малко долу.

— Слушам, сър — отвърна облекчено помощникът.

— Хари! — извика Николас.

— Да.

— Качи се на кварталдека и гледай да не заседнем. Вече си втори помощник.

— Слушам, капитане — отвърна примирено приятелят му.

Николас махна на Марк и Гуда да го последват и четиримата слязоха в общата каюта на екипажа. Антъни преглеждаше оцелелите пленници, налягали по койките. Абигейл и Маргарет помагаха на знахаря.

— Как са всички? — попита Ник.

— Ти си се събудил? — зарадва се Антъни.

Николас понечи да му отвърне саркастично, че това е очевидно, но се вгледа в очите му. Бяха заобиколени от черни кръгове, а бузите на чародея бяха хлътнали.

— Откога не си спал?

Антъни сви рамене.

— От ден-два преди да тръгнем. Не помня вече.

— Казах му да отдъхне, но той не ме слуша — каза Маргарет раздражено и в същото време — с възхита.

— Как са пленниците?

— Всички са добре — отвърна Антъни. — Най-лошото мина. Почиват си и вече се хранят. Повечето провизии успяхме да качим на борда, но ще трябва да пестим дажбите.

— Амос как е? — попита тихо Николас.

— Зле — отвърна Антъни. — Направих всичко, което можах. Кървенето беше силно и раната е дълбока. Но той е здрав за възрастта си и не за пръв път е раняван тежко. Ако се събуди до ден-два, мисля, че ще оцелее. Но няма да може да командва кораба, докато се върнем. Ти трябва да поемеш тази работа, Николас.

Николас кимна.

— Защо не сте разрешили на лодкарите и наемниците да слязат на брега?

Антъни и Калис се спогледаха и Антъни каза:

— Не знам откъде по-напред да започна. — Изглеждаше на ръба на изтощението. — Не можем да позволим на другия кораб да дръпне много напред. Не исках да рискуваме да забавим, за да пуснем лодката.

Нещо в тона му подсказваше голяма тревога.

— Продължавай — каза Николас.

— По-лошо е, отколкото си го представяхме, Николас — отвърна младият магьосник. — Накор ми каза някои неща, които не знаех. — Погледна Марк и той му кимна. — Не знам всичко — някои неща кралската ви фамилия ги пази в тайна, и това го разбирам — но това, което знам, ужасно ме плаши. Пантатийците са посели чума. По-лоша болест от нея няма.

— Защо?

— Защото не се лекува. Приложили са най-черна магия, за да сътворят тази зараза. Онези техни същества са били създадени, за да я пренесат в Кралството.

Николас затвори очи.

— Ужасно е... но логично. Те изповядват култ към смъртта и са готови с радост да умрат... за да победи каузата им.

Антъни продължи:

— Не знам как действа тази болест. Но видях жертвите ѝ. Ужасно е.

— И знаеш, че не може да се лекува?

— Накор поне смята така, а той разбира повече от магия... — Антъни се усмихна уморено — или от номера, от мен. Навярно Пъг или някой от по-опитните в тези неща жреци на Дала или Килиан, или ишапците... Не знам. Но не мисля, че ще ни остане време.

— Защо?

— Просто предчувствие... Смятам, че болестта се развива много бързо. Доколкото успях да разбера, заразените са умрели бързо. Състоянието на кожата и другите поражения ме карат да мисля, че всеки, който я хване, умира за броени дни. Накор слезе долу при тварите, за да се опита да разбере нещо от тях.

— Той в безопасност ли е?

— Той да — отвърна Антъни.

— Те къде са?

— В трюма. Можем да слезем там оттук — каза Антъни и посочи една вратичка.

Николас пристъпи към нея, отвори я и се озова пред тесен проход, отвеждащ към друга врата. Чу зад себе си предупреждението на Антъни другите да останат настрана.

Николас седна на втората товарна палуба. Светлината се процеждаше през решетестия капак на главния люк над главата му. Най-ниската палуба беше превърната в нещо като казарма. Николас надникна през долния люк и видя, че повечето товар от лодките е подреден на тази палуба.

— Къде е останалото?

— Сандъците са горе на палубата — отвърна Антъни. — Двамата с Накор решихме да не ги сваляме тук. Много е опасно.

— А, Николас — извика му познат глас отдолу.

Ник погледна и видя Накор — седеше на един нар срещу хората, налягали по наровете от другата страна. В тях нямаше нищо необичайно и Ник се сепна, като разпозна няколко лица, които беше мяркал в Крудий.

— Удивително — промълви принцът.

— Схващаш ли вече? — каза Антъни. — Тези същества можеха да се върнат в Кралството, да тръгнат сред нас и да разпространят болестта, докато се зарази половината население на Западните владения. Дори баща ти със своето влияние да успее да накара Звезден пристан и храмовете да се заемат с проблема, в Кралството би се възцарил хаос с години.

— Накор — извика Николас. — Научи ли нещо, което да ни е от полза?

— Да — извика дребосъкът отдолу. — Пусни въжето.

Ник се озърна и видя въжето, вързано за желязната халка на стената. Спусна го и дребният мъж бързо се качи, прибра въжето и каза:

— Съвсем безвредни са, докато не започне болестта.

Николас погледна към извърнатите нагоре лица. Няколко души промълвиха тихо за поздрав. Други му се усмигнаха плахо. Принцът извърна очи и каза:

— Тази гледка ме изнервя.

Върна се в каютата на екипажа, където го чакаха Марк и Гуда. Гледката с истинските пленници, измършавели и отпуснати по койките след преживените страдания, донякъде му помогна да се съвземе.

— Точно това е проблемът — каза Антъни.

— Какво?

— Трябва да избием онези същества долу.

— Какво? — повтори Николас.

Накор кимна.

— Болестта ще пламне у всички тях. Не след седмици, защото каква полза да се разболеят преди да са стигнали Кралството, нали? Но сигурно носят заразата. Не знам как. Знаем само, че е заразно. В някои храмове смятат, че се разнася от зли духове, други смятат, че е от замърсения въздух. Според мен...

— Но защо трябва да ги избиваме? — прекъсна го Николас. — Не можем ли просто да ги оставим на някой безлюден остров?

— Защото не знаем дали не ни преследват — отвърна Марк. — Нищо няма да постигнем, ако ги оставим на някой остров и след това преследвачите ни ги приберат на следващия ден. И да не могат да създадат двойници на Аби и Маргарет и да ги вкарат в бащиния ти дворец, могат много лесно да докарат трийсет заразени с чума в Крондор.

— Как да го направим? — попита Николас.

— Няма да е лесно — отвърна Накор. — Мен трудно ще ме убие... изложих се на болестта твърде дълго и ако можеше да ме хване, щях вече да съм мъртъв, затова аз трябва да слеза долу. Мога да им сипя нещо във водата, за да заспят дълбоко. Ако пуснете товарната мрежа, мога да ги прехвърля и после да я потопите.

— Не можеш ли да сипеш нещо във водата им, което да ги убие безболезнено? — попита Николас.

— Не. Много е опасно — каза Накор. — Смъртта на тези същества може да подейства като спусък за освобождаването на заразата. Не знам. Трябва много да внимаваме. Ако предпочиташ, да изгорим телата, но в морето това е невъзможно.

— Много жестоко ми звучи — каза Николас. — Да ги удавим, докато спят.

— Жестоко е, момко — каза Гуда. — Но животът често пъти е жесток. Ако ти липсва увереност, само си спомни за нещастните мъртви и осакатени в Крудий.

Николас въздъхна.

— Съмнявам се, че тези нещастни същества го знаят. Но те разбрах. — Погледна Накор и каза: — Направи го.

Накор излезе и Николас каза:

— Все пак трябва да спрем и да оставим лодкарите и наемниците на брега.

— Това ще ни създаде проблеми — каза Гуда.

— Защо?

— Защото без тях няма да разполагаме с достатъчно хора, за да караме кораба и да вземем другия на абордаж — отвърна Марк. — Завзехме този, защото не очаквах, че ще ги нападнем. От фалшивата „Чайка“ видяха, че го завзехме, и знаят, че сме след тях. Трябва да очакваме яростна битка.

— Тогава да поговорим с тях — каза Николас.

Качи се горе и завари ранджаната и слугините, излезли да подишат чист въздух на носа. С тях беше и Бриза. Тя му се усмихна широко и го попита как е. Той ѝ махна вяло с ръка, отвърна ѝ уклончиво и забърза по главната палуба. Извика на Тука да събере всички и когато наемниците и лодкарите се струпаха пред него, каза:

— Името ми е Николас. Аз съм синът на Арута, принца на Крондор.

Лодкарите и наемниците го изгледаха тъпо, защото тези имена не означаваха нищо за тях. Праджи каза:

— Говорехме за награда и че ще ни свалите на брега, капитане.

— Знаете, че преследваме един кораб — каза Николас. — Не мога да отделя време за спиране, но мога да забавя достатъчно, за да се спусне лодка и тези, които желаят, да си тръгнат. — Няколко мъже зароптаха. — Ще дам на всеки наградата, която ви обещах. — И извика през рамо: — Марк, донесете сандъка със златото!

Марк и Гуда се затичаха, а Николас продължи:

— Предлагам много повече на онези от вас, които останат.

— Колко повече? — попита Праджи.

— Сега ще видите.

Гуда и Марк донесоха сандъка, стовариха го тежко на палубата и Николас го отвори. Лодкарите зяпнаха, а наемниците ахнаха пред златото и скъпоценните камъни. Николас каза:

— Тука, вземи от сандъка това, което обещах на хората ти.

Дребният фургонджия се поколеба, след което бръкна в сандъка и извади няколко сребърни монети и още няколко от най-дребните жълтици. Накрая се изправи и протегна шепата монети, за да ги види Николас.

— Това дължите на лодкарите, енкоси.

Николас кимна.

— Праджи, извади каквото дължим на твоите хора.

Праджи не се оказа толкова стеснителен, но накрая и той извади само шепа монети. Николас каза:

— Раздайте им ги.

Двамата се подчиниха. След това Николас гребна шепа жълтици и каза:

— Раздайте им и тези.

Праджи ги взе и ги раздаде на всеки поотделно. Всички останаха изненадани и много доволни.

После Николас каза:

— Праджи, дай си шепите.

Праджи се подчини и Николас ги напълни с едри жълтици. Очите на Праджи станаха като паници, а лодкарите гледаха онемели.

— Това, което ви дадох, е вашата награда. Всеки от вас, който напусне, ще вземе дела си. — След това им посочи златото в ръцете на Праджи. — Но тези, които останат с мен, за да стигнем до родината ми, ще получат това и много повече.

Лодкарите и наемниците си заговориха оживено, а Праджи каза:

— Принце, но къде е тази ваша земя?

— Отвъд Синьото море, Праджи. Три месеца плаване, и повече. На другия край на света.

Една група бързо се отдели и Тука каза:

— Енкоси, макар тези хора да са трогнати до дъното на душите си от вашата щедрост, те все пак си имат жени и деца и ще умрат, ако се разделят с тях. Те ви молят да ги оставите на брега.

— Готово. — Обърна се към другите и каза: — Вие ще останете ли?

— До другия край на света — отвърна Праджи.

Николас тръгна да се разбере с ранджаната, но се обърна към Праджи и каза:

— Не знаех, че с нас има толкова самотни мъже.

— Не са всички — каза наемникът. — Просто някои от тях няма да умрат, ако се разделят с жените и децата си.

Николас поклати глава.

Завари ранджаната и слугините ѝ да си говорят с Маргарет и Абигейл и каза:

— Пускам лодка към брега. Петима от лодкарите и трима наемници се връщат в Града на Змийската река. Ще бъдат ваш ескорт. Ще ви осигуря достатъчно средства, за да се върнете при баща ти.

— Не — каза момичето.

Николас, който ѝ обръщаше гръб, спря.

— Не?

— Няма да приема да ме оставят на този пуст бряг. Освен това, ако се върна у дома, баща ми ще заповяда да ме набият и да ме продадат на някой водач на камили.

— Виж какво, не знам каква игричка ми въртиш пак, но агентът на Андре Русолави Анвард Ногош Пата ме увери, че баща ти е добър човек и те обича, и изобщо няма да те наказва, ако се върнеш в дома си.

Лицето на момичето се промени.

— Прав си. Излъгах те. Искам да остана заради друго.

— Какво? — попита Николас на ръба на търпението си.

Момичето изведнъж се притисна до него и го прегърна.

— Ти спечели сърцето ми, мой храбри капитане. — И го целуна страстно по устните. Николас се изчерви и се опита да се отдръпне, а тя прошепна: — Аз ще бъда твоя жена.

Принцът погледна над рамото на лепналата се в него ранджана и видя, че Маргарет, Абигейл, Марк и Гуда се превиват от смях.

ГЛАВА 23

МОРСКО ПРЕСЛЕДВАНЕ

— Кораб! — извика наблюдателят от мачтата.

Николас се отскубна от несекващите уверения на ранджаната във вечна любов и извика:

— Къде?

— Зад кърмата!

Николас бързо сложи ръка на гърдите на ранджаната, бутна я толкова силно, че слугините ѝ едва я задържаха да не падне, и затича към кърмата. Качи се по стълбата на кварталдека и огледа хоризонта. След миг видя малката черна резка.

— Пикенс — каза Николас, — колко ни трябва да оставим на брега лодкарите и наемниците?

Първият помощник огледа брега и отвърна:

— Ако свърнем — повече от час, но ако само забавим и пуснем лодка — петнайсет минути.

Николас кимна към мъжете, струпани на палубата.

— Можем ли да ги съберем всичките в една лодка?

— Едва ли при това вълнение, капитане. По-добре ще е поне на два курса.

— Колко остава, докато онзи кораб ни настигне?

— Трудно е да се каже — отвърна морякът. — Ако е същият, който се опита да ни прихване предната нощ — около час. Ако е друг... не знам.

— Така. — Николас взе решение. — Пригответе се за дрейф, Пикенс. — И извика към моряците на долната палуба: — Пуснете лодка!

След няколко минути лодкарите и наемниците, най-нетърпеливи да се върнат на брега, се запускаха по въжените стълби с двама от моряците. Щом се озоваха в лодката, загребаха бързо и Николас загледа с тревога как навлизат в прибоя и се понасят към пясъчната

ивица. Двама от лодкарите помогнаха да се изтласка лодката обратно и моряците загребаха здраво, за да я измъкнат от приборя.

— Така ще ни отнеме много време — промълви Николас и погледна към кораба преследвач, чийто силует на хоризонта нарастваше. Лодката стигна до борда на „Орел“ и втората група лодкари и наемници се спусна надолу.

Когато лодката стигна брега, наблюдателят на мачтата извика:

— Капитане, виждам флага!

— Какъв е?

— Черен със златна змия.

Праджи извика отдолу:

— Това е на Върховния.

След малко наблюдателят извика:

— Капитане, имат таран на носа!

— Бойна галера — каза Николас. — Не видях такива в залива.

Праджи подвикна от главната палуба:

— Върховният повелител си има лично пристанище. Държи личната си флота там.

Гуда изруга.

— Това е галерата на Върховния — каза Праджи. — По две редици весла на всеки борд, таран и подвижен мост на носа. Има катапулт на кърмовата кула и балиста пред главната мачта.

— Готови да отплаваме, Пикенс — заповяда Николас. — Няма да позволя да се приближи до нас толкова, че да може да ни обстрелва. Когато лодката се върне, свалете в нея ранджаната, момичетата и последните лодкари. Няма да прибираме лодката. Тръгваме.

Марк се озърна и извика:

— Ник, ранджаната! Няма я!

— Намерете я! — изрева Николас. — Нямаме време за глупостите й!

Марк се затича към каютата на момичето и когато лодката се опря отново до кораба, последните лодкари се спуснаха бързо по възжените стълби. От каютата под кварталдека изригнаха яростни викове и Калис и Гуда се затичаха натам да видят какво става. Марк теглеше навън гърчещата се, ритача и хапеща ранджана, а Бриза, Абигейл и Маргарет подкарваха след нея четирите слугини.

— Дайте й злато да си плати пътя за дома и я спуснете през борда! — заповяда Николас.

— Няма да си тръгна! — изпищя момичето и задраска с нокти ръката на Марк, за да се отскубне.

— Ето ти я неувяхващата любов — подхвърли Бриза и погледна Маргарет с кисела усмивка.

— Капитане — извика един от моряците, — лодката тръгна!

Още двама от хората на Праджи надникнаха през перилото, след което скочиха във водата след тръгващата лодка.

— Да пускаме ли друга, капитане? — попита Праджи.

Николас погледна с тревога приближаващата се галера и отвърна:

— Не. Нямаме време.

— Да я хвърля ли през борда? — изрева Марк.

Момичето изпищя:

— Не! Моля ви! Не мога да плувам! Ще се удавя!

Николас вдигна ръце примирено и каза:

— Недей. Остави я. — Изпръхтя ядосано и извика: — Да се махаме оттук, Пикенс. Опъвай платната!

Отначало едва-едва „Орел“ се понесе напред, но когато хвана вятъра и изду платна, запори вълните като делфин. Николас погледна кораба преследвач и запита:

— Доближиха ли ни достатъчно за стрелба?

Сякаш в отговор от палубата на галерата се извиси в дъга огнено кълбо и плесна със съсък във водата само на десетина метра зад кърмата. Пикенс отвърна спокойно:

— Е, да се надяваме само, че няма да ни свърши вятъра преди да са им свършили мускулите.

Николас чу през водата тътена на барабана, даващ ритъм на гребците, и каза:

— Не могат да поддържат дълго скорост за атака. Робите им на веслата ще започнат да припадат.

— Все пак и те си имат платно, капитане — отвърна Пикенс.

Николас отново погледна злокобното черно и златно платно, издуто от вятъра, и каза:

— Но само едно. С вятър не могат да ни догонят.

— Не, капитане, но могат да продължат достатъчно близо след нас, за да ни затруднят много, ако вятърът стихне.

— Тогава да се молим за силен вятър, Пикенс. До дома е още много далече.

— Да, капитане.

Николас слезе на главната палуба и за малко да се блъсне в ранджаната, застанала предизвикателно на пътя му с ръце на хълбоците.

— Няма да ме свалиш на брега! — заяви му тя с властен тон.

Николас спря, понечи да ѝ отвърне нещо, но отново изпръхтя отегчено. Обърна ѝ гръб и се прибра в каютата си.

Марк заглежда драскотините от ноктите на момичето по ръката си и подхвърли:

— Късмет извади, че не ми заповядаха да те изхвърля през борда.

Ранджаната се обърна, извади малка кама с рубин на дръжката от широкия си колан, насочи я към Марк и отвърна:

— И ти извади късмет!

Метна камата и тя се заби в палубата между ботушите на Марк и затрептя. Ранджаната се обърна и подкани с ръце слугините да се приберат с нея в каютата ѝ. Бриза се засмя.

— Пълна е с изненади, нали?

— Имам чувството, че Николас скоро ще го разбере — каза Хари.

Маргарет и Абигейл гледаха изумени и Маргарет промълви:

— Бриза... Ти ни каза, че е тежък случай, но не и че е опасна.

Абигейл пристъпи до Марк и почна да го утешава, което много го обърка, и заглежда драскотините му, след което каза:

— Хари, какво щял да разбере скоро Николас?

Отговори ѝ Бриза.

— Ами например, че това момиченце ще измисли начин да получи от Николас това, което иска. В нея има много повече, отколкото личи на пръв поглед.

Хари кимна.

— Пък и Николас няма толкова опит с жените.

— А вие да не би да имате, скуайър? — изсумтя Маргарет. — И това ми го казва този, който се изчерви като невинно момиченце, когато го подразних малко в градината?

— Много неща се случиха, откакто се видяхме за последно, сестричке — каза Марк.

— Страшен си с намеците, приятел — каза Хари и избухна в смях. След малко се изкикоти и Гуда и скоро цялата група се превиваше от смях.

Николас се мъчеше да заспи. Беше изритал ботушите си, но си беше легнал облечен. Макар да бе на ръба на пълното изтощение, умът му продължаваше да кипи от тревога. Корабът на Върховния повелител ги гонеше по петите. Който и да го командваше, беше опитен навигатор и умееше да използва добре греблата, за да скъсява разстоянието всеки път, когато вятърът позатихнеше. Николас се беше нахранил сам в каютата, след като постоя при Амос. След това се беше помъчил да разгадае дневника на Амос, да разчете бележките на адмирала с всичките му съкращения за теченията и посоките на ветровете. Николас имаше достатъчно опит в мореплаването и знаеше, че не могат да следват буквално курса назад — трябваше да хванат маршрут, близък до този на идване, но такъв, който да използва теченията и ветровете, духащи в обратна посока. Иначе щяха да се отклонят на стотици мили.

Най-сетне тъкмо беше задрямал, когато вратата на каютата изскърца и моментално го събуди.

— А? — каза той сънено и измъкна сабята от ножницата.

— Недей — отвърна женски глас и някой седна на леглото до него.

— Аби? — промълви Николас и се пресегна за лампата.

— Тя е с Марк — отвърна гласът. — Те... да кажем, че се опознават отново. — Ник запали лампата и видя, че до него е седнала ранджаната.

— Какво правиш тук? — попита я той, подразнен от натрапничеството ѝ.

— Трябва да поговорим — отвърна му тя. Беше облечена в тънка копринена нощница, впити по гънките на тялото ѝ, и косата ѝ беше прибрана със златни гребени, подчертаващи черните ѝ къдрици.

— За какво?

— За онези земи, където отиваме. Ти наистина ли си принц?

— Ранджана... как се казваш?

— Яша.

— Яша, аз съм принц. Чичо ми е крал. Брат ми ще стане крал след него.

Момичето сведе очи сякаш смутено.

— Съжалявам, че ти създадох толкова главоболия. Говорих с тази... Маргарет. Наистина си нямах представа, че е имало толкова смърт и страдание, нито че си дошъл толкова отдалече, за да спасиш другата... Абигейл.

Николас въздъхна.

— Когато започнах това пътуване, да знаеш само колко обичах Абигейл. Сега всичко това ми се струва глупаво.

— Любовта никога не е глупава — каза Яша.

— Е, не исках да кажа, че е глупава. Но това, което си представях тогава, че е любовта, беше глупаво.

— Охо?

— Това ли е всичко, което си дошла да ми кажеш? Че съжаляваш?

— Да... не. — Тя въздъхна. — Когато ти казах, че те обичам, беше, за да не ме върнеш в Кълбар.

— Досетих се — отвърна раздражено Николас.

— Но не те излъгах, като ти казах, че може да ми струва живота.

— Твърдиш, че баща ти ще те убие или ще те продаде заради коварството на Върховния повелител?

Тя отново въздъхна дълбоко.

— Не. Ще ме убият заради нещо, което направих самата аз. Или по-скоро ранджаната.

— Какво? — попита объркано Николас.

— Аз не съм ранджаната на Кълбар.

— Коя си тогава?

— Аз съм първата й слугиня. Другите момичета също знаят за измамата.

— Я по-добре ми обясни.

— Ранджаната нямаше никакво желание да става петнадесетата жена на Върховния повелител на Града на Змийската река. Беше влюбена в принца на Хамза. Били са заедно още от деца. Затова подкупи Андре Русолави да ме замести с нея и да ме откара на юг, а тя

самата замина за Хамза, за да се омъжи тайно за своя принц. Между Хамза и Града на Змийската река няма почти никакви връзки, така че тя получи своя принц, аз щях да бъда поредното хубаво личице в дома на Върховния повелител и да живея в разкош, а другите слугини щяха да бъдат възнаградени от мен за мълчанието си.

Николас изпъшка.

— Значи и това е било измама?

— Боя се, че да. Сега трябва да се просна в краката ти и да моля за милост, за да не ме продадеш с другите момичета в робство.

Николас я изгледа с присвити очи.

— Не знам защо имам чувството, че си разбрала вече от Маргарет, че в Кралство не съществува робство.

Лека усмивка се появи в ъгълчетата на устните ѝ, но тя каза само:

— О, така ли?

Той разтърка сънените си очи и каза:

— Трябва да отида да видя как е Амос.

Но когато понечи да се изправи, тя се наведе и докосна с устните си неговите. Той остана за миг неподвижен, след което се отдръпна и каза:

— Това пък защо?

— Защото макар и да не съм влюбена в теб, мой храбри капитане, смятам, че си добър човек и ще се отнасяш с една слугиня също така добре, както и с ранджаната.

— Добре казано — отвърна Николас. — Но май ще ми трябва малко време, докато започна да приемам на вяра думите на когото и да било от земята ви.

Тя се изправи.

— Ще ми разкажеш ли за вашето кралство?

— Ще ти покажа някои неща, след като видя Амос — отвърна Николас.

Той взе лампата и я поведе към каютата на Амос. Адмиралът спеше дълбоко. Николас помълча, загледан в лицето му.

— Ще оживее ли? — тихо попита момичето.

— Надявам се — отвърна Николас. — Той ще се жени за баба ми, когато се върнем. Ние — семейството ми — много го обичаме. — Ник пак се вгледа в бледото, но спокойно лице на Амос.

После се обърна, остави лампата и извади картите, с които пантатитийците бяха снабдили първоначалния капитан. С тях и с дневника на Амос, Ник се надяваше, че ще може да хване верния курс към дома. Избра една карта, показваща Горчивото море, разгъна я, посочи Крондор и каза:

— В този град живееш.

Тя примижа.

— Не мога да чета, капитане. Какво означават тези знаци и черти?

Николас започна да ѝ описва Крондор и ѝ показва колко са се отдалечили от Града на Змийската река и как изглежда това разстояние на картата. Момичето ахна.

— Толкова много земя да принадлежи на един човек?

— Не му принадлежи — поправи я той. — Ще трябва да ти го обясня подробно по-късно, но чичо ми е крал не само защото това му е рождено право, но и защото има задължения да закриля хората, които живеят в страната ни. В моята страна благородничеството не е само привилегия, но и отговорност. Ние управляваме, но също така служим на поданиците си.

Поразказа ѝ малко за семейството си и когато свърши, момичето го попита:

— Значи няма да ти дадат да управляваш град?

Николас сви рамене.

— Не знам какво замислят баща ми и чичо ми за мен. Династичен брак, предполагам, за някоя принцеса от Ролдем или от Кеш. Или за дъщерята на някой херцог. — После добави: — А може и да ме пратят в Риланон, за да служа в двора на брат ми, когато стане крал.

— Къде се намира този Риланон?

Той разгъна друга карта и я постави до първата, за да ѝ покаже Кралското море.

— Островът тук — посочи ѝ той малкото кръгче — е първоначалната родина на моя народ. Оттам сме тръгнали и затова се наричаме Островното кралство.

— Трябва да ми го покажеш някой ден този Риланон — каза момичето и пхна ръката си под мишницата му, а той се изчерви, щом меката ѝ гръд се опря в рамото му.

— А-а... може би — отвърна Ник, отдръпна се леко и прибра картите. — Но ми се струва, че няма да ти е трудно да си намериш някой, който да ти покаже всичко, което искаш.

Тя се нацупи и Ник усети как сърцето му подскочи.

— Но аз съм само една бедна слугиня. Кой мъж с висок ранг би ми обърнал внимание?

Николас се ухили.

— Бас държа, че ще се намерят колкото искаш кандидати. Ти си красива, не ще и съмнение.

Очите ѝ светнаха.

— Наистина ли смяташ, че съм красива?

— Е, поне когато не се опитваш да извадиш очите на Марк или да съскаш като котка — отвърна той с привидно безгрижие.

Тя се усмихна и покри устните си с ръка.

— Така се държи ранджаната, капитане мой. Стараех се да се държа като нея, та превъплъщението ми да е убедително.

Настъпи неловка тишина. Николас не знаеше какво да каже. Момичето стоеше пред него и го гледаше, после отново пристъпи към него и го целуна. Този път тялото му се отзова и без да мисли, той я притегли до себе си.

Запрегръщаха се и се зацелуваха сякаш до безкрай, но изведнъж един уморен глас ги прекъсна:

— Ники, защо не си намерите някоя друга каютка?

Николас се обърна.

— Амос!

Пристъпи към лежащия Амос и се обърна към Яша:

— Бягай бързо да извикаш Антъни!

Момичето хукна да намери чародея.

— Помогни ми да седна — изпъшка Амос.

Николас го вдигна и му подложи отзад възглавници.

— Е, Гуда ми дължи пет златни суверена — каза Амос.

— Защо? — попита Николас.

— Обзаложих се с него, че момичето ще убеди някой от вас, развратници такива, да я вземете с нас. Значи ти спиш с нея?

— Не, не спя с нея — каза Николас.

— Богове, да не би да ти има нещо? — Старецът се окашля. — Ах, че боли, мътните да ме вземат!

— Късмет извади, че оживя — каза Николас.

— Не си първият, който ми го казва — отвърна Амос. — Е, какво стана след като ме удариха?

Николас му разказа всичко с няколко думи, после дойде Антъни, прегледа Амос и каза:

— Най-добре е да поостанеш в леглото. Ще пратя някой да ти донесе бульон. Коремната рана е опасна, така че известно време ще трябва да внимаваш какво ядеш.

— Смяташ ли, че малко вино ще навреди? — попита го Амос с немощна усмивка.

— Една чашка с бульона — съгласи се Антъни. — Ще ти помогне да спиш по-добре.

Антъни си излезе и Николас каза:

— Утре ще...

— Ще трябва да убиете онези същества долу — довърши вместо него Амос. — Да, чудех се какво чакате още.

— Трудно е, Амос. Знам, Накор и Калис ми го казаха, знам и какво разправят Маргарет и Абигейл, но те приличат на нашите хора; приличат на приятелите ни от Крудий.

— Приличат, но не са — отвърна кратко Амос. — Ти си принц и носиш кралската кръв, като баща ти и братята ти, и имаш задължения. Често това означава да отнемеш друг живот, за да опазиш своя. Не е честно, нито редно, нито справедливо дори, но е необходимо. Така е.

Николас кимна.

— Ще те оставя да поспиш. Утре ще трябва да ми помогнеш да разчета онези твои драскулки в дневника, за да можем да намерим пътя за дома.

— Утре — каза Амос. Изглеждаше вече готов да заспи отново. —
Още нещо.

— Какво?

— Това момиченце. Внимавай да не ти влезе под кожата.

— Не ме ли попита преди малко да не би да ми имало нещо...

— Не, нямам предвид да не спиш с нея — отвърна Амос. — Сигурно ще може да те научи на едно друго. Само не забравяй кой си и каква съдба ти е предопределена. Свободен си да обичаш която искаш, но кралят е този, който ще каже за коя да се ожениш.

— Цял живот ми го повтарят, Амос.

— Просто си го напомни, когато тази сладурана те хване за дръжката. Повечето мъже загубват ума си в такъв момент. Не давай обещания. — После се ухили и Николас отново видя пред себе си добрия стар Амос. — Това, че не можеш да ѝ позволиш да се наложи в живота ти, още не означава, че не можеш да ѝ се насладиш.

Николас се изчерви.

— Лека нощ, Амос. Ще се видим утре сутринта.

Върна се в каютата си и се сети, че е забравил лампата при Амос. Свали ризата и панталоните си в тъмното и седна на леглото. Нещо до него се размърда и той подскочи.

— Пъхай се при мен — подкани го гласът на Яша. — Студено е.

Той се поколеба, но се пъхна до момичето и усети топлия допир на кожата ѝ до тялото си. Вкочани се за миг, без да знае какво да прави, но устните ѝ намериха неговите. Той я целуна и после се засмя.

— Какво? — попита го тя весело и малко притеснено. — За смешна ли ме намираш?

— Не — отвърна Николас. — Просто се сетих за нещо, което ми каза Амос.

— Какво?

— Ще ти кажа после — отвърна той и я целуна отново.

— Все още са зад нас, капитане — каза Хари.

Николас тъкмо беше излязъл на палубата.

— Колко могат да издържат така? Не е възможно да имат провизии за толкова дълъг път.

— Сигурно им е все едно — каза Хари. — Свободна ли е каютата?

С жените на борда се наложи офицерите и благородниците да спят по двама в каюта, а Пикенс и новият боцман Грегъри дележа мичманската каюта. Хари и Николас си бяха разделили вахтата — Хари поемаше командването през нощта — и преспиваха в бившата каюта на помощник-капитана. Ранджаната, Маргарет, Абигейл и слугините трябваше уж да спят в двете малки каюти за пътници или гости, каквито имаше във всеки кораб на Кралството, но Николас не беше сигурен дали момичетата са се разпределили по същия начин като него и Хари.

— Знаеш ли — каза Хари, — май ще изглеждаш по-убедителен като капитан, ако махнеш тази глупава усмивка от лицето си.

— Глупава усмивка ли?

Хари кимна.

— Познавам го това чувство. — Усмихна се и му кимна към Бриза, която тъкмо излизаше на палубата.

— Виж, сигурно не е моментът да го казвам предвид...

— Предвид какво?

Николас се изчерви.

— Предвид това, което стана снощи, но може би трябва да се постареем да сме по-дискретни.

— Защо? — каза Хари. — Аз си имам Бриза, ти си имаш ранджаната, Марк си има Абигейл, а Антъни е с Маргарет. На мен това подреждане ми се струва съвсем разумно.

— Това го обясни на другите трийсет и петима мъже на борда и особено на наемниците. На нашите хора може да се разчита — те са професионални войници и моряци на краля. Обаче наемниците... Искам да се следи колко вино и ейл се лее вечер и да се вслушваме, за да не стане беля. Имаме още три месеца и повече, докато прекосим океана.

— Прав си — въздъхна Хари. — Ще се опитам да поговоря с останалите.

— Сериозният проблем ще са слугинчетата. Закачките са едно, но ако започнат да размахват ножове заради някое, ще е истинско бедствие.

— Разбирам — каза Хари. — Ще предам на нашите хора да са нащрек.

Отдолу се разнесоха гръмки ругатни и Николас се обърна. Амос отпъждаше Антъни и викаше:

— Може ти да си знахарят, но тялото ми си е мое и проклет да съм, ако не знам кога имам нужда от малко чист въздух! Я се разкарай!

Николас бързо слезе долу и му се сопна:

— Какво си въобразяваш? Защо си станал?

— Толкова се належах, че се вмирисах като дъното на халба с вчерашен ейл. Имам нужда от въздух и чисти дрехи.

От долната палуба се появи Накор и каза:

— Антъни, капитане. — Забеляза Амос и добави: — Адмирале! Радвам се, че те виждам.

— И аз се радвам, че виждам тъпата ти усмивка — рече Амос.

Накор се обърна към Ник.

— Ония същества долу заспаха. Приспивателното ще подейства известно време, но с нечовешки същества човек не знае. Трябва да го направим веднага.

Николас затвори очи, помълча малко и отвърна.

— Направи го.

Накор даде знак на Гуда и той доведе работната група. Отвориха товарния люк и нагласиха мрежата с оловните тежести. Накор скочи пъргаво в мрежата и увисна там, докато я свалят. Времето се проточи и те зачакаха мълчаливо, защото само Накор трябваше да влезе в товарната палуба и да натовари тридесетте изпаднали в безсъзнание същества в мрежата. Твърдеше, че е най-малко вероятният кандидат да хване ужасната болест, понеже знаел някакви „номера“, и макар да не знаеше как точно се разпространява заразата, Николас не можеше да възрази на преценката му.

После отдолу се чу вик и Гуда вдигна ръка. Мъжете завъртяха макарата и мрежата бавно започна да се надига, докато не се изравни с палубата. Накор скочи през перилото, надигнаха мрежата още над борда и се приготвиха да я залюлеят и да я хвърлят във водата. Телата вътре изглеждаха кротки — като на мъже и жени, заспали спокоен сън.

След това, без да чака подкана, Накор извади ножа си и срязва въжетото. Мрежата плъсна във водата и Николас с мълчаливо отвращение загледа как започна да потъва със спящите кротко тела.

Антъни сложи ръка на рамото му и каза:

— Трябваше да се направи. Нямахте друг начин. Не забравяй, че тези същества бяха обречени да умрат.

— Това не прави убийството по-лесно — промълви Николас.

— Аз ще сляза долу с Накор — каза Антъни. — Ще прочистим добре от всякакви остатъци от болестта. Така ще се отвори още място за спане на наемниците освен палубата.

Николас кимна.

— Чий е оня кораб, дето ни преследва? — попита Амос.

— На Върховния — отвърна Николас. — Прилича на квеганска галера с катапулт и балиста; имат също таран и рампа за абордаж.

Имат едно голямо платно на главната мачта и може би още едно на кърмата, макар че не ги оставихме да се приближат толкова, че да видим по-добре.

— Капитанът им или е много смел, или е луд. Това не е дълбоководен кораб. Удари ли някой щорм, ръцете им ще кървясат от гребане, за да си спасят живота.

— Не забравяй с какво си имаме работа — каза Николас.

— Знам по-добре от теб, момче. Виждам съм толкова касапски номера през живота си, колкото не можеш да си представиш. — Погледна нагоре и каза: — Хората, изглежда, си вършат добре работата.

— Пикенс се проявява като добър първи помощник, а Хари се учи в движение. — Николас се усмихна. — Както и аз.

— Понякога това е най-добрият начин. Пикенс винаги е бил добър моряк. Само страстта му към пиенето в пристанищата му пречеше да се качи на мостика. — Амос погледна към Пикенс и добави: — Само да се оправим с всичко това, и ако остане трезвен, ще го издигна за постоянно.

Амос леко залитна и се наложи да стисне перилото и Николас му каза:

— Хайде стига. Връщай се в леглото. С най-голямо удоволствие ще ти върна командването, когато се справиш, но дотогава има много време.

Помогна на Амос да тръгне към каютата си и адмиралът го попита:

— Ники, ще ми направиш ли една услуга?

— Каква?

— Като се върнем у дома, не споменавай за тази история пред баба си. Няма нужда да я тревожим.

— Мисля, че тя сама ще забележи тая дупка в корема ти, Амос — каза Николас.

— Дотогава все ще измисля нещо — отвърна той изнемощял.

Ник му помогна да се върне в постелята си и докато се направи да излезе, Амос вече беше заспал.

Времето се проточи. Опасенията на Николас, че ще настъпят търкания между мъжете заради жените на борда, изглеждаха неоснователни, поне докато отзад се виждаше преследващата ги галера. Понякога не се мяркаше с часове, след което отново се появяваше на хоризонта малко преди залез-слънце или се връщаше на мястото си заедно с изгрева. След като нямаше и следа от „Кралска чайка“ отпред, човек можеше да се отпусне и да реши, че пътуването може да мине и без бой, но черната резка на хоризонта все им напомняше, че битката предстои.

Пленниците от Крудий вече бяха възстановили силите си достатъчно, за да могат да излизат на палубата. Жените от Крудий, както и слугините на Яша, се грижеха да успокоят негодуванието на самотните мъже заради дамите на Николас и приятелите му. На два пъти Николас трябваше да прекрати кавгите между лодкарите и наемниците, но реши, че не са нещо повече от пререканията между чирачетата заради градските моми, които беше наблюдавал в Крондор.

Моряците поддържаха кораба в ред и онези от лодкарите, които бяха предпочели да продължат с тях, се оказаха полезна работна ръка. Войниците на Крудий се хванаха отново със задачите, които бяха изпълнявали по пътя насам, а Николас, Марк и Хари усвояваха моряшкия занаят.

Всеки ден Николас разговаряше с Амос, който се стараеше да му помогне в разбирането на навигаторските правила от картите и дневника. Вече приближаваха мястото, където според Амос имаха шанс да хванат благоприятно течение, след като извърнаха от Новиндус и се насочиха в открито море. Вече бяха оставили сушата далече зад гърба си и водата ставаше все по-тъмносиня, което показваше, че течението се променя. Николас все още не беше толкова сигурен в подобни признаци като Амос, но пък Амос се беше занимавал с това цели четиридесет години.

Животът на кораба потъна в скуката на ежедневието, макар и напрегнато. Но малко хора са в състояние да живеят постоянно в страхове и тревоги; често избликваха искри на хумор и шегите се лееха изобилно. Хари и Бриза все така избухваха от време на време и между двамата пламваха искри, но Николас забеляза, че човек рядко може да ги види разделени.

Маргарет и Антъни често излизаха сами на носа, за да откраднат някой миг интимност в повече. Връзката им не беше толкова показна като на Хари и Бриза, но с повечето двойки беше така.

Марк и Абигейл бяха потънали в тихо доволство от това, че отново са заедно, въпреки че Абигейл се мръщеше понякога, когато ѝ се намекнеше за желанието ѝ да види Крондор и Риланон. Николас вече беше добил представа за братовчед си като за човек, който едва ли ще е склонен да се отдалечава много от дома си, освен ако е неизбежно, или ако излезе на лов.

Животът на самия Николас бе удивително приятен. Яша се оказва страстна жена и добра наставничка, а Ник — примерен ученик. Задълженията му на капитан, ръководенето на войнишките тренировки, както и времето, прекарано с Амос — всичко това оформяше една рамка на душевното му състояние, което можеше да се опише само с дума, близка до „щастие“. Даваше си сметка, че предстои сурова битка и че от нея ни повече, ни по-малко зависи съдбата на родината му, но предпочиташе да остави този проблем настрана, докато необходимостта не продиктува друго. Тъкмо този предстоящ конфликт сякаш подсилваше обичта му към хубавите неща в живота, които сега откриваше. Беше доволен от работата си, от компанията на добри приятели и от обичта на една красива млада жена.

Николас беше достатъчно практичен, за да си въобразява, че е влюбен в Яша; това, което по-скоро изпитваше към нея, беше силно влечение: тя се бе оказала хитра и остроумна млада жена, с остро любопитство и със същото малко улично, хлапашко вироглавие като на Бриза. Това, което Бриза беше нарекла студенина, когато двете се срещнаха за пръв път, се оказа просто изострена жажда за оцеляване — черта, която самата Бриза беше склонна да приеме. Липсата на дворцово образование у Яша и малко грубоватото ѝ поведение не можеха да прикрийт интелигентността ѝ и на няколко пъти Николас неуместно беше сбъркал незнанието ѝ с глупост. Но макар понякога Николас да си мечтаеше за вълшебната любов, както често се случва с младежи на неговата възраст, той беше научил още в детската си възраст, че е дете на династията и че никога няма да разполага с правото сам да предопределя живота си.

А това междувремие, докато плаваха на североизток, и особено горещите следобеди в екваториалните води, плюс хората, които бе дошъл да спаси и бе спасил, се оказваше най-близко до понятието за свобода от всичко, което беше преживявал.

В края на втория месец вече навлизаха в познати води. Една нощ Амос излезе на палубата, огледа небето и се ухили.

— Звездите изглеждат така, както трябва да са. — Вече поемаме към дома. — Последното го изрече с тъга, каквато Николас не беше чувал от него.

— Какво има? — попита го Ник.

— А, нищо — отвърна Амос, облегна се на перилото и заби поглед в тъмната вода. — Просто си помислих, че това наистина май ще е последното ми плаване.

— Не си въобразявай, че ще те оставят закотвен сред стените на двореца — каза Николас. — Баба си има имения и обича да пътува. Сигурно сам ще поискаш да останеш в Крондор след цял сезон обиколка из Кралството — Риланон, Батира, долу в Саладор да се видите с леля Карлайн, гостуване в Даркмур да опитате новите им вина, разходка до Ябон на всеки две години...

Амос поклати глава.

— Старче, оставено на сушата. Изобщо не съм свикнал с това.

— Ще свикнеш — каза Николас.

— Както и ти ще свикнеш с бащиния си двор ли?

Усмивката на Николас се изпари и за да смени темата, той попита:

— Смяташ ли, че са тръгнали за Крондор?

Амос нямаше нужда да му обясняват кои са „те“ и знаеше, че Николас вече знае отговора. Бяха го обсъждали много пъти, но той знаеше също така, че макар да беше съзрял много през последната година, Николас все пак беше млад и в много отношения — несигурен в себе си.

Адмиралът се замисли за миг.

— Това е най-логичният им избор. — Огледа се, за да се увери, че никой не ги подслушва, и продължи: — Знаем каква е крайната им цел: Сетанон и Камъкът на живота. Заразата е само средство към тази цел. След като Кралството се потопи в хаос, ще могат лесно да изпратят група до Сетанон, за да освободят своята „богиня“.

— Много глупави същества — каза Накор.

Двамата се обърнаха рязко и Амос каза:

— Друг път не ни стряскай така. Откъде дойде?

Накор се ухили.

— Как откъде? Ти да не си забравил, че сме на кораб?

— Какво успя да чуеш? — каза Николас.

— Достатъчно. Но не и нещо, което да не съм знаел.

Николас се укори, че е подценил знанията на дребния мъж, но беше сигурен, че все пак само шепа хора знаят за съществуването на Камъка на живота.

— Какво мислиш?

— Змиите са много странни същества. Помислих си го още преди много години.

— Срещал си се тях преди? — попита Амос.

— Последния път, когато бях в Новиндус.

Амос и Ник възкликнаха едновременно:

— Бил си в Новиндус преди?

— Веднъж, преди много време — макар тогава да не знаех, че е Новиндус. Това е дълга история, свързана с един номер, който се оказва, че не действа точно така, както си мислех, с едни храмови реликви, за които си мислех, че са изоставени, и с едно тайно жречество без никакво чувство за хумор. Все едно, тези пантатийци са глупави същества, готови да убият планетата заради лъжебогинята си. Най-накрая плановете им ще се провалят.

Амос не се замисли колко знае Накор, а отвърна само:

— Хм, човек може да те убие по някаква глупава причина също толкова лесно, колкото и по някоя умна.

— Точно там е работата — каза Накор. — И в двата случая си мъртъв. Човек не може да спори с религиозни фанатици.

Гуда, който беше излязъл да се поразходи, чу последната реплика и се приближи до тях.

— О, може, и още как — подхвърли той. — Само че каква полза? То е като да пълниш каца без дъно.

Тримата се усмихнаха.

— Как вървят тренировките? — попита Николас.

— Добре. Част от пленниците се свързеха достатъчно, за да могат да се включат. Всички искат да държат меч в ръка, когато превземем

другия кораб.

Николас бе проявил нежелание да разреши чираци и пажове да получат оръжие, защото се боеше, че ще се окажат повече пречка, отколкото помощ. Гуда обаче го беше убедил, че може да им потрябва всеки меч, който могат да вдигнат, и тренировките запълваха повечето време, осигурявайки по този начин полезна работа за наемниците.

Вечерта мина тихо. След това Амос се оплака, че се е уморил, и се прибра в каютата си. Николас видя, че Хари е излязъл на кварталдека, и реши и той да се прибере. Щом влезе в каютата, завари Бриза и Яша да си говорят. Като видя Ник, Бриза скочи и заяви:

— Тъкмо си тръгнах.

Николас я огледа усмихнат, докато минаваше покрай него. Дните бяха започнали да стават по-горещи и жените носеха къси ризки, а тази на Бриза беше скроена много предизвикателно горе и високо над коленете, така че показваше нежната ѝ шия и голяма част от гърдите и бедрата. Николас се загледа след нея и на Яша ѝ се наложи да се окашля. Ник се обърна към нея ухилено.

— Я ела тук — подкани го тя. — Ей сега ще те накарам да забравиш тази кльоцава гарга.

Николас разкопча колана със сабята, свали ботушите си, хвърли ги на пода и възкликна:

— Кльоцава ли? Бриза?

Яша вдигна ръце, развърза горните връзки на ризата си и тя се смъкна до кръста ѝ.

— Да, кльоцава. И плоска като дъска.

Николас се засмя и палаво зарови лице между гърдите ѝ. После я целуна и каза:

— Я кажи за какво си говорехте? Станали сте потайни като крадци.

Тя свали туниката му с думите:

— Помага ми да науча варварския ви език, щом толкова държиш да знаеш. Всъщност тя съвсем не е лоша. След като разбра, че не съм благородничка, взе да се държи съвсем прилично.

— За човек, който не си пада по благородниците, двете с Маргарет се разбират чудесно.

— Братовчедка ти е необикновена жена — каза Яша. — Виждала съм много богати и знатни жени, но тя не е като тях.

Николас въздъхна и впи устни в шията ѝ.

— Колко жалко, че не можеш да видиш майка ѝ. — Усети, че му е трудно да си спомни лицето на Бриана, и го прониза тъга.

— Какво има? — попита Яша.

Николас сви рамене.

— Нищо. Хората умират, ти ги оплакваш, после продължаваш да живееш. Така става. — И добави малко по-ведро: — Добре е, че си решила да научиш нашия език.

Яша се усмихна.

— Щом ще си търся богат съпруг, ще трябва да го науча.

— Съпруг ли? — скочи Николас като ужилен.

— Все някой ден — каза Яша. — Бъдещата ти жена сигурно няма да иска любовницата ти да се навърта наблизо. А никой от двамата ни не си представя и за миг, че баща ти ще разреши да се оженим.

Николас седна и понечи да възрази, но осъзна, че всичко, което му казва Яша, той самият вече си го е мислил, но че просто не му се иска да го чуе от нея.

— Чувствата ти са наранени — каза тя, изправи се и се усмихна. — Позволи ми да ги излекувам. — И развърза коланчето на ризата си и тънкият плат се смъкна до глезените ѝ.

Ник се усмихна широко, а тя се хвърли в прегръдките му.

Гонещата ги галера не се виждаше от седмица и Амос реши, че най-после преследвачите им са се отказали. Излезе на палубата и вдиша дълбоко свежия морски въздух. Отново беше ранна пролет.

После застана до Николас на кварталдека и каза:

— Скоро може да те помоля да ми върнеш командването.

— Когато поискаш.

Амос го потупа по рамото.

— Досега се справяш отлично.

— Щях да се чувствам по-добре, ако знаех къде е онзи кораб — отвърна Николас.

— Ако капитанът му си знае занаята — каза Амос, — трябва да са някъде южно от Скалите на Фрийгейт, и на седмица от Трипръстия остров. Там ще обърнат и ще се насочат право към Тъмните проливи.

— Ние ще ги пресрещнем ли?

— Не знам — отвърна Амос. — Този кораб е почти толкова бърз, колкото истинския „Орел“, а истинската „Чайка“ беше съвсем малко по-бавна от него. Трудно е да се предскаже, а и ние не познаваме южните води толкова добре, колкото капитанът им. — Потърка ръце и каза: — Но никой не познава северните води като мен и влезем ли в Горчивото море, ще използвам всяко течение и въртопче, всеки вятър и вълна, за да ни тласнат напред. Ще ги хванем, не се съмнявай.

— Кога най-рано можем да ги видим?

— Скоро — отвърна Амос.

След два часа наблюдателят извика:

— Кораб пред нас!

Николас заповяда да се опънат всички платна и целият екипаж наскоча да подкарат кораба колкото може по-бързо. След малко наблюдателят пак извика:

— Виждам го, капитане! „Кралска чайка“ е!

— Всички на позиции! — изрева Амос.

— Не — каза Николас.

— Не ли?

— Все още няма да нападаме.

— Но защо не, в името на боговете милостиви! — удиви се Амос.

Гуда излезе на палубата с Праджи и Вая и Николас се обърна към всички.

— Не знаем колко души имат на борда. И изненадата ни липсва. Няма да тръгна срещу тях преди да преминем Тъмните проливи и да сме стигнали почти до дома.

— Защо? — настоя качилият се при тях Хари.

— Защото няма да позволя нито едно от онези същества да стъпи в Крондор. Ако се наложи, ще сблъскам двата кораба и ще ги подпаля. Ако се наложи да се върнем у дома с плуване, предпочитам поне да е близо до нашите брегове.

Амос изруга.

— Е, тогава трябва да си играем на котка и мишка — каза Амос. — Дано само на капитана им да му липсва въображение.

— Предайте заповедта ми! — извика Николас. — Ако се обърнат да ни нападнат, бягаме.

— Това не ми харесва... — започна Амос.

— Това е заповедта ми — каза твърдо Николас. — Ще ударим само ако обърнат към Свободните градове или Кеш.

— Слушам, капитане — отвърна Амос и отдаде чест, със смесица от съмнение и гордост.

ГЛАВА 24

БИТКА

Николас гледаше от кварталдека.

Фалшивата „Кралска чайка“ забавяше предизвикателно скоростта си, сякаш подканяше „Орел“ да я догони. Амос стоеше до принца. През последните две седмици се беше залепил на кварталдека, но все още не бе поискал Ник да му предаде командването.

Николас открито признаваше незнанието си в управлението на кораб, но се оказа схватлив ученик и след опита си с малките платноходки, времето, прекарано на „Хищник“, и това, което бе успял да научи от Пикенс и сега от Амос, бързо се превръщаше в първокласен навигатор в дълбоки води. Амос му беше казал, че при такова бързо учене след година-две от него можело да стане първокласен юнга. Николас разбираше, че почти легендарният капитан само го дразни, но успехът му досега се засенчваше от глождещото го съмнение, че късметът му скоро ще се изчерпи.

— Всъщност те не ни подканят да ги нападнем — разсъди на глас Амос.

— Разбират, че и ние не го искаме — съгласи се Николас. — Засега. Но така и не мога да разбера какво кроят.

Амос извика нагоре:

— Нещо към кърмата?

— Нищо, адмирале! — отговори наблюдателят.

Преди седмица бяха преминали Тъмните проливи и сега се насочваха северно от Дърбин.

— Нали не очакваш наистина да видиш нещо отзад? — каза Николас.

— Човек никога не знае — отвърна Амос и се изхрачи през перилото. — Змиите скалъпиха достатъчно силна магия, за да създадат онези заразни същества, и са го планирали от години, вероятно още откакто Мурмандамус загина при Сетанон. Не бих се учудил, ако измислят някакъв начин да прехвърлят галерата през океана. —

Адмиралът се усмихна мрачно. — По-важното е, че не бих се учудил, ако са скрили някакъв резервен кораб тук, в Горчивото море, в случай че нещата се развият така. А и забавянето им би било логично, ако очакват помощ.

— Разбирам — каза Николас.

В същия момент наблюдателят извика:

— Кораб!

— Откъде? — изрева Николас.

— Право на щирборд, капитане!

Николас и Амос отидоха до парапета, загледаха се и скоро забелязаха издутото платно.

— Бързо се движи — промълви Николас.

— Да. Кешийски е. Приватер, излязъл от Дърбин. Време е да вдигнем знамената.

Двойникът на кралския кораб беше снабден с пълен комплект знамена и флагове и Николас извика:

— Вдигнете държавното знаме на Кралството и кралския флаг!

— Вдигни и моя флаг, като си почнал — каза Амос.

Николас извика да добавят и флага на флотския адмирал и скоро трите яркоцветни знамена заплющяха на мачтите.

Кешийският кораб се понесе към тях, след което изведнъж зави наляво. Амос се засмя.

— Капитанът му вижда два кралски бойни кораба, връщащи се от патрул, единият с адмирала на флотата и с член на кралската фамилия на борда. Няма да припари повече на пътя ни.

Денят изтече. Николас поддържаше постоянно разстояние след „Кралска чайка“.

По залез „Чайка“ опъна още платна и Амос каза:

— Това копеле ще се опита да ни избяга по тъмно. Не се ли сеща, че познавам тези води? Знам откъде трябва да свие, за да тръгне към Крондор.

— А ако не тръгне за Крондор?

— Няма накъде другаде — отвърна Амос. — Може да тръгне за Сарт или за Края на сушата, но защо да си прави този труд? Баща ти почти сигурно е излязъл по Далечния бряг, мъчейки се да оправи

кашата, която оставихме във Фрийпорт. Смятам, че това е било целта на привидно безсмислените им набези в Карс, Тулан и Барран. След такова опустошение баща ти би трябвало да е повел по-голямата част от флотата от Крондор и да е отплавал право към Далечния бряг веднага щом са се отворили Тъмните проливи. След това ще поеме към Фрийпорт. — Амос пресметна наум. — Сигурно вече е решил да се връща тук или да тръгне към нас.

— Тръгват на север! — каза Николас.

— Това е уловка според мен — отвърна Амос. — Изчакай малко, вдигни платната, тръгни след тях и щом се стъмни, та да не могат да ни виждат, се върни към Крондор. Ще заложа всичко, което имам, че утре призори ще ги видим на не повече от миля пред нас.

— Не съм толкова глупав да се обзалагам с теб — каза Николас, прегърна го през рамото и попита: — Да хапнем нещо, а?

— Защо не? — отвърна Амос.

Старият адмирал все още бе доста слаб, макар Антъни да смяташе, че вече е здрав и че докато стигнат Крондор, ще е в добра форма. Докато слизаха към главната палуба, Амос замърмори:

— Ако можехме да плуваме направо, за още четири дни щяхме да сме си в Крондор. Но тая гоненица си е чисто хабене на вятъра.

— Горя от нетърпение да се свърши с това, но ми се струва, че шансът онези мръсни псета да се съобразят с желанието ни е нищожен.

Наблюдателят отгоре извика:

— Пушек, капитане! Зад кърмата.

Николас и Амос се забързаха назад през палубата и замижаха към залязващото слънце. На хоризонта като раздрано знаме се полюшваше ивица сив дим и Амос каза:

— Кешийците се натъкнаха на някого.

— Да, но на кого? — попита Николас.

Предвижданията на Амос се оказаха точни. Когато зората изгря, „Кралска чайка“ се оказа на по-малко от миля пред тях, леко на север. Николас се загледа към кораба, чиито очертания бавно нарастваха на хоризонта, след това заповяда да завъртят руля леко наляво, за да забавят скоростта си.

— Нещо ново? — попита Амос.

— Да — отвърна Николас. — Маневрите им изглеждат съвсем безсмислени, само дето забавят. Чудя се дали не се канят да обърнат и да атакуват?

Амос погледна към другия кораб.

— Ако е така, би трябвало да обърнат... сега! — Корабът обърна.

— Всички бойци на палубата! — изрева Николас.

Накор излезе бежешком на палубата и се развика:

— Става нещо! Става нещо!

— За какво говориш? — попита го Николас.

— Не знам — извика дребосъкът и заподскача. — Тук има някакъв номер! Усещам го.

Миг след него се появи Антъни и извика:

— Николас, става нещо странно! Усещам го!

— Имаш ли представа какво е? — викна му Николас.

Изведнъж се чу пращане, сякаш се раздра гигантско парче плат, и въздухът зазвъня като от камбана. Звукът надвисна във въздуха, стържейки по нервите.

Николас усети как кожата му настръхна и дъхът му секна. След това Антъни посочи.

— Вижте!

Сред сияйната мъгла на хоризонта изникна галерата.

— Това е номер! — извика Накор. — Скрили са се от очите ни, докато другият кораб ни забавяше!

— Прикриваща магия! — промълви Антъни.

— Сега вече знаем на кого се натъкнаха вчера кешийците — каза Амос.

— И кой е спечелил. — Николас прецени позициите на двата кораба и извика: — Пригответе се за битка! Пикенс, тръгваме срещу „Чайка“.

Разнесоха се заповеди и Гуда и Праджи разставиха двата си отряда: единия по такелажа, другия — по палубата. Спасените пленници от Крудий също взеха оръжия, въжета и куки. Моряците по реите припряно запускаха платната, които преди малко бяха започнали да свиват за обръщане наляво.

Марк и Калис се закатериха към площадките за стрелците сред такелажа. Всеки си избра цел и откриха огън — дългите лъкове на

дватамата можеха да поразяват по-далече от всички други лъкове на двата кораба. Моряците на „Чайка“ взеха да залягат по палубата и когато Калис порази кормчията, корабът се килна на една страна.

„Орел“ се понесе към „Чайка“ и Амос започна да указва маневрите на Николас, преценявайки скъсяващото се разстояние и ъгъла на атаката с опитното си око. В средата на палубата Маргарет, Бриза, Яша и още няколко от спасените жени и неколцина лодкари се заеха с гърнетата с катран.

— Силно на ляв борд! — изрева Амос и Пикенс завъртя бясно руля. „Орел“ се понесе към „Чайка“ и мъжете на двете палуби се хванаха кой за каквото може, за да посрещнат сблъсъка. Но тъкмо когато изглеждаше, че носът на „Орел“ всеки миг ще прободне „Чайка“, „Орел“ тронаво зави наляво. Бушпритът се пръсна и из въздуха като дъжд от стрели се разлетяха трески. Миг след това туловищата на двата кораба се отъркаха едно в друго. Ударът беше толкова силен, че един войник от реите на „Орел“ падна, а друг увисна сред въжетата и мечът му издрънча на палубата.

Десетки бойци на вражеския кораб стояха в готовност да посрещнат нападателите и Николас извика:

— Накор, ако имаш някой номер, който да помогне, използвай го веднага!

Накор бръкна в черната си торба и измъкна нещо, което приличаше на топка дим — черна и пулсираща в ръката му. Миг след това Николас разбра, че топката е някакъв рояк насекоми.

Дребният мъж я запокити към „Чайка“ и топката се изду в облак и яростно бръмчене изпълни въздуха. Двата кораба се поклащаха, прилепени един до друг. Мъжете на „Чайка“ закрепяха и заразмахваха ръце да отпъдят жилещите насекоми.

— Няма да продължи дълго, Николас! — извика Накор.

Николас подаде уречения сигнал.

— Давай! — извика Хари, който водеше хората на Крудий, и те замятаха тежките куки. Две отскачиха от отсрещното перило и паднаха между двата кораба, трета се изтърколи безполезно от палубата и мъжът, който я беше хвърлил, изтърва въжето. Но останалите се закачиха и двата кораба започнаха да се приближават един към друг и дървените им хълбоци изскърцаха от сблъсъка.

Мъжете с куките бързо ги затегнаха, извадиха оръжията си и наскачаха с останалите да прехвърлят борда на вражеския кораб. Всеки имаше на главата си черна кърпа по настояване на Николас, така че ако някой се натъкнеше на човешко копие, да разбере веднага, че не е истинско човешко същество, дори да се озовеше срещу брат си. Всеки беше предупреден, че ако изгуби черната си кърпа, рискува да бъде убит от свой и че ако все пак се случи да я загуби, да падне на палубата и да се измъкна.

Наемниците на Праджи атакуваха палубата, а хората с Гуда наскачаха от реите. Николас погледна към главната палуба и се увери, че Тука с неговите лодкари и няколко жени от Крудий са готови. Всяка от тях трябваше да подаде гърне с горещ катран, за да бъде хвърлено на другия кораб, или да започне да гаси пламъците, ако те се прехвърляха на „Орел“.

След като се увери, че всичко върви според плана, Николас извади сабята си, затича се и скочи на палубата на „Чайка“. Жилещите буболечки на Накор се бяха разлетели, но си бяха свършили работата.

Двата кораба се завъртяха бавно, като в огромен въртоп. Николас изруга лошия си късмет, че му се беше наложило да прихване „Чайка“ с носа откъм кърмата — така щеше да им е много по-трудно да се отскубнат и да се измъкнат, отколкото ако се бяха ударили от една и съща страна. Надяваше се само, че това няма да ги направи безпомощни пред приближаващата се галера.

Някакъв облечен в черно офицер го атакува и принцът парира. Противникът му, изглежда, се придържаше към фигурата на тройния удар и я повтаряше при всяка атака. Николас лесно го порази в гърдите, след това се озърна и видя, че един от хората му отстъпва към перилото, притиснат от вражески моряк. Посече противника му и помогна на мъжа да се изправи. Видяха, че са останали сами на фордека, и Николас извика:

— Амос, насам!

Амос вдигна едно малко буре, от онези, които се използват за бренди, и му го хвърли. Ник го хвана и извика на войника до себе си:

— Отвори оня люк там!

Мъжът избута с крак капака на люка и Николас запокити бурето надолу в тъмното. Чу се трясък на строшено дърво и болезнен вик.

— Още! — подвикна той на Амос.

Амос му метна следващото буре и Ник го натресе след първото, след което затвориха капака.

Боят се бе разпрострял по цялата главна палуба.

Ник стисна сабята си, скочи от стълбата и изрита в гърба един от мъжете, сражаващи се с наемниците на Праджи. Облеченият в черно моряк залитна напред и наемникът го довърши.

Николас притича между сражаващите се към Гуда, Праджи и Вая. Присъедини се към тях и четиримата си запробиваха път към централния люк. Щом го овладяха, Николас се обърна и извика:

— Давай още!

Амос и Хари понесоха едно по-голямо буре, пълно с масло за лампи, и се наложи да го закрепят на перилата на двата поклащащи се тромаво кораба, за да може Ник да го прихване от другата страна. Хари се прехвърли и помогна на приятеля си да го надигнат. Едва го домъкнаха до люка и го пуснаха долу.

— Дай друго! — извика Ник на Хари и се затича да застане над следващия люк.

Двама от моряците на „Чайка“ изникнаха сякаш от въздуха и Николас се обърна срещу тях. Беше се упражнявал с повече от един противник, но тогава залогът не беше собственият му живот. Спомни си набързо какво му бяха повтаряли многократно баща му и учителят му по фехтовка: че освен ако двамата, срещу които се бие, не са се упражнявали заедно, по-вероятно е всеки от тях да пречи на другия, отколкото да си помагат. Изчакваш, отбраняваш се и гледаш кой ще се открие.

И наистина мъжът отляво пристъпи пред този отдясно. Вторият го препъна, изкара го от равновесие и Николас го промуши преди да е разбрал какво става. Ник изтласка втория назад и го прониза в гърлото, тъкмо когато пристигна Гуда, понесъл на раменете си голямо буре. Той го запокити надолу през отворения люк и изрева:

— Това бяха всичките!

— Да палят и да се измъкваме!

На всички от нападащия отряд бе казано веднага щом подпалят „Чайка“, да се оттеглят с бой на „Орел“.

— Давай! — извика Николас.

Калис и Марк започнаха да сипят запалителни стрели в платната на „Чайка“ и по палубата ѝ.

Николас остана на палубата на „Чайка“ последен, за да се увери, че хората му са се върнали на „Орел“ до един, но когато понечи да скочи през борда, двама от вражеските моряци го нападнаха и той се озова седнал на перилото, без да може да помръдне. Някой се хвърли към тях и се стовари върху двамата му нападатели. Тримата се затъркаляха на кълбо по палубата на „Чайка“ — после Гуда се изправи, обърна се и закрачи към Ник, с усмивка на лицето.

— Давай да... — започна той и изведнъж на лицето му се изписа изненада.

Направи още една крачка към Николас, после се пресегна назад, сякаш искаше да се почеше по гърба, и промълви:

— Проклет да съм!

Николас, вече на борда на „Орел“, видя как Гуда се смъкна по очи върху перилата. От гърба му стърчеше нож. Ник, незнайно откъде намерил сили, го хвана и го издърпа на „Орел“.

Тука се затича напред с гърне с вряща смола, залюля го, за да го метне през борда на палубата на „Чайка“, но една стрела го прониза в гърдите. Дребничкият колар изхъхри, залитна и падна през перилото; тялото му литна надолу между двата корпуса, те се удариха отново със стържещ звук и викът му заглъхна.

На Ник му призля. Антъни притича към него и Николас му каза:

— Погрижи се за Гуда!

Наемниците започнаха да секат свързващите двата кораба въжета. Пламъците вече бяха в гибелно опасна близост до „Орел“. Маргарет и Яша стояха готови с ведрата с пясък и вода, ако палубата се подпали. Хората по такелажата стискаха ножове, готови да срежат и изхвърлят всяко платно или въже, което пламне.

Николас видя, че целият екипаж на „Чайка“ вече се бори отчаяно с бушуващите из платната и такелажата пламъци, и заповяда на Пикенс да раздели корабите.

— Заклецени сме, капитане! — викна Пикенс.

Николас извика на моряците да измъкнат веслата от спасителните лодки и да изтласкат „Чайка“ и мъжете започнаха да бутат другия кораб, но без полза.

Двата кораба се завъртяха лениво във вятъра, заклецени един в друг, след това корпусите има започнаха да стържат един в друг с разкъсващ ушите звук.

А после „Орел“ се завъртя покрай кърмата на „Чайка“, двата корпуса се натресоха за последен път като за сбогом и „Орел“ се измъкна.

Николас бързо се качи на кварталдека и загледа как се плъзгат покрай обгърнатата в пламъци „Чайка“. Марк скочи от такелажа и сложи ръка на рамото на братовчед си.

— Успяхме.

— Дано — отвърна Николас.

И изведнъж ръката на Марк стисна рамото му и той видя това, което беше забелязал Марк. По палубата на „Чайка“ се разтичаха човешки фигури. Сред хората, наизлезли от долните палуби, обгърнати от пушека и искрите, стояха Маргарет и Абигейл и пищяха от ужас.

Бяха достатъчно близо, за да ги чуват, и Николас и Марк занемяха от потрес. Николас погледна надолу към главната палуба и видя там Маргарет, облечена в късата си ризка, докато Маргарет на „Чайка“ беше облечена в роклята на принцесата.

После Маргарет от „Чайка“ извика:

— Марк! Помогни ми!

Абигейл до нея изпищя:

— Николас! Спасете ни!

Чу се тътен, нещо долу в недрата на „Чайка“ се подпали и пламъците изригнаха през люковете. Роклята на тялото на Маргарет от „Чайка“ пламна и тя запищя и заудря пламъците с ръце.

Една стрела излетя от такелажа и я порази в гърдите и тя се срина и се скри от погледите им. Втора стрела порази в гърдите Абигейл и тя също падна.

Калис леко скочи до Николас и Марк и каза:

— Не виждах смисъл това да продължава. Макар да бяха фалшиви, гледката не беше по-малко ужасна.

Кимна към Абигейл, вцепенена в ням ужас пред образа на собствената си смърт. Маргарет до нея стоеше с пепеляво лице и Антъни стискаше ръцете ѝ.

Николас кимна и извърна очи към кърмата. Галерата се носеше към тях.

— Пригответе се! — извика той. — Още не сме свършили! Силно на щирборд, Пикенс.

— Вижете! — изрева Амос.

Накор и Праджи притичаха по палубата и застанаха пред Николас.

— Какво? — попита Праджи.

— Кой е онзи на носа?

— Даакон — студено каза Накор и Николас потръпна.

Мъжът, облечен в кафяв халат, стоеше на носа, скръстил ръце пред гърди, и наблюдаваше безстрастно бягация „Орел“ и горящата като факел „Чайка“.

— Сигурно е използвал чародейство, за да докара галерата чак тук — каза Праджи.

— Не — отвърна Накор. — Тук няма чародейство. Преследвал ни е непрекъснато. Използвал е само номер, за да се скрие.

— Невъзможно! — извика Амос. — Този кораб не би могъл да побере толкова запаси, за да изхранят екипажа и робите!

— Вижте — посочи Николас.

Напред пристъпи Валгаша, Върховният повелител, и застана до Даакон. Кожата му беше бледа, подпухнала и нацвъкана от мухи, а движенията му — отсечени и некоординирани. На китката му бе разперил криле орелът — разкапващо се подобие на птица.

— Некромантия — промълви Накор. — Кучи син!

Даакон вдигна ръце нагоре и Николас отново усети как настръхва.

— Изрича заклинание — извика Антъни.

Калис стреля, но железният връх на стрелата сякаш се удари в невидима стена на педя от тялото на магьосника и падна на палубата.

Хората започнаха да се трупат на палубата и заредиха тихи молитви към боговете, загледани в приближаващия ги кораб на мъртъвците. На другата палуба също се струпаха човешки фигури — безмълвна сила, съставена от оживели трупове.

Накор затвори очи и направи някакъв жест, след това ги отвори отново и каза:

— Много лошо. Използва могъщи номера, за да накара онези тела да се движат, но още по-лошото е, че и те носят заразата.

— Не можем да предприемем втори щурм — каза Амос. — Нямаме нито сили, нито достатъчно катран и масло.

— Ще ги вземем на таран — каза Николас.

— Не и в този живот — поклати глава Амос и посочи. — Мъртви или не, гребците им гребат като дяволи!

— Могъща магия — изръмжа Праджи и се изплю през борда.

— Как да се бием с мъртъвци? — попита Марк.

— По най-добрия начин, който знаем — отвърна Николас, извади сабята си, погледна към далечния бряг и извика:

— Къде сме сега, Амос?

— На по-малко от половин ден плаване от Края на сушата и на още три дни от Крондор.

— Ще ги оставим да приближат, ще подпалим „Орел“ и онези, които могат, ще доплават до брега.

— Повече от три мили е — каза тихо Амос. — Малцина от нас ще се справят.

— Знам — отвърна още по-тихо Николас.

Хари дотича задъхан и викна:

— Ще се бием с това?

Николас кимна.

— Антъни! — извика Накор.

— Какво? — отзова се младият чародей.

— Време е! — ухили се Накор.

— За какво е време? — погледна го объркано Антъни.

— Използвай амулета!

Очите на Антъни се присвиха, а после русокосият маг бръкна под туниката си и извади талисмана, който им бе дал Пъг, стисна го в шепата си и извика:

— Пъг!

Нищо не се случи и Антъни отново затвори очи и повтори името на Пъг.

Когато го изрече за трети път, мощен вятър удари кораба и небето изтъгна, все едно че съвсем наблизо падна гръмотевица, и корабът леко се наклони на една страна. Мъжете завикаха, зареваха и засочиха с ръце. Точно пред галерата във въздуха надвисна огромно странно същество. Крилете му заплющяха и предизвикаха толкова силен вятър, че той изтласка галерата назад.

— Дракон! — възкликна Амос.

Драконът беше златен, със сребърна грива. Рубинените му очи, големи колкото щитове, блестяха на светлината на залязващото слънце.

Ноктите му, черни като абанос, се протегнаха като на гигантска котка. Даакон ахна и за миг замръзна. Драконът плесна с криле и разтвори гигантската си паст.

От нея изригна пламък, нажежен до бяло и ослепителен, и обля вражеския кораб. Платна и палуби лумнаха в пламъци и обгърнаха мъртвия екипаж. Върховният повелител и орелът на китката му останаха да стърчат като статуя, докато пламъците не ги погълнаха. Птицата стана на въглен и падна от ръката на господаря си, а няколко мига след нея той също се сгърчи — този път владетелят на Града на Змийската река наистина умря.

В един миг на ням ужас останалите членове на екипажа на галерата останаха неподвижни, после кожата им зацвърчаха от пламъците. Безжизнените воители, несещащи собствената си гибел, чакаха командата на своя господар магьосник, за да се хвърлят на щурм и да превземат „Орел“. А после мечовете западаха от пръстите им, сгърчени и овъглени от безжалостните пламъци.

А „Кралски орел“ се понесе безшумно над вълните, без никой да прави усилие да поддържа курса му, защото всичко живо на борда му се беше стекло на палубата и гледаше смаяно как най-могъщото същество на Мидкемия, познато само от приказки и легенди, виси само на няколко метра пред тях и сразява с гибелния си плам кораба на мъртъвците.

— Вижте! — извика Антъни и посочи.

Сред бушуващия пожар Даакон стоеше неподвижен и невъзмутим, обкръжен от рубинен ореол, който го предпазваше от пламъците на дракона.

— Можем ли да направим нещо? — каза Николас.

Калис стреля отново, но и втората стрела като първата отскочи от рубиненото сияние и падна, сякаш ударила се в невидима стена.

— Мисля, че... — каза Накор, измъкна една стрела от колчана на Калис, отчупи върха ѝ и продължи: — Номерът му спира стоманата. Можеш ли да изстреляш това?

Калис взе скършената стрела и отвърна:

— Ще опитам.

Опъна лъка и стреля. За разлика от първите две, тази стрела порази магьосника в гърдите и той изрева; рубиненият щит моментално помръкна и пламъците на дракона го разкъсаха.

С писък, който чуха всички на борда на „Орел“, магьосникът избухна в пламъци, залитна назад и рухна.

Драконът изгледа горящата галера, после плесна с криле, издигна се, закръжи високо и след това се понесе на север.

— Риана — прошепна Хари.

Николас кимна.

— Виж! — извика Хари.

Николас се взря натам, където сочеше приятелят му, и зърна на гърба на дракона малка човешка фигура.

— Пъг ли е това? — попита Хари.

— Така мисля — ухили се Накор. — Е, сега вече се свърши.

— Накор! — извика Вая откъм главната палуба.

Всички обърнаха погледи натам и видяха, че е коленичил до Гуда. Николас и останалите тръгнаха след Накор и Антъни и се струпяха около него. Раненият наемник лежеше на палубата с глава, положена върху торба с пясък. От носа му течеше кръв.

Антъни го обърна на една страна и огледа раната, след което вдигна към Николас очи, изпълнени с болка, и поклати глава.

Накор коленичи и хвана ръката на Гуда.

— Как си, приятелю?

Гуда се закашля и от ъгълчето на устата му бликна струйка кръв.

— Приятелю? — прошепна той с мъка. — Лежа тук и се давя в собствената си кръв, защото искаше да прекося с теб половината свят, и ме наричаш „приятелю“? — Стисна здраво ръката на Накор и по набръчканите му бузи потекоха сълзи. — Залези над други океани, величави гледки и чудеса за очите, Накор. — Закашля се силно и опръска с кървава слюнка Накор и Антъни. Задъха се, за да улови изплъзващата му се глътка въздух, и промълви: — И златен дракон!... Приятелю — изрече той с последния си дъх. Задави се с кръв, изхърка и замря.

Николас преглътна собствената си болка и огледа палубата. Наоколо лежах още ранени и той промълви:

— Антъни, погрижи се за живите.

Младият чародей го погледна, кимна и се забърза да окаже помощ на всички, които се нуждаеха.

Николас усети нечия ръка на рамото си, вдигна очи и видя до себе си Яша. Изправи се и тя му каза:

— Е, сега вече ще тръгнем ли към твоя дом?

Сълзите го задавиха, потекоха неудържимо по бузите му и той я прегърна и я притисна до гърдите си. Кимна, изхлипа от облекчение и скръб и отвърна:

— Да. Тръгваме за дома.

Съвзе се, избута Яша от себе си, обърна се към кварталдека и извика:

— Пикенс, обръщай към Крондор!

— По реите, плъхове мързеливи! — изрева Амос.

„Кралски орел“ бавно зави, вятърът изду платната му и той се понесе гордо по белите гребени между двата пламтящи вражески кораба.

Амос застана до Николас и го прегърна през рамо.

— Казвал ли съм ти напоследък, че все повече започваш да ми напомняш за баща си?

Ник се обърна към него. Очите му блестяха от неизтритите сълзи.

— Не — отвърна той хрипливо.

Амос стисна рамото му и прошепна:

— Е, сега ти го казвам. И се гордея с теб така, както щях да се гордея, ако ти бях дядо.

— Благодаря — усмихна се насила Николас. — Дядо.

Амос го стисна, разтърси го и каза:

— Дядо значи! По дяволите, ти си същият като него. Опитваш се да му отнемеш веселото на живота!

Николас се усмихна, сложи ръка на рамото на Амос и каза:

— На твоя живот никой не може да му отнеме веселото, Амос.

Амос му отвърна с малко тъжна усмивка:

— Нали? Макар че дни като този карат човек да разбере защо „веселото“ е толкова важно.

И неочаквано прегърна Николас и го притисна до себе си.

— Да погребем мъртвите, Николас, да вдигнем чаши в тяхна памет и да се връщаме у дома.

Групата, струпала се на палубата, беше притихнала. В душите на всички се смесваха дълбокото облекчение от избавлението, почудата от

гледката с дракона и скръбта заради изгубените приятели.

Гуда и Тука не бяха единствените загинали. Една от слугините на Яша, нейна добра приятелка, се бе заляла с вряща смола и се бе хвърлила във вълните, преди да пламне и да застраши кораба.

Загинали бяха петима от наемниците, както и трима лодкари, а десетима мъже от Крудий бяха дали живота си, за да защитят Кралството. Николас ги беше проверил по име и бе разбрал, че половината от тях бяха били сред тези, които бяха тръгнали с Амос и него на спасителната експедиция.

Заповядал бе да отворят едно от буретата с бренди и когато всички се строиха пред него, каза:

— Някои от вас знаят всичко, което преживяхме, а други са отскоро сред нас. Но без помощта на всички ви едва ли щяхме да постигнем всичко това. Короната ви е длъжник. Решил съм цялата плячка, останала в този сандък, да бъде разделена по равно между всички вас. — Наемниците се захилиха доволни, а моряците и войниците на Кралството се спогледаха учудено, но и те се заусмихваха одобрително. Наградите за служба на Кралството бяха рядкост. — Загубихме добри приятели — каза Николас, вдигна чашата си и каза: — За Гуда и за всички останали.

Всички отпиха и Николас каза:

— За вас, които дойдохте с нас през този огромен океан в чужда земя, ще направим всичко, което е по силите ни, за да се почувствате като у дома си. Не знам точно как ще ви помогнем да се върнете в родината си, но рано или късно ще го направим. Имате думата ми. А дотогава мога да ви обещаю почтена работа и добро заплащане за всички.

Обърна се към залеза, червено-оранжев и златист зад пушека на догарящите кораби, и каза:

— Да вдигнем платна към Крондор!

Екипажът отвърна с възторжени викове и мъжете наскачаха по задачите си, нетърпеливи най-сетне да се отправят към дома.

След три дни, някъде по пладне, влязоха в залива на Крондор. Амос бе заповядал да вдигнат кралския флаг и разтревоженият пристанищен лоцман побърза да ги посрещне.

— Амос, искаш ли да го откараш до кея? — попита Николас.
Амос сви рамене.

— Няма смисъл. Не е същото. Виж, ако беше истинският „Орел“ или моят си „Кралски дракон“ — тогава може би. — Репликата му накара лоцмана да ги изгледа объркано. След което Амос добави със зла усмивка: — Би трябвало да се поупражняваш да влизаш в пристана с вдигнати платна. Какъв по-сгоден момент от този?

Николас също се ухили и викна:

— Вдигнете всички платна!

— В-ваше височество — заекна лоцманът. — Моля ви. Свалете платната и ни позволете да ви вкараме на буксир.

— Хари! — изрева Николас. — Бягай при носа и гледай помощник-лоцманът да не припадне.

Моряците запълзяха по такелажа и по-малките кораби из залива започнаха припряно да се отдръпват от пътя им. Кралският флаг на „Орел“ му даваше пълно предимство, а и всички добре познаваха навика на адмирала да влиза на пълен ход в кралските кейове. И тъй като на главната мачта се вееше и знамето на Траск, на никой благоразумен човек не можеше да му хрумне да се изпречва пред носа на „Кралски орел“. Единствените двама, които си го бяха позволили веднъж, сега бяха на палубата му.

Николас погледна Амос и рече:

— Е, кой от двама ни му отнема веселото на живота, а?

ГЛАВА 25

СВАТБА

Гостите заръкопляскаха и завикаха.

Крал Луам изпи чашата си до дъно — току-що бе вдигнал тост в чест на булката и младоженеца. Амос стоеше ухилен. Изглеждаше почти неузнаваем в новите си официални дрехи — тази година на мода в Кралството се бяха наложили ризите с жабо и фраковете. Само горещото желание на любимата му Алисия да изглежда най-добре в деня на сватбата го бе накарала да се напъха в „тия тъпашки дрехи“, както се бе изразил той самият. Другият му възможен избор обаче беше адмиралската униформа, която той презираше още повече, така че се бе подчинил на молбата ѝ и се бе облякъл според модата.

Николас седеше с най-важните гости. Вдясно от него сестра му Елена и съпругът ѝ си говореха с Ерланд и жената на Ерланд принцеса Женевиев. Боррик разговаряше с жена си Ясмин, а Алисия гледаше напред.

Майката на Николас се беше смаяла, когато видя как най-малкият ѝ син влезе в дворцовата зала без куцукането, белязало целия му досегашен живот — то бе изчезнало по време на битката, когато Николас бе твърде улисан в грижите си всичко да е готово в случай, че нещата тръгнат на зло, и Накор го бе уверил, че вече е изцерен напълно.

Беше им отнело няколко месеца, докато подготвят венчавката и съберат всички в Крондор. Кралят лично бе дошъл от Риланон и пристигна преди да се завърне самият Арута. Вестта бе стигнала до принца на Крондор, след като барон Белами Карски бе изпратил платноходка до Фрийпорт, където Арута чакаше с флотата си. Амос се оказа почти прав: Арута бе решил да не тръгва след Николас и спътниците му след дълъг и горчив спор със самия себе си.

Когато Арута се завърна в Крондор, Николас и Амос разказаха на него и на краля цялата история от набега до унищожаването на двата кораба северно от Края на сушата. Луам изпрати специален вестносец

до Острова на чародея да провери дали Пъг може да дойде и същевременно изпрати Николас и Боррик до Сетанон, като единствени членове на кралската фамилия, на които можеше да повери такава деликатна мисия.

Николас и брат му се бяха върнали след две седмици с вестта, че в Сетанон всичко е наред, и Николас бе споделил възхищението си от срещата си с оракула на Аал. Не видя обаче Камъка на живота, защото Пъг го беше прикрил с помощта на магическо изкривяване на времето. Все пак знанието, че е там и все още е уязвим, бе впечатлило Николас дори след всичко преживяно.

Пратеникът до Острова на чародея се беше върнал с послание от Пъг, предадено от Гатис, че магьосникът ще им гостува на сватбата. В уреченото време всички гости се бяха събрали и церемонията беше извършена.

Празненството продължаваше и Николас усети, че най-сетне си е отдъхнал и се е отпуснал. Погледна Яша до себе си и се усмихна. Тя, изглежда, се приспособяваше бързо към дворцовите порядки и с всеки изминал ден усвояваше езика все по-добре. Другите момичета вече се бяха превърнали във фокус на вниманието на много млади благородници. Според приказките всичките бяха пет сестри от далечна земя, дъщери на могъщ принц, и момичетата, изглежда, не бяха склонни да разсеят тази представа.

Марк седеше с баща си и сестра си, която не пускаше ръката на Антъни, докато самият Марк не обръщаше никакво внимание на навика на Абигейл да привлича погледите на по-наперените млади благородници в залата. Николас забеляза, че тя съвсем открито флиртува със сина на втория син на херцога на Ран, девера на Елена.

Херцог Мартин се беше състарил, косата му беше почти съвсем побеляла, изправената му стойка и енергичната походка вече ги нямаше. Това, което не му беше отнела старостта, го беше отнела скръбта. Николас тъжно си помисли, че радостта му от живота е умряла заедно с жена му. Споменаваше вече за оттегляне от поста в полза на Марк. Николас знаеше, че предстои дълго и сериозно обсъждане между краля, Арута и Марк, преди тази стъпка да бъде предприета. Все пак Мартин бе изпълнен с облекчение, че децата му са се завърнали. Беше се опитал да изрази благодарността си на Николас, като го хвана за малко насаме. Николас разбираше колко мъчително

трябва да е било оздравяването му, докато чака вест за децата си, и единственото, което му каза, беше:

— На мое място ти щеше да направиш същото.

Мартин му беше кимнал мълчаливо със сълзи в очите и го бе прегърнал. Ник разбираше колко трудна е за него тази открита проява на чувства.

Смехът на Абигейл събуди Ник от унеса му, той се отпусна назад и подхвърли на Хари зад гърба на Яша:

— Колко още смяташ, че ще търпи Марк това?

Хари се ухили.

— Точно сега ми се струва, че на драго сърце би приел някой да му измъкне Аби от ръцете.

Бриза скрита Хари под масата и рече:

— Я престанете вие двамата.

Яша се усмихна.

— Аби просто иска Марк да не си мисли, че я е спечелил завинаги. Той може да е първият ѝ любовник, но тя иска да му покаже, че за нея има и друг избор. — Засмя се високо. — Сигурно ще се оженят. Тя наистина го обича. — После изгледа за миг Марк. — Той е доста хубав, макар и малко мрачен, също като баща ти. — Погледна Николас. — Но и на двамата им липсва твоята доброта. — След което добави закачливо: — А освен това на твоя братовчед му липсва твоето... въображение.

Николас се изчерви и попита:

— Ама ти откъде...

Бриза се ухили и каза:

— Вие мъжете имате странна представа какво си говорят жените, когато ви няма.

Николас не можа да се сдържи и отвърна на усмивката ѝ. Бриза изглеждаше смайващо. По време на пътуването тъмнорижата ѝ коса беше израснала достатъчно, за да могат слугините на Анита да я приберат със сребърни шнолички. Беше облякла специално ушита за нея тъмнозелена рокля, от която щедро изпъкваха радващи погледа неща.

Яша си бе избрала тоалет в тъмносиньо и беше една от най-привлекателните дами в залата. Все още говореше, че трябва да си

намери някой богат съпруг, но Николас бе забелязал, че не полага особени усилия в тази насока.

Към края на пиршеството Боррик дойде при тях, сложи ръка на рамото на брат си и каза:

— Братко, ти и твоята дама сте поканени в частните покои на семейството ни. — Погледна Хари и добави: — Хари, ти също, както и твоята дама.

След като гостите се разотидоха — някои, за да се върнат по домовете си в града с каретите, други — в заделените за гости крила на двореца, фамилията на краля се събра в покоите на херцога. При толкова чичовци, стринки, лели, братовчеди и така нататък „семейното“ събиране се оказа почти толкова буйно стълпотворение като официалната вечеря.

Щом влезе в просторната зала, Николас кимна на леля си Карлайн, все още чаровна жена с прошарена коса. Съпругът ѝ Лаури, херцогът на Саладор, се усмихна и му намигна. Николас знаеше, че преди да изтече нощта Лаури ще се превърне в център на вниманието със своите песни и свирнята на старата си лютня, с която никога не се разделяше. Макар отдавна да бе престанал да бъде онзи буен менестрел от младините си, Лаури все още беше великолепен певец, способен да омае с дарбата си всички за цели часове. Дъщеря им и двамата им сина седяха в ъгъла и се канеха да се измъкнат в града с още няколко млади придворни веднага щом измислят приемливо извинение. Николас не можеше да повярва, че е почти на тяхната възраст. Имаше чувството, че през изминалите месеци се е състарил с десет години.

Гюнтер, най-големият син на херцога на Ран, държеше ръката на Елена, която седеше до майка си. Раждането на първото им бебе приближаваше и Елена сияеше от радост. Анита не можеше да се нарадва, че вижда внуците си, и сигурно щеше да успее да ги задържи в Крондор напук на всичко.

Боррик и жена му, принцеса Ясмин, влязоха и вратите зад тях се затвориха. Липсваха няколко по-малки дечица — сигурно бяха преценили, че ще се разлудуват и ще пречат на семейното събиране, а и вече бе късно и децата трябваше да си лягат.

Сред гостите бяха Хари и Бриза, Яша, Абигейл и баща ѝ, барон Белами. Влезе и Накор, с чудноват яркосин халат и странна шапка със

сложна шевица от бели и сребърни нишки. С него в залата пристъпи мъж в черно, който придружаваше ослепително красива дама със златиста коса.

Николас и Хари скочиха от столовете и зяпнаха от почуда.

— Пъг и Риана! — възкликна Николас.

Красивата, макар и много странна жена му кимна и му се усмихна. След тях влязоха Праджихетас и елегантно облеченият Ваясия. Калис влезе последен.

Все още внушителен въпреки годините си, кралят стоеше пред гигантската камина, в която в тази топла вечер не пламтеше огън. Русата му коса вече бе станала почти бяла. Луам свали короната, въздъхна облекчено, погледна към жена си, кралица Магда, и каза:

— Живеем заради тези неофициални мигове... — Усмихна се и сякаш години се стовариха от плещите му. — Сега, макар и за малко, „ние“ може отново да стане „аз“. — Мартин и Арута застанаха до брат си — Мартин все още куцукаше.

Влязоха слуги с бокали с вино. Луам изчака, докато ги раздадат на всички, и продължи:

— Много от вас вече знаят какво се случи миналата година на Далечния бряг. Малцина обаче знаят всичко. Това, което искам да знаете всички, е, че моят племенник принц Николас извърши нещо забележително. — Замълча и всички се обърнаха към Николас. — За да спаси своята братовчедка и всички, които бяха отвлечени, той преплава през света и противно на всякаква надежда се върна с тези, които можа да спаси.

— Искаше ми се да вдигна този тост по време на брачното празненство, така че всички във владенията ни да научат за този забележителен подвиг, но тъй като това беше мигът на Амос и Алисия, реших, че ще е най-добре да изчакам, докато ние, семейството, и приятелите на Николас останем насаме — продължи кралят. — Сега вдигам тост за Николас, който носи с гордост и чест името Кондуин.

— За Николас! — казаха всички и отпиха от чашите си.

Очите на всички бяха приковани в Николас. Той се изчерви и очите му се насълзиха. Окашля се и каза:

— Благодаря на всички ви. — Стисна ръката на Яша и продължи: — Но това, което направих, го направих с помощта на добри мъже и

жени, много от които не са сред нас сега. — И вдигна бокала си: — За приятелите, които вече ги няма.

— За приятелите, които вече ги няма — повтори всички и отпиха. После заговориха за близки и приятели, заразпитваха се кой и как е починал от по-старите членове на рода и как са децата. Николас с изумление забеляза, че като се изключи колко много са се събрали и колко важни личности има тук, събирането не е по-различно, отколкото при всяко друго семейство.

Пъг се приближи до Николас и го отведе в един по-тих ъгъл.

— Това е първата ни възможност да поговорим насаме. Ти направи всичко, което можеше, Николас, и много повече.

— Благодаря.

— Предполагам, че имаш въпроси — каза Пъг.

— Какво стана с Даакон? — попита Николас.

— Няма го — каза Пъг. — Беше опасен и като го задържах през месеците, докато плавахте, отслабих силите му. Той използва всичко, което му беше останало, за да ви последва с галерата. С Риана обаче не можеше да се справи, след като Калис го улучи със стрелата без връх.

— Накор му каза. — Николас се усмихна. — Изненадан съм, че си довел Риана.

Пъг също се усмихна и каза тихо:

— Това е част от образованието ѝ. Да минава за човек не е никак лесно за същество от нейния вид.

Николас погледна говорещия с Риана Ваясия — всеки негов жест беше предназначен да я очарова — и каза:

— Май сега я образават.

Пъг се усмихна.

— Не толкова, колкото би могъл, ако тя се съгласи да останат насаме. Има нюанси в човешкото поведение, които тя все още не разбира. Въпреки възрастта и силата ѝ, в много отношения тя все още е дете.

— Имам един въпрос — каза Николас.

— Кажете?

— Когато дойдох на острова ти, колко от това, което щеше да ни се случи, го знаеше?

— Доста — отвърна Пъг. — Бях получил известие от оракула на Аал, с което бях предупреден, че една шарка се затваря. Имаше

няколко възможни изхода според това как ще постъпим самите ние. Можех да унищожа нападателите, ако знаех, че идват, но по този начин нямаше да мога да разбера за участието на пантатийците във всичко това, както и за опасността от заразата. Ако бях тръгнал след пленниците, дори малцината, които успяхте да спасите, щяха да загинат, а пантатийците можеха да намерят други, които да послужат като модел за техните носители на чумата.

— Едно не разбирам — каза Николас. — Защо си създадох толкова главоболия? Защо просто не изпратиха преносители на заразата в Крондор?

— Защото ако епидемията избухнеше в града, всеки магически талант в Звезден пристан и в храмовете щеше да помогне, за да оцелеят поне принцът и най-високопоставените му служители. Водачеството им е твърде важно. Но ако чумата се беше пренесла в двореца, представи си само какъв хаос щеше да настъпи, ако баща ти и всичките му съветници, пълководци и най-влиятелни търговци и водачи на гилдии — ако всички тези хора загинеха първи.

— Значи затова ни остави да ги проследим и да разкрием истинския им план?

— Реших, че ще е най-добре да задържа под контрола си най-могъщия им магьосник и да оставя на вас да провалите останалата част от замисъла им. Усетих, че ти ще се превърнеш в център на това мрачно стълкновение, а Накор потвърди преценката ми. Накор има удивителен ум. Опитвам се да го уговоря да дойде с мен на Острова на чародея поне за известно време, но...

— А какво стана с онази, Кловис? — попита Николас.

— Според това, което Накор ми разказа за нея, тя сигурно все още е жива и крои нови коварства. Сигурно тепърва ще си имаме работа с нея.

— Или с пантатийците — каза Ник.

Пъг се вгледа в лицето на младия принц и каза:

— Това изражение ми е познато. Виждал съм го много пъти на лицето на баща ти. Чуй ме добре: някой, все някой ден, ще сложи край на тяхната заплаха, но никой не е казал, че това трябва да си точно ти. — Чародеят се усмихна. — Ти вече направи повече, отколкото се полага за един човешки живот. — Погледна групичката млади жени, които си бърбореха весело, и го попита: — Ще се ожениш ли за Яша?

Николас се ухили.

— Понякога си го мисля, друг път — не. Тя казва, че щяла да си намери богат съпруг, защото не вярва, че баща ми или кралят ще позволят такъв брак. — И сниши глас. — А и да ти кажа честно, понякога искам, но по-често се оглеждам за подходящ за нея мъж.

Пъг се засмя.

— Разбирам го това чувство. Когато бях много млад, леля ти Карлайн ме караше да изпитвам същото.

— Вуйчо Лаури знае ли? — попита учудено Николас.

— Кой според теб ги запозна? — каза Пъг.

— Трябва да обявя нещо — заяви кралят и всички се обърнаха към него. — Милорд Хенри Лъдландски ме уведоми, че неговият син Хари ще се жени.

Последваха радостни възгласи и ръкопляскания и жените се струпаха около Бриза и започнаха да я прегръщат. Николас и Пъг се приближиха до изчервения от смущение Хари, който вече приемаше поздравления, и Николас стисна ръката му.

— Кучи син — засмя се Николас. — И не си ми казал нищо.

Хари се наведе към него, така че само приятелят му да може да го чуе, и прошепна:

— Аз съм син на един най-обикновен граф. Трябваше първо да я помоля преди изтърсакът на някой богат херцог да ми я измъкне от ръцете. Когато я срещнахме, можеше ли да повярваш, че е толкова красива?

Николас не можа да му възрази. След това Хари прошепна:

— А освен това ще си имаме бебе.

— Да помоля ли чичо Луам да обяви и това — засмя се Николас.

— Моля те! Това направо ще вкара баща ми в гроба. Ще изчакам седмица-две след сватбата.

— Кога ще бъде?

— При тези обстоятелства мисля да стане колкото може по-скоро.

Николас се съгласи.

— Брат ми Арута също има да ви каже нещо — високо каза Луам.

Арута пристъпи напред с една от редките си усмивки и заговори:

— Моят син и Хари... — Амос се окашля многозначително — с помощта и напътствията на адмирал Траск успяха да осъществят първото завоевание на нови земи, откакто моят дядо е завладял Далечния бряг. При това без никакво кръвопролитие, бих добавил. — И вдигна бокала си. — И тъй като сега се нуждаем от управление на Фрийпорт, то с позволението на моя брат, краля, назначавам Хари, бившия скуайър на моя син, за губернатор на Фрийпорт и Островите на залеза.

Луам добави:

— И го правим баронет към двора на принца.

Отново всички се спуснаха да поздравят Хари, а Арута махна с ръка на Николас да дойде при него.

— А с теб какво да правим? — попита той най-малкия си син. — Обмисли ли вече какво би искал да правиш? След всичко това не бих могъл да те върна като скуайър в Крудий, нали?

— Помислих, татко — отвърна Николас. — Мисля, че бих искал да се върна в морето. Бих искал, ако може, да получа някой кораб.

— Вече казах на Арута, че сигурно се каниш да поемеш поста ми — засмя се Амос.

Николас също се засмя.

— Все още не съм съвсем готов да ме провъзгласят за адмирал, Амос.

— С новия търговски трафик, който ще тръгне през Фрийпорт, Карс също скоро ще се превърне в голям търговски център — каза Амос. — Той е най-доброто пристанище на Далечния бряг. Ще се намерят много черни душици, които ще се опитат да се обогатят с пиратство, така че там ще са ни нужни силни мъже на здрави кораби.

— Ще трябва да поддържаме ескадра във Фрийпорт — каза Арута. — Амос е прав. При това идиотско търговско споразумение, което сте сключили, всеки търговец, пират и контрабандист ще тръгне и към онези острови. Вашият Патрик Дънкасъл изглежда доста способен в трошенето на глави и от него ще излезе чудесен кралски шериф, но там ще ни трябват добри администратори и тъкмо затова изпращам Хари. Според Амос той е най-подходящият човек да се справи с търговците и крадците.

— Вярно е — кимна Амос. — Ако можех отново да тръгна по моретата, непременно щях да го взема. Първокласен хитрец е и има

усет в решаването на спорове. А Бриза определено се оправя добре в този град.

— Е, тогава — обърна се Арута към сина си — ще те изпратя с „Орел“ при другите два кораба, които оставих във Фрийпорт. Ще ти дадем капитанска титла и ще те назначим за командир на пиратската ескадра, която Уилям Глътката организира там. Според това, което чух, ще се разбираш добре с онези разбойници, още повече че вече си се пробвал в пиратския занаят.

— Е, чак пък толкова — ухили се Николас.

— Луам ще провъзгласи Марк за управител на Запада, когато Мартин се оттегли, така че ще си подчинен пряко на него. — И добави насмешливо: — Канех се да те издигна за барон към двора на Западните владения, за да следиш Хари да не кривне от правия път, но сега може би ще трябва да накарам Луам да създаде за теб специална титла... кралски корсар, да речем?

— Капитан ми стига, татко — засмя се Николас. — Когато пожелаеш да стана адмирал, ще ти кажа.

Арута също се засмя и прегърна сина си.

— Гордея се с теб, Ники.

Анита дойде при тях, прегърна и двамата и каза:

— Много ми харесва дамата ти, Николас. Много е...

— Различна — довърши Николас.

Засмяха се и се върнаха при пируващите и през цялата нощ продължиха да си споделят спомени и надежди за бъдещето, и така едно голямо семейство, изпитало и радости, и скърби, продължи да се наслаждава на простичкото удоволствие от това, че всички отново са заедно.

Издание:

Реймънд Фийст. Сага за войната на разлома (Том трети)

Принц на кръвта. Кралският корсар

Американска, първо издание

Редактор: Иван Тотоманов

Оформление на корица: „Megachrom“ — Петър Христов, 2000 г.

ИК „Бард“ ООД, 2000 г.

ISBN: 954-585-154-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.